

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

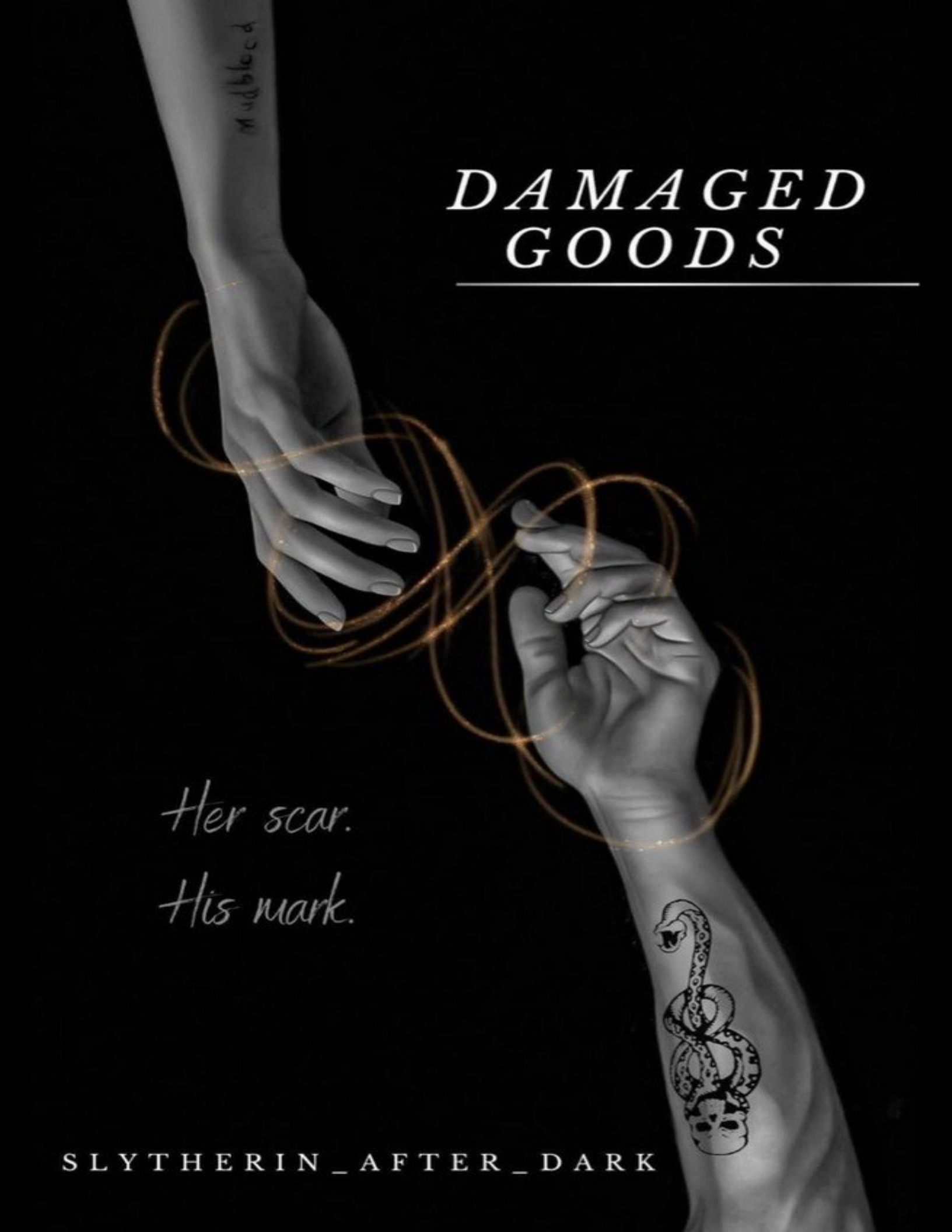
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAMAGED GOODS

*Her scar.
His mark.*

SLYTHERIN_AFTER_DARK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Hasarlı Mallar

İlk olarak

<http://archiveofourown.org/works/46351063>

adresindeki [Archive of Our Own](#)'da

yayınlanmıştır.

**Değerlend
irme:**

[Açık](#)

Arşiv Marning:

[Yaratıcı Arşiv Uyarılarını Kullanmamayı Seçti](#)

Kategori:

[F/M](#)

Fandom:

[Harry Potter - J. K. Rowling](#)

İlişkiler:

[Hermione Granger/Draco Malfoy](#), [Theodore Nott/Pansy Parkinson](#)

Karakterler:

[Hermione Granger](#), [Draco Malfoy](#), [Harry Potter](#), [Theodore Nott](#), [Blaise Zabini](#), [Pansy Parkinson](#), [Ginny Weasley](#), [Ron Weasley](#) .

Ek Etiketler:

[Röntgencilik](#), [Müstehcenlik](#), [Kink'e Övgü](#), [Kirli Konuşma](#)Malfoy mühür yüzüğünün uygunsuz [kullanımı](#), , [Saç çekme](#), , [Oral Seks](#)Hafif Şüpheli Rıza, Zorbalık, [Mastürbasyon](#), [hızlı cinsel yanma](#) [yavaş duygusal yanma](#), [Hermione ve Draconun her ikisi de TSSB'den muzdarip](#), [Acı](#) '/' [Rahatlık](#), [Romantizm](#), [Dram](#), [Angst](#), [Kan ve Yaralanma](#), [Eğlence Amaçlı Uyuşturucu Kullanımı](#)Ron Weasley [Dayağı](#), [İyileşme](#), , [Boğulma](#), [İma Edilen](#) / [Referans Verilen Kendine Zarar Savaş Sonrası](#), , [için gel olay örgüsü için](#) kal, [İşkence](#), [Travma Sonrası Stres](#), [Vermemüstehcenlik](#) [Bozukluğu](#) - [TSSB](#), [Sahiplenici Draco Malfoy](#), [Karanlık Romantizm](#), [Dövmeli Gizem Draco Malfoy](#), [Toksik Draco Malfoy](#), [BAMF Hermione Granger](#), [Au Hogwarts - Freeform](#)

Dil:

İngilizce

İstatistikler:

Yayınlanma tarihi: 2023-04-08 Tamamlandı: 2023-07-30 Kelimeler:
150,499 Bölümler: 50/50

Hasarlı Mallar

tarafından [slytherin_after_dark](#)

Özet

Artık 20'li yaşlarının ortasında olan Hermione, yüksek öğrenimine devam etmek için Hogwarts'a geri döner. Savaşın onda yarattığı travmayı unutmaya çalışırken, şehvet dolu bir geceyi safkan biriyle geçirir. Ama o gecenin sonuçları olacaktır. Özel hayatı çözülürken, bir dizi gizemli cinayet onu, kendisi de pek çok sır taşıyan Draco Malfoy ile birlikte çalışmaya zorlar.

"Onu korkutuyordu. Öldürücü lanetleri bir hiçmiş gibi kullandığı için değil, onu kendisinin bile bir şekilde anlıyor gibi görüldüğü için. Ona ne kadar izin verirse, onu yok etmek için o kadar fazla güce sahip oluyordu."

Müstehcenlik için gelin, olay için kalın.

Eğer seviyorsanız okuyun:

- Cinayet gizemi
- Karanlık Sanatlar
- Acı/ Rahatlık
- Hermione ve Draco TSSB ile başa çıkmaya çalışıyor
- Angst, çok fazla angst

Notlar

Savaşın daha uzun sürdüğü ve Hogwarts Savaşı ile bitmediği bir AU. Sonuç olarak, karakterler Hogwarts'a geri döndüklerinde 20'li yaşlarının ortasındalar ve bu hikayede yüksek öğrenim de sunuyorlar.

Tetikleyici uyarı: Hogwarts, kahve alabileceğiniz bir yer gibi (çünkü büyücülerin bile kafeine ihtiyacı olduğunu düşündüm) birkaç AU ögesi içeriyor. Bu

Başlangıçta sadece birkaç kez bahsedildi, ancak bu kurgunun kanondan farklı birkaç şey içerdği konusunda uyarıldınız ☺

: Bölüm 1 baharatlı. Tek seferlik gibi okunuyor.

□□□□/5

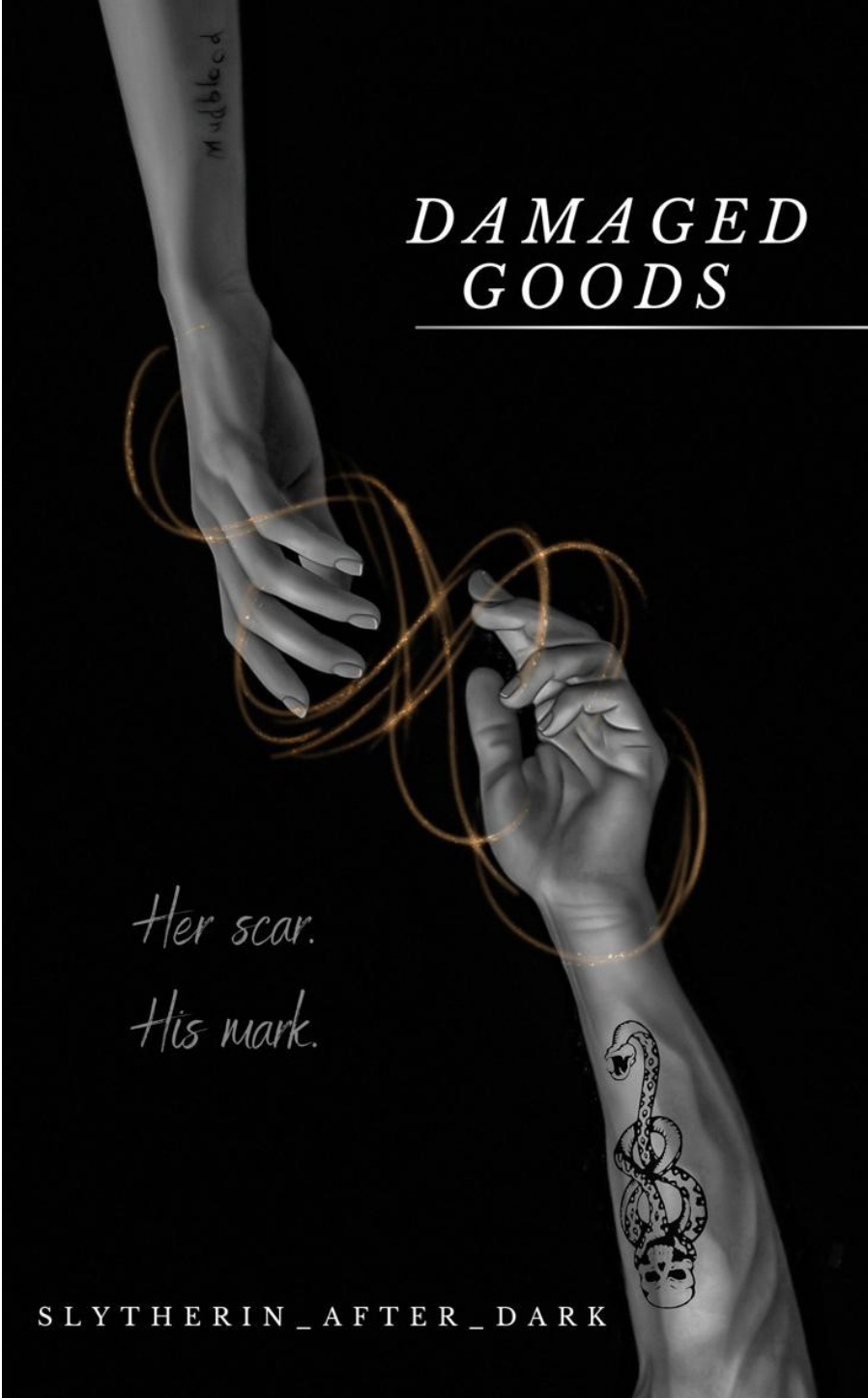
Hikayenin geri kalanı:

□□□/5

8/30/23 Şimdi sevgili Ravenclaw82 tarafından düzeltildi. Yardımlarınız için çok teşekkür ederim.

- Fransızcaya çevirisi mevcuttur: [Hasarlı Mallar \(Fransızca versiyonu\)](#) tarafından [Slytherin_after_darkMischiefManaged_Club](#)
- Português brasileiro diline çevirisi mevcuttur: [Hasarlı Mallar \(PT- BR\)](#) [Slytherin_after_dark](#) tarafından [lutthienm](#)
- İtalyanca çevirisi mevcuttur: [Hasarlı Mallar \(versione italiana\)](#) - [Lunaa_slytherin Slytherin_after_dark](#) tarafından
- 中文-普通话 國語 çevirisi mevcut: [残缺品](#) by [MangoPomelo](#)
- Português brasileiro diline çeviri mevcut: [Hasarlı Mallar](#) | [Tradução](#) by [moonletterss](#)

Bölüm 1

tarafından: Nadia Polyakova

Eski kitapların kokusu onu her zaman rahatlatırdı. Geçirdiği günden sonra, saatler sonra kütüphanenin sessizliği hoş bir güvenli sığınaktı. İçeri sızmak kolaydı. Burayı avucunun içi gibi biliyordu. Yirmili yaşlarının ortasında yüksek öğrenim için Hogwarts'a geri dönmek beklediği şey değildi. Tanıdık hissetmesi gerekiyordu. Eve dönmek gibi. Ama Hermione kendini yabancı bir nesne gibi hissediyordu. Savaş onu değiştirmişti.

Ron kabullenemiyordu; anlamıyordu. Her şeyin Voldemort'tan önceki haline dönmesini istiyordu. Artık o altın kız değildi. Kolundaki yara izi, Mudblood, tepki olarak neredeyse kaşınıyordu. Ron bir hafta önce ilişkilerini bitirdiğinde tek hissettiği rahatlamaydı. Bu ilişkide çok uzun süre kalmıştı ama sanki onu hâlâ eski Hermione'ye bağlayan tek şey buydu. Hâlâ bir bütün olan. Artık hasarlı bir maldı.

Dünyanın geri kalanıyla uğraşmamak için derslerine odaklanmıştı. Bugün bunu bile yapamıyordu. Başı karanlık düşüncelerle dönüyordu. Işıkları kapattı ve karanlıkta, etrafı kitaplarla çevrili bir yerde oturup içeri gizlice soktuğu Firewhiskey şişesinden bir yudum aldı. Likör boğazını yakıyordu. Hogwarts'a başladığında, saatler sonra kütüphanede oturup tek başına sarhoş olacağını hiç . Oh, yüceler nasıl da düşmüş.

Sürekli tekrarlayan kabuslar görüyordu. Bellatrix ona işkence ediyordu. Aynı an sonsuz bir tekrarda oynuyordu. Bunca yıl sonra, o gün onu bırakmak istemiyor gibiydi. Uyumak onu korkutuyordu çünkü o odaya geri dönmek, kara büyü'nün kolunu kestiğini hissetmek istemiyordu. Şişeden bir yudum daha aldı.

Karanlıkta bir ışık huzmesi fark etti. Yürürken eski duvarda bir çatlak gördü. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Başka bir odaya mı açılıyordu? Çatlaktan baktığında neredeyse şişesini düşürüyordu.

Theo ve Pansy bir depoda tutkuyla öpüşüyorlardı. Diğer bazı Slytherin'lerle birlikte Hogwartsa döndüklerini biliyordu ama artık onlarla hiçbir etkileşimi yoktu.

Theo'nun elleri Pansy'nin eteğinin altındaki çıplak poposunu kavradı ve öpüşmeye devam ederlerken sıktı. Dudakları Pansy'nin boynunu takip etti ve bluzunu açarak sütyenini kenara itti ve meme uçlarını yaladı.

Bunu izlememesi gerekiyordu ama adamın eli Pansy'nin bacaklarının arasına Hermione içinin ısındığını hissetti. Theo eteğini yukarı kaldırıp külotunu kenara çekti ve parmağını Pansy'nin içine soktu.

Hermione sertçe yutkundu ve Theo'nun elini orada hayal ederek bacaklarının arasındaki zonklamayı hissetti. Şişeyi yanındaki rafa koyarak parmaklarını külotunun içine soktu. Alt dudağını ısırdığında çoktan ıslanmış olduğunu fark etti.

Önündeki çift onu büyülemişti. Theo kemerini çözdü ve sikini çıkardı. Adamın büyüklüğü karşısında gözleri büyüdü. Pansy gülümseyerek dizlerinin üzerine çöktü ve onu içine aldı. *Siktir! Bu çok ateşliydi.* Onun olmasını istiyordu. Kullanılmak istiyordu. Sertçe sikilmek. Bir anlığına her şeyi unutmak için.

Pansy onu tamamen ağzına aldığı anda ve Hermione bir parmağını amına soktuğunda Theo inledi. Bu yeterli değildi. Oraya gidip onlara katılacak cesareti olmasını diledi. Ama fantezilerle arası gerçek hayatta böyle bir şey yapmaktan daha iyiydi. Bu yüzden sadece Theo'nun içine gömülmesinin nasıl bir his olacağını hayal etti.

Pansy ayağa kalktı adam onu hızla etrafında döndürerek gömleğini çıkarıp ayakkabılarını tekmeledi. Aleti kızın ağzından ıslanmıştı.

Hermione boşalmak için sabırsızlanıyor, bir parmak daha ekliyordu. Nefes alıp vermesi ağırlaşıyordu.

Theo Pansy'yi domalttı ve Pansy muhteşem görünüyordu. Başka bir uyarıda bulunmadan Pansy'nin içine girdi ve Pansy yüksek sesle inledi. Hermione'nin kalbi hızla çarpıyordu. Çok yaklaşmıştı, parmaklarını kendi içine daldırıp çıkarıyor, bunun yerine onun siki olduğunu hayal ediyordu. Çekirdeğinde ısı yükseliyordu. *Evet, lütfen...*

"Merhaba, Granger."

Hermione arkasından gelen derin sesle çığlık attı ve sıçradı, arkasını dönerek destek için rafa tutundu. Birinin onu kütüphanede mastürbasyon yaparken görmesi zaten utanç vericiydi ama gri gözlere baktığında ölmek istedi.

Malfoy. Onu yıllardır görmemişti. Hogwarts Savaşı'ndan beri. Çocuksu yüz hatları kaybolmuştu. Yüzü eğilmiş, keskin, köşeli hatları ortaya çıkmıştı. Kızın üzerinde yükseliyordu.

"Burada ne yapıyorsun Malfoy?"

Sırtışı keskindi. "Bir kitabı iade etmek üzereydim."

Adamın uzun, zarif parmakları arasında tuttuğu kitabı ilk kez fark etti. Aptal mühür yüzüğü ay ışığında parlıyordu. Hızlı bir hareketle kitabı yanlarındaki masaya fırlattı ve dikkatini tekrar ona verdi.

Özel dikim siyah gömleğinin altından zayıf kasları görünüyordu. Açık sarı saçları eskisi gibi düzgünce geriye taranmamıştı. Gözlerinde yeni bir pervasızlık vardı ve savaştan bu yana neler yaşadığını merak etti. Kolundaki kara leke hâlâ duruyor muydu? Savaş sırasında kaç kişiyi öldürmüştü?

"Seni burada tek başına bulduğumda ne kadar şaşırdığımı bir düşünsene." Kendisi bir avcı, o da bir avmış gibi geniş bir sırtışla ona yürüdü. Kalp atışları göğsünde yüksek sesle atıyordu.

"Aslında ben de tam ," dedi ve o uzaklaşmadan adam ona doğru bir adım attı ve onu duvara sıkıştırdı.

"O kadar hızlı değil." Adamın nefesi kızın teninde sıcaktı. "Kitapları sevdiğini biliyorum ama içimden bir ses senin bile onlardan hoşlanmadığını söylüyor."

Yanakları yanıyormuş gibi hissetti. Adamın fark etmemesini ummuştı. Ne zamandır izliyordu? *Merlin, öldür beni!*

"Neye ?" O sordu. "Hiçbir şeye."

Gümüş gözleri onun üzerinde dans etti ve sonra duvardaki çatlağı fark etti. Kız onu itti. "Bırak beni Malfoy. Ben ciddiylim."

Kıkırdadı. "Vay, vay, gerçekten bakmamı , değil mi? Kimi gözetliyordun?"

Duvardaki çatlaktan bakmak için eğildiğinde, Hermione onun yanından geçmeyi başardı. Ama fazla uzaklaşamadı. Adam onu yavaşça boynundan yakaladı ve duvara doğru itti. Sonra kıkırdamaya başladı. Hermione gözlerini kapadı, yerin açılıp kendisini yutmasını istiyordu.

"Nott ve Pansy?" Tüm dikkati tekrar ona yöneldi ve bunu evrenin kendisinden nefret ettiğine dair bir işaret olarak algıladı.

"Seninle bir anlaşma yapalım." Ona sırtış şekli kanının donmasına neden oldu. İri eli boynunu sardı. Başparmağı hafifçe nabız noktasına bastırdı. "Bakmaya devam et ve bana ne gördüğünü söyle, ben de arkadaşlarımla sevişmesini izlerken kendini parmakladığını kimseye söylemeyeyim. Anlaştık mı?"

Ondan zaten nefret daha fazla nefret edebileceğini bilmiyordu. "Siktir git, Malfoy. Ne olursa olsun insanlara anlatacaksın."

Hiç tereddüt etmeden onu ve duvara itti, iri gövdesi ona baskı yapıyordu.

"Devam et." Adamın elleri kadının kalçalarındaydı.

"Bir bok yapmayacağım. Şimdi bırak beni," diye tısladı.

"Gitmemi ister misin?" Kulağının dibinde hırıltılı bir sesle sordu. "Tek kelimeyi söyle Granger, ben gidiyorum."

Kadın cevap vermeyince ayağıyla bacaklarını ayırdı. Elleri kadının bileklerini sıkıca kavradı.

Kalbi göğsüne çarpıyordu ve sonra parmaklarının külotunun üzerinde hafifçe dans ettiğini hissetti.

"Kahretsin Granger, sırlıslıkam olmuşsun," diye fısıldadı boynunun hemen yanına ve sonra parmakları daha fazla baskı uygulamaya başladı.

Merlin, ona yardım et.

Dokunuşa açlık çekiyordu. Vücudunun neden donmuş gibi görüldüğünün tek mantıklı açıklaması buydu. Neden daha fazlasını istiyordu? Ron'la seks oldukça sönük geçmişti. Beyni bunu bir şekilde rasyonalize etmeye çalıştı ama sonra parmakları külotunun altına kaydı ve nefesi kesildi.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver." Adamın derin sesi kadının bedeninde titreşti.

Yapmamalıydı. Bu her açıdan yanlıştı ama Merlin, iyi hissettiriyordu. Uzun parmakları yavaşça klitorisini ovuşturdu.

"Onları izlemeye devam et," dedi ve ereksiyonunun sırtına baskı yaptığını hissetti. Adam kaya gibi sertti.

Hermione aralıktan baktı ve Theo'nun Pansy'ye arkadan çarptığını gördü, ikisi de coşkuyla inliyordu.

"Ne yapıyorlar?" Eli bluzunun üzerinden geçerken sordu. Kadın

dudaklarını ısırды. Ona söylemesinin hiçbir yolu yoktu.

"Onu arkadan mı beceriyor?" Kız cevap vermeyince sordu.

Bir yutkunmayla başını salladı ve sonra iki parmağını içine sokarak onu gerdi.

"Tanrım, çok ıslaksın." Sesi boynunda bir nefes gibiydi.

Parmaklarını Pansy'nin içine sokup çıkarmaya devam ederken Theo'nun sikini Pansy'nin içine sokmasını ve sonra saçlarından tutup başını geriye çekmesini izledi.

Hermione Draco'ya inleme zevkini tattırmıyordu ama nefesinin ağırlaştığı da inkâr edilemezdi. Draco amını parmaklamaya devam ederken, diğer eliyle de göğüs uçlarını sıkıyordu. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı. Bu şimdiye kadar başına gelen en ateşli şeydi. Ve Draco Malfoy'la birlikteydi.

Theo Pansy'ye sert davranıyordu ama yüzündeki ifadeye bakılırsa Pansy bundan zevk alıyordu.

Malfoy parmaklarını kızın içinden çekti ve ıslaklığı kızın yarığına yaydı. Sonra klitorisinde soğuk bir şey hissetti. Ne olduğunu dehşetle fark ettiğinde vücudundan bir sarsıntı geçti. Onun lanet olası mühür yüzüğü.

Adam onun boynuna doğru kıkırdadı. "Rahatla."

Rahatla. Bunu yıllardır yapmamıştı. Sorumluluk hep ondaydı. Onsuz her şey dağılırdı. Altın kız o olmalıydı.

Draco'nun mühür yüzüğü klitorisine sürtündü ve yabancı hissettirdi ama aynı zamanda daha fazla sürtünme sağladı. O... o bundan zevk alıyor muydu? Sonra parmağı ve yüzük içine girdi ve küçük bir iniltinin kaçmasına engel olamadı.

"Yüzüğümün güzel amcığını işaretlediğinden emin olmadan buradan ayrılamazdım."

Soğuk metal içine girip . Tanrım, boşalacaktı, değil mi? Başka biriyle yaşayacağı ilk orgazm Draco Malfoy'la olacaktı. Sırtını ona yaslayarak inledi.

"Aferin kızıma," diye övdü ve halkayı düzenli hareketlerle kızın sokup çıkarmaya devam etti.

Tam doruğa ulaşmak üzereyken, içinden çıktı ve hızlı bir hareketle saçlarını yakaladı, başını göğsüyle buluşana kadar geriye doğru eğdi ve henüz içinde olan parmaklarını ağzına soktu. "Tadına bak."

Dili nasırlı parmaklarının etrafında dönerken kendini tanıyamadı, hafif tuzlu bir tadı vardı.

"Theo'nun Pansy'ye yaptığını benim de sana yapmamı ister misin?" diye sordu.

Yapmamalı. Yapmamalıydı. Ama buna ihtiyacı vardı. Her şeyden çok. Adam hafifçe büyümüş gümüş gözbebekleriyle ona baktı ve bir cevap bekledi.

"Bir kelime söyle ve gideyim, Granger. yok. söylemem."

Ona bir çıkış yolu verdi. Ama onun gitmesini istemedi. Gerçek hayatta bir şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Hayır," dedi. "Ben bunu istiyorum." İşte oldu. Artık numara yapmak yok. Yüksek sesle söylemişti.

Bir saniye bile kaybetmedi, onu duvara yasladı, külotunu yana çekti ve sonra kemerinin tokasını duydu. Bu gerçekten oluyordu. Elleri sinirden hafifçe titredi. Tüm cinsel deneyimleri Ron'la olmuştu.

Elleri kalçalarını kavradı ve ona doğru yaklaştırdı. Arka tarafında soğuk havayı hissetti. Adam gebeliği önleyici bir büyü mırıldandı ve sonra adamın sikinin girişine bastırdığını hissetti. Yavaşça içeri itti ve sonra şokla ne kadar büyük olduğunu fark etti. Sığmasına imkân yoktu. Keskin bir nefes aldı.

"Nefes al," diye emretti dişlerinin arasından. "Dayanabileceğini biliyorum."

Başını iki yana salladı. Hiçbir yolu yoktu. Sırılsıklam olsa bile bu fiziksel bir imkânsızlık gibi görünüyordu.

"Granger, nefes al," diye tekrarladı.

Derin bir nefes verdi, ona karşı rahatlamaya çalışıyordu. Adam onun büyüklüğüne uyum sağlaması için zaman tanımadı ve ona çarptı ve nefesi kesildi.

"Siktir," diye inledi tamamen içine gömüldüğünde.

Nefes nefese kalmıştı, adamın tüm büyüklüğünü içinde hissediyordu ve sonra adam hareket etmeye başladı. Yavaş ve derin.

"Kahretsin, çok sıkıydın."

Mühür yüzüğünün olduğu eli duvarda başının yanındaydı, diğeri ise kalçasını tutuyordu ve adam nefis hamlelerle kadının içinde ilerlemeye devam ediyordu.

"Altın kızımızın böyle bir sürtük olacağı kimin aklına gelirdi?"

Adam onun içinde ne kadar derin hareket ederse, kız inlemelerini bastırmakta o kadar az başarılı oluyordu.

"Weasley kızını becerdiğimi duyunca ne diyecek?"

"Bitti." Ona bir açıklama borçlu olduğundan değil ama Ron hakkında konuşmayı kesmesine gerçekten ihtiyacı vardı.

Ondan ayrıldı ve onu , bluzunu açtı ve sütyenini kenara çekti. "Dizlerinin üzerine çök."

Gömleğini çıkardı, yara izleri ve dövmele kaymaktaşı tenini gölgeliyordu. Çok fazla yara izi vardı. Loş ııkta esneyen yağsız kaslara baktı. Sonra kolundaki Kara İşaret'i fark etti. Muhtemelen izi daha az belirgin hale getirmek için daha fazla dövme yaptırmıştı.

"Dizlerinin üzerine çök dedim," diye tekrarladı hafif bir kızgınlıkla.

Kendisine söyleneni yaptı ve adamın kocaman sikinin tam önüne geldi. Yutkundu. sokmanın bu kadar zor olmasına şaşmamalıydı. Ron'la birlikte oral seks yapmaktan hiç hoşlanmamıştı Muhtemelen sürekli şikayet edecek bir şeyler bulduğu için. Ama şu anda istediği hiçbir şey yoktu.

Draco'nun tadına bakmaktan daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını ıslattı ve ağzını açarak adamın sikini yavaşça içeri yönlendirdi.

Nefes verdi. "İşte böyle. Çok iyi gidiyorsun." Yavaşça boğazının arkasına ulaşana kadar daha da itti. "Aferin kızıma. İyi bir sürtük gibi sikimi yala."

Sert siki kızın ağzında daha hızlı hareket etti ve sonra saçlarını yakaladı. "Klitorisini ovmanı istiyorum."

Bir elini bacaklarının arasına kaydırды ve sürtünme mutluluk verici hissettirdi. Gözleri yaşarana kadar ağzının içinde daha sert hareket etti. "O güzel ağzını sikmeme izin ver."

Kontrol tamamen ondaydı ve bu heyecan verici bir histi. Kadın inledi ve adam içinden çıkıp kalkmasına yardım etti.

Tanrım, boşalması gerekiyordu. Tüm vücudu bunun için yalvarıyordu. Ne zaman yaklaşırsa, adam duruyordu.

"Malfoy, lütfen."

Göğsü kahkahalarla gümbürdedi. "Çok muhtaçsın."

Bluzunu ve külotunu çıkardı, eteğini üzerinde bıraktı.

"Masanın üzerine." Sesi yine otoriteyle emrediyordu.

Masanın üzerine oturmuş, adam yavaşça ona yaklaşıp sikini yumruklarken ona bakıyordu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu.

Kız başını salladı. Tanrım, evet,

lütfen.

"Bacaklarını benim için iyice aç." Kadın tereddüt etmeden yaptı ve adam onun için açılmış olan amına .

Dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarını omuzlarının üzerine kaldırdı. Dili kızın üzerinde gezindi ve kız bir iniltiyle masaya yaslandı. Önce hafifçe üzerinde dans ediyor, onunla alay ediyordu, sonra dili klitorisine yaslandı ve daireler çizerek yaladı.

"Tanrım, Malfoy," diye inledi, artık ne kadar utanç verici olabileceğini umursamıyordu.

Adam onun amcığına karşı inledi ve kadın onu o kadar çok istedi ki canı acıdı. Yavaşça onu tekrar yaladı, sonra klitorisini emdi. Acele etmiyordu. Parmakları kalçalarını sıkıca tutuyordu. Parmağı klitorisini fiskelerken ıslak dili içine girdiğinde, ona karşı paramparça oldu, kalçalarını bacaklarının arasındaki yüzüne doğru salladı ve orgazmı boyunca onu yaladı.

Bacaklarının arasından kalkıp dimdik durdu ve yüzünde hınzır bir memnuniyetle ağzını sildi. Az önce başka biriyle ilk kez orgazm olmuştu ve bu Draco Malfoy'la olmuştu. Onun nesi vardı ki?

Gözleri kızın sol koluna takıldı ve kız onun neye tiksintiyle fark etti. *Mudblood*. Kolunu kapattı ve oturdu. Onun pis bir çamur kanından başka bir şey olmadığını bir an için unutmuş muydu? Eğer bunu söylemeye cüret ederse, hemen şimdi onu Avada'ya çevirecekti.

Onu saçlarının yakaladı ve gözleriyle buluşması için başını yukarı kaldırdı. "Kendini benden saklama. Her şeyini görmek istiyorum. Çok güzelsin Granger."

Dudakları onunkilere çarptı ve dili ağzının içine girdi. Ateş viskisiyle karışmış kendi tadını hâlâ alabiliyordu. Öpücüğü aç bir fırtına gibiydi, her şeyi talep ediyordu.

Vücuduyla onu tekrar masanın üzerine itti ve bileklerini kavrayıp bir eliyle başının üzerinde tuttu. Diğer eli yavaşça kolundaki yara izinin üzerinde, boynundan aşağıya, göğüslerine ve bacaklarının arasına gelene kadar karnına doğru ilerledi ve onu açtı.

"Yani, mükemmel."

Tüm vücudu canlı bir tel gibi hissediyordu. Onu tekrar içinde istiyordu.

Dudakları meme ucunun etrafına yapıştı, diliyle alay etti ve sonra tekrar içine girdi. Bu sefer onun büyüklüğüne daha alışkındı ama yine de onun için neredeyse çok fazlaydı ve ona karşı bir kez daha nefes vermek zorunda kaldı.

Seks ona daha önce hiç böyle hissettirmemişti. Ona karşı hareket etti, her hamleyi karşıladı.

Ayağa kalktı ve birleştikleri yere baktı. "Beni ne kadar iyi karşıladığına bak."

Başını kaldırdı ve adamın devasa sikinin içinde kaybolduğunu gördü, karın kasları her itişte kasılıyordu. Kalçalarını ön kolları bükülmüştü. Damarları soluk tenine karşı kabarmıştı. Adam onu acımasızca becerirken kolundaki kara lekeye bakmak bile günah gibi geliyordu.

Aletini çekerek tekrar kadının içine soktu. "İşte böyle. Çok iyi bir kız oluyorsun. Al şu siki."

Sanki vücudu hatırlamış ve onu tekrar sınıra getirmişti. Adam onu doldurup gererken kadın ona karşı hareket etti.

Bacaklarını daha da açarak daha da derine itti. Başı geriye düştü ve etrafındaki her şeyi unuttu.

"Sikimin etrafına gelmeni istiyorum." Ve sonra klitorisinde yine soğuk bir şey hissetti. Adamın yüzüğünün amında yarattığı tanıdık hisle gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yüzüğün üzerinde benim baş harflerim var," dedi adam onu sikmeye devam ederken, yüzüğünü klitorisine sürüyordu.

Onun kollarında sıvı gibiydi. Onun tüm vücudunu dağlamasını istiyordu.

Adam hareketlerini artırdı ve kız uçurumun kenarına geldi, klitorisine karşı soğuk metali ve içindeki sert aleti hissetti.

etrafında kenetlenirken adını haykırdı ve onu daha da derine itti.

"Ne kadar iyi bir kız," diye övdü onu orgazmı boyunca becerirken ve bu seferki bir öncekinden bile daha sertti. Şok dalgasından sonra şok dalgası, gevşeyene kadar vücudundan geçti.

Onun hareketlerinin artmasını, rahatlamasını bekliyordu. Ron'un her zaman rekor sürede yaptığı bir şey. Ama ondan çekildi, horozu onun cum ile parlıyordu.

"Oh, seninle işim henüz bitmedi." Sesi yırtıcı geliyordu ve masanın kalçalarını ısırmasıyla onu kendi etrafında döndürdü.

Bir ayağıyla duruşunu daha da genişletti ve sonra tekrar içine girdi. Eliyle başını masanın üzerine bastırdı ve saçlarını tuttu.

"Benim için o kadar ıslanmışsın ki," diye inledi adam, kıza tekrar tekrar çarparken.

Bu şekilde eğilmiş, onun için genişçe yayılmıştı, merhametindeydi ve tam olarak yararlandı.

"Senin küçük pis bir sürtük olduğunu biliyordum."

Başını saçlarından tutup kaldırarak boynunu geriye doğru büktü ve kulağına :
"O güzel amını döllerimle dolduracağım."

Saldırısını durdurmadı, sadece tekrar içine girmek için geri çekildi. Onun hepsini istiyordu.

"Ama bunu yapmadan önce," diye devam etti ağır nefesler altında, "seni tekrar öyle bir boşaltacağım ki, adımı haykıracaksın."

Başparmağı klitorisinin üzerinde daireler çizdi. Yüksek sesle inledi. "Lütfen..." Ne için yalvardığından bile emin değildi. Daha fazla. Daha fazla. Tekrar boşalması .

Arkadan, onun içine daha da derinlemesine itebildi.

"Seni bu şekilde becermeme izin vererek çok iyi bir kız oluyorsun." Kızın saçlarını biraz daha sert çekti.

Dizleri zayıflamaya başlamıştı. İçindeki sıcaklığın yeniden arttığını hissetti. "Malfoy, lütfen."

"böyle. için yalvar." Kadının derinliklerine sokuldu, onu kendine uydurmak için gerdi. "Benim için tekrar gel, Granger."

Bu, isteyerek itaat ettiği bir emirdi. Onun etrafında paramparça adını haykırdı, sarsıntılar tüm vücuduna yayıldı.

"Boşaldığında çok ateşli görünüyorsun," dedi ve sonra temposunu artırdı.

Hareketleri derin ve sertti, neredeyse cezalandırıcıydı. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Ona yumuşak davranmadı. Kontrolü ele aldı. Bırakın alsın. Derin bir homurtuyla kendini onun içine boşalttı. Nefes nefese kalmıştı, hâlâ onun derinliklerinde gömülüydü. Adam çıktığında, kadın gerçekliğe geri döndü.

Kendini masadan itti ve olabildiğince hızlı bir şekilde kıyafetlerini topladı. Az önce ne halt etmişti? Söylediklerine rağmen Draco'nun bu konuda ağzını açmayacağı bir senaryo yoktu. Yarına kadar herkes onu becerdiğini öğrenmiş olacaktı. Tanrım, aklından ne geçiyordu? Ona bakmadan aceleyle bluzunun düğmelerini ilikledi ama gözlerini üzerinde hissetti.

"Granger?" Sesi yumuşak ve derindi.

Adamın söylemek üzere olduğu şeyi duymasına gerek yoktu.

Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! Yarın arkadaşlarına altın kız Mudblood'u becermekle övünecekti. Seks yaparken izlediği arkadaşlarını dehşetle fark etti.

"Gitmem gerek," diye cevap verdi ona bakmadan ve hışımına dışarı çıktı.

Neden Malfoy bu gece kütüphanede olmak zorundaydı? Evren neden ondan nefret ediyordu?

Koridorda yürürken biriyle çarpıştı.

"Özür dilerim," dedi ve dondu kaldı.

İşler nasıl daha da kötüleşebilir ki?

Ron onu bir aşağı bir yukarı süzerken, " olsun, Mione," dedi. "Burada ne işin var senin?"

"Biraz kitap okuyorum." Az önce ne yaptığını ele veriyormuş gibi nasıl görüldüğünün aşırı farkındaydı. Bluzunun bir düğmesini atladığını ve sadece bir taraftan eteğinin içine soktuğunu fark etti. Lanet olsun. Ron fark etmemiş gibi göründü ama başka bir ayrıntıya

odaklandı. "Kitap çantan nerede o zaman?" Kuşkuyla sordu.

Merlin'e lanet olsun, kütüphanede bırakmıştı. O bir şey söyleyemeden kapılar açıldı ve Draco gömleğini pantolonunun içine sokarak dışarı çıktı, çantası kolunun altındaydı. Dalgınca elini saçlarının arasında gezdirdi.

Ron'u fark ettiğinde tavrı değişti. Yüzüne soğuk bir sırıtış yayıldı.

İşte . Bundan zevk alacaktı.

Bölüm 2

Hermione bunun bir kabus olduğuna ikna olmuştu. Öyle olmalıydı. Her an uyanabilirdi.

Ama bakılırsa, Ron'un ezeli düşmanıyla seks yaptıktan hemen sonra onunla karşılaşmasına şaşırılmamalıydı.

Ron'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve şok içinde Malfoy'la ona baktı.

Yüzü utançtan yanıyordu ve daha da kötüsü, Draco'nun menisinin külotunun içinde biriktiğini hissedebiliyordu. Sanki az önce yaptıklarını hatırlatacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Çantayı ona uzatan Draco bir omzuyla duvara yaslandı ve bir bacağını zarifçe diğerinin üzerine attı. "Weasley. Bu saatte dışarı çıkmaya izin verdiklerini bilmiyordum." Gömleğini düzeltmeye devam ederek az önce ne olduğunu açıkça belli ediyordu.

Ron'un yüzü kıpkırmızı oldu, elleri yumruk haline geldi. Patlamak üzereymiş gibi .

"Beni mi kandırıyorsun?" Ron mutlak bir tiksintiyle ona döndü. "Şimdi de Malfoy için fahişelik mi yapıyorsun?"

Yanında, Malfoy'un duruşunun değiştiğini fark etti. Tehlikeli bir şey ortaya çıkıyordu. Ron kayıtsız görünüyordu, kızgın kırmızı yüzü ona suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

Bir sözcüğün nasıl kullanıldığının, anlamını önemli ölçüde değiştirdiğini fark etti. Draco ona sürtük demişti. Ama bunu şehvetle ve hayranlığa benzer bir şeyle söylemişti. Ron ona fahişe dediğinde, gözlerinde gördüğü şey iğrenmeydi.

"Bu seni ilgilendirmez Ron." Kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Ron her zaman onu yargılıyordu ve görünüşe göre o hiçbir zaman yeterince iyi olmamıştı. Savaş travmasını yeterince hızlı atlatamadı. Kaybını atlatmıştı ve

ama o . Sanki bu bir yarışmaydı. Hasarlı mallar. Ona böyle hissettirdi.

"Bu sefer bahanen ne?" Ron sesinde öfke ve nefretle sordu. "Travma yüzünden Malfoy için bacaklarını mı açtın?"

"Dikkatli ol, Weasley." Draco'nun sesi soğuktu ve tehlikeli bir şeyle kaynıyordu.

Ron omuzlarını dikleştirdi ve şimdi onun Draco'ya göre ne kadar küçük olduğunu fark etti. Ron iriydi ama Draco çok daha uzundu. "Neden siktirip gitmiyorsun Malfoy, bu benimle kız arkadaşım arasında."

"Eski kız arkadaşı," diye düzeltti Draco.

Ron'un gözleri ona kaydı. "Ona söyledin mi?"

Ciddi miydi? Bir hafta önce bitirmişti ve şimdi bunu bir sır olarak saklaması mı gerekiyordu?

Ama bunun hayatına devam etmekle ilgili olmadığını biliyordu. Ron ve Draco arasındaki bitmek bilmeyen rekabet yıllar öncesine dayanıyordu. Bu sanki onun fitilini ateşlemek gibiydi. O da farkındaydı.

"Ne bekliyordun ki Ron?" İç çekerek sordu.

"Bir Slytherin sürtüğü olmanı beklemiyordum. Ne yani, şimdi de ortak salonda elden ele mi dolaştırılıyorsun?"

Draco'nun yumruğu Ron'un çenesine öyle sert vurdu ki Ron sendeleyerek geri çekildi, neredeyse düşüyordu.

"Bunu yıllardır yapmak istiyordum," diye nefes verdi Draco. "Hâlâ tam bir pislik olduğunu kanıtladığın için teşekkürler."

Ron asasını çıkardı ve Hermione çılglık attı. Yumruk yumruğa kavga başka bir şeydi. Büyülü bir kavga bambaşka bir şeydi.

"Stupef-"

Ama Ron daha büyüyü yapamadan Draco boğazına bir yumruk attı ve Ron boğulup dizlerinin üzerine düştü.

Draco onu gömleğinin yakasından tutup yukarı çekti. "Eğer o lanet asanı bir daha bana doğrultursan, onu beynine saplarım, duydun mu beni?"

Ron öksürüyor, hâlâ öğürerek nefes almaya çalışıyordu. Onun için üzülmeliydi. Sempatı arıyordu ama bulduğu tek şey boşluktu.

"Beni iğrendiriyorsun," diye tısladı Draco.

Ron onu itti. "Zengin. Ahlaklı bir Ölüm Yiyen mi? Sanırım hakkında her şeyi biliyorsun. Kolundaki kara lekeyi hâlâ serseri damgası olarak mı taşıyorsun?"

Draco güldü ve bu şimdiye kadar duyduğu en korkunç sestti. "En azından ben neslimizin en zeki cadısının arkasına saklanan işe yaramaz bir büyücü değilim. O ve değerli Potter'ın olmadan sen nesin Weasley? Hiçbir şey. Bana aptal bir büyü bile yapamazsın. Büyücüler için bir yüz karasıdır."

Olaya hiç bakmamıştı. Yetersiz olan hep kendisiydi. Ron'un yüzünün rengi

soldu. Bu onu tam da canının yandığı yerden vurmuştu.

Ron, Harry'nin yanında kendini hep biraz aşağı hissetmiştir.

Ron ileri atıldı ve kardeşleriyle kavga etme konusunda tecrübeli olduğu belliydi ama Draco'nun hareket tarzında daha ölümcül bir şey vardı. Onu dehşete düşüren bir şey.

Ron, burnundan kan fışkıran Draco'ya bir yumruk indirdi. Buna karşılık Malfoy varisi sıırttı, keskin dişleri kırmızıya boyanmıştı. Tüm gücüyle başını Ron'unkine vurdu, Ron sersemlemiş bir halde geriye doğru tökezledi. Ron daha ayağa kalkamadan Draco tüm gücüyle yüzüne bir yumruk indirdi. Ron yere yığılırken Hermione şok içinde ellerini ağzına kapattı.

Malfoy onun üzerinde yükseliyordu. "Git, dağıtmadan Potter'ın yanına koş." Sesindeki soğuk zehir dehşet vericiydi.

Ron'un burnu kırılmış gibi görünüyordu. Hermione eliyle çantasındaki asasını yokladı. Böyle devam ederse bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Ron ayağa kalktı ve bir an ne yapacağını düşündü. Gözleri Hermione'den tekrar Draco'ya kaydı. "Siktir git." Draco'nun pahalı ayakkabılarına tükürdü ve yüzündeki kanı koluyla silerek oradan ayrıldı.

Hermione şok olmuş bir halde orada duruyordu. Draco kimseye söylemese bile Ron artık kesinlikle söyleyecekti. İlk kez içinde bir şeyler kırıldı. Bir önemi var mıydı? Ne dedikleri kimin umurundaydı? Ron'un onun hakkında ne düşündüğü kimin umurundaydı? Draco'nun herkes tarafından nefret edildiğini varsaymasında özgürleştirici bir şey vardı. Her zaman imkânsız bir standarda göre yaşamak zorundaydı.

Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. "Granger?" Draco arkasından seslendi ama Granger durmadı.

Kahve al. Derse git. O kadar da zor değildi. Ama Hermione kapısının önünde durmuş, diğer tarafta ne olabileceğinden korkuyordu. Malfoy sözünü tutup çenesini kapalı tutmuş muydu? Ron kesinlikle Harry'ye söylerdi. Bu düşünce midesini . Ron'un endişeli yüzünü şimdiden görebiliyordu. Ron onun savaşta yaşadığı travmayı hiç anlamamışken, Harry ona camdan yapılmış gibi davranıyordu.

Bundan kaçış yoktu. Bir noktada odasından çıkmak zorundaydı. Koridora korkuyla adım attı. Ama kimse ona bakmadı. Kimse onun orada olduğunu umursamıyordu. Rahatlayarak nefes verdi ve kampüste yeni açılan küçük kahve dükkânına doğru yürüdü. Hogwarts büyük bir okuldu. Umarım Malfoy'la karşılaşmazdı. Onu düşünmek kanının deli gibi akmasına neden oldu. Dün gecedен görüntüler gözünün geldi. Nefesi tenindeydi. Öpücükleri içini yakıyordu.

"İşte " diye heyecanla bağırdı Ginny, kahve dükkânı kuyruğunda ona katılırken.

Hermione boğazını temizledi. "İşte " "Dün

gece dersten sonra seni bulamadım."

"Üzgünüm, gidip kafamı boşaltmam

gerekiyordu."

Neyse ki Ron'la olan durumu Ginny'yle olan arkadaşlığını tehlikeye atmamıştı. Ama Harry'yle çıktığı için, Hermione'nin dün gece ne yaptığını yakında öğrenecekti.

"Sen iyi misin?" Ginny sordu.

"Evet, tamam." Ginny'nin gözlerine bakmadan kahvesini aldı. "Bu gece

içki içeceğiz. Kızlar gecesi. Mazeret yok."

Hermione'nin aklına bir bahane gelmedi. "Elbette,

tamam." "Derse gitmem gerekiyor. Akşama görüşürüz."

Koridorda iksir dersine doğru yürürken Hermione'nin kalbi durdu. Malfoy, Theo, Pansy ve Blaise'le birlikte ona doğru yürüyordu. Arkadaşları bir an için ona baktılar ve sonra ilgisizlikle gözlerini kaçırdılar. Draco doğruca ona bakıyordu ve onu görmek her şeyi çok gerçekçi kılıyordu.

O dudakların nerede olduğunu biliyordu. Karanlıkta ona ne söylediğini. Onun adını nasıl haykırdığını. Koridorda birbirlerinin yanından geçene kadar nefesini tuttuğunu fark etmemişti.

Lisans eğitimi için uzmanlık alanı olarak iksirlere kaydolduğunda, bunu iyice düşünmemişti. Profesör Snape boncuk gibi siyah gözleriyle ona her baktığında, neden ondan bu kadar nefret ettiğini merak ediyordu. Diğer tüm profesörlerin tam tersiydi. Yaptığı her öneriyi eleştiriyordu. İksirleri hiçbir zaman onun inanılmaz yüksek standartlarına uymuyordu. Bazı günler bunu başarmakta kararlıydı; onun yanıldığını kanıtlamak için. Bir de okulu bırakmayı düşündüğü günler vardı. Bugün ikisinden ikincisiydi.

Sınıftan çıkarken kendini sönük hissediyordu. Şimdiye kadar, kendi kuşaklarının en parlak cadısı olarak selamlanmıştı. Şimdi ise dersini geçip geçemeyeceğinden bile emin değildi.

İşte o zaman Harry'yi gördü. Beklediğinden daha kötüydü. Gözlerinde endişe ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. Onaylamayan bir ebeveyn gibi.

"?" -Bu onun ilk sorusuydu ve öyle demek istemediğini bilse de küçümsüyormuş gibi hissetti.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

Kimsenin onları duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Senin için endişeleniyorum. Ron dün benimle konuştu."

Nefes verdi ve ellerine bakarak gergin bir şekilde cüppesini çevirdi. "O zaman benim için endişelenmene gerek olmadığını . Burnu nasıl?"

Bir an sessiz kaldı. "Sorun yok. Bir şifacıya gitti." Başını salladı.

"Hermione, bana söylemeni istiyorum eğer..." Harry sözünü kesti ve ona baktığında rahatsız görünüyordu. "Malfoy... senin isteğin dışında bir şey yaptı mı?"

"Ron böyle mi dedi?" Elbette olduğunu söyleyecekti. Onun istemiş olması mümkün değildi. Ron'un altın kızı. Çılgılık atmak istedi.

"Sadece senden duymak istiyorum." Harry kaçamak cevaplar

veriyordu. "Hayır, Harry. Benim isteğim dışında hiçbir şey

yapmadı."

Harry'nin gözlerinde hayal kırıklığı vardı, çünkü bu şekilde bunu . Belki de bir büyü? Bunu yapabilmesinin tek nedeni buydu. Şimdi Harry endişeye geri dönmüştü, alnında derin kaş çatma çizgileri oluşmuştu.

"Sadece senin için endişeleniyorum. Bu sen değilsin. Çok şey yaşadığını biliyorum ve Malfoy gibi biri... bundan faydalanabilir."

Seks onca erkek arasında Harry ve Ron'u en çok kızdıracak olan Malfoy'du.

"Tanrı aşkına, tek gecelik bir yaşadım. Ben yetişkin bir kadını ve kendi seçimlerimi yapabilirim."

Harry başını salladı. "Elbette. Öyle demek istemedim. Sadece endişelendim."

"Endişelenme o zaman."

Gün sürünerek geçiyor gibiydi. Öğle yemeğine doğru yürürken kendini bitkin hissediyordu. Ama büyük salona attığı anda tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. İnsanlar fısıldaşıyor ve kıkırdıyordu. Paranoyaklaşıyordu.

Harry ve Ginny'nin yanına oturdu. "Ron

nerede?" diye sordu.

"Hâlâ şifacının yanında," diye açıkladı Harry ve ses tonu kasvetliydi.

Ginny ona farklı bakıyordu. Sanki gergindi. "Bugün öğle yemeğini burada yememizin iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Neden?" Hermione sordu ve o anda Slytherin masasından gelen duydu.

Döndü ve Theo'nun Draco'nun sırtını coşkuyla sıvazladığını gördü. Gümüş gözleri ölü bir bakışla onunkilerle buluştu. Masasından yükselen tezahürat ve bağırışlara katılmadı. Sadece orada oturuyordu. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Yüreği ağzına geldi.

Tanımadığı bir Slytherin çocuğu ayağa kalktı. "Malfoy, adamım. Altın kızı mı beceriyorsun? Slytherin'e 100 puan."

Herkes tekrar tezahürat yaptı ve Ginny yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Ginny Slytherin masasına kızgın kızgın baktı. Harry endişeli görünüyordu. Tekrar.

İki Ravenclaw çocuğu yanlarından geçerken durdular. "Ölüm Yiyen siki nasıl, Hermione?"

Ortadan kaybolmak istedi.

Ginny ayağa fırladı. "Kendinize bir hayat bulun, sizi aptallar." Gülüştüler ve uzaklaştılar.

Alay konusu olmuştu. Draco beşlik çaktı. gülünüyordu. Bu cinsiyetçiydi. Entelektüel bir perspektiften bakabilir ve aynı eylem için kadınlara ve erkeklere bu kadar farklı davranan sistemin ne kadar arkaik olduğunu görebilirdi. Ama tüm bu rasyonalizasyonlar utanç ve acıyı ortadan kaldırmıyordu.

Harry ona bir şeyler söylüyordu ama o duyamıyordu bile. Tek gördüğü etrafındaki insanların onu yargılamasıydı. Kızlar kafalarını sallıyordu. Ona gülüyorlardı. Arkada oturan bir adam, kız ona baktığında kalçalarını müstehcen bir şekilde salladı.

Dışarı çıkmak zorundaydı. Birden ayağa kalktı, aşağılanma ve öfke gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Slytherin sürtüğü," diye alay etti Gryffindor'lu bir kız büyük salondan çıkarken. Draco sessiz kalacağını söylemişti. Ona yalan söylemişti. Elbette yalan söylemişti. Ne bekliyordu ki? Çok kızgındı.

İşte o zaman onun koridorda yürüdüğünü gördü. Uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalışarak hızlı adımlarla onu takip etti.

"Malfoy," dedi kız öfkeyle ve adam durdu, yavaşça dönüp ona baktı.

Şimdi etrafta insanlar olduğunu ve hepsinin onlara baktığını fark etti. Önemli değildi. Bırak duysunlar.

"Sen lanet olası bir yalancısın," diye tükürdü. "Sanırım bir yilandan da bu beklenir. Voldemort'un seni seçmesinin bir nedeni var."

Yüz hatlarında soğuk bir şey titreşti. Dudaklarında bir sırtış belirirken gözleri fırtınalı bir hal aldı ve dilini dişlerine vurdu.

"söylemedim, Granger."

Gün ışığında daha da görünüyordu. Adam onun üzerinde yükselene kadar ona yaklaştı. Adamın 1.80 boyunda olduğunu tahmin etti. Başını meydan okurcasına kaldırdı. Ondan korkmuyordu.

"Çünkü bu konuda ağzımı açan ben olsaydım, tek bir ayrıntıyı bile atlamazdım."

Daha yakına eğildi ve onun yanında fısıldadı. "Onlara karanlıkta birkaç dakika boyunca kendine dokunmanı izlediğimi söyledim. Etek yukarı kalkıktı. Sırılsıklam."

Gözleri kalabalığı taradı. Onu ama yine de ensesinde bir sıcaklık hissetti.

"Onlara yüzüğüm bacaklarının arasındayken nasıl geldiğini anlattırdım. Söyle bana, hala klitorisine karşı nişanımı hissedebiliyor musun?"

Sertçe yutkundu.

Ona fazlasıyla yakın olan göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Boşaldığında nasıl ses çıkardığını çocuklarıma anlatmamak için gerçekten kendimi kontrol etmem gerekiyor. Adımı nasıl haykırdığını, seni sikmem için bana nasıl yalvardığını."

İki eliyle onu geri itti.

"Sözümü tuttum," dedi sırtarak ve kelepçelerini düzleştirdi. "Ama Weasley'e itibarım konusunda yardımcı olduğu için teşekkür etmeliyim. Belki ona bir kart gönderirim."

İçindeki öfke düzenli ritimlerle pompalanıyordu. Bir grup Slytherinli çocuk yanına geldi ve onu kahkahalarla uzaklaştırdı.

"Şu altın Gryffindor amcığı nasıl?" İçlerinden biri sordu. Draco

sessiz kaldı ve onlarla birlikte uzaklaştı.

Başka bir çocuk arkasını döndü ve inlemeye başladı. "Oh, Draco, evet." Hepsi güldü.

Hermione kendini uyuşmuş hissetti. Ron'un Harry'ye söyleyeceğini biliyordu, ama herkese söyleyeceğini hayal etmemişti. En kötü senaryolarında bile bunun bir gösteriye dönüşeceğini düşünmemişti. Doğu kanadındaki merdivenlerden aşağı indi ve Hermione bütün o bakışları fark etmekten kendini alamadı. Onu yargılıyorlardı. Birkaç kez sürtük kelimesini duydu. Erkekler aniden ona daha müstehcen bir şekilde bakmaya başladılar.

İyileşme mahallinde doğruca burnu hâlâ mor olan ama artık kırılmamış gibi görünen Ron'a gitti.

"Neden?" Kızgın gözyaşlarını bastırarak ancak bu kadarını

söyleyebildi. "Neden ne?" Ron sordu.

"Neden insanlara söyledin ki?"

"Harry'ye söyledim."

"Saçmalık. Harry şeyler hakkında asla ağzını açmaz." "Ve ben yapardım?"

"Sen söyle!"

Başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değil. Bir zamanlar seni sevdiğimi düşününce. Hayır Hermione, kimseye senin Malfoy'u becerdiğini söylemedim. Sana çok fazla saygım var. Beni suçlayacağına, bir Ölüm Yiyen için bacaklarını açıp sonra da bunu herkese övünerek anlattığında şaşırma. Sen kararını verdin. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın. Umarım buna değmiştir."

Sesindeki tiksinti, sanki biri onu buz gibi soğuk suya batırmış gibi hissettirdi.

Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı ve doğruca iksir odasına yöneldi. Bu saatte orada kimse olmazdı.

Haklıydı. Karanlık oda boştu. Raflardan farklı malzemeler alarak çılgınca tezini test etmeye başladı.

Sadece işe yaramalıydı ve sonra artık burada olmasına bile gerek kalmayacaktı. Ondan sonra bırakabilirdi. Sadece o iksire ihtiyacı vardı. Gözleri yaşlarla doldu ama düşmemeleri için çok mücadele etti. *Malfoy'un canı cehenneme. Ron'un canı cehenneme. Herkesin canı cehenneme!*

Cam şişeyi açıp kazana yedi damla koyarken elleri öfkeden titriyordu. Kapağı tekrar yerine koymak istediğinde, kap elinden kayarak yere düştü ve paramparça oldu.

Mükemmeldi. Yere diz çöktü, parçaları topladı ve öfkeli gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını hissetti. Nasıl olmuştu da her şey darmadağın olmuştu? Ailesi artık onun varlığından haberdar değildi. Ron her fırsatta ondan nefret ediyordu. Harry artık onu anlamıyor gibiydi. Belki o bile kendini anlamıyordu. Ve şimdi tüm okulun alay konusuydu.

Gözyaşlarını silerken önünde iki siyah ayakkabı gördü.

Bölüm C

"Neyi başarmaya çalıştığınızı açıklayabilir misiniz, Bayan Granger?" Snape ona küçümseyerek baktı.

Tekrar kalktı ve kırık camı çöpe attı. "Becerilerimden hiç memnun olmadığın için iksirimi geliştirmeye çalışıyorum."

Snape ona baktı -ya da ona baktı daha doğru olur. "Bir şey önerebilir miyim? Şu anda iksir çalışması için fazla duygusal görünüyorsun."

Mükemmeldi. Ona ait olan tek şey akademiydi ve şimdi onu elinden alıyordu. "Evet, sanırım 'duygusal' iken iksir tezim üzerinde çalışmama karşı bir kural yok."

Snape'in gözleri kısıldı. "Hayır, belki de değil. Ama size hemen söyleyebilirim ki, burada bu kadar belirgin bir şekilde bir araya getirdiğiniz bu malzemelerden hiçbir şey çıkmayacak çünkü gümüş ve ödünç tavuk tüyleri birbirini yok ediyor."

Bunu biliyordu. Ne acemi bir hata. Onu yakalamak istememişti bile.

"Peki," diyerek kazandan bir adım geri çekildi. Duvarlar üzerine kapanıyor gibiydi. Dışarıda herkes ona gülüyordu. "Sabah sana bırakma talebimi ileteceğim."

Keskin sesi ona seslenene kadar hızlı adımlarla onun yanından geçti ve sustu.

"Otur." Adam emretti ve kadın sandalyelerden birine oturdu, altındaki eski ahşap gıcırdıyordu.

Snape'in yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Şansını pokerde denemeli, diye düşündü.

"Neden uzmanlık alanınız olarak iksirleri seçtiniz?" diye sordu.

Gergin bir şekilde cübbesinin koluyla oynadı. "İlgimi çekiyor."

Snape'in kaşları hassasiyetle kalktı. "çekiyor," diye tekrarladı sanki hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi. "Eminim ilginizi çeken başka uzmanlıklar da vardır, Bayan Granger."

Bir karga gibi onun etrafında dönüyordu.

"Anlıyorum, yanlış seçim yaptığımı düşünüyorsun. Sana okulu bırakacağımı söyledim zaten. Daha ne istiyorsun?"

Profesör onun önünde aniden durdu. Siyah gözleri onu anlam veremediği bir iksir gibi merakla izliyordu.

"Bizim neslimizin en parlak cadısının sınıfıma katıldığını duyduğumda, masaya ne getirebileceğinizi çok merak ettim Bayan Granger. Bu yüzden, ürettiğiniz vasat çalışmaları gördüğümde yaşadığım hayal kırıklığını hayal edin."

Ya histerik bir şekilde gülecek ya da ağlayacaktı. Belki ikisi de.

"Biliyorum, altın kız artık o kadar da altın değil," dedi ve Şaşırtıcı bir şekilde soğukkanlılığını korudu. kalktı. "Hepsi bu kadarsa, ben yoluma . Yoksa bana hayal kırıklığı olduğumu başka bir biçimde mi söylemek istersiniz? Belki yazarsın, ben de çerçeveletirim?"

Snape ona öylece bakıyordu ve bazen Snape'in olaylara normal bir insan gibi tepki vermesini diliyordu. Döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"İksir çok zor bir sanat . Bir matematik denklemi değildir. Daha fazlasını gerektirir."

Durdu ve geçici olarak tekrar ona döndü ama kapıya yakın kaldı.

"Ne gerekiyor?"

"Niyet," diye cevap verdi Snape. "Önceden geliştirilmiş iksirleri yeniden yaratırken bile, arkasındaki niyet yanlış olduğunda zor olabilir. Ancak

yeni bir iksir tasarlamak için daha derine inmek gerekir. Sınıfımdan atılmayacaksın." Sesi otoriterdi. "Gelecek hafta tek bir malzemeye bile dokunmayacaksınız. Tek ödeviniz bir soruya cevap vermek olacak: Neden bu sınıftasınız?"

Bu bir çeşit ceza mıydı? Onu odasında oturtun ve neden iksirlerde kalmak istediğine dair bir kompozisyon yazmasını sağlayın.

"Bunu senin için yarına kadar yazabilirim," diye teklif etti ama o başını salladı.

"Yüzeysel bir sebep istemiyorum. Daha derine inmeni istiyorum."

Adam kadının yanından geçip gitti ve kadın öfkeyle ona baktı.

Bu sözlerle birlikte adam gitti ve kadın artık dokunmasına izin verilmeyen malzemelerle dolu odada tek başına kaldı.

Ginny ona başka seçenek bırakmamıştı. Hermione'nin gelip içki içmek için kendisine katılmasında ısrar etti. Cüppesinin içinde bir şişe şarapla göle yürürken, Hermione geri dönmek istedi.

"İşte " dedi Ginny koşarak ve sarıldı. "Öğle yemeğinden sonra ortadan kayboldun."

Battaniyenin üzerine oturdular ve Ginny iki bardak çıkardı. "Sarhoş olmanın ve... diğer herkesin canı cehenneme."

Hermione gülümsedi. "Herkesin canı ." Kadehini kaldırdı ve bir yudum aldı. İyi bir şaraptı. Süslü bir şey değildi. Muggle parası çok uzağa gitmiyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ginny sordu.

Hermione başını salladı. "Pek sayılmaz, eğer olmazsa?"

"Elbette." Başını salladı. " rahat etmesi için bana söyleyebilir misin, eğlendin mi?"

Hermione dişlerini birbirine geçirdi. Ginny'nin ne için endişelendiğini biliyordu. Harry'nin endişelendiği şeyle aynıydı.

"Sadece soruyorum çünkü-"

" değil," diye Hermione onun sözünü kesti. "Ben..." diye boğazını temizledi. "Evet, iyiydi." İyi, kütüphanede olanlara uymayan bir sözcüktü. "Harikaydı... aslında."

Ginny onu şaşırtacak şekilde hiç de yargılayıcı görünmüyordu. Ona kocaman gülümsedi. "O zaman önemli olan tek şey bu. Bırak o aptallar konuşsun. Birkaç gün içinde unutulur gider."

Başını salladı ve bunun doğru olmasını umarak şarabından bir yudum aldı.

"Ron'la ayrıldığınız için bunun sana garip gelebileceğini biliyorum ama umarım benimle bu konuları hâlâ konuşabileceğini hissediyorsundur. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bana söyleyeceğin her şey aramızda kalacak."

"Teşekkürler,

Ginny." "Tabii

ki."

Karanlıkta gölün karşı kıyısına baktı. "Hem Malfoy hem de Ron bundan kimseye bahsetmediklerini söylüyorlar."

Ginny ona yakından baktı.

"Sence kim yalan söyledi?" Hermione sordu.

İçlerinden birinin kız kardeşine sormak için saçma bir soruydu ama bir parçası bunu tekrar duymak zorundaydı çünkü Ron'dan hoşlanmaması birden beyninde bazı şeyleri karıştırmıştı.

Ginny nefes verdi. "Keşke bilseydim. Keşke Ron'un bilmediğini kesin olarak söyleyebilseydim. Yapacağını sanmıyorum ama senin için deli olduğunu biliyorum."

"Benim için deli oluyordu," diye düzeltti Hermione.

"Her ne olursa olsun, sen onun ilk aşkıydın. Sonra seni kütüphaneden baş düşmanıyla gördü. Malfoy'dan tutkuyla nefret ediyor."

"Biliyorum."

"Bunu onu küçümsemek için yaptığını

düşünüyor." Hermione şaşkınlıkla ona

baktı. "Ne?"

"Ona bunun çok saçma olduğunu söyledim. Bence anlamıyor ve bu muhtemelen onu incitmenin en iyi yolu. Bunu bilerek yaptığından değil."

Hermione burun kemiğini sıktı. "Planlanmış bir şey değildi."

"Tabii ki. Ama o olaya böyle bakmıyor. Demek istediğim, kardeşimin bir şey yapmamasını çok isterdim ama şu anda pek de iyi bir ruh halinde değil. Yaralı. Sadece fiziksel olarak değil. Egosu çifte darbe aldı. Bu dünyada en çok nefret ettiği adamla yatmakla kalmadın, Malfoy da onu fena halde yere serdi."

"Sanırım nefretleri karşılıklı." Hermione, Ron'un söylediği aşağılık şeyleri Ginny'ye anlatmak istemiyordu. Öfkeyle hareket etmişti. Kız kardeşine bu iğrenç şeyleri yüklemesine gerek yoktu.

"Ama diğer tarafta Malfoy var." Ginny ona bir bakış attı. "İkimiz de onun ününü biliyoruz. Birlikteyken sana bir şey söyleyip sonra başka bir şey yapar mı?" Omuz silkti. "Olabilir mi? Bu işten Ron'dan daha çok çıkarı olduğu kesin."

Bu doğrudu. Ron'un tek istediği onu küçük düşürmek değilse tabii. O zaman görev tamamlandı.

"Harry ne düşünüyor?" Ginny

bardağıyla oynadı.

"Bana anlatabilirsin," diye ısrar etti Hermione.

"O sadece... bunu senin seçtiğine ikna olmadı. Malfoy'un bir şekilde seks yapman için sana baskı yaptığını ya da senden faydalandığını düşünüyor."

"Ama ."

Ginny başını salladı. "Harry'nin Malfoy'u nasıl algıladığını biliyorsun. Hâlâ onun bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyor. Savaş bitmiş ve Voldemort ölmüş olsa da, Harry hâlâ aniden bir şeylerin yeniden olacağına dair sürekli bir panik içinde yaşıyor."

Hermione Harry'nin TSSB'sinin farkındaydı. Kendisi de bundan muzdaripti. Kabuslar. Sonsuz tekrarı olan anlar. Asla gerçekten güvende olduğunu hissetmemek.

"Harry ona güvenmiyor," diye devam etti Ginny. "Ve seni seviyor, bu yüzden korumacı davranıyor ve Ron ona söylediğinde... bunu Malfoy'un bir şeyler planladığına dair bir işaret olarak algıladı."

Hermione sessizdi. Nedense, Harry'nin ne düşündüğünü duymanın kendisini daha iyi hissettireceğini ummuştu. Ama olmadı.

"Dinle," diye devam etti Ginny, "Malfoy'u tanımıyoruz. En azından ben tanımıyorum. Eskiden küçük bir pislikti, sonra bir Ölüm Yiyen oldu ve o zamandan onu neredeyse hiç görmüyorum. Adamı tanımıyorum. Savaşta neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok."

Hermione de bilmiyordu ama vücudundaki yara izlerini hatırlıyordu.

"Onu işe aldıklarında daha on altı yaşındaydı," dedi Ginny sesinde hüznle, sonra konu değiştirecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "Söyleyebileceğim tek şey..." sert bir bakışla Hermione'ye döndü, "ve sakın bunu Harry'ye tekrarlamaya kalkma, beni öldürür."

Hermione, Ginny'nin ne söyleyeceğini merak ederek, "Kimseye bir şey söylemeyeceğim," diye teminat verdi.

"Malfoy şu anda çok ateşli!"

Hermione bunu beklemiyordu ve şarabı boğazında düğümlendi. Ginny histerik bir şekilde gülmeye başladı.

Hermione, "Burnumdan şarap akıttın," diye itiraz etti.

Ertesi gün günün büyük bir kısmını odasında geçirdi. Snape sınıfa girmesini yasaklamıştı ve koridorda sürekli Malfoy'un sürtüğü olarak anılmayacağı bir gün geçirmek istiyordu. Kahve ve öğle yemeği molalarını herkesin sınıfta olduğunu bildiği zamanlara denk getirdi, bir şeyler yiyip içmek için gizlice dışarı çıktı ve sonra odasına geri döndü.

boş kâğıda baktı. Yazar . Muggle dünyasında çok yaygındı. Bir cümle yazmaya başladı ama sonra üstünü çizdi. Ödev çok basitti. Snape'e neden onun aptal iksir dersini almak istediğini söyle. Ama bu hileli bir soruydu. Daha derine inmesini istiyordu.

Bu bir tür büyü terapi falan mıydı? Bir çeşit ters psikoloji mi? Sinirlenerek bir sayfayı daha ufaladı ve çöp kutusuna attı. Aklındaki iksirin mümkün olup olmadığını bilmediğinden, Snape'i bu konuda uyarmak istemiyordu. Peki, kulağa inandırıcı gelen ne gibi bir neden ? Zaten aptalcaydı, çünkü kimse tam iksir tezini bu kadar erken açıklamak zorunda değildi.

Ondan ne istiyordu? Sınıf arkadaşlarından hiçbirinin henüz ne yapmak istediklerine dair bir fikri bile yoktu.

Güneş battığında not defteri boş, çöp kutusu doluydu ve tek bir kelimeyi bile kağıda dökmemişti.

Kapının ırkildi. "Benim," diye

duyurdu Ginny. "İçeri gel."

"Saklanmak nasıl gidiyor?"

"Yüzerek."

Ginny gülümseyerek ona sıcak bir çay uzattı. "Teşekkür ederim." Hermione bir yudum aldı.

"Cevabınızı zaten biliyorum ama bu akşam Ravenclaw'da bir parti olduğunu bilmenizi istedim."

"Hayatta olmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Eğer istersen, bu gece seninle kalabilirim."

Hermione başını salladı. "Sen git ve eğlenmene bak."

Gece yarısına doğru yavaş yavaş delirmeye başladığından emindi. Snape'in beklediği felsefi yanıtı vermesinin hiçbir yolu yoktu. Neden vermek zorundaydı ki? Hiç mantıklı değildi. Bu haftayı boş bir sayfaya bakmak yerine iksir üzerinde gerçekten çalışmak için kullansa nasıl olurdu? Kapalı kapılar ardında. En azından bunun mümkün olduğunu gösteren bazı sonuçlar elde ederse, zaman ona istediği en ayrıntılı makaleyi yazabilirdi.

Bu kez gizlice kütüphaneye girdiğinde, gerçekten de kitaplara ihtiyacı vardı. Eski kitaplarla dolu odaya adımını attığı anda aklına o gece geldi. Malfoy'un elleri vücudunun her yerindeydi. Onun içinde nasıl hissettiğini. Dudağını ısırды ve başını salladı. Güvenli alanı bile artık mahvolmuştu.

İksir bölümüne gitti ve ihtiyacı olan kitapları aldı. Bir el feneriyle kitapları taradı ve notlar aldı. Hogwarts'a geldiğinden beri ilk kez beyninin yeniden tüm silindirleri çalıştıldığını hissetti.

Birkaç malzeme yazdı, işe yarayacağından emin olmadığında yanlarında soru işaretleri vardı. Bir engelle karşılaştığında saat gece 1'i geçiyordu. Nightgale gölgesi. Bu mevcut muydu ki? Bunu daha önce hiç duymamıştı ama en umut verici sonuçları gösteriyordu. Snape'e soracaktı.

Ama bu söz konusu bile olamazdı çünkü onun saçma sorusuna odaklanmaktan başka bir şey yapmaması gerekiyordu.

Aklına bir fikir geldiğinde, bu genellikle büyük bir hızla giden bir tren gibi gelirdi. Sadece sonuna kadar gitmesi gerekiyordu. Ona bu konuda kim yardım edebilirdi? Harry iksirlerle arası iyi değildi. Ginny de öyle. İkisi de büyü işinde üstündü. Hogwarts'ta geçirdiği yıllar boyunca iksir işine meraklı pek fazla insan tanımamıştı ve şimdiki sınıf arkadaşlarını da çok az tanıyordu. *Muhtemelen arkadaş edinmeye başlamalısın, Hermione.*

Birden yüksek sesli bir müzik duydu, bas sesi içini titretti. *Aptal Ravenclaw'ların eğlenceleri.* Genelde garip içkiler ve deneysel iksirler içerirlerdi. İşte o zaman kafasına dank etti. Nightgale Shade'i bilen biri varsa o da Ravenclaw'lardı.

Bölüm 4

Parti için giyinmek için pek bir şey yapmamıştı. Saçını biraz düzeltmeye çalışmış, en sevdiği kot pantolonunu ve tişörtünü giymişti. Saat gece 1'i geçmişti. Bu partilerde genellikle tüketilen alkol ve iksir miktarıyla bu saatte içerideki kimse onu tanımazdı bile.

Ortak salon tıpkı hatırladığı gibi görünüyordu. Koyu mavi tavanlar ve büyük pencereler. Pahalı kitap rafları ve antika mobilyalar. Odanın ortasında herkes bir araya toplanmış, dans ediyor ve içiyordu. Bir tür elektronik müzik çalıyordu, tabanı kadar yoğundu ki bunu midesinde hissetti. Birkaç çift öpüşüyordu. Diğerleri saatlerce dans etmekten ter içinde kalmıştı. Dans pistinde mavi ve mor ışıklar yanıp sönüyordu.

Arka taraftaki sessiz insanları aramaya çalıştı. Onlar genellikle iksir satan Ravenclaw inekleriydi.

Birden biri onu tuttu, ağzını açtı ve soğuk bir sıvının diline çarptığını hissetti. Votka.

Kız gülerek onu bıraktı ve kalabalığın içinde kayboldu. Hermione öksürdü, ağzını sildi ve arkada tek başına duran bir adama doğru yürüdü. Hiç de sarhoş gibi görünmüyordu. Onun yanında durup dans eden kalabalığa baktı.

"Ne istiyorsun?" Müzik eşliğinde yüksek sesle sordu. "Neyin var?"

Ona sinirli bir şekilde baktı. "Eski müdürün evcil hayvanı tarafından ispiyonlanmayacağım."

"Duymadınız mı? Slytherin sürtüğüne indirildim." Bir kahkaha attı.

"Savaştan sonra seni daha çok sevdim."

"Nightgale Shade'in ne olduğunu biliyor musun?"

Ona döndü ve şimdi tüm dikkatini ona verdi. "Bu ne sikim soru böyle? Bu bir asit. Dokuları yakar. Saniyeler içinde orangutanları sıvılaştırır."

"Evet."

"Bu boku partilerde satacağımı mı sanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ama mevcut mu? Bir yerlerde? misin?" Adam ona sertçe baktı.

"Sana ödeme yapacağım. Açıkçası," diye açıkladı. "Ne kadar?"

"Elli." "Yetmiş."

"burslu olarak geldim. Altmış benim son teklifim."

Bir an için bunu düşündü. "Tamam. Anlaştık." "Adın ne senin?"

"Dominic. geçtiğinde seninle temasa geçeceğim." "Bu ne kadar sürer?"

Sırıttı. "Birileri çaresiz durumda. Çok uzun sürmez." "Ne satıyorsun ki?"

Cebinden iki şişe çıkardı. "Bu seni güçlendirir," diyerek beyaz olanı havaya kaldırdı. "Bu sizi rahatlatır ve halinizi değiştirir," dedi mavi şişeye ilgili olarak.

"Herhangi biri serumtaz içeriyor mu?"

"Bu başlamak istediğine emin misin? Senin için biraz ileri seviye olabilir. Seni saatlerce ayakta tutar."

"Satıyor musun, satmıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Mirelle biliyor." Barın arkasında duran ve şu anda bir kokteyl çalkalayan kızı işaret etti.

"Bu eşyalara neden ihtiyacın var ki?" diye sordu. "Lütfen bana bunun heyecan verici bir şey için olduğunu ve bir okul projesi olmadığını söyle."

Soruyu duymazdan geldi. Derme çatma bar, bir ortak salon partisi için etkileyici görünüyordu. Sonra etrafı arkadaşlarıyla çevrili Malfoy'u gördü. ardına içkilerini yudumluyordu. Elini saçlarında gezdirdi, boynunu kırdı ve sonra yeşil bir sıvı şişesi çıkardı. Bir dikişte içti. Yutkun.

"Yeşil şişelerin içinde ne var?" diye sordu ve Dominic onun bakışlarını Malfoy'a doğru takip etti.

"Bir sürü . Çoğunlukla cehennem yosunu ve direweed."

Beyni her iki maddeyi ve kimyasal özelliklerini düşündü ve bir sonuca vardı: "Narkotik ağrı kesici. Tıpkı muggle dünyasındaki oksikodon gibi."

"Daha güçlü," diye önerdi Dominic. "Slytherinler bu çok sever. Belki de yeşil olduğu içindir. Bilmiyorum."

"Neden iksir dersinde değilsin?"

Dominic güldü. ". Sen sadece en önde otur ve başka kimseyle ilgilenme."

Sikeyim. Tam bir pislikti. Onu nasıl fark etmemişti? Zekiydi. Komikti. "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Her şey . Mirelle'e seni benim gönderdiğimi söyle. Buralarda Gryffindor'lara pek güvenmeyiz."

"Teşekkürler. Sınıfta görüşürüz."

Malfoy neden barda durmak zorundaydı? Çünkü alkole doğrudan ulaşabileceği yer orasıydı ve etrafına yığılmış bardaklara bakılırsa, bundan sonuna kadar faydalanıyordu.

Barın diğer tarafına geçti ve Malfoy'un onu fark etmemesi için vücudunu hafifçe çevirdi. Mirelle sipariş almakla meşguldü. Ravenclaw içkileri iksirlerle karıştırılırdı. Genellikle zararsız türdendi. Mirelle bir önlük giymiş, saçlarını düğümlemişti. Bir barmenden çok bir bilim insanına benziyordu. İçkileri etkileyici görünüyordu. Mor. Parıltılı. Sarı. Bir tanesinin üzerinde gökkuşağı renklerinde köpük vardı ve Hermione hangi iksirin bu reaksiyonu yarattığını merak ediyordu.

Bakışları içkiyi takip etti ve içki Malfoy'un hemen yanında duran Pansy'nin ellerine düştü. Gümüş gözleri onunkilere kilitlenmişti. *Hay sikeyim*. Siyah gömleğinin birkaç düğmesi açılmış, dövmeli göğsünün bir kısmı ortaya çıkmıştı. İki elini de siyah pantolonunun ceplerine sokmuş, Pansy'yi bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Sonra dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek ona sırtıttı.

Hermione arkasını döndü ve o orada değilmiş gibi davrandı. Onun yerine kalabalığa baktı ve Ginny'nin hâlâ orada olup olmadığını merak etti. Muhtemelen değildi. Saat gece ikiye yaklaşıyordu.

"İşte," diye bir ses onun sözünü kesti. Mirelle onun önüne bir bardak ateş viskisi koydu.

Hermione ona şaşkın şaşkın baktı. "Bunu ben sipariş

etmedim." "Hayır, Malfoy verdi."

Malfoy'un büyük bir sırtıyla bardağını ona doğru kaldırdığı barın ucuna baktı. Ona gözlerini devirdi.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Mirelle sordu.

"Aslında evet. Dominic bana yardım edebileceğinizi

söyledi."

Hermione'ye Şüpheyile baktı. Görüntü pek iyi değildi. Sı ana benzeyen biri varsa, o da Hermione'ydi. Gecenin ikisinde bir partide ayıktı, önündeki i kiye dokunmamıŐtı bile. yudumladı. "Gerçekten yardımınıza ihtiya ım var. Ben bir sıçan değilim."

"Tamam." Mirelle bar havlusunu omzuna attı. "Ne oldu?" "Serrumtase."

Mirelle gülerek başını salladı. "Dostum, ne zaman inek olduğumu düŐünsem böyle Şeyler söylüyorsun."

Hermione bu kadar saçma olan ne söylediğinin farkında bile değildi.

"Bu Latince bir kelime," diye açıkladı Mirelle. "Kimse ona böyle demez. Adı Cloud 9. Daha önce denemediysen bu Şeyi almaman konusunda seni uyarırdım ama içimden bir ses bunu t ketmeyeceğini söylüyor."

Hermione i  dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Yemin ederim, eğer gecenin ikisinde bir partiye gidip ders için malzeme toplamaya  alıŐıyorsan, düŐündüęümden de delisin demektir." Mirelle başını salladı.

Hermione'nin gözleri, Malfoy'un hâlâ vahşı gözlerle ona baktığı bara doğru dans etti.

Mirelle onun bakışlarını takip etti. "Eğer Malfoy'a ilaç vermeyi planlıyorsan, ben . O  ocuk bir iki basamak aşağı inebilir. Slytherin kralı falan gibi bir Şey o."

Kütüphanede geçirdikleri gece, Slytherin' tanrısal statüsüne kesinlikle daha da yardımcı olmuştu.

Mirelle ona içinde pudra olan küçük bir plastik torba uzattı ve Hermione parasını  dedi. "Projende iyi Şanslar, inek." Mirelle kıkırdadı ve daha fazla içki yapmak için geri döndü.

Hermione içinde Bulut 9 olan çantayı arka cebine koydu ve çıkışa . Bu, düşündüğünden çok daha başarılı olmuştu. Sosyalleşmek normalde onun güçlü değildi.

Neredeyse çıkışta, üç çocuktan oluşan bir grup aniden yoluna çıktı.

"Hey, hey," dedi içlerinden biri kocaman bir sırtışla. "Şimdiden gitmiyorsunuz, değil mi?"

Onları tanıdı. Slytherinler. Artık büyümüş görünüyorlardı. Ama yüzlerine isim koyamıyordu.

"Evet, öyleyim," diye ısrar etti ve yanlarından geçmeye çalıştı ama onu engellemeye devam ettiler.

"Sanırım kalmak istiyorsun." Koyu renk, kısa saçlı olan, onu kalçasından tutup kendine doğru çekti. Kız onu itti.

"Çekil ."

"Şimdi, şimdi, hala altın kızmışsın gibi davranmayalım. İffetli davranmayı bırakabilirsin."

sarmışlardı. siyah saçlı ve sarışın bir adam vardı. Arkasında bir kızıl saçlı.

İçlerinden biri sırtarak, "Artık Slytherin topluluğunun korkağı olduğunuzu sanıyordum," dedi.

Ona sert bir tokat attı ve o da karşılık olarak güldü.

"Alıngan. Bunu sevdim."

Çıkışa yakın bir yerde, kimsenin neler olduğunu görmemesi için bir köşede duruyorlardı. Asasını odasında bırakmıştı. Diğer ortak odalara asa sokmak yasaktı. Birinden yardım isteyebilmek için etrafına bakındı ama kimse yoktu.

"Hadi kızım. Malfoy için nasıl performans gösterdiğini bize göster."

Eller onu arkadan kavradı ve bir bedene doğru çekti. İçinde

paniğin yükseldiğini hissetti. "Bırak beni gideyim."

Tekrar gülüşüler ve sonra aniden önündeki sahne patladı. Arkasındaki adam gitmiş, diğer adamın şahdamarına bir yumruk inmiş ve adam yere yığılmıştı.

Malfoy onunla üçüncü adamın arasında duruyordu. Öfke kişileşmiş gibi görünüyordu. Öfkeden kıpkırmızı kesilen Ron gibi değildi. Malfoy'un öfkesinde soğukkanlı ve hesaplı bir şeyler vardı. Kontrol altına alınmış. Alıştırılmış. Serbest bırakılmak için yalvaran daha karanlık bir şeyle kaynıyordu.

"Üzgünüm Malfoy," diyordu üçüncü sırtarak ellerini kaldırırken. "Ondan uzak durmamızı istediğini bilmiyordum."

"Ne yaptığın umurunda değil Masten. Aslında, seninle ve geri zekâlı arkadaşlarınla vakit kaybetmek yerine bara dönüp içmek istiyorum."

"Ne yani, sen onu beceriyorsun ve o herkese yasak mı?"

Malfoy'un yumruklarını sıkıldığını, soluk teninin altında mavi damarların şiştiğini gördü. "Ben kızlarımı istekli severim. Eğer biriyle yatamazsan sana yardım edemem." Sesi soğuk çelik gibiydi. "Eğer seni ve aptal çeteni bir daha bir kıza rızası dışında dokunurken görürsem, vücudunuzdaki her bir kemiği kırarım. Yavaş yavaş. Çünkü o ses hoşuma gidiyor. Hem kemiklerin hem de çığlıkların."

Masten zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Üzgünüm, Malfoy." Sonra da gitti.

Malfoy kızgın gözlerle dönüp ona baktı. "Potter ve Gelincik sevgilisi hangi cehennemde?"

"Burada değiller."

"O zaman burada kiminle birliktesin?" Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. Çenesi bükülmüş, dişleri birbirine sertçe kenetlenmişti.

"Hiç kimse."

Sinirli bir şekilde içini çekti ve elini saçlarının arasından geçirdi. "Sen bir aptalsın, Granger. Hadi gidelim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Dudaklarını beyazlaşana kadar ısırды. "Seninle odana kadar yürüyeceğim."

"Yolu kendim bulabilirim, çok teşekkür ederim."

"Hayır cevabını kabul etmiyorum. Seninle odana kadar yürüyeceğim. Nokta."

Birbirlerine öfkeyle baktılar ve kadın bu konuda onu ikna etmenin mümkün anladı. Sadece odasına doğru yürüyecekti.

"Her neyse," diye sinirli bir şekilde iç geçirdi ve yürümeye başladı.

Büyük adımlarla onu takip etti. Koridorda tam bir sessizlik içinde yürüdüler. Ona yardım ettiği için teşekkür etmeliydi. Yapılacak en doğru şey buydu. Ama nedense kızgındı. Bütün bu duruma. Artık sürekli kurtarılmaya ihtiyacı olan, başı dertte bir genç kız mıydı? Bu olayla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Önce Ron'u dövmüştü, şimdi de bu üç adam. Yüzlerini düşünmek bile kanını kaynatıyordu.

"İsimleri ne?" Sesinde acılıkla sordu.

Malfoy cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Richard Masten, Paul Wesselman ve James Lang."

Sessizce onaylayarak başını salladı.

Bu konuda öğretmenlere gitmenin bir faydası yoktu. Bu, birden fazla kişiyle konuşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Hepsi ne için? Ellerine ne geçecekti? Bir tokat ve Slytherin sürtüğünden daha fazlası olarak .

Hermione, Draco'nun gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissetti ama o sessizdi.

Kadının kapısına vardıklarında, adam arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı, oyalanmaya niyeti olmadığını açıkça belli ediyordu. Ama sonra durdu ve dönmeden şöyle dedi: "Dahi bir cadıya göre bazen çok aptal olabiliyorsun. Partilere tek gitme. Bir dahaki sefere Weasley kızını ya da Potter'ı al." Sonra da gitti.

Sonraki iki günü, ara sıra kütüphaneye gitmek ya da yemek almak dışında çoğunlukla tamamen izole bir şekilde geçirdi. Bunu her yaptığında bakışlara maruz kalıyor ve kendisine isimler takılıyordu. Nasıl oluyordu bundan bıkmamışlardı? Muhtemelen Hogwarts'ta seks yapan herhangi iki öğrenci olmadığı . Altın kız ve okuldaki en ünlü Ölüm Yiyen.

Her şeyden bıkmıştı. *Mudblood*. *Çamur kan*. Gözlerini kapattı ve yarasının tanıdık bir şekilde kaşındığını hissetti. Büyülü izler muggle dövmelelerinden farklıydı. Özellikle de kara büyü içerenlerden. Büyünün koluna sızdığını ve kelimeleri daha da büyüttüğünü hissetti. Onu sonsuza kadar işaretle. Biri kapısını çalana kadar kolunu kanlı bir şekilde çizdiğini fark etmemişti. Elleri titriyordu, tırnakları kendi kanıyla kaplıydı. Bir kapı daha çalındı.

"Geliyorum." Kadın cevap verdi ve yüzündeki silerek gömleğinin kolunu aşağı çekti.

Kapıyı açmadan önce hızla ellerini yıkadı, su kıpkırmızı akıyordu.

"Selam." Dominic'ti. "İçeri

gel."

"Seni sınıfta görmedim."

"Evet, etrafımdaki dedikoduların birkaç gün içinde düşünerek yanılmışım."

Dominic yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Özür dilerim. Ravenclaw'lar bile bu konuya takmış görünüyor."

Boğazını temizledi. Aslında duymak istediği şey bu değildi.

"Ne olursa olsun," diye devam etti Dominic ve Hermione onun bu konuda kendisiyle paylaşmak zorunda olduğunu hissettiği başka şeyler için kendini hazırladı. "Hepsi kötü değil. Dürüst olmak gerekirse, Ravenclawlar çoğunlukla senden daha önce pek hoşlanmadıkları için bu konuda konuşuyorlar. Her şeyi bilen. Öğretmenin evcil hayvanı. Bu tür şeyler. Şimdi ise değişip değişmediğini merak ediyorlar."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim." Söylemeyi başardı. O kadar kötü biri miydi? İnekliği kendisinden başka hiç kimseyi etkilememiştir. Daha önce hiç kimseyi bir öğretmene ispiyonlamamıştır bile. "Sende mi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak yere .

Başını salladı ve içinde Nightgale Shade olan çantayı ona uzattı. Mor saplı açık sarı çiçekler.

"Geceleri parlıyorlar. En azından bunu görmek için kaynatmadan önce beklemelisin," dedi Dominic heyecanla ve masasına doğru yürüdü, kitapları ve araştırmaları karşısında büyülenmişti. Önündeki malzemelere baktı. "Bir çeşit yapıştırıcı mı yapıyorsun?"

"Ruj, aslında." Kafası

karışmış görünüyordu.

Hermione, "Hiçbir zaman doğru renk tonunu bulamıyorum," diye açıklayınca Hermione şaşkın şaşkın baktı ama sonra başını salladı.

"Nightgale Shade ile ne yapıyorsun?" "Henüz emin

değilim. Bir sürü teori var. Göreceğiz."

Bir süre sessizlik oldu ve Dominic onun kendisine söylemek anlayabildi. Tekrar ruj formülüne baktı. "Eğer bir ons serçe yağı eklersen ve sıcaklığı on derece düşürürsen, rujun iki kat daha uzun süre dayanır."

Kendi araştırmasına bakarak yaptı. Haklıydı. Serçe yağı daha uzun süre aktif kalmasını sağlayacaktı.

"Teşekkür ederim."

Dominic başıyla onayladı. "Seninle iş yapmak bir zevkti Granger. Lütfen bir sonraki uyuşturucu alımınız için beni düşünün."

Güldü. "Yapacağım."

Güneş battığında daha da gerginleşmeye başlamıştı. Eski Hermione her neyse, artık o değildi. Bu gece bunu resmileştirecekti. Tek sorun, yeni halinin kim olduğunu henüz bilmemesiydi. Bu önemli değildi. Kendini tecrit etmekten kurtulmalıydı. Korunmaya ihtiyacı olmadığını herkese göstermeliydi. Dedikoduları için onlara tam olarak istediklerini vermekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Ve bu gece Slytherin ortak salonundaki yıllık 13. Cuma partisi, onlara artık geçmişteki Hermione olmadığını göstermek için mükemmel bir fırsattı. Onun hakkında konuşmak istiyorlardı. O da onlara bunu verecekti. Eğer tüm dedikodular benzinse, kibriti çakıp hepsinin yanışını izlemek üzereydi.

Bölüm 5

En sevdiği eteğini çoraplarla birlikte giydi, eteği normalden daha kısa şekilde yukarı kaldırdı. Bluzunun ilk birkaç düğmesini açık bıraktı ve altındaki dantelli siyah sutyenin görüldüğünden emin oldu.

Bir kez olsun saçlarının kendisine uymasını sağlamaya çalıştı, bu oldukça emek isteyen bir girişimdi ama uzun, tatlı buklelerle sonuçlandı. Hiç fazla makyaj yapmamıştı ama her şeyin bir ilki vardı. Birkaç büyü, daha dolgun kirpikler ve mükemmel kanatlı eyeliner ile sonuçlandı. Son olarak da kendi yaptığı kırmızı ruju sürdü.

Slytherin ortak salonuna hiç gitmemişti. Gryffindorlar için bir tür prensip .

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ortak odanın kapısı bile yılanlarla süslenmişti. İçeri girdiğinde şaşkınlığa uğradı. Nedense burayı hiç böyle hayal etmemişti. Oda iki katlıydı, koyu renkli ahşap ve pahalı deri koltuklar vardı. Zeminin bir kısmı camdı ve altında su vardı. Yeşil ışıklar ve birçok noktadaki mumlar dışında oda karanlıktı. Kitaplıklar boyunca yeşil sarmaşıklar uzanıyordu. Büyülü görünüyordu. Yüksek sesle müzik çalıyordu.

Eski Hermione'ye veda etmek için Slytherin ortak salonundan daha iyi bir yol olabilir miydi? İçeri girdi ve dans pistindeki kalabalığa baktı. Bazıları süpürgelerin üzerinde süzülüyordu. İkinci katta birkaç çift tutkuyla öpüşüyordu. Sağ tarafta, içlerinden birinin duvara yaslanmış seks yaptığını fark etti.

Sıkı bir tutuşla, el kolunu kavradığında, aniden duvara doğru itildi. Draco soğuk bir kararlılıkla onun üzerinde yükseliyordu. Gümüş rengi gözleri yavaşça kızın tüm vücudunda gezindi ve çenesindeki kaslar kasıldı. "Lütfen bana bir Slytherin partisine bu kıyafetle tek başına girmeyeceğini söyle."

Viski ve nane kokuyordu. Ya da soğuk temiz havaya benzer bir şey. Damarlarında aktığı kesin olan buz da olabilir.

Vücudunu ona yaklaştırdı ve tahmin ettiği gibi, adam neredeyse nefesini tutarak ona karşı hareketsiz kaldı.

"Tek değilim," dedi bir elini onun öfkeli nefeslerle kabaran göğsüne .
"Buradasın, değil mi?"

Parmak uçlarında yükseldi, onu gömleğinin yakasından yakaladı ve yavaşça kendisine doğru çekti. Gümüş cıvaya döndü; gözleri onun dudaklarına kayd. Öpüşmeden hemen önce geri çekildi. "İyi geceler." Bununla birlikte, gözüne kestirdiği erkek grubuna doğru yürüdü.
Draco'nun bileğindeki eli bir mengene gibi

kavırıyordu. "Ne halt ediyorsun Granger?"

Omuz silkti. "Bana zaten Slytherin sürtüğü diyorlar, bari ünüme şekilde yaşayayım."

Büyük bir şaşkınlıkla arkasındaki erkek grubuna ve ona . Başını ona doğru salladı.

"Ben senin değilim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Kendini onun elinden kurtardı ve uzaklaştı. "Ve kesinlikle bu gece beni kurtarmaya gelmene gerek yok."

Erkek grubu planladığı şey için mükemmeldi. Çoğunu sadece geçerken görmüştü. Ona sürtük demişlerdi. Neredeyse her gün herkesin içinde onu aşağılıyorlardı. Onlara istediklerini vermenin zamanı gelmişti.

Onlara yaklaştığında ıslık çalmaya başladılar. "Granger, biraz daha Slytherin siki için hazır mısın?"

Bunu söyleyen adama gülümsedi, adını bile bilmiyordu. "Sizinle bir anlaşma yapalım. Kim daha iyi öpüşürse beni ikinci kata çıkarıp herkesin görebileceği şekilde becerebilir."

Bir an sessiz kaldılar, ağızları açık kaldı. Sonra tezahürat yapmaya başladılar.

"Ya hepimiz harika öpüşüyorsak?"

Alt dudağını ısırdı. "Bir kız umut edebilir."

"Pekâlâ, başlayalım." İçlerinden biri dedi ve onu göğsüne doğru çekti. Dudakları çarptı, dili içeri girdi. Bu hayatında öpüştüğü sadece üçüncü erkekti ama ona göre özensizdi.

Sırada, bu hafta başında koridorda inlemesini taklit eden eğri burunlu sarışın bir adam vardı. "Buraya gel o zaman," dedi kıkırdayarak ve öpücüğü bir numaradan bile kötüydü. Dili çok fazlaydı, neredeyse kızın boğazını zorluyordu.

Masadan bir kadeh votka aldı ve adamın tadını üzerinden yakarak .

Üçüncüsü Nick'ti, 6. sınıftayken büyü dersinden tanıdığı bir çocuktı. Artık uzun boyluydu ve açık kahverengi saçları vardı. Üç gün önce büyük salonda ona oral seks hareketi yapmıştı. Öpücüğü iyiydi. Belki 10 üzerinden 6.

Dört ve beşi zar zor ayırabiliyordu. İlk gün ona tezahürat yapmış ve .

Sonra Masten, Wesselbaum ve Lang'i gördü. Bir sürtük mü istiyorlardı? Bunu onlara verecekti. Her şeyi yerle bir edecekti.

"Neden siz oturmuyorsunuz? Böylesi daha rahat."

Hepsi gülmeye başladı ve o da diğer çocukların neredeyse etrafında bir çember oluşturduğunu ve daha fazla insanın onu izlediğini fark etti. Güzel. Hepsi gelsin.

Gözleri duvardaki saate gitti. 2:34. Kendini

Masten'ın kucağına bıraktı.

"Lanet olsun, Granger," dedi onu kalçalarından kavrarken ve hepsi tezahürat yapmaya devam etti.

Wesselbaum Lang'e döndü. "Ona şimdiden defolup gitmesini söyle, kadın fazlasıyla istekli."

Gözleri onların bakışlarını takip etti ve Malfoy'un soğuk bir öfkeyle kendisine baktığını gördü. Theo ve Blaise onun iki yanındaydı, sanki onu tutmak zorundaymışlar gibi omuzlarından tutmuşlardı ama Malfoy kıpırdamadan duruyordu. Gözleri neredeyse simsiyahtı. Teni normalden bile daha solgundu. Elleri bardağı o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Çenesi sertleşmişti. Soğuk bir öfke.

Neden bu kadar kızgındı? Bu garip bir toprak mıydı? Diğer oğlanlar da onunla birlikte olursa, fuckboy statüsü zedelenir miydi?

Fark etmezdi. Ona yaklaşan her erkeği yumruklamasını istemiyordu. İhtiyacı olduğunda kendini savunabilecek kapasitedeydi.

Bununla birlikte Masten'a doğru eğildi ve onu kararlılıkla öptü. Daha fazla tiyatro için kalçalarını ona doğru hareket ettirdi ve pantolonunun içinde sertleştiğini hissetti ama kendini onu öpmeye devam etmeye zorladı. Masten'in alt dudağını ısırды ve dilindeki hafif demirin tadına baktı.

Masten yüzünü buruşturdu. "Kahretsin, çok vahşisin."

Malfoy'a doğru bir bakış, onun eskisinden daha da öfkeli görünebileceğini doğruladı. Arkadaşları onunla konuşmaya devam ederken göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyor, kollarını kontrol altına alınması gereken tehlikeli silahlarmış gibi tutuyordu.

Ayağa kalktı, hâlâ Masten'ın kucağındaydı, Masten'ın ereksiyonu ona baskı yapıyordu, Wesselbaum'u öpmek için kendine çekti. En iyi ihtimalle 10 üzerinden 5. Masten'ın elleri hâlâ kalçalarındaydı ve onu kendisine doğru sallıyordu.

Lang'i öpmeden önce gözleri saate kaydı. Şimdiye kadarki en kötü öpüşen kişi . Dili ağzının içinde ölü bir balık gibi duruyordu.

Bir votka kadehi daha boğazından aşağı indi ve saat hâlâ gözünün ayağa kalktı. İki kadeh daha içmek için zamanı vardı.

İlki ona toplum amcılığı demişti. Öpücüğü şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi.

Bir kadeh votka daha içtikten sonra kendi kendine bir tane daha, dedi. Bu adam büyük salonda kalçalarını müstehcen bir şekilde ona doğru sallamıştı.

Onu saçlarından yakaladı ama her şeyi yanlış yaptı. Malfoy'un yaptığı gibi saçlarını dibinden nazıkçe tutmak yerine, sadece tellerini çekti. Öpücük de aynı derecede berbattı. Tecrübesizlikle karışık saldırganlık.

Uzaklaştığında saate baktı. Vakit gelmişti. "İşte bu . Kararımı veriyorum."

Başka bir adam onu belinden yakaladı. "Sanırım bir taneye daha ihtiyacın var."

Bunu söylediğinde, öptüğü ilk adam çılgılık atmaya başladı. Aslında dudakları birbirine yapışmış olduğu için daha çok boğuk bir sestti. Dudaklarını açmaya çalıştığında, bir ayakkabıya yapışmış sakız gibi görünüyordu. Başını eğdi ve bu özel tepkiye neyin neden olduğunu merak etti. Sandal ağacından mı? Sağındaki adam onu hemen bıraktı. Birbiri ardına dudakları kapanmaya başladı.

"Ne yaptın lan sen, deli orospu?" Masten ona bağırdı ama devam edemedi ağzı kapandı. Gözleri panikten kocaman olmuştu.

"Senin için bu deneyimin daha da unutulmaz olmasını sağladım." Masten'in paniklemiş yüzüne gülümsedi. "Gördüğünüz gibi tükürük iksiri harekete geçiriyor ve onu kan dolaşımınıza sokmamamız gerekiyor çünkü o zaman kan pompalayan her yere gidiyor."

Pantolonunun içinde hâlâ dik duran sikine göz kırptı. Bir süre daha öyle kalacaktı. Muhtemelen beş saat. Bunların acı verici olduğunu duymuştu.

"göre hepiniz berbat öpüşüyorsunuz." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bir dahaki sefere iyi şanslar, canlarım."

Arkasını döndüğünde Malfoy'u gördü. Elleri cebinde, ona memnuniyetle sırtıyordu. Blaise ve Theo alkışlıyordu. Yanlarına gittiğinde Malfoy hiçbir şey söylemedi ama gümüş gözleri milyonlarca anlatır gibiydi. Ona gurur duyuyormuş gibi sırttı ya da Malfoy'un hissedebileceği eşdeğer bir duyguyu.

"Bir tane alabilir miyim?" Theo'dan bir kadeh votka istedi.

Theo kıkırdayarak, "Granger, istersen bir üçlü alabilirsin," diye karşılık verdi. "Bu muhteşemdi."

Kadehi ona uzattı ve soğuk votka boğazına antiseptik gibi geldi. Hepsini temizliyordu.

Arkasında daha boğuk çığlıklar duydu. Döndüğünde çocukların korktuğunu, diğerlerinin gelip onlara yardım etmeye çalıştığını gördü.

Hermione omuz silkerek, "Bu konuda neden bu kadar çocukça davrandıklarını anlamıyorum," dedi. "Sadece üç saat sürer."

Blaise güldü ve başını salladı. "Nasıl bunu?" "Rujum için

kullandığım iksir. Panzehiri daha önce almıştım."

Theo hayranlıkla, "Muhtemelen ortak salonda gördüğüm en Slytherin bokuydu ve Hermione Granger'ı beceriyordu," dedi.

Arkasındaki panik çılgınlığı giderek . Gitme vakti gelmişti. "Parti için teşekkürler."

Blaise, "Şu andan itibaren ortak salona her zaman bekleriz," dedi.

Malfoy'un gözleri vahşi görünüyordu. Cıva girdaplarıyla neredeyse simsiyahtı. Yüzünde hâlâ bir sırıtış vardı ve kız giderken tek kelime etmeden başıyla onu selamladı.

Sadece yasaklı malzemeleri kullanmakla kalmamış, aynı zamanda öğrenci arkadaşlarına karşı büyü de kullanmıştı. Bu Hogwarts'ın en kutsal kurallarından biriydi. Müdürün tercihi olmaktan çıkıp tüm kuralları çiğnemeye başlamıştı.

Koridorda yürüdü ve birden kendini özgür hissetti. Üzerinden bir şey kalkmış, eski benliğini geride bırakmıştı. Eski derisini döken bir yılan gibi. Artık geri dönüş yoktu. On erkekle alenen öpülmüş ve onları büyüyle uyuşturmuştu.

Altın kız resmen ölmüştü.

Bölüm 6

Ertesi sabah kapısının sertçe çalınmasıyla uyandı. Üzerinde Gryffindor'un büyük boy tişörtü ve şortu olduğu halde kendini yataktan dışarı sürükledi ve kapıyı açtı.

Snape onun önünde durdu. "Ofisime. Şimdi."

Kadın başını salladı ve adam büyük adımlarla uzaklaştı. Çabucak giyindi ve saate baktı. Sabah 6:38. Slytherin çocukları şikayet etmişti.

Tam cüppesini giyerek Snape'in ofisine girdi. Snape masasının arkasında durdu ve ona sözsüz bir şekilde oturmasını işaret etti.

Kadın oturduğunda, adam bir sessizce onu izledi. Sonra da kızın alışık olduğu o buz gibi ses tonuyla konuştu. "Dün gece on Slytherinli çocuğun tuhaf bir rahatsızlıktan muzdarip olduğunu öğrendim."

Yüzünü boş tuttu.

"Dudakları neredeyse üç saat boyunca mühürlüydü. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Bir çocuk şiddetli mide ağrılarından ve... diğer sorunlardan şikayet etti. Elimizdeki hiçbir iksir buna karşı işe yaramadı."

Bir şey bekledi, belki de bir itiraf. Kadın sessiz kaldı.

"Sonra kendiliğinden çözüldü. Gece 3'te yardım için çağrıldım. Çocuklar nihayet tekrar konuşabildiklerinde, nasıl olduğunu bilmeseler de bundan sizin sorumlu olduğunuzu söylediler."

"Böyle bir şeyden nasıl sorumlu olabilirim?"

Pitless'ın siyah gözleri ona kilitlendi. "Şimdi size itiraf etmeniz için bir fırsat veriyorum Bayan Granger. Her ne yaptıysanız, Hogwarts'ın ev kurallarını doğrudan ihlal ettiniz."

"Ben hiçbir şey yapmadım. Tabii ki bir Gryffindor'u suçlayacaklar. Muhtemelen ortak salonda elden ele dolaştırdıkları garip bir iksir ya da ilaçtır."

Snape . Kaşı bile kıpırdamadı. "Son ifaden bu mu?"

Başını salladı. Snape, gözlerinin arasına saplanan soğuk bir bıçak gibi zihnini işgal etti. Elleri destek için sandalyeyi kavradı. Kahretsin, bir süredir oklüzyon çalışmamıştı. Ve o en iyilerden biriydi.

Zihnini hassas bir şekilde kesip biçti. Ne olduğunu anlayamadan, Draco'nun onu kütüphanede duvara yasladığı görüntüyü gördü. Tanrım, o anı olmasın. Eğer beynine saplanan acının ortasında utanç duyabilseydi, kendini mahcup hissederdi.

Neyse ki Snape de aynı derecede dehşete düşmüş görünüyordu ve anında anıdan uzaklaşıp bir sonrakine geçti.

Ron'un kızgın yüzü. "Şimdi de Malfoy için kendini mi pazarlıyorsun?"

Kör edici bir baş ağrısı yakıp kavuruyordu. Çılgınca anılarını Snape' uzaklaştırmaya çalıştı ama Snape onun bu çabalarını fark etmedi bile.

Gülmek. Tezahürat. "Malfoy, adamım. Altın kızı mı beceriyorsun? Slytherin'e 100 puan."

Snape ilk günü düşündü. Aşağılanma. İsim takmalar. Hermione ölmek istedi. Ravenclaw partisine gitti. Dominic ve Merille'i korumak zorundaydı. Bilemezdi.

Düşün, Hermione! Oklüzyon... uzmanlardan anıları saklayamazsın ama onlara başka anılar verebilir ve bununla dikkatlerini dağıtabilirsin. Hermione ona üç çocuğun ona doğru yaklaştığı anıyı verdi. Hermione'nin paniğinin artmasını izleyerek durdu.

"Malfoy için nasıl performans gösterdiğini bize göster."

Snape geri çekilmek üzereydi ki Malfoy sahneye dalıp onları üzerinden itti. Sonra Snape yoluna devam etti.

Başı zonkluyor gibiydi. Ateşli bir şekilde iksir yapma işini ondan uzak tutmaya çalıştı ve bunun yerine Slytherin partisini ön plana çıkardı. Ruj sürmesi. Sonra da kendisini küçümseyen ve aşağılayan çocukları öptü. Snape tereddüt ediyordu, her şeyden rahatsız olduğu belliydi ama anılara takılıp kaldı ve etrafındaki herkes çılgılık atmaya başlayıp ağızlarını kapatırken onun gülümsemesini izledi.

Sonra onu bıraktı.

Hermione nefese kaldı, görüşü tamamen geri gelmeden önce birkaç saniye daha gözlerinin arkasında beyaz ışık yanıp söndü.

Snape ciddi bir ifadeyle ona baktı ve uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sandalyede doğruldu, başı zonkluyordu. Acı neredeyse midesini bulandırıyordu.

"Oklüzyon becerilerin berbat." Tüm söylediği buydu ve gülmek istiyordu ama kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Sonra ne olacak?" Zayıfça sordu.

"Yaptığınız her küçük araştırmayı teslim ediyorsunuz. Derhal. Geçici olarak derslerden uzaklaştırıldın. Tam iki saat içinde Profesör McGonagall'ın ofisinde . Anlaşıldı mı?"

"Evet, profesör."

Odasına döndüğünde dört ibuprofen ve birkaç aspirin aldı. Baş ağrısına hiçbir faydası olmamıştı. Aksine, daha da kötüleşiyordu. Her şeye rağmen McGonagall'ın ofisine tam zamanında vardı. Snape de oradaydı. Sessizce yerine oturdu. Eski akıl hocası ona tam bir hayal kırıklığı ve üzüntüyle baktı. Yüzünde bu ifadeyi görmekten o kadar sıkılmıştı ki

insanların yüzleri. İlk kez Snape'in hiçbir şeyi ele vermeyen soğukkanlı yüz hatlarını takdir etti

"Bayan Granger," diye başladı McGonagall üzgün bir iç çekişle. "Dün gece Slytherin ortak salonunda meydana gelen bir olaydan haberdar edildim. Umarım ikimizi de olayın ayrıntılarını zorunda bırakmazsınız."

Hermione başını salladı, onun bakışlarından kaçınırken iç dudağını çiğniyordu.

"Diğer öğrencilere karşı büyü kullanmak genellikle okuldan atılmayla sonuçlanan bir suçtur."

Hermione onun kolunu sıkıca kavradı, Mudblood kelimesinin mırıldandığını ve kaşındığını hissetti.

McGonagall sözlerine şöyle devam etti: "Ancak, görünüşe göre bir grup... daha önceki bir etkinlikte sizi taciz etmiş."

Hermione'nin gözleri kendisine boş boş bakan Snape'e kaydı.

"Bu nedenle benim vardığım sonuç, bu olayın sınır dışı edilmeyi gerektirmediği yönündedir."

Hermione nefes verdi, vücudundaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetti.

Snape dişlerinin arasından, "Çocuklar alçakça davrandılar ama bu sizin davranışınızı mazur göstermez Bayan Granger," dedi.

McGonagall başını salladı. "Bize gelmeliydiniz."

Onlara gülmek istemesine rağmen başını salladı. Bu hiçbir işe yaramazdı. Sadece bir tokat yiyeceklerdi ve sonra yine ona küfür etmeye devam edeceklerdi.

Cezasını bekliyordu. Ekstra çalışma mı? Ev puanlarından kesinti mi?

"Dersini anlayan çok önemli," dedi Snape. "Bu nedenle Gryffindor'dan atıldın."

Kalbi sıkıştı. Daha önce hiç kimsenin evinden kovulduğunu duymamıştı. "Ne?" Zayıf bir sesle sordu.

"Gryffindor kıyafetlerini teslim edeceksin. Başka biri tarafından davet edilmediğin sürece ortak salonlarına girmene izin verilmeyecek. Önümüzdeki bir ay boyunca evsiz kalacaksın."

Nefesini tuttu, gözleri iki profesör arasında gidip geliyordu ama ikisi de kılını kıpırdatmaya niyetli görünmüyordu. Hermione zaten dışlanmıştı ve şimdi de Gryffindor'dan atılacaktı.

"O aydan sonra ne olacak?" Gryffindor'a geri dönebilecek miydi?

McGonagall, "Şu anda gözetim altındasınız," diye açıkladı. "Bir olay daha olursa okuldan atılırsınız Bayan Granger. Bu ayı geçerseniz, şapka tarafından yeniden sıralanmanıza izin verilecek."

"Gryffindor'a geri dönemez miyim?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu okul söz konusu olduğunda, bugünden sonra asla Gryffindor'un bir parçası olmadın."

Karnına bir tekme yemiş gibi hissetti. Okuldaki tüm deneyimi, yaptığı ve uğruna savaştığı her şey hep bir Gryffindor olarak geçmişti.

McGonagall, "Eğer hâlâ uyuyorsa, şapka sizi yeniden Gryffindor'a ayıracak," dedi. "Şimdi lütfen cübbelerinizi ve diğer eşyalarınızı geri verin."

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktı ve Snape ona . "Araştırman." Elini açtı ve kız cüppesinin içinden defterini çıkardı. Nightshade Gale üzerine yaptığı araştırma dışında her şeyi içeriyordu.

Cübbesini, kırmızı ve sarı atkısını, Gryffindor broşunu ve kırmızı ve sarı saç bandını katlarken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Okuldan atılmadığı için minnettar olması gerekirdi ama nedense bu ona daha da kişisel gelmişti. Sanki kimliğinin bir parçası ondan koparılmıştı. Tüm arkadaşları Gryffindor'du. Artık o bir hiçti. Önümüzdeki bir ay boyunca, kendine ait bir evi olmadan her yerde misafirdi.

Kendini toparlayarak ve gözyaşlarını silerek eşyaları McGonagall'ın ofisine yürüdü.

Sessizce onları masasına bıraktı ve profesör ona ev renkleri olmayan basit bir siyah cüppe verdi. Hâlâ Harry ve Ginny ile birlikte Gryffindor masasında oturabilir miydi? Onlara atıldığını söylemek zorundaydı.

Merdivenlerde neredeyse tökezliyordu, parlak ışıklar yanıp sönüyordu. Korkuluklara tutunurken dizlerinin acıdan çökmek üzere olduğunu hissetti. Sanki biri kafatasını kırıp açıyordu. Oklüzyon ilacına ihtiyacı vardı. Bu konuda kim bir şey biliyordu ki? Şifacılar gidip az önce olanları anlatmasına imkân yoktu.

Pansy gizlenme konusunda harikaydı. Vücudunu sürükleyerek odasına gitti ve içeride olması için dua etti.

Kapıyı çaldı ve başının üzerindeki baskı artarak bekledi.

Pansy kapıyı açtı ve şaşkın şaşkın ona baktı. "Bok gibi görünüyorsun, Granger."

"Bir şeye karşı... bir şeyiniz mi var..." Yıldızlar gözünün önünde dans ediyordu.

"Hey," dedi Pansy ve onu omuzlarından tutup sarstı. "Ne aldın?" "Hiçbir şey almadım. Oklüzyon."

"Kim?"

"Snape."

"İçeri gir." Pansy kapıyı kilitleyince Hermione tökezleyerek içeri girdi ve birden midesi bulandı. Çöp kutusuna doğru koştu ve kustu. Baş patlamaya hazır gibiydi.

"Sana ne yaptı böyle?"

"Dün geceki anılarıma baktı."

"Bu kadar acı verici olmamalı. Hele Snape gibi deneyimli bir Legilimens varken." Pansy Hermione'ye bir peçete uzattı ve Hermione ağzını sildi.

"O zamandan beri hiç iksir aldın mı?"

"Hayır, sadece muggle ilaçları."

Pansy kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?" "Asprin ve ibuprofen."

Slytherin kızı iç çekti. "Hiç . Kan akışını artırmaya yardımcı olurlar ki bu da legilimency ile istediğiniz şeyin tam tersidir."

Pansy bir an ortadan kaybolunca Hermione gözlerini kapattı, elleri titriyordu.

Pansy ona bir iksir uzatırken, "Al," dedi. "Nedir bu?"

"Sadece al."

Acı sıvıyı tereddüt etmeden yuttu.

"Etkisini göstermesi birkaç dakika alır." Pansy yatağına oturdu; bacak bacak atmıştı. "Senin cezan ne? Dün gece için yani."

Hermione gözlerini kapatmış, nefes alış verişine odaklanmaya çalışıyordu. "Bu." Düz siyah cübbeyi işaret etti. "Artık bir Gryffindor değil."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra gözlerini açtı ve Pansy'nin sanki Hermione'nin evden atıldığını duymamış gibi mülayim bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Peki, sen öyle misin?" "Ne

miyim?"

"Bir Gryffindor mu?"

"Elbette öyleyim. Her zaman öyleydim."

"Eski Hermione'nin bir Gryffindor olduğuna şüphe yok. Hem de gerçekten sinir bozucu bir Gryffindor."

Hermione alay etti.

"Ama şunu söylemeliyim ki... kütüphanede Malfoy'u becermek ve dünkü performans arasında." Bir kaşını kaldırarak sırttı.

"Bana karşı korkunç davrandılar. Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Hayır, eski Hermione öğretmenlere şikayet ederdi. Yenisi..." Pansy boynundaki altın zincirle oynadı. "Yenisi kuralları umursamıyor gibi görünüyor. Seni bütün bu serserilerle öpüşürken ilk gördüğümde aklını kaçırdığını ya da bir uyuşturucunun etkisi altında olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim. Bana sorarsanız oldukça kurnazca."

"Bu yüzden Gryffindor'dan atıldım ve önümüzdeki bir ay boyunca dışlandım."

Pansy güldü. "Lanet olası bir ev rengine sahip olmanın seni bir şeyin parçası yaptığını mı sanıyorsun? Hayır. İnsanlarını bulursun ve onlara bağlı kalırsın."

Pansy'nin kütüphanede geçirdiği geceden bahsetmiş olması onu tedirgin etmişti. Malfoy oraya gitmeden önce ona ne yaptığını anlatmış mıydı? O biliyor muydu?

"Sana... o geceden bahsetti mi?" Pansy'ye bakmadı ama gözlerini yere dikti.

"Bana senin küçük vahşi bir gezgin olduğunu söylemiştin."

Hermione'nin gözleri dehşetle ona kaydı. Pansy güldü. "Sakin ol." Yataktan kolaylıkla atladı. "Can sıkıcı bir şekilde Malfoy bana hiçbir şey söylemedi. Theo ve Blaise de söylemedi, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Alexander'dan duymak zorunda kaldım." Gözlerini devirdi.

Bu Ron'un Harry'den başka birine söylediği anlamına mı geliyordu?

"Özellikle oğlanlar ayrıntılar için yalvarıp duruyor ama Malfoy kılını kıpırdatmıyor. Neyse..." sanki bu konuşmadan sıkılmış gibi bir sıkıntıyla içini çekti "Başın daha iyi mi?"

Hermione başını salladı.

"Güzel. Şunu temizle o zaman." Pansy çöp kutusunu işaret etti ve gitti.

Koridorlarda dolaşırken erkekler artık kaba sözler söylemiyordu. Ona endişeyle bakıyorlardı ve bazıları göz temasından tamamen kaçınıyordu. Ondan korkuyorlardı ve Hermione kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Bir kız hâlâ ona sürtük diyordu, Hermione esasını ona doğru çekiyormuş gibi yaptı ve kız neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Sadece bir kalem." Göz kırptı ve uzaklaştı.

Ama her zaman olduğu gibi, zafer kazanmış gibi hissettiği an tersine döndü. Harry ve Ginny'nin yanına oturduğunda, Harry ona o endişeli baba bakışını attı.

İç çekti. "Bu doğru mu?"

"Hangi bölüm? Saldırıya uğradığım bölüm mü yoksa o çocuklarla öpüşüp onlara kendi ilaçlarını tattırdığım bölüm mü?"

Harry dudaklarını sıkıca ısırđı.

"Ŗimdi ne olacak?" Ginny endiŖeyle sordu.

"İyi haber: Okuldan atılmıyorum. Kötü haber: Gryffindor'dan atıldım."

Her ikisi de dehŖet içinde ona baktı.

Harry telaŖla, "Yapabileceğimiz bir Ŗey olmalı," dedi. "Onlarla konuşabilirim."

Başını iki yana salladı. "Çoktan yapıldı. Kayıtlara bakabilirsin. Ben hiçbir zaman Gryffindor'un bir parçası olmadım. Atanmamış, adımın yanında öyle yazıyor."

Ginny elini Hermione'ninkinin üzerine koydu. "Önemli değil. Biz hâlâ buradayız. Evinizin renginin ne olduğu kimin umurunda?"

Hermione usulca gülümsedi.

Ron gelmemiŖti. Bir yanı rahatlamıŖtı ama bir yandan da eski dostluklarını yeniden yaşamayı diliyordu. İlk tanıştıkları zamanlardaki gibi. Ama artık farklı insanlardı. En çok da o.

Sonraki birkaç gün başını öne eğmemeye çalıştı. Derslerine devam etti. Büyük salondan uzak durdu. Okumaya devam etti. Sonunda Snape'e neden onun aptal sınıfında olmak istediğine bir Ŗeyler yazıp verdi. Muhtemelen bundan nefret edecekti ama bu noktada zaten onun istenmeyen kişisiydi.

Gariptir ki Malfoy'u görmemiŖti. Pansy, Theo ve Blaise ile koridorlarda birkaç kez karŖılaŖmıŖtı. İki Slytherinli çocuk Ŗimdi ona hep gülümsüyordu. Pansy'nin yüzünde rahatsız olmamış gibi bir ifade vardı. Ama yine de her zaman öyle görünüyordu.

Kahve almak için yürüdüğünde Alexander'ın sırada beklediğini gördü. Onun yanında durdu ve Slytherinli çocuk ona soğuk bir şekilde baktı.

"Ne istiyorsun, Granger?"

"Kim söyledi sana? Ben ve Malfoy hakkında mı?"

Alay etti. "Lütfen, bütün okul bunu konuşuyordu." "Bu basit bir soru.

Seni suçlamıyorum. Sadece merak ettim."

"Eğer sana söylersem, beni bir daha varlığınla sıkmayacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

"Sally."

Bu isim bir şey çağrıştırmadı. "O bir Hufflepuff. Ama bunu birinden duymuş ve eminim onlar da birinden duymuştur. Her neyse, eğer yoksa, burada yokmuşsun gibi davranmaya devam edeceğim."

Sally bunu gerçekten de birinden duymuştu ve bir Ravenclaw o kişi bunu Fısıldayan Tom'dan duymuştu.

Hermione, kendisinden biraz daha yaşlı genç bir büyücünün resmedildiği eski tablonun önünde durdu. Kollarını kavuşturarak parmaklarını öfkeyle dirseğine .

"Sanırım bilmem gerekirdi," dedi öfkeyle.

"Duydun mu...?" Fısıldayan Tom yaklaştı. "Klara Krum başka birinin asasını mı çaldı?"

"Buraya dedikodu dinlemeye

gelmedim." Kaşlarını çatarak

doğruldu.

"Ben ve Malfoy'u nereden duydun?"

Kıkırdadı. "Ron Weasley'nin Bay Potter'la konuştuğunu duydum."

Dikkatsiz. Resimlerin yakınında konuşmamaları gerektiğini bilmeleri gerekirdi. En çok da Fısıldayan Tom.

"Ne dediler?"

"Mr. Weasley kütüphaneden yeni geldiğini söyledi. Hermione'nin... senin... dışarı çıktığını ve kısa bir süre sonra da Bay Malfoy'un geldiğini söyledi. Potter bunun bir tesadüf olduğunu söyledi. Weasley, hayır, ne olduğu belliydi, ve bu konuda seninle yüzleştğinde Malfoy bununla övündü. Kısacası, ortalıkta caka sattı ve bu Bay Weasley'nin midesini bulandırdı."

"Sanırım Ron'a bir özür borçluyum. Dedikodu yayıldığı için onu . Meğer senmişsin."

Fısıldayan Tom görünüyordu. "Kendime engel olamıyorum."

Fısıldayan Tom şöyle dediğinde merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı: "Sanırım çoğunlukla benim hatamdı."

Durdu. "Ne demek çoğunlukla?"

Gururla ve tablonun kenarına, ona ulaşabileceği en yakın yere doğru yürüdü.

"Maureen White bana geldi ve Ron'un ona nasıl sır verdiğini, senin Malfoy'la onu kışkırtmak ve senden ayrıldığı için intikam almak amacıyla yattığını anlattı. Ron ayrıca ona Bay Malfoy'un sana yaptıklarıyla övünmeye başladığını ve Ron ona durmasını söylediğinde delirmiş gibi Ron'un suratına yumruk attığını anlattı. Maureen Ron için çok üzülmüş ve ona daha iyisini hak ettiğini söylemiş."

Maureen White, öğrencilerin Fısıldayan Tom'u gibiydi. İkisinin arasında, tüm okulun rekor sürede öğrenmesine şaşmamalı. Ama kızgın sarışın Gryffindor kızı değildi. Ron bir zamanlar onun arkadaşıydı. Ona güvenmişti. Sanırım bu onun gizemini çözdü.

Nedense Malfoy olmasını ummuştı. Ondan daha azını .

Ödevini Snape'e teslim etmesi gereken gündü. Ne kadar işe yaramaz olduğuna dair bir ders daha almaya hazırlanarak onun ofisine girdi ama Snape'in yanında duran Malfoy'u görünce dondu kaldı.

Snape kısa ses tonuyla, "Oturun Bayan Granger," dedi.

Malfoy'un zümrüt yeşili yılan kol düğmeleri dışında tümüyle siyah takım elbisesini giymiş bir halde neden burada olduğunu anlamaya çalıştı. Sanki onunla daha önce hiç karşılaşmamış gibi soğukkanlılıkla ona baktı.

Snape, "Bay Malfoy'a çok önemli bir görev verildi," diye devam etti. "Ama arayışımız durma noktasına geldi. Şaşkınlığımı hayal edin, Ms. Granger, bugün defterini okuduğumda bulmacanın çok önemli bir parçasını keşfettiğini gördüm."

Onlara şaşkın şaşkın baktı. Malfoy'un gözleri soğuktu. Kayıtsızdı.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu.

"Sana bir teklifim var," dedi Snape. "Bay Malfoy'a yardım edersen tam akademik statünü yeniden kazanacaksın."

"Gryffindor'a geri mi döneceğim?"

Malfoy alay etti. Belki de tiksintiyle.

Snape'in koyu renk gözleri bir an için Draco'ya kaydı, sonra tekrar tüm dikkatiyle ona döndü. "Hayır, Bayan Granger. Ama yeniden bir eve yerleştirilmenize izin verilecek."

"Pekâlâ, göreviniz nedir?" Tamamen sessiz kalan Malfoy'a döndü.

Snape, "Bunu bilmek sana düşmez," diye devam etti.

Bu bir şaka mıydı? "Ne üzerinde çalıştığını bile ona nasıl yardım edebilirim ki?"

Snape, "Kendi bölümünüz için gerekli bilgileri alacaksınız," diye güvence verdi.

Tüm bunlar aptal sıralama şapkasına daha erken erişebilmek için miydi? Başını iki yana salladı. "Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ama kendimi neye bilmeden bunun bana göre olduğunu sanmıyorum." Ayağa kalktı.

"Otur." Snape tısladı ve kız onun kendisine bir köpek gibi emirler yağdırmasından gerçekten çok sıkılmıştı. "Önceki görevin." Bir elini uzattı.

Dişlerini sıkarak çantasından makaleyi çıkardı. Snape'e uzatıp tepkisini beklerken, gözleri Malfoy'a kaydı. Siyah deri koltuğunda arkasına yaslanmış, sırtarak ona bakıyor, bir kez olsun öğretmeninin gözdesi olmamasının tadını çıkarıyordu. Kızgınlıkla, ödevini okumayı yeni bitirmiş ve masasına koymuş olan profesöre .

"Senden tüm araştırmanı teslim etmeni istediğim zamanı hatırlıyor musun?" Snape sordu.

Başını salladı. Nasıl unutulabilirdi ki?

"Eğer bu göreve yardım edersen, üzerinde hararetle çalıştığın ve bana açıklamadığın iksir her ona karışmayacağım."

Bir an için nefesi kesildi. Biliyor muydu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Hiçbir şey üzerinde çalışmıyorum." Yalan söyledi.

Snape kaşlarını çatı. "Sanırım bana en son yalan söylediğinde neler olduğunu hepimiz hatırlıyoruz." Yalan söyleme olayını hatırlayınca başı ağrıdı. "İkimiz de biliyoruz ki, ödevinde yazdığın şey bu programa katılma nedenin değil." Ellerini masasının üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Sebepten, Bayan Granger, ders dışında üzerinde çalıştığınız bir iksir.

Tahminimce yasadışı yollardan malzeme topluyordunuz. Bir başka A sınıfı ihlal. Zihninize bir kez daha bakabilir ve ne yaptığınızı görebilirim.

...ya da bu ödeve yardım edersiniz ve akademik siciliniz bir kez daha temizlenir."

Bu bir şantajdı. Ve bu da Hogwarts kurallarını çiğniyor olsa da, bunu kolayca inkar edebilirdi ve yasadışı iksir faaliyetini gizlediği için okuldan atılırdı.

"Malfoy'la çalışmak istemiyorum," cevap verdi, doğrudan Snape'e rapor verebileceğini umarak.

Draco öne doğru eğildi, dirseklerini yavaşça dizlerine dayadı. "O zaman iyi ki benimle çalışmayacaksın Granger. Benim *için* çalışacaksın," dedi dilinin ucuna gelen her kelimededen zevk alıyormuş gibi.

Kız çılgılık atmaya hazırlanırken Draco'nun yüzündeki sırıtış daha da açıldı. Bundan zevk alıyordu. Bu noktada seçenekleri neydi, gerçekten? Hiçbiri yoktu. Bunu yap ve her şey normale dönsün.

Malfoy'un bakışlarından kaçınarak, "Peki," diye kabul etti Snape'i. "Ben yaparım."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Snape devam etti. "Oldukça zor bir öğrenci olduğunu kanıtladığın için, senden bozulmaz bir yemin isteyeceğim."

Nefesini tuttu ve her şeyin durduğunu hissetti. Malfoy her neye bulaşırsa, Snape'in bunu istemesine yetecek kadar ciddiye. Bozulursa ölümüyle sonuçlanacak bir yemin. Draco bile onun yanında tamamen hareketsiz kalmıştı. Pekâlâ, istediği buysa.

Öfkeyle çantasını yere itti. "Pekâlâ." Ayağa kalktı ve Draco'nun kalkmasını bekledi. O hınzır sırıtış geri gelmişti ve Draco onun önünde boylu boyunca yükseldi. Siyah takım elbisesi mükemmel dikilmişti. Malfoylar'ın savaştan sonra servetlerini kaybetmediklerini okumuştur. Ama babası Azkaban'da ömür boyu hapis cezasını çekiyordu. Draco ona memnuniyetle bakıyordu. Her zaman çok rekabetçi olmuştu ve nedense anlamadığı bir oyunda kazanıyormuş gibi hissediyordu.

Adam onun kolunu tuttu ve bir santim kadar kendine doğru çekti. Neredeyse ayağını kaybedecekti ve kendini ona yasladı ve adam ona şöyle bir baktı

Eğlence.

Snape boğazını temizledi. "Hermione Granger, Draco Malfoy'a verilen görevde ona elinden geldiğince yardım edeceğine yemin eder ?"

Işıklar kollarının etrafında dans ederek bir çizgi oluşturdu ve onları yavaşça birbirine bağladı. Onu Malfoy'a verdiği bozulmaz yemine bağlıyordu.

Dışlerini öfkeyle birbirine vuruyordu. Neden onunla çalışmak zorundaydı ki? Merlin, lanet olsun.

"Yemin ederim," diye ısırdı.

"Ya sözünü tutarsın ya da sonuçlarına katlanırsın." Snape sözlerini bitirdiğinde parlayan çizgi kayboldu ve Hermione sanki Malfoy'la uzun süreli temas derisini yakacakmış gibi kolunu olabildiğince çabuk geri çekti.

Mudblood yazan kolun aynısıydı. Zaten lanetli görünüyordu.

"Şimdi ne olacak?" Snape'e kayıtsızca sordu.

Bölüm 7

Yüksek pencereler. Mermer zemin. Ve soğuk. Çok soğuk.

Hermione yavaşça, daha çok bir salon gibi görünen odaya girdi. Normal bir ev için fazla büyüktü. Her şey çok tanıdıktı ama akıldan çıkmayacak bir şekilde. Havada yavaşça kaynayan bir uyarı ona gitmesini söylüyordu. Ama daha önce bu odada hiç bulunmamıştı. Garip bir gıcırdama sesi duydu ama ne olduğunu çıkaramadı.

Sonra bir kahkaha duydu. Asla unutamayacağı bir kahkaha. Gıdaklayan bir ses. Dondu kaldı. Bellatrix gölgelerin arasından çıktı.

"Tekrar hoş geldin, Mudblood."

Kolundaki yara izi yanıyor, boynuna doğru şiddetli bir ağrı gönderiyordu.

Bellatrix ona doğru yürürken, "Hiçbir şey yapmayacağını biliyorsun," dedi. "Sadece orada oturup çığlık atacaksın."

Kolu kaşındı ve harflerin etrafında koyu renkli damarların oluştuğunu gördü.

Bellatrix'in gözleri doğal olmayan bir şekilde . "Her şey . Yakında her şey bitecek."

Gıcırdama sesi daha da yükseldi ve sonra Hermione sesin başının üstünden geldiğini fark etti. Yavaşça başını kaldırdı ve Harry, Ginny ve anne babasının ilimklere asılmış, ileri geri sallandıklarını gördü.

Gözlerini kapattı. "Bu gerçek değil."

Soğuk terler içinde . Perdelerin arasından gelen küçük ay ışığı dışında yatak odası . Derin bir nefes aldı. Kâbuslar alışılmadık şeyler değildi ama bu sefer daha gerçekçi gelmişti. Kolundaki ağrı gerçek gibiydi. Neden iyileşmiyordu? Hâlâ Bellatrix'le yaşadığı ve sonsuz bir döngü halinde devam eden o ana takılıp kalmıştı.

İşkenceden sonraki aylarda hiç uyuyamadı. İksir yardımı olmadan olmazdı. Sonra da kâbuslarla uyanırdı. İyileşmişti ya da o öyle sanıyordu.

Ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Neredeyse dolunay vardı. Nefesi hâlâ titriyordu. Karanlıkta, Bellatrix'in gözlerini hâlâ görebiliyordu, ona zehirle bakıyordu.

Kolunu çevirdiğinde kendine lanet etti. Yara izinin her yerinde derin çizikler vardı. Bunu aylardır yapmamıştı. aldı ve düzeltmek için en sevdiği iyileştirme büyüsünü kullandı. Artık bu konuda biraz uzmanlaşmıştı.

Kelimenin etrafında yara dokusu oluşturmaya çalışarak kendini bilerek kestiği zamanlar oldu. İşe yaramamıştı. Bu yüzden onları tekrar iyileştirdi. Sonra uykusunda yarasını kaşımaya başladı. Daha fazla iyileştirme büyüsü ve iksir.

Yatağına geri dönmesi mümkün değildi, bu yüzden iksiri üzerinde çalışmaya devam etti, hâlâ Malfoy'un görevinin ne olduğunu ve neden bu kadar gizli olduğunu merak ediyordu.

Slytherin partisindeki tiyatrosu işe yaramıştı. İsim takmalar ve gülüşmeler durmuştu. Ama şimdi koridorda, ev renkleri olmayan siyah cübbesiyle yürürken insanlar ona bakıyordu. Hogwarts'ın kara koyunu gibi. Bu oldukça uygundu.

Artık arkadaşlarıyla bile takılamıyordu. Harry ve Ginny genellikle Ron'birlikteydi ve Ron ona her baktığında sanki ondan iğreniyormuş gibi hissediyordu. Artık onun yanında olmak bile çok garip ve rahatsız hissettiriyordu. Her şeyin bu kadar değişmiş olmasından nefret ediyordu.

Ginny'den Ron'la göl kenarında buluşmasını istemişti.

Ron göle doğru yürürken, "İşte buradayım," dedi.

Hermione suyun üzerine bir taş fırlattı ve taş suyun yüzeyinde sekmeye başladı. "6. sınıfta buraya geldiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Sessizdi, elleri cebindeydi. Tanrım, eğer genç halleri onları şimdi görebilseydi. Buna inanamazdı. Ömür boyu arkadaş kalacaklarından emindi. Ne kadar naif bir düşünce tarzı. Ama o bir çocuktı ve sonra bir savaş oldu.

"Gizlice dışarı çıkar ve burada oturup saatlerce konuşurduk." Hermione bir taş daha fırlattı, daha mutlu bir geçmişin anısıyla gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ne oldu bize?"

"Bize mi? Size ne oldu?"

Dışlerini sertçe birbirine geçirdi ve yorumun acıttığını hissetti.

"Ben değiştim." Sessizce cevap verdi. "Ama sen de değiştin. Beşinci sınıftaki Ron benim hakkımda asla dedikodu yapmazdı."

İnledi. "Oh, yine mi bu? Ben yapmadım demiştim."

Ona döndü. "Ve sen yalan söyledin. Harry dışında kimseye söylemediğini söyledin. Her şeyden önce, onunla Fısıldayan Tom'un önünde konuştuğunu söylemeyi unuttun."

"Şu lanet tablo. Tabii ya. Bunu gerçekten düşünmemiştim. Senin Ölüm Yiyen burnumu kırmıştı, o yüzden biraz onunla meşguldüm."

"Sadece dikkatsizlikten olduğunu umuyordum ama sonra Maureen'e

söyledin." Kıpırdamadan durdu.

"Sadece nedenini anlamıyorum."

"Ertesi sabah iyileşme koğuşunda benimle konuştu. Burnuma ne olduğunu sordu. Bana karşı çok nazikti ve bu kadar büyük bir karmaşaya dönüşeceğini düşünmemiştim."

"Koridorlarda günlerce bana ne dediklerini biliyor musun?"

"Bu iğrenç ve insanlara senin hakkında konuşmayı bırakmalarını

söyledim." "Benim hakkımda böyle konu tun. Yüzüme karşı."

Boynunda kırmızı lekeler oluşmaya ba lamı tı, her sinirlenmeye ya da tela lanmaya başladığında olduğu gibi. "Bunun için özür dilerim, Mione. O an kendimi kaptırmı tım. Kendini neden böyle a a ıladı ını anlamıyorum. O Malfoy. Yata ında her gün başka bir kız var."

" ey, onun yatağında değildim. Bir kitaplı a dayanmı tım." Bunu söylediği anda pişman oldu.

Ellerini yumruk yaptı ve kulakları kıpkırmızı oldu.

"Bize ne olduğunu mu soruyorsun? Benim tanıdığım Hermione asla bir  l m Yiyen için bacaklarını a mazdı. Slytherin odasında on erkekle  p  mek şöyle dursun."

"Bu bir intikamdı. Ho uma gittiği için değil."

"Ve bunu yapabilmenin tek yolu bu mu? Saçmalık."

"Eğer bilmeniz gerekiyorsa, iksirin fiziksel özellikleri son derece hassas. Onu sabit tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve ya ın - rujda olduğu gibi - bunu yapmanın mükemmel bir yolu olduğu ortaya çıktı."

"Lanet iksirden bahsetmiyorum. Bana ve Harry'ye gelebilirdin."

"Sana mı? Tüm bu dedikodu sa malı ını başlatan kişiye."

"Seni korumak için yaptım."

"Beni korumak mı? Bu beni nasıl koruyor?"

"İ ler d   nd   m gibi . Senin hakkında böyle iğrenç şeyler söyleyeceklerini hiç d   nmemi tim. Ben sadece Malfoy'dan nefret etmelerini istemi tim."

O kadar öfkeliydi ki, şu anda Ron'u avlayabileceğinden korktuğı için arkasını dönüp gölün karşısına bakmak zorunda kaldı. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Maureen'e Malfoy'un beni kütüphanede becerdiğini söyledin ve bunun bir şekilde Malfoy'a geri tepeceğini mi düşündün?"

"Evet, çünkü insanların onun ne kadar aşağılık bir yaratık olduğunu göreceğini düşünmekle hata ettim. Senden bu şekilde faydalanması iğrenç bir şey."

"Benden faydalanmadı Ron."

Başını iki yana salladı. "Buna inandığını biliyorum, bu da onu daha da çileden çıkarıyor."

"Özür dilerim, ne istediğimi benden daha iyi bildiğinizi mi söylüyorsunuz?"

Şok edici olan şey, en ufak bir utanç bile hissetmemesiydi. Ellerini, çocuğunu azarlamak üzere olan bir baba gibi kalçalarına dayadı. "Evet, sanırım bir süredir kendini kaybetmiş görünüyorsun. Bunu hepimiz fark ediyoruz. Harry senin için çok endişeleniyor. Arkadaşlar böyle yapar. Endişelenirler. Malfoy gibi pislikler bunu seni elde etmek için bir fırsat olarak kullanır."

"Beni anlamadığınızı hiç düşündünüz mü? Beni daha iyi tanımıyorsun. Sen sadece benim eski halime tutunmuşsun ve ben artık o kalıba uymuyorum."

"Peki yeni sen ne? Ha? Kütüphanede Malfoy'u beceren mi? Olmak istediğin kişi bu mu? Beşinci sınıftaki Hermione dönüştüğün şeyle gurur duyar mıydı?"

Onun sözlerindeki acıyı yutkunarak uzaklaştırdı. Onu nasıl inciteceğini her zaman biliyordu.

"Bence Hermione tüm bu olanlardan sonra hâlâ hayatta olduğumuz için mutlu olurdu."

"Her şey için savaşı suçlayamazsın."

"Suçlamıyorum."

"Öyle. Olduğun tek şey bu. Hermione savaştan zarar gördü. Bu yüzden uyuyamıyorsun. Bu yüzden sinirleniyorsun. Bu yüzden Malfoy'la yatıp on erkekle öpüşüyorsun. Tüm kişiliğin sözde yaşadığın travmaya dönüşmüş. Ama hepimiz aynı savaştan geçtik. Ben aslında aile üyelerimi kaybettim."

"Bu bir yarışma değil Ron," diye tısladı gözyaşlarını bastırarak. Kolu zonklamaya başlamıştı.

Bir an sessiz kaldılar ve onunla arkadaş kalma umutlarının yıkıldığını fark etti. Belki de çok fazla değişmişti. Ya da o yeterince değişmemişti. Ama artık birbirlerini anlamıyorlardı. Şimdi sadece birbirlerine zarar veriyorlar.

"Senin bu yabancı haline gelmeni izleyemem," dedi. "Artık kim olduğunu bilmiyorum ve buna tanık olmak istemiyorum."

"Ne yani? Beni gördüğünde artık beni tanımıyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Saçmalama. Ama eski dostum Hermione'ymişsin gibi oturup seninle yemek yiyemem. Değilsin. Artık değilsin."

Saçlarının arasından soğuk bir hava esti. Kendini tamamen yalnız hissetti. Ve uyuşmuş.

"Pekâlâ," demeyi başardı sonunda. "Ayrı yollara gideceğiz. Görünüşe göre hava değişiyor." Yukarıda oluşan kara bulutlara baktı. Göl bile aniden fırtınalı göründü. Altın üçlü artık yoktu. Bir süredir böyle olmamıştı. Bunu kabullenmesi şu ana kadar sürmüştü. "Sonra görüşürüz."

Ona bakmadan uzaklaştı. Söylenmesi gereken başka bir şey yoktu. Ron'u bir sevgili olarak kaybetmek rahatlatmıştı ama onu bir arkadaş olarak kaybetmek çok daha acı vericiydi. O her zaman öyle olmuştu. Aşkları savaş sırasında tesadüfen başlamıştı. Belki de rahatlamak içindi. Ama her zaman arkadaşlıklar. Her zaman da arkadaş olacaklardı;

Bundan emindi. Artık bir Gryffindor olmayan siyah cübbesiyle geri yürürken ne kadar yanıldığını fark etti.

Odasına döndüğünde sakinleştirici bir nefes aldı ve gözyaşlarını . İksir araştırmasına odaklanmaya çalıştı ama yarası yanarken ve kaşınırken bu çok zordu. Yıllar boyunca farklı şeyler denemişti. Lavantalı bir serinletme büyüü biraz yardımcı olan tek şey gibi görünüyordu.

Harry ve Ginny'nin onu terk etmeyeceğini biliyordu ama artık aynı şey değildi. Ron'la kendisi arasında seçim yapmalarını istemiyordu. Sadece iksirini bulması ve Hogwarts'tan ayrılması gerekiyordu. Hayatında yeni bir sayfa açmalıydı.

Saat tam onda Malfoy'un ona bahsettiği buluşma noktasına vardı. Dışarıda, astronomi kulesinin hemen altında. Karanlıkta bile onu duvara yaslanmış, simsiyah giyinmiş, elleri cebinde görebiliyordu.

"Peki, ne yapıyoruz?" Ona sinirli bir şekilde sordu. Kimse ona bir şey söylememişti ve bir şeyler hakkında karanlıkta kalmaktan nefret ediyordu.

"Küçük bir geziye çıkıyoruz." Sırıttı. "Tam olarak nereye?"

"Bunu bilmeniz gerekiyor."

Gözlerini devirerek inledi. "Bu noktadan sonra, her şey hakkında bunu söyleyeceksin."

"Muhtemelen. Sadece senin sinirlenmeni izlemek çok eğlenceli." Adam elini uzattı ve kız kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bizi ışınlayacağım," diye açıkladı. "Bunu kendim yapabilecek durumdayım."

"Doğru, ancak nereye gittiğimizi bilmeniz gerekiyor." "Dur

tahmin edeyim, bu bilmen gereken bir şey mi?"

Yüzündeki gülümseme genişleyerek bir dönüştü.

"Kesinlikle." "Dayanılmazsın."

Kızgın bir iç çekişle elini onun elinin içine koydu ve adam onu öne doğru çekerek kendisine doğru bastırdı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Adam iri bir elini sırtının küçük kısmına koyduğunda kadın itiraz .

"İnsanları böyle ışınlıyorum Granger."

Onunla oynamak yeni favori eğlencesi olacaktı. "Bana

kendini hexlettirme Malfoy."

Kıkırdadı. "Ya bu benim ödemeye razı olduğum bir bedelse

Granger?" Kız sıkıntıyla başını salladı. "Sadece bizi oraya götür."

Gözleri onun üzerinde heyecanla dans etti. Sonra da kayboldular. Görünme başka biriyle olduğunda her zaman sinir bozucu hissettirirdi çünkü kontrol onda değildi. Onunki karanlık ve soğuktu. Ormandaki bir kış gecesi gibi.

Oraya vardıklarında onu sert bir itişle üzerinden itti ve etrafına bakındı.

"Neredeyiz biz?"

"Önemli değil." Elini büyülü parmak izi okuyucusunun üzerine koydu.

Bunlara sahip olan sadece birkaç yer vardı. Kapılar tam donanımlı bir büyü laboratuvarına açıldığında, bunun ne hemen anladı. Bir bakanlık tesisindeydiler. Adam hiç konuşmadan içeri girdi ve o da büyülenmiş bir şekilde onu takip etti.

tüm son teknoloji ekipmanlar tarafından. İşte o zaman masanın üzerindeki cesedi fark etti Dondu kaldı.

Malfoy yürümeye devam etti, görünüşe göre ölü büyücüden rahatsız olmamıştı. "Peter Hobson," dedi biraz sıkılmış bir ses tonuyla. "48 yaşında."

Onu öldürdü mü? Bir şekilde cesetten kurtulması gereken büyük ikilemi bu muydu? Asasından büyüyü silmek mi? Hayır, Snape ona bu konuda asla yardım etmezdi.

Onun sessizliğini ve hâlâ odanın ortasında durduğunu fark etti. "Onu ben öldürmedim. Eğer kibarca sorarsan, sana nasıl öldüğünü anlatırım."

Hermione hızla karmaşık bir teşhis büyüsü yaptı. "Kalp krizi," dedi.

Yaptığı büyüye baktı, sonuçlar cesedin üzerinde mor ışıklar içinde dans ediyordu. "Tıp alanında olmayan biri için etkileyici teşhisler."

Ayrıntılara baktı. Hobson başka türlü sağlıklı görünüyordu. Teşhis taramasında sağ kolundaki muazzam miktarda kara büyüyü gördü. "Ölüm Yiyen mi?"

Başını salladı ve onun çalışmasını

izledi. "O zaman bana ne için

ihtiyacın var?"

Malfoy tezgâha yaslanmış, elleri zarif bir şekilde ceplerindeyken gri gözleri onu dikkatle taradı. Bu adamın yaptığı her şey iyi prova edilmiş bir dans hareketi gibiydi. Zarif. Kesin. Kontrolü asla kaybetmiyordu.

Malfoy sonunda, "Doğal nedenlerden öldüğünü sanmıyoruz," dedi.

Şaşkınlıkla önünde dans eden mor taramaya baktı. "Tarama oldukça net. Kalp krizinden ölmüş."

Başını salladı. "Ölümün gerçek sebebinin bu olmadığına inanmak için sebeplerimiz var. Hangi zehrin bu şekilde tepki vermiş olabileceğini bulmak imkansız.

vücutta. Haftalardır kafamızı kaşıyıp duruyoruz. Snape de dahil."

Kollarını göğsünde kaşlarını şaşkınlıkla birbirine vurdu. "Snape bile bunu çözemiyorsa, benim çözebileceğimi nereden çıkardın?"

Malfoy elini göğüs cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. ona uzattı ve kız açtığı anda yüreği ağzına geldi. Bu onun yazısıydı. Gizli iksir araştırmasının bir parçasıydı. Snape'e teslim etmemişti.

"Bunu nasıl aldın?" Malfoy'a sesinde panikle sordu. "Eşyalarımı mı karıştırdın?"

Güldü. "Granger, akademik defterini karıştırmaya ne kadar az ihtiyacım olduğunu sana anlatamam. Hayır, onu Snape'e verdin."

"Ben yapmadım."

"Emin misin? Ona gerçek sayfayı vermedin, evet. Ama çok gizli iksir araştırmanızı sihirli bir kalem yerine bir muggle gibi elle yazdığınıza göre, nasıl bir sorun yaratıyorsunuz?"

Kalbi hızla çarpıyordu ve bir muggle kalemi kullanarak yaptığı hataya göz yumduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

Draco ona sıırıttı. "Bir muggle kalemi basınçla kullanılırsa bir sonraki sayfaya geçer. Snape'in tek yapması gereken sayfaları renklendirmek ve görmesini istemediğin şeyleri aramaktı."

Snape şans eseri araştırmasının sadece küçük bir kısmına erişebilmişti. Yaptığı hatanın üstesinden gelmeye çalıştı. Hata yapmaktan nefret ederdi. Bunun yerine, Snape'in ölü bir Ölüm Yiyen'le ilgili kan teorisiyle ne istediğine odaklanmaya çalıştı. Beyni farklı olasılıklar arasında koşuştururken, aklına bir şey geldi.

"Hobson'ın vücudunda bir zehir engelleyici tespit etmek için kan teorimi kullanmamı mı istiyorsunuz?"

Ona muzaffer bir edayla gülümsedi. "Sana bizim neslimizin en parlak cadısı demelerinin bir sebebi var."

"Birinin onu zehirle öldürdüğünü ve ardından tüm tıbbi teşhislerde kaybolmasını sağlayacak bir şey kullandığını mı düşünüyorsunuz?"

Draco başını salladı. Daha fazlası olduğunu biliyordu. Snape'in bir Ölüm Yiyen'in tuhaf bir şekilde öldürülmesi üzerine Bozulmaz Yemin istemesine imkân yoktu. Ama büyük olasılıkla Malfoy'un üzerinde çalıştığı şeyin geri kalanını asla öğrenemeyecekti.

"Pekâlâ." Saçlarını topuz yaparak "Tamam" dedi. "Malzemeye ihtiyacım olacak ve bu bir gecede yapabileceğim bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, kan teorisi bölümünü bitirmedığım için ne kadar süreceğini bilmiyorum. Daha önce hiç test de etmedim."

"İstediğin kadar zamanın var Granger. Her gece buraya gelebiliriz." "Biz mi? Beni denetlemeniz mi gerekiyor?"

"Diyelim ki sana göz kulak olmak daha iyi."

İhtiyacı olan son şey buydu - Malfoy'un araştırması üzerinde çalışırken sürekli omzunun üzerinden bakması. Ama şartları etmişti.

"Peki." Muggle kalemini çıkardı ve hâlâ kullandığını göstermek için birkaç kez tıkladı. Her tıklayışta neredeyse irkiliyordu. Sanki nesnenin muggle'lığı onu fiziksel olarak incitiyormuş gibi. "İşte ihtiyacım olan malzemelerin listesi."

Malfoy'un gözleri kapsamlı listeyi taradı. "O zaman başlasak iyi olur."

Bölüm 8

Hermione neredeyse hiç uyumamıştı. Kâbuslar onu yine uyandırmıştı. Ron haklı mıydı? Hasar görmüş müydü? Hiçbiri kâbuslarla boğuşmuyor gibiydi. Onda bir sorun mu vardı? Neden geçmişi atlatamıyordu?

Ron'un Ginny ve Harry'yle birlikte oturacağı büyük salona girmek istemediği için kendini tecrit etmeye geri döndü. Eğer iş zora girerse, Ron onlar için kendisinden daha önemliydi. Onları suçlamıyordu. O Ginny'nin kardeşiydi ve Harry her zaman Ron'a daha çok güvenmişti. O harcanabilirdi. Mantıken bunu anlıyordu. Ama bu canını daha az acıtmıyordu.

Masasında bir parşömen belirdi ve üzerinde M harfi olan yeşil ipek fiyonktan kimden zaten biliyordu.

Malzemeleri aldım. 10'da aynı yerde buluşalım. Malfoy

Not: Bu yazı belli ki büyüülü bir kalemle yazılmış. Ne kadar iyi olduklarını görüyor musun?

Gözlerini devirdi ve asasını kaparak hızlıca bir büyü yaptı ve muggle kaleminin kaybolmasını sağladı. Sırıtarak Malfoy'un şu anda nerede olduğunu merak ederken kalemi kafasına çarptı.

Saniyeler sonra, başka bir parşömen geldi.

Akademik bir tartışmaya oldukça agresif bir yanıt ama argümanlarınızın nasıl tükendiğini ve şiddete başvurmak zorunda kaldığınızı görebiliyorum.

Malfoy

Büyülü mürekkebini kaptı ve ona bir yanıt yazdı.

Anladığım kadarıyla muggle kalem sanatını . Bir muggle kaleminin daha üstün olmasının birçok nedeni var, bunlardan sadece birini sayacağım: Seni rahatsız ediyor.

Ve bu yüzden, muggle'larla ilgili hiçbir şey anlamadığınız için en derin sempatiyle, adımı en ucuz kalemlerle imzalayacağım.

Saygılarımla,

Granger.

Büyülü parşömen onun muggle kaleminin altında inledi ve bu onu daha da kıkırdattı. Bu kesinlikle onu kızdıracaktı. Daha önce hiç kimse büyülü bir kâğıt üzerinde muggle kalemi kullanmaya cesaret etmiş miydi?

Bir sonraki parşömen neredeyse anında ortaya çıktı.

Parşömen üzerinde Muggle kalemi mi? Granger,

beni yaraladın. Malfoy.

Komik biriydi, bunu kabul ediyordu. Sinir bozucu, aristokrat, safkan bir şekilde.

Odasından çıkmak istemiyordu ama öğle yemeği vakti çoktan geçmişti ve midesi gurulduyordu. Umarım kafeterya boş olurdu. İçeri adımını atar atmaz Harry, Ginny, Ron ve Maureen'in masada birlikte oturduklarını gördü. Sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı. Sanki daha iyi, daha güzel bir versiyonuyla değiştirilmiş gibiydi. Zarar görmemiş biriyle. Arkadaşlarına yük olmayan biriyle.

Sanki bir hayalet görmüş gibi tökezleyerek odadan çıktı ve Malfoy'la buluşma vakti gelene kadar çıkmadığı odasına dönmeden önce birine çarptı. Bugünlük idare edecek eski bir granola bar bulmuştu. Arkadaşlarını ve artık grubun bir parçası olmadığını düşünmek yerine araştırmaya odaklandı. Akademide çok sakinleştirici bir şey vardı. Beyni geri kalan her şeyi kapatabiliyordu.

Hobson'ın bedeni neyse ki artık odada değildi. Malfoy ona yakın otururken çalışmak yeterince tuhaftı.

Hermione büyük laboratuvar odasına doğru yürürken, "Çok etkileyici," dedi. "Bir bakanlık tesisi için bile."

Malfoy'un ona nerede olabileceklerine dair bir işaret vereceğini ummuştu ama Malfoy hiçbir şey söylemedi, sadece yavaşça çalışma masasını kurarken onu izledi. Ortada bir kazan vardı. İsteddiği tüm malzemeler sol tarafındaydı. Sağında ise kanın iksirle nasıl çalıştığını incelemek için bir mikroskop vardı. Teorisini test edeceği için heyecanlıydı. Eğer işe yararsa, bu kendi iksir araştırmasının büyük bir parçası olacaktı.

O çalışmaya başladığında, Malfoy da deri bir sandalye yarattı. Oturdu, boynundaki kravatı gevşetti ve gömleğinin ilk düğmesini açtı. Ardından, içinde berrak sıvı ve buz bulunan uzun bir bardak tuttu.

"İçki?" Diye sordu.

İçinden bir ses bunun su olmadığını söylüyordu. "Ne içiyorsun?"

"Cin ve tonik."

"Çalışıyorum."

"Çay?" Adam teklif etti ve kız cevap veremedi, adam kızın önüne sıcak bir fincan çay koydu.

Earl Grey gibi kokuyordu. Fincan son derece pahalı bir porselenden yapılmış gibi görünüyordu.

"Süt mü şeker mi?" O sordu.

"Sadece süt, teşekkürler."

Bardağında bir damla beyaz süt belirdi ve Malfoy kitabını açıp dikkatle okumaya başladı.

Saatlerce bu şekilde çalıştılar. Adam şaşırtıcı derecede sessizdi, ona çalışması için zaman ve alan tanıyordu. Onun sinir bozucu olmasını, sürekli onunla dalga geçmesini ya da sırf onu kızdırmak için sorular sormasını bekliyordu. Ama o sadece kitabına odaklanmış, notlar alıyor ve epeyce cin tonik içiyordu.

"Granger?" Granger birkaç farklı test bölümü hazırlarken onun düşünce sürecini böldü.

"Ne?" Başını kaldırdı ve gecenin bir noktasında adamın ceketini ve kravatını çıkarıp siyah düğmeli bluzunun kollarını sıvadığını fark etti. Karanlık İşareti görmedi ama orada olduğunu bilmek bile tüylerini diken diken etti.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Saat neredeyse sabahın altısı."

Saatini kontrol etti. Adam haklıydı. Zaman nereye gitmişti? "Doğru."

"Yarın gece devam edelim." Hızlı bir büyüyle her şeyi , araştırması koruyucu bir büyü altında kilitletti. "Buraya benden başka kimse giremez. Sadece güvende olmak için."

Hafta böyle geçip gitti. Gün boyunca biraz uyumaya çalıştı, bu da Harry, Ginny ya da Ron'la karşılaşmamak için iyi bir yoldu. Onları büyük salonda birlikte mutlu bir şekilde otururken görmeyeli  gün olmuştu. Genellikle kafeden bir şeyler atıştırır ve gl yerdı. Burası onun herkesten uzak, yeni güvenli alanı olmuştu. Gle yürürken kan iksiri çalışmasını hesaplıyordu. Hobson'ın kanı üzerinde denemeye çok yaklaşmıştı. Eğer işe yararsa, kendi iksirinin işe yaramasına dev bir adım daha yaklaşacaktı. İçindeki heyecan bir an için kabardı.

İşte o zaman Ron ve Maureen'i gl kenarında bir battaniyenin üzerinde oturmuş öpüşürken gördü. Kendisini fiziksel olarak hasta hissetmesine neden olan şey Ron'un başka birini öpmesi değildi. Onun hayatına devam etmesine sevinmişti. Ama burası onun eviydi. Onların olmuştu. Arkadaşlıkları için kutsal bir yerdı. Bir an için onlara bakmaktan başka bir şey yapamadı ve sanki Hogwarts'ta bir hayaletten başka bir şey değilmiş gibi hissetti.

Hermione yavaş yavaş siliniyordu. O artık bir Gryffindor değildi; okul kayıtlarına göre hiçbir zaman da olmamıştı. Sanki bir başkasının Hermione rolünü oynamasını ve bunu kendisinden daha iyi yapmasını izliyordu.

O geceki araştırma planlandığı gibi gitmedi. Bazı hesaplamaları doğru çıkmadı. Sinirle bir test tüpünü çöpe attı. Malfoy'un gümüş gözleri bir an için kitabından ona kaydı ama neyse ki bir şey söylemedi. Bir kez daha, güneş doğana ve Malfoy sandalyesinden kadar çalıştı. Malfoy alışılmadık bir şekilde sessizdi; onu ışınlarken tek kelime bile etmemişti.

Daha hızlı ya da daha verimli çalışamadığı ve sonuç alamadığı için kendisine çok kızgındı. Bu onun iyi olduğu tek şeydi - tek şey - ve onda bile başarısız oluyordu. Bu araştırma olmadan kendi iksirinin işe yaramasını sağlayamazdı. Kâbuslar giderek kötüleşiyordu.

Malfoy'la yaptığı gece araştırmasından döndükten sonra alabildiği azıcık uyku da genellikle Bellatrix'in korkunç görüntüleriyle bölünüyordu

ona işkence ediyor. Tekrar ve tekrar. Her seferinde kolu kanlı bir şekilde uyandı. Her seferinde onu iyileştirdi.

Kütüphaneye doğru yürürken kitaplarını alıp çıkmaya odaklanmıştı. Dört kitap aldı ve beşincisine bakıyordu ki Ginny'yi karşısında gülümserken gördü.

"Seni uzun zamandır görmüyordum," dedi. "Birkaç kez kapını çaldım ama kapıyı bir büyüyle susturduğunu fark ettim."

Gün boyunca uyuduğu ve uyandırılmak istemediği için buna mecburdu.

"Nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi Hermione. "Sadece araştırmayla meşgulüm."

Ginny kolundaki kitaplara bakarak başını salladı. "Artık seni hiç görmüyorum. Sınıfta değilsin. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey harika. Sadece bu araştırmayı gerçekten bitirmem gerekiyor."

"Belki daha sonra göl kenarında bir şeyler içebiliriz?"

"Yapamam. Bu gece olmaz."

Birden kahkahalar duydu ve sesin kime ait olduğunu hemen anladı. Malfoy arkada Blaise'le birlikte duruyordu. Arkadaşıyla konuşurken onu fark etmemişti.

"Yarın gece mi?" Ginny sordu.

Hermione dudağını ısırды. Ona Malfoy'la yaptığı araştırmadan bahsedemezdi, çünkü gizlilik Bozulmaz Yemin'inin bir parçasıydı. Malfoy'un gözleri Hermione'nin gözlerini buldu ve ona kilitlendi. Ne söylediğini duyabiliyor muydu? Ginny'ye bir şey söylemediğinden emin mi oluyordu? Söyleyebileceğinden değil.

"Meşgulüm."

"Her gece mi?"

Ne söyleyebilirdi ki? Geceleri neden meşgul olduğuna dair inandırıcı bir cevabı yoktu. Malfoy'un bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti. Ginny Hermione'nin bakışlarını takip ederek arkasını döndü.

"Ah!" diye haykırdı ve tekrar Hermione'ye baktı. "Anlıyorum."

Hay sikeyim! Onun inanmasını istediği şey bu değildi. Ginny onun her gece Malfoy'la yattığını sanıyordu.

"Öyle... öyle değil...." Hermione nasıl bir yalan uyduracağından emin olamadan el yordamıyla çalıştı.

Ginny ona sırıttı. "Merak etme. Dudaklarım mühürlü. Hayatını değiştiren o seks olayında beni unutma yeter. Hâlâ tüm detayları duymak istiyorum."

Teknik olarak yalan sayılmazdı çünkü Ginny kendi sonucunu çıkarmıştı. İnandırıcıydı. İşe yaradı. Kendini berbat hissediyordu ama bu Ginny'nin bir süre daha soru sormasını engelleyecekti.

Hermione kütüphaneden çıkıp normalde kimsenin kullanmadığı yan merdivenlerden indiğinde gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

Arkasından bir ses duyduğunda elindeki kitap kulesini tutarak dar merdivenlere odaklandı.

"Ondan gerçekten özür dilemelisin."

Hermione döndü ve birkaç adım yukarısında Maureen'i gördü. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, mavi gözleri yargılayıcı bir ifadeyle ona bakıyordu. "Kimden özür dileyeceksin?"

Maureen alay etti. "Ron'a."

"Ondan özür dileyecek bir şeyim yok."

"Ciddi misin sen? Seni terk ettiği için ondan öç almak için o kadar çaresizdin ki kütüphanede Malfoy'la yattın ve sonra da Ölüm Yiyen'in Ron'a saldırmasını sağladın. Eğer Ron'u sevseydin, o aşağılık yaratığın ona dokunmasına asla izin vermezdin."

Bunun için çok yorgundu. "Maureen, neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sarışın Gryffindor Hermione'ye iki adım daha yaklaştı. Pamuk şeker gibi kokuyordu.

"Güzel bile değilsin, Ron ne buldu bilmiyorum."

Kendini hiç güzel hissetmemişti ama son zamanlarda bunun da ötesinde tükenmiş hissediyordu. İliklerine kadar tükenmişti. "Katılıyorum. O zaman şimdi seninle olması iyi. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

Maureen'in dudakları sinirlenmiş gibi kıvrıldı. "Ona iyi bakıyorum; seninle yaşadığı tüm travmayı iyileştiriyorum. Bana ne kadar çok çalıştığını söyledi. Kabusların ve sürekli sızlanmalarınla."

Hermione'nin elleri kitaplarının etrafında kenetlendi.

"Malfoy'un sikinin seni travmadan kurtarabileceğini mi sandın?"

Hermione her şeyin tek bir ana indirgendiğı kırmızıyı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Tüm o bastırılmış hüsrân ve öfke içinde patladı ve yumruğı Maureen'in yüzüne çarptı. Kitaplar merdivenden aşağı düştü. Onun mu yoksa Maureen'in mi olduğundan emin değildi. Ama fark etmedi.

Maureen'in burnu kanıyordu ve ağlamak üzereydi ama ayağı kalktığında daha sakin görünüyordu. "Sanırım bu işe yarayacak, değil mi?"

"Ne?" Hermione şaşkınlıkla sordu.

"Şartlı tahliyedeyken başka bir öğrenciye saldırmak mı? Bunun seni okuldan attıracağından eminim."

Maureen onu bilerek kışkırtmıştı. Hermione uyuşmuş hissediyordu; kendi kalp atışları kulaklarında yüksek sesle çınlıyordu. Kolları cansız bir şekilde vücudunun yanında asılı duruyordu. Zihnindeki Bellatrix'in ona zaten hiçbir şey yapamayacağını söylediğini duydu. Kendine işkence edilmesine izin verdi. Mudblood. Bu kelime onu ateş gibi yakıyordu.

Malfoy neredeyse Maureen'in tepesinde belirdi ve Maureen'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Asasını Maureen'in göğüs kafesine dayamıştı.

Maureen sesinde gerçek bir korkuyla, "Başka bir öğrenciye karşı büyü kullanamazsın," dedi.

"bir Slytherin'im, daha da kötüsü, bir lm Yiyen'im. Kurallar gerçekten umurunda mı sanıyorsun?"

Cevap vermedi.

"Savaş sırasında o kadar çok karanlık büyü kullandım ki vücudum sırlıslıklam oldu. En sevdiklerimi senin üzerinde kullanabilirim. Belki i organlarını yavaşça sıvılaştıranı? Ya da vücudundaki her kemiği kıran?"

Maureen onun önünde titremeye başladı. Hermione ona durmasını söylemek üzereydi ki, Hermione'nin anlayamadığı sözler söyledi ve asasını salladı.

Hermione ığlık attı; Maureen ağlıyordu ama hiçbir şey olmadı.

Malfoy güldü ve asasını çıkardı. "Lanet olası bir iyileştirme bysyd. Burnunu senin için düzeltti."

Maureen artık kanamayan burnuna dokundu.

"Bir şey daha var." Malfoy asasını tekrar salladı. "Obliviate." Maureen'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve dondu kaldı.

"Onun hafızasını mı siliyorsun?" Hermione şaşkınlıkla sordu, ama bundan daha fazlası vardı. Onu zamanda dondurmuştu.

"Artık birlikte oynamak zorundasın," dedi.

"Neye uymak zorundayım?"

O anda onu kolaylıkla kaldırdı ve duvara yaslayarak bacaklarını orta kısmına kilitledi.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Eteğini yukarı kaldırıp kemerini açarken tısladı: "Birlikte oynayalım," dedi.

"Malfoy!" Kız itiraz etti.

"Bu sadece göstermelik."

Aralarında kumaş hissetti ve sonra onu öptü, dudakları onunkileri yakıyordu. öyle bir öptü ki, etrafındaki her şeyi unuttu. Bir anlığına onun omuzlarına tutundu, ellerini saçlarında gezdirdi ve kendisini öpmesine izin verdi. Adamın اساسına bir fiske vurmasıyla Maureen trans halinden çıktı. Malfoy kendini Hermione'ye yasladı, elleri vücudunda gezinirken onu öptü.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Adam kızın boynuna doğru ve Maureen'in şaşkınlıkla onlara baktığını fark etti.

Malfoy sarışına sırttı ve Hermione'ye sabit hamlelerini sürdürdü. "Sıradaki sen olmak ister misin, Beyaz?"

Maureen'in yüzü pembeleşti ve merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. Malfoy hareketlerini durdurdu ve eliyle kendini duvardan biraz daha iterek Maureen'in ayak seslerinin kaybolmasını bekledi. Gözleri Hermione'ye sabitlenmişti. Sonra yavaşça onu aşağıya bıraktı.

"Bunun ne için olduğunu açıklamak ister misin?" Hermione öfkeyle onu itti.

Kemerini kapatırken sırttı. "Yok edilen anıların yerine şok edici bir şey koymayı seviyorum. Yaptığım işte mükemmelim ama en deneyimli olanlar bile eski bir anının tüm izlerini tamamen yok edemiyor. I

onlara diğerk her şeyi bloke bir anı vermenin en iyisi olduğunu keşfetti. Hiçbir şey hatırlamayacak."

"Kendi savaşımı kendim verebilirim, Malfoy," dedi öfkeyle, kitaplarını toplamaya başlarken.

"Bu seni okuldan attırırdı."

"Ne olmuş yani?" Ayağa kalktı. "Sana ne bundan? Belki de burada . Ben senin güvenliğın değilim."

Çene kası esnedi. Bu, sinirlenmeye başladığının tek göstergesiydi. Bunun dışında tamamen sakindi. Bir heykel gibi. "Gördüğüm Granger, sen benim sorunumsun çünkü benim için çalışıyorsun. Beyaz küçük bir pislik. O yumruğu hak etti. Benim kitaplarımda çok daha fazlasını hak ediyordu. Ama bu baştan savma bir işti, Granger."

"Ah, Ron'un ağzını burnunu kırdığın zaman akıllıca mıydı?" Gözleri

kararırken burun delikleri alevlendi. "Zaten şartlı tahliyede değildim. Gelincik ağzından kaçırmış olsa bile. Aptal gibi davranmayı bırak Granger. En azından benim için işin bitene kadar kendini toparla. Ondan sonra ne yaparsan yap umurumda

değil." "Siktir git."

Ona bir sırtış fırlattı. "Bu gece geç kalma." Sonra da uzaklaştı.

İçindeki öfke o kadar güçlüydü ki, onun kendisini hayal etmesini sağlamak çok zordu. Vücutlarının yakınlığı bu gerilimi yaratıyordu ve bundan nefret ediyordu. Rol icabı bile olsa, öğleden sonra onu öpüş şekli hâlâ çıkmıyordu. Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu. Şu aptal kan teorisine odaklanmalı ve işi bitirmeliydi.

Laboratuvara girdiğinde onu tamamen dışladı ve teorisine odaklandı. Saatler geçti ama işe yaramadı. Farklı bir formülle tekrar denedi. Hiçbir şey olmadı. Hiç mantıklı değildi. Araştırmasına göre, bu

İş. Saatini kontrol etti. Güneş bir saat içinde doğacaktı. Bir hafta geçmişti ve hâlâ bu işi yapmaya yaklaşamamıştı.

"Siktir!" Çılgılık attı ve son test tüpünü çöpe attı. Malfoy kitabından

başını kaldırdı, içki yanında yüzüyordu.

"Bu imkansız," diye bağırdı. "İşte oldu. Şimdi mutlu musun? Araştırmam dahice değil, aptalcaydı." Gözlerinde öfkeli yaşların biriktiğini hissetti. Kan teorisi olmadan iksiri asla işe yaramayacaktı. Mudblood. Derisi kaşınıyordu. Sol elini yaraya bastırdı, yara neredeyse kendi başına bir kalp atışı gibi düzenli bir şekilde atmaya başladı.

Malfoy'un gözleri onun hareketini yakından takip etti ve kız elini hızla bıraktı.

"Bu imkânsız, peki şimdi ne olacak? Snape'e bunu

yapamayacağımı söyle." Sandalyesinden yavaşça doğruldu ve

dimdik ayağa kalktı.

"Beni devam etmeye zorlayamazsın Malfoy, çünkü bu mümkün değil." Çöpe daha fazla test tüpü attı. Onun yetenekli olduğunu düşünüyorlardı ama o bir sahtekârdı. Mudblood. Mudblood.

Malfoy onu bileğinden yakaladı ve o daha bir şey söyleyemeden onları bir ormana ışınladı.

"Neredeyiz biz?" Etrafına bakınarak sordu. Uzun ağaçların arasından parlayan bir parça ay ışığı dışında her yer karanlıktı.

Beyaz gömleğinin kollarını sıvamaya başlarken hiçbir şey söylemedi.

"Senin aptal oyunlarını oynayacak havada değilim, Malfoy."

"Düello becerilerin nasıl?" "Ne?"

"Beni duydun." Cebinden asasını çıkarırken sesi otoriterdi.

Alay etti. "Seninle düello yapmayacağım."

"Vücudunuzda bastırılmış çok fazla öfke var. Buna nasıl yardımcı olabileceğime dair iki yöntemim var." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırarak sırttı.

Ona gözlerini devirdi. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Ben şimdi eve gidiyorum."

"Buradan aparat takılamaz. Burası Malfoy malikanesinin parçası."

Öfkeyle dişlerini birbirine geçirdi. Adam gerçekten sinirlerini bozuyordu. "Peki, eve yürüyeceğim o zaman." Ama yürümeye başladığında, ondan gelen yeşil bir büyü neredeyse ayağına çarpıyordu. Kız öfkeyle ona baktı.

"Hadi ama Granger. İsteddiğini biliyorum"

"Seni büyülemeyeceğim. Başka bir öğrenciyi büyülemek okul kurallarına aykırıdır." Başını salladı. "İyi ki Hogwarts'ta değiliz o zaman."

Kadın bir adım daha attı; adam tam ayağının dibine bir büyü daha fırlattı.

"Bu işte berbat olacağınızı varsayıyorum çünkü siz eski bir Gryffindor'sunuz ve düelloda berbatsınız." Asasını elinde zarıfçe çevirdi.

"O zaman iyi ki bunların hiçbirini yapmayacağım."

Bir büyü bileğine çarptı. Bir çığlık attı. Soğuk bir yanık.

"O zar zor şarj edildi, Granger." Ona gülümsedi.

Kadın bir şey yapmayınca, bir büyü daha yaptı. Bu sefer eteğini kaldırdı. Kız öfkeyle eteği aşağı çekti.

"Kırmızı dantel." Dilini dişlerine vurarak şaklattı. "Eteğinin altına bakmamı istediğın söylenebilir."

Yeter. Çantasından asasını çıkardı ve doğruca ona doğrulttu. Dudaklarında neredeyse şeytani bir gülümseme vardı.

"Yap şunu." Dedi.

"Stupefy." Büyü asısından fırladı ama adam onu kolaylıkla engelledi.

"Siz Gryffindor'ların tek yaptığı Stupefy büyüsu yapmak." Hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Ben artık bir Gryffindor değilim." "O

zaman bir Gryffindor gibi dövüşmeyi

bırak."

Kadına hafif bir elektrik şoku daha göndererek dizinin hemen üstünden vurdu.

"Biraz daha yukarı vurduğumda ne olacağını bilmek ister gibiyim," dedi imalı bir gülümsemeyle.

Nefesinin altından küfretti ve onu en yakındaki ağaca fırlatacak bir büyü fırlattı ama o bunu kolaylıkla savuşturdu. "Ah, bir yerlere varıyoruz."

Aynı büyüyü onun üzerinde tekrar tekrar kullanmaya devam etti ve büyüler onu tamamen ıskaladı. Ya onları engelliyor ya da basitçe uzaklaşıyordu. Büyüleri şimşek hızında ve kusursuzdu. Adam haklıydı, kadın pratik yapmıyordu ya da belki de bu işte hiç iyi olmamıştı. Listeye eklenecek bir şey daha.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bitmek bilmeyen kavgalar yüzünden ensesinde soğuk terler hissetti. Malfoy'a o kadar öfkeli değil miydi, onu dövüşürken izlemek neredeyse büyüleyici olurdu. Bu işte kusursuzdu. Ayak hareketleri kontrollü ve istikrarlıydı. Asasını tutuşunu inceledi ve o bile zarif görünüyordu. Tamamen rahattı. Tek bir büyüsu bile ona ulaşmamıştı ama alnında boncuk boncuk terler oluştuğunu gördü. Bir sonraki büyü ayakkabısının yakınına inmiş ve bağcıklarından birini koparmıştı.

Çabuk tepki verdi. Bir sonraki büyü ayaklarını altından çekti ve yere düştü. O daha ayağa kalkmadan, adam onun üstüne çıkmış, bileklerini yakalamış ve tek koluyla tutuyordu. Asası yerde, onların yanındaydı.

"Haklıymışım," dedi memnuniyetle. "Düello becerilerin berbat. Bir Gryffindor için bile."

Kendini onun pençesinden kurtarmaya çalıştı ama tek yaptığı daha fazla sürtünme yaratmaktı ve anında durdu. Adam sadece onun altındaki mücadelesini izledi.

Bu noktada artık en çok neye kızdığından bile emin değildi. Belki de onun ağır bedeninin üzerinde hissettiği duygunun beynini karıştırmasına izin verdiği için kendisine. Onu yere yapıştırması, bileklerini bir mengene gibi kavraması kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Gümüş gözleri yakından inceliyor, her tepkisini ölçüyordu. Bir an için ona gerçekten bakabilmek için kendine izin verdi. Neredeyse doğal olmayan soğuk bir şekilde güzeldi. Sanki keskin yüz hatları oyulmuş gibiydi.

Daha fazla düşünmeden başını kaldırdı ve onun dudaklarını yakaladı. Bir an için nefesini tuttu, ona karşı donmuş gibi görünüyordu. Dudaklarıyla hafifçe oynadı ve dilinin alt dudağını keşfetmesine izin verdi. Sanki içinde bir şey serbest kalmış gibi öpücüğü devraldı, dili kararlılıkla onun ağzını açtı. Adamın tadı her zaman buz ve nane gibiydi ama bugün cininden gelen ardıç notalarını da ayırt edebiliyordu.

Ne yaptığını bile bilmeden sırtını kendini ona yaklaştırdı. Tıpkı merdivendeki gibi, adam kendini ona yasladı ve kadın onun sertleştiğini hissetti.

Malfoy'la yatmasını yasaklayan hiçbir şey yoktu ama nedense Malfoy yasak meyve gibi görünüyordu. Kendisi için kötü olduğunu bildiği bir şey.

Bir eliyle bileklerinden sıkıca tutmaya devam ederken, diğer eli bacağına gitti ve yavaşça uyluğunun dış tarafını sıyırdı.

Ereksiyonunun kıza karşı yarattığı sürtünme dayanılmaz bir hal alıyordu. Sanki daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anlamış gibi elini bacaklarının arasına götürdü.

Külotunu kenara itti ve iki parmağını içine soktu. "Bak benim için ne kadar hazırsın," dedi ağır bir nefesle.

Kadın inledi, başını geriye yasladı ve adamın dili yavaşça açıkta kalan boynundaki nabız noktasını takip etti.

"Benim için tekrar gel, Granger," diye neredeyse kulağının dibinde homurdandı. "Adımı haykırmanı duymak hoşuma gidiyor."

Kendini onun eline dayadı ve onu daha derine itti. Adamın dudakları ağır nefeslerle aralandı; onu yakından izlerken göz bebekleri büyüdü. Onu tekrar öptü, parmakları içine girip çıkmaya devam ederken aklıkla dilini buldu.

"Seni içimde istiyorum," dedi nefes nefese adamın dudaklarına.

Malfoy'un gözleri vahşileşti. Koyu gümüş. Sadece ona odaklanmıştı. Ona bakışında sahiplenici bir şeyler vardı. Parmakları Malfoy'un içinden çekildi ve kemerinin tokasına gitti ama Malfoy tokayı açmadan Malfoy şöyle dedi: "Üstte olmama izin ver."

Bir an için onun teklifini kafasında tartışmış gibi göründü, sonra onları çevirdi ve kızı kucağına oturttu. Onu tekrar öptü ve elleri eteğinin altına girdi, onu kalçalarından tutarak yavaşça ona doğru yuvarladı.

Malfoy'un sıcak öpücükleri boynundan aşağıya doğru odaklanmak zordu. Ama neyse ki, asası boğazına dayanana kadar hiçbir şeyden şüphelenmedi.

"Stupefy." Dedi ve adamın gözleri şok içinde açıldı.

Sonra onun altında tamamen hareketsiz kaldı, kolları cansız bir şekilde yanına düştü.

"O kadar da işe yaramaz bir büyü değilmiş," diye sırttı ona, ereksiyonunun hâlâ kendisine baskı yaptığını hissederek. Hiç kimsenin sersemletme büyüleri sırasında ereksiyon üzerine bir çalışma yapıp yapmadığını merak etti. Bilimsel bir merakla kalçalarını yavaşça ve istikrarlı bir şekilde ona doğru yuvarladı. "Bunu hâlâ hissedebiliyor musun?"

Adamın Adem elmasının sert bir yutkunmayla düştüğünü gördü. Bu bir evet miydi? Yüzüne doğru eğildi, kalçalarını hâlâ ona doğru hareket ettiriyordu. "Düelloda iyi ama en iyi silahımın rakibimin beni hafife alması olduğunu biliyorum."

Gözleri gümüş hançerler gibiydi ve göğsü öfkeli nefeslerle inip kalkıyordu. Ya da belki sadece öfkeli nefesler değildi. Aleti ona karşı sert kalmıştı.

"Sanırım bu raundu ben kazandım," dedi gülümseyerek. "Bir dahaki sefere iyi şanslar, safkan."

Ayağa kalkıp çantasını toplarken adam hareketsiz bir şekilde yatıyor ve öfkeli gözlerle onu izliyordu.

"Bu arada, bu zaman ayarlı bir büyü. Lanetli ormanınızdan ya da bu her neyse oradan çıkmam gerektiği için biraz erken başlamam gerekiyordu. On beş dakika içinde etkisi geçecek. Eğitim için teşekkürler Malfoy."

Göz kırparak uzaklaştı.

Bölüm 9

Gerçi Hermione, Malfoy malikânesindeki orman labirentinde yirmi dakika yürüdükten sonra bunu kabul etmek istemedi Draco haklıydı. İçindeki öfke daha az güçlü hissediyordu. Düelloda berbat olmasına rağmen, büyü yapmak ona bir çıkış yolu vermişti.

Ertesi gün uyandığında kafası daha berraktı.

İçeri girdiğinde iksir odası loş bir şekilde aydınlatılmıştı. O günkü dersten kalma birkaç malzemenin kokusu hâlâ havadaydı.

"Bayan Granger," dedi Snape küçümseyerek. "Sizinle birlikte olmaktan duyduğum bu muazzam zevki neye borçluyum?"

Hermione not defterini çıkardı. "Kan teorimde takıldım kaldım. Yardımaınıza ihtiyacım var."

Ciğerlerinden neredeyse işkenceye benzeyen bir iç çekiş çıktı. "Devam et."

Garip bir şekilde gergin hissediyordu. Başarısız araştırmasını en iyi iksir ustalarından birine sunmak gözünü korkutmuştu. Gerçekten işe yaradığında tamamlanmış araştırmasını ona göstermeyi umuyordu. Ama sıkışmıştı ve yardıma ihtiyacı vardı. Adamın yüzüne gülüp ona aptal demeyeceğini umuyordu.

Defterini en güncel araştırmasına çevirerek onun önüne koydu. Adam her zamanki boş ifadesiyle defteri okudu ve sonra tekrar ona baktı.

"Sanırım işe yaramıyor?"

Dudaklarını birbirine ısırdı.

"Hayır."

"İlk hatanız burada." Formülün bir bölümünü işaret etti. "Anladığım kadarıyla süt devedikenini farrow otu ile birlikte kullanmak istemişsin.

Ancak farrow otu bu etkiye sahip olsa da, deve dikenini ile etkileşimi nedeniyle kan dolaşımına ulaşmadan yanacaktır."

"Evet, ama deve dikenini ile bu reaksiyona sadece farrow otunun sapları neden olur. Ben sadece mahmuzlarını kullandım."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra ağzı bir karış açıldı. "Zekice."

Bir an için Severus Snape'in kendisine gerçekten iltifat ettiğine tanıklık edecek başka birinin odada olmasını diledi. Böyle bir şey olmuş muydu? Bu bir rüya mıydı? Ama Snape çoktan iksir formülünün geri kalanına geçmişti. Ona birkaç soru sorduktan sonra nihayet nasıl düzelterek söyledi.

Bu gece yeni formülü denemek için sabırsızlanıyordu. Gelişmeleri defterine not ederken kapısının çalındığını duydu.

"Hayır demene izin yok," dedi Ginny kocaman bir sırtıyla.

"Neye evet dediğimi bilmeme izin var mı?"

Ginny kocaman bir sırtıyla içeri girdi. "Harry ve ben seni Hogsmeade'deki yeni bara götürüyoruz. Daha iki gün önce açıldılar."

Hogsmeade'le ilgili güzel anıları vardı. Onca kalp kırıklığından sonra oraya dönmek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Oraya vardıklarında her şey tıpkı hatırladığı gibiydi. Dogweed ve Deathcab'deki koleksiyona göz attılar, Ollivanders'da en yeni ve en harika asalara baktılar ve Tomes and Scrolls'da kitap aradılar. Her şey normale dönmüş gibi hissediyordu. Harry ona endişeli gözlerle bakmıyordu; ona camdan yapılmış ve milyonlarca parçaya ayrılmak üzereymiş gibi davranmıyordu.

Yeni bar, koyu renkli ahşap bankları ve her yerdeki mumlarıyla rahat bir yerdi.

Dışarı çıktıklarında Harry heyecanla, "En iyi kısmına bakın," dedi. "Bira bahçesi de var."

Uzun ağaçların ve yüzen ışıkların altında masalar ve banklar

kurulmuştu. "Siz oturun," dedi Harry. "Ben bize içecek bir şeyler getireyim."

Harry kalabalığın içinde kaybolduğunda Ginny, "Bil diye söylüyorum," dedi. "Maureen Harry ve Ron'a... gördüklerini anlattı."

Hermione içini çekti. "Yani ben ve Malfoy merdivenlerde miydik?"

Ginny başını salladı. "Sadece şaşırmanı istemedim."

"Hiçbir şey söylememiş olsaydı şaşıırırdım."

Ginny gözlerini devirdi. "Aramızda , o kıza katlanamıyorum. Harry de dayanamaz. Ron'un hatırı için ona karşı nazık olmalıyız."

"Maureen'in anlattığı şey aslında hiç de öyle olmadı." "Oh, evet,

hikayesinin çoğunu süslediğinden şüphem yok."

"Hayır, anlamıyorsun." Derin bir nefes aldı ve Ginny şaşkın şaşkın baktı. "Kimseye söyleyemezsin. Harry'ye bile."

"Tek kelime etme."

"Maureen beni takip etti ve Ron'dan özür dilemem gerektiğini söylemeye başladı." Ginny homurdandı. "Ne için?"

"Sonra bana çirkin ve hasarlı olduğumu ve her türlü korkunç şeyi söyledi."

Ginny'nin gözleri karardı. İki Weasley kardeş sinirlendiklerinde çok farklı görünürlerdi. Ron kıpkırmızı olurken, Ginny neredeyse solgunlaşıyor, gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Her neyse, kendimi kaybettim ve... ve yüzüne yumruk attım. İşte o zaman bana 'bu işe yarar' dedi ve sonunda okuldan atılmama neden oldu."

"O zaman neden sen ve Malfoy hakkında o hikayeyi uydurdu?"

Hermione içini çekti. "Malfoy bir anda ortaya çıktı ve onu tehdit etti. O kızın ödünü kopardı."

Ginny kıkırdadı. "Bunu görmeyi çok isterdim."

"Sonra onun hafızasını sildi. Yerine şok edici bir şey koymak için seks yapıyormuşuz gibi davrandı."

Ginny'nin gözleri irileşti ve bir an için ona bakakaldı. "O... onun anılarını mı sildi?"

Şimdi söyleyince aşırı bir tepki gibi geldi. "Bunun beni okuldan attıracağını söyledi."

"Şüpheliyim ama riske atmak istememiş gibi görünüyor. Oh, ne günlerdi. Bekle... aranızdaki şey ne kadar ciddi?"

Bütün bu konuşma Hermione'nin istediğinden tamamen farklı bir yöne gitmişti. "Hayır... hiçbir şey... değil."

Malfoy'un ona karşı korumacı davranmasının tek nedeninin, her ne kadar uğursuz bir işin peşindeyse de, anahtarın onda olması olduğunu açıklayamıyordu.

Ginny ona sırıttı. "Bunu söyleyip duruyorsun ama... kahretsin... berbat bir yumruk yüzünden başka bir öğrencinin hafızasını sildi. göre senin için kötü olmuş."

Hermione yanıt veremedi Harry elinde üç tereyağlı birayla döndü. "Al bakalım."

Hermione bardağı aldı, "Teşekkürler Harry," dedi.

"Şerefe çocuklar," diye bağırdı Ginny.

Sanki her an her şey elinden alınacakmış gibi mükemmel hissediyordu.

Ginny biradan ilk yudumunu aldıktan sonra, "Bunu daha sık yapmalıyız," dedi. "Belki haftada bir falan?"

Harry başıyla onayladı.

Saat 21:58'de buluşma noktasında duruyordu ve bu gece kan teorisi üzerinde çalışmaya başlamak için aşırı hevesliydi. Malfoy asla geç kalmazdı. Aslında, eğer erken gelmezseniz, geç kaldığınızı düşünürdü. Geçen her dakikayla birlikte kendini daha da huzursuz hissetti. Saatini sık sık kontrol etti. Saat akşam 10'u geçiyordu. Bu dün gecenin intikamı mıydı? Egosu o kadar zedelenmişti ki onu ekmiş miydi? Hayır, Malfoy böyle davranmayacak kadar gururluydu. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranırdı. Buz gibi soğuk. Saatini tekrar kontrol etti.

10:06. Baş belada olabilir mi? Saçmalama, Hermione. O Draco Malfoy'du - bizzat Voldemort tarafından en genç Ölüm Yiyen olarak seçilmişti.

10:13: Volta atmaya başladı. Eğer bir şey çıksaydı, mutlaka ona bir parşömen bırakırdı. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Nerede olduğunu kontrol etmeli miydi? Nereye gidebilirdi ki? Odasına mı?

10:22: Tam arkasını dönüp geri yürüyecekken havada bir şangırtı duydu. Malfoy mükemmel ütülenmiş siyah takım elbisesiyle karşısında duruyordu. Ondan yayılan soğukluk kanının donmasına neden oldu. Hiç bu kadar mesafeli görünmemişti.

"Geç kaldın," dedi.

Gözlerini ona dikti. "Beni , değil mi?" Normalde onu çıldırtacak bir gülümseme ya da yarım bir sırıtişla alaycı bir yorumda bulunurdu ama ağzı kaskatı kesilmişti. Sesi bile buz gibiydi.

"Sadece çalışmaya hevesliyim. Sanırım artık doğru formülü buldum."

Başka bir şey söylemeden onu kolundan yakaladı ama bu sefer onu kendine doğru çekmedi. D n olanlar yüzünden onun bu kadar soğuk olduğundan şüpheliydi. Ama yine de onu ne kadar iyi tanıyordu? Bu gece kesinlikle bir şeyler ters gidiyordu. Yaklaştığında, adamın üzerindeki ateş viskisinin kokusunu alabiliyordu.

"Sarhoşsun," dedi şaşırarak       adam sarhoş gibi görünmüyordu. Sallanmıyordu; sözlerini gevelemiyordu. Her hareketi kusursuzdu. Ya gerçekten yüksek alkol toleransı vardı ya da her zaman o kadar sıkı kontrol altındaydı ki (kızın tahminine göre) aşırı miktarda ateş viskisi bile onu bundan kurtaramayacaktı.

Çene kasları gerildi. "Ne kadar zekice bir gözlem." Sözleri kırılmıştı; kenarları neredeyse keskindi.

Ona gerçekten neyin yanlış olduğunu sormak istiyordu ama Malfoy'du işte. Ona siktirip gitmesini söyleyecekti.

Başka bir şey söylemeden onları laboratuvara ışınladı ve bu bile farklı hissettirdi. Fırtınalı. O kadar  l    değıldi. Onlar gelmeden hemen önce bunu hissetti. Adam bunu çok iyi gizlemişti; onu kandırmıştı - ta ki elindeki o hafif titremeye kadar.

Laboratuvara geri döndüklerinde, adamın üzerine kazınmış acı belirtilerini gördü. Kasları gergindi; dişleri birbirine ; alnında ter oluşmuştu.

"Acı  ekiyorusun," dedi endişeyle, bariz yaralar var mı diye vücudunu tarayarak. "Bir şeyim yok." Laboratuarın kapısını açarken verdiğı yanıt tedirgindi. "Yaralıyken ışınlanmamalısın."

"Bir şey yok dedim," diye tısladı dişlerinin arasından.

Asasını kaptı, ona bir teşhis büyüsü yapmak istiyordu ama adam eğıtimli bir katil hassasiyetiyle hızla döndü ve asasını kadının şahdamarına doğırlttu.

Sertçe yutkundu, bir an için adamın bundan sonra ne yapacağından emin olamadı. Onun gözlerini hiç böyle görmemişti. Buz parçaları. Soğuk. Nefret dolu.

"Ben... sadece sana yardım edip edemeyeceğime bakacaktım," dedi nazıkçe, asasının ucunun boynuna sıkıca bastırıldığını hissederek.

Yüz ifadesinin yumuşaması bir saniye sürdü. Sonra asasını yere bıraktı. "Bir daha asla bir Ölüm Yiyen'e asanı doğrultma."

Bunu yaptığı için Ron'a ne kadar kızdığını hatırladı. İlk kez, onun savaş sırasında neler yaşadığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Sivri uçlu bir asa onun için çok daha travmatik bir şeydi. Başka biri olsaydı sorardı. Ama Malfoy'un cevap vermeyeceğini biliyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Bir teşhis büyüsü yapabilir

miyim?" "Hayır."

"Sadece görmek istiyorum-"

"Hayır dedim." Sesi sert ve tehlikeliydi. "Küçük araştırma projeni yap. Ben iyiyim."

Her zamanki köşesine gitti, sandalyesini çağırdı ve oturdu. Hermione araştırma bölümüne doğru yürüdü. Bu gece onun için cin tonik yoktu. Onun yerine ateş viskisi şişesinden büyük yudumlar aldı. Hermione'nin yanında içtiği miktar bile onu alkol zehirlenmesinden hastanelik ederdi.

İşine odaklanmaya çalıştı ama Draco'nun yüzündeki acıyı ve ona yardım etmenin hiçbir yolu olmadığını görünce bu çok zor oldu.

İlk test tüpünü bitirdiğinde saat sabahın üçü civarındaydı. Heyecanla başını kaldırdığında Malfoy'un köşede durduğunu gördü, sırtı ona dönüktü ve cebinden bir şey çıkarıyordu. Yeşil şişeyi dudaklarına götürüp tamamen yutarken gördü. Narkotik. Sonuçta bu onun için eğlenceli bir parti uyuşturucusu değildi. Acı içindeydi. Kronik bir durum muydu? Yara izleri mi? Ellerini önündeki masanın üzerine koydu ve

başını sarkıttı. Acı içinde derin derin nefes , sırtının inip kalktığını görebiliyordu.

Pek çok iyileştirme büyüsü biliyordu - aslında kendi yaralarını iyileştirme yolculuğunda bunların çoğunu bulmuştu. Belki ona yardım edebilirdi? Eğer ona izin verirse.

"Bana bakmayı kes Granger." Sesi acı çeken, yüksek dozda uyuşturucu almış ve zil zurna sarhoş birine göre oldukça düzgündü.

Tekrar işine odaklandı ve bir kan örneği üzerinde test etti. Mikroskobun altına baktığında, bir kez olsun sevinçten ağlamaya hazır hissetti. İşe yaramıştı! Kan, zehri saklayan her neyse onu uzaklaştırmıştı.

"Malfoy, şuna bak, işe yaradı," dedi heyecanla ama tekrar baktığında kalbi durdu. Örnek siyaha dönmüştü. "Bekle, bu olamaz."

Başka bir numuneyi test etti ve sonuç aynı çıktı.

"Ne oldu?" Adam onun yanında sordu.

" bak," ısrar etti ve adam mikroskoptan bakmak için eğildi.

Boynundaki ana atardamarın düzenli bir şekilde attığını görebiliyordu - istirahat halindeki bir kalp atış hızı için çok hızlı olduğu sonucuna vardı. Hâlâ çok acı çekiyordu.

Tekrar ayağa kalktığında, siyah kan örneği karşısında hiç şaşırmamış görünüyordu. "Hobson'ın cesedi üzerinde test edelim." Gidip cesedi alırken söylediği tek şey buydu.

Cesetle birlikte geri döndüğünde, adamın numuneye gerçekten hissetti.

"Malfoy, çalışmıyor. Bir şey örnekleri siyaha çeviriyor." "Biz de bundan şüphelenmiştik. Ceset üzerinde yapın."

Kafasında o kadar çok soru dönüyordu ki hiçbirini ağzından .

"Yap şunu Granger," diye iç geçirdi.

Şırıngayı kan iksiriyle doldurdu ama bu hiç mantıklı gelmedi.

"Sonuçlarla oynayacağız," diye ısrar etti. "Eğer Snape'le tekrar konuşabilirsem, bunu düzeltebiliriz-"

"Lanet iksiriniz işe yarıyor, şu ölü aptalı enjekte edin artık."

Ona hiç bu kadar zehirli bir sesle tıslamamıştı. İksiri Hobson'ın koluna enjekte ettiHızlı bir büyüyle iksirin tüm vücuduna yardımcı oldu.

Sonra teşhis büyüsünü tekrar yaptı. İçindeki kan boşaldı. Taramaya baktığında bir anlam veremedi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Her şey parlak mor ışıklarla aydınlanmıştı. Feci organ yetmezliği. Ona enjekte edilen zehir her neyse, onu sıvılaştırmıştı. Ama o zaman nasıl iç kanaması olmamıştı? Tüm kemikleri kırılmıştı ama vücudu gözünün önünde sapasağlam duruyordu.

"Merlin bize yardım et," diye fısıldadı. "Bu da ne böyle?"

Malfoy nefesini bıraktı. "Karanlık Sanatlar'a hoş geldin Granger."

Bölüm 10

Hobson'ın vücudunun üzerinde dans eden teşhis büyüsunün mor ışıklarına bakmaya devam etti.

"Ona tam olarak ne oldu?" Hâlâ vücudunun aldığı akıl almaz hasarı düşünürken sordu.

Malfoy boynunu kırdı. "Teknik olarak bu senin maaş derecenin üstünde - bekle, para almasan bile bu hala geçerli mi?" Ona sırttı.

"Bana tüm bunları yaptırdın ve sonra bana neler olduğunu bile söylemiyorsun?"

"Bozulmaz Yemin ettiğine ve kimseye söyleyemeyeceğine göre, senin için bir istisna yapacağım." Ateş viskisinin sapından bir yudum daha aldı. "Ölüm Yiyenler ölü bulunmaya başladı. Her seferinde kalp krizi gibi bir şeyden . Nöbet. Anevrizma. Ama bu çok tesadüfi görünüyordu. Çok rastgele. Ölüm Yiyenlerin ölüm oranlarının yüzde 180 arttığını biliyor muydunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Tabii ki hayır. Savaştan sonra bakanlığın Ölüm Yiyenleri pek umursamadığı ortaya çıktı. Toplumda bize izin veriliyor ama bu affet ve unut demek değil, öyle değil mi?"

"Bakanlığın bundan haberi varsa, mutlaka yardım edeceklerdir. Bu yüzden burada değil miyiz?"

Sırttı. "Ah evet, bir bakanlık tesisinde olduğumuzu düşünüyorsun."

Öyle değiller miydi? Gözleri neredeyse inanamayarak laboratuvarı taradı. "O zaman neredeyiz?"

"Malfoy Malikanesi. bodrum katında. Babam burayı panik odası olarak inşa etmişti."

"Bakanlığın Hobson'dan haberi var mı?"

Başını salladı. "Cenazesi falan vardı."

Gözlerini masanın üzerindeki cesede dikti. "Mezarının boş olduğunu biliyorlar mı?"

Malfoy bir bacağı zarifçe diğerinin üzerine attı. "Ne düşünüyorsun, Granger?"

Neye ki? Birdenbire birkaç öğrenci üzerinde büyü kullanmak zararsız göründü. Hogwarts'tan atılmak, Bakanlığa karşı gelmekle kıyaslandığında çocuk oyuncağıydı. Sertçe yutkundu.

Malfoy ona ateş viskisi şişesini uzatarak, "Al, ihtiyacın var gibi görünüyor,"

dedi. Kız uzun süre ona baktı ve bir sürü şey söylemek istedi.

Kibirli piç. Başkaları için endişelenmiyor. Kızın suça karışmak, Bakanlığa itaatsizlik etmek istemediği hiç aklına gelmemiş miydi? Sonu Azkaban'da bitebilirdi.

Kıkırdadı. "Öfkeliyken çok sevimli görüldüğünü söyleyen oldu mu hiç?"

Tüm bunlarla ilgili tek bir sorun vardı. Taramayı gördüğüne göre, bu gizemli ölümlere neyin sebep olduğunu çok merak ediyordu. Gözlerindeki muzaffer bakışa bakılırsa, Malfoy onun hayır diyemeyecek kadar meraklandığını biliyordu. Tabii hayır diyebilirse. Eğer Snape ona Bozulmaz Yemin ettirmemiş olsaydı.

Kadın öfkeyle şişeyi adamın elinden kaptı. "Sen lanet olası bir ." "Bana

öyle söylendi."

İçkiden boğazı yandı ama şişeyi ona geri vermeden önce daha büyük bir yudum almak için kendini zorladı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Hobson'ın taramasından sızan karanlığa bakarak sordu.

"Granger, bilseydik burada olmazdın. Şimdiye kadar bu sadece bir önseziydi."

"Onlara muggle otopsisini yaparsanız ne olur?" "Cesetleri

kesip açtığınızda mı demek istiyorsunuz?"

Başını salladı.

"Bunu daha önceki bir kurbanla denedim. Hiçbir şey olmamış gibi görünüyorlar. Ezilmiş kemik ya da sıvılaşmış organ yok."

"Bunun arkasında kimin olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

Başını salladı ve şişeyi tekrar ona uzattı. "Bakanlık ne

diyor? Resmi olarak yani."

"Bu ölümlerde olağandışı bir şey yok. Cinayetten şüphelenmek için hiçbir sebep yok."

Harry her zaman köşede bekleyen bir sonraki büyük şey hakkında . Bu tipik bir TSSB tepkisiydi; her şey bitmemiş gibi hissetmek; kendini güvende hissetmemek. Bir , o da her zaman diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Hayatın yeniden kötüye dönmesini. Hobson'ın cesedine bakarken birden bu hissin paranoya olmayabileceğini fark etti.

Bu işte bir terslik vardı ve o yine bu işin ortasındaydı.

İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Snape bir öğrenciye bir suça yardım etmesi için Bozulmaz Yemin mi ettirdi?"

"Ne kadar da Gryffindorvari bir analiz. Az önce sana büyücülük dünyasının en büyük otoritesinin bir grup cinayet hakkında hiçbir şey yapmadığını söyledim ve senin endişen yaptığımız şeyin kurallara aykırı olması mı?" Kıkırdarak başını salladı.

"Snape bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeliydi."

" yapar mıydın?"

Taramaya tekrar baktı. Hayır, . Bu adil olmayan bir takastı. Her şeyi riske atmak karşılığında öğrenci sicilini temizlemek mi?

"Neden sana yardım ediyor?" diye sordu.

"Hatırlayacağınız gibi o da bu işareti taşıyor. Her zaman Düzen'e yardım etmek için çalışmış ve iyi adamlara yardım etmek için her şeyi riske atmış olsa da, bu asla yeterli değildir. İşareti gördüklerinde normallerin içine düşen şüpheyi silmek için asla yeterli değil."

"Bu çok saçma."

İçinde bir şeyler . Tekrar ayağa kalktı ve ona doğru yavaş bir adım attı. Avını avlayan bir yırtıcı gibi.

"Öyle mi?" O sordu. "İşaretime nasıl baktığını gördüm. Bazen kapalı olsa bile seni sağ koluma bakarken yakalıyorum. Ama sadece orada olduğunu bilmek bile seni etkiliyor, değil mi? Seni üzüyor."

İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi. Uğursuz bir şeyler vardı ama bu onu üzmedi. Doğru terimi aradı. Belki de onu büyülemişti. Cildi hiç yanmış mıydı? Onun yarası gibi mi? Dağlandığı zaman kabuslar görüyor muydu? Ama bunların hiçbirini ona soramazdı.

"Yanılıyorsun. Bunun için seni yargılamıyorum ya da senin hakkında kötü düşünmüyorum. Ve eminim ki insanlar neler olduğunu bilselerdi çok öfkelenirlerdi."

Sonra güldü, ama neşeli bir gülüş değildi bu. "Bir insanın bu savaşın dehşetinden çıkıp da hâlâ bu kadar saf olabilmesi neredeyse etkileyici. Son zamanlarda Potter'a benim hakkımda ne düşündüğünü sordun mu? Eminim çoktan duymuşsundur."

"O senin en büyük hayranın değil, hayır."

Alay etti. "Dur tahmin edeyim. O gece kütüphanede olanlar için beni mi suçladı? Zavallı, masum altın kızdan faydalandım diye mi?"

"Sana güvenmiyor ama işaret yüzünden değil. Bu eski bir rekabet. Sen de ona katlanamıyorsun."

Adam ona içkiyi uzattı ve o duyularını köreltecek bir şeye ihtiyaç duyarak içkiyi aldı.

"İkiyüzlülüğü yüzünden ona katlanamıyorum."

"Ben Harry değilim. İşaretin yüzünden seni daha az düşünmüyorum. Senden korkmuyorum."

"Bu senin ilk hatan." Bir elini beyaz saçlarının arasında gezdirdi.

Haklılığını kanıtlamak için ona doğru iki adım attı. Yavaş. Ölçülü. Kontrollü. Sanki o gibi. "İşaretini gördüğümde ne düşündüğümü gerçekten bilmek ister misin?"

Gümüş gözleri onunkilere kaydı. "Acaba sen de aldığında benimki gibi acıdı mı?" Doğruldu ve yüzü gerginlikle gerildi. Modern tarihin en üretken Ölüm Yiyen'inin duyguları hakkında konuşmaktan korkuyor gibi görünmesi ironikti. "Acaba hâlâ acıyor da bu yüzden mi bir yudum viski içiyorsun ve hiçbir şey olmamış gibi narkotik ağrı kesiciler alıyorsun?"

Yüz hatlarına bir sırtma yayıldı ve bir an için hava basıncı düşmüş gibi hissetti. "Beni tanıdığını mı sanıyorsun, Granger?" Ona birkaç santim yaklaşıp kadar yürüdü. "Yara izin yüzünden aynı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Sertçe yutkundu, sanki bir çizgiyi aşmıştı ve şimdi o da bir çizgiyi aşacaktı.

Yavaşça onu duvara yasladı ve yüz hatları bir maske gibiydi. "Bir keresinde isyan etmek için bir Ölüm Yiyen'e bacaklarını açtın ve şimdi ne oldu? Bir Ölüm Yiyen olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

Başını salladı, kastettiğinin bu olmadığını söylemek için ağzını açtı ama adamın eli çenesini kavradı ve başını kaldırıp ona bakmasını sağladı. Onun

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Onun kendisine fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyordu ama aynı zamanda bir sonraki adımda ne yapmayı planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Gözleri boş bakıyordu. Sanki farklı bir insanmış gibi.

Nefesini dudaklarında hissedene kadar ona doğru yaklaştı.

"Yıllardır seni baştan çıkarmanın hayalini kuruyorum." Boş bir vaat gibi dudaklarının üzerinde geziniyordu. "Altın kızı yıkmak için."

Kız kendini onun elinden kurtarmaya çalıştı ama o sadece daha da yaklaşarak dizini bacaklarının arasına soktu. Vücudunun her zerresi Malfoy'la herhangi bir temasın aşırı farkındaydı. "Ve lanet olsun, senin düşüşünü ön koltukta izlemeyi çok seviyorum."

İşte . Meşhur bağırsak yumruğu. Sözlerinin kendisini incittiği kadar onu da incitmeyi amaçlamıştı ve bunu başarmıştı.

"Biz aynı değiliz, Granger. Savaş sırasında acı çektin. Ben de acı . Birçok kişiye. O yüzden beni anlıyormuş gibi davranma."

Kollarını tekrar ona doğru itti ve bu sefer adam onu bırakıp bir adım geri çekildi. Gözyaşı dökmediğinden emin olmak için yutkundu. İhtiyacı olan son şey onun önünde ağlamaktı.

Zekice bir cevabı yoktu. Kolundaki kelime yanıyordu. Göğsü sıkışmıştı. Adam duygusuzca ona baktı.

Hızlı adımlarla masaya doğru yürüdü ve çantasını aldı. "Sanırım dışarıdan gelenlerin malikâneye girip çıkmasını engelleyen koşullarınız var?"

Başıyla onayladı.

"Peki, bana çıkışı göster, ben de ormanda tekrar yürüyeyim."

"Seni ışınlayacağım."

Başını salladı, onun kendisine bu kadar yaklaşmasını istemiyordu. "Bu durumdayken bunu yapmamalıydın zaten. Bana sadece kapıyı göster, oradan yolumu bulurum."

Onunla tartışmadı, bu da rahatlatıcıydı. Onu laboratuvarıdan çıkardı, merdivenlerden yukarı ve sonra bir koridordan aşağı yürüttü. Daha önce onun evine hiç gitmemişti. Çok soğuk ve boş görünüyordu. Bir müze gibi. Birinin evi değil. İkisi de sessizdi, tek ses mükemmel cilalı mermer zemindeki ayakkabılarından geliyordu. Sonra devasa olan ana kapıyı gördü. Her şey orantısız görünüyordu. Ama zavallı bir muggle'a göre safkan bir milyarder olmanın anlamı buydu, diye düşündü. Tüm dikkatini evin küçük ayrıntılarına - zemine, kapı kolunun karmaşık detaylarına- yanındaki Malfoy'dan başka her şeye verdi.

Malfoy Malikânesi'nden ayrıldıktan sonra, eve geri dönmek için hızlı adımlarla sonuna kadar yürüdü.

İksir ustası ofisinde onu bekliyordu ve Malfoy'un gümüş saçlarını sandalyenin üzerinde gördüğünde kalbinin bir an için teklediğini hissetti. Onun burada olma ihtimalini düşünmüştü ama dün geceden sonra onunla bu kadar çabuk yüzleşmeye hazır değildi.

Ona bakmadı. Hermione oturdu ve Snape'in konuşmasını bekledi.

"Artık bu zehir her neyse onu kurbanın kanından ayırabildiğimize göre analiz etmeye başlayabiliriz. Ancak bu zaman alacaktır. Hobson'ın kan örneklerine ihtiyacım var. Bu arada, iksiri gelecekteki kurbanlar üzerinde kullanabiliriz."

"şimdiye kadar kaç kişi oldu?" Hermione sordu.

"Bilemiyoruz. Sözde doğal nedenlerle öldükleri için hangilerinin öldürölüp hangilerinin öldürölmediğini söylemek zor. şu andan itibaren aradaki farkı anlayabileceğiz."

Malfoy sandalyesinde kıpırdandı. "İksiri tek yapabilirim. Kusura bakmayın ama artık onun bu dava için gerekli olduğunu sanmıyorum."

Sanki odada yokmuş gibi ondan bahsederken hâlâ ona bakmıyordu.

"İksiri enjekte etmek kolay olabilir ama teşhis büyümü ya da iksiri nasıl aktive ettiğimi bilmiyorsunuz," dedi.

"Bana öğretebileceğinden eminim," dedi küçümseyerek.

Snape, "Bayan Granger davayla ilgilenmeye devam edecek," diye araya girdi. "Başka bir kurban ortaya çıkarsa yeniden toplanırız. Şimdilik görevden alındınız."

Malfoy sanki gitmek için sonsuza dek beklemiş gibi ayağa fırladı. Kız çantasını bile toplayamadan kapıdan çıktı ve bir kez bile ona bakmadı.

İlk başta tuhaf gelmişti. Malfoy günlerdir Hogwarts'ta değildi. Artık yüksek öğrenimde olduklarına göre, öğrenciler okul arazisinden ayrılabilirlerdi. Kurallar çok daha az katıydı. Ama sonra bütün bir hafta geçti ve o yoktu. Bu onun için önemli değildi. Günlerini kan teorisiyle kendi iksirini uyarlayarak geçiriyordu. Hermione hâlâ yapması gereken işlerin çokluğu karşısında iç geçirdi. Düzenli bir uyku programına geri döndüğünde, ödevlerini yapabiliyor, iksiri üzerinde çalışabiliyor ve tekrar derslere katılabiliyordu. Geceleri ormana gidiyor ve bir saat boyunca düello pratiği yapıyordu. Bu konuda biraz daha iyi olmaya başlamıştı ve öfkesine de iyi geliyordu.

Kâbuslar hâlâ ortaya çıkıyordu. Belki de onlarla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Yine de büyük salondaki öğle yemeğine gitmekten kaçınarak, Harry ve Ginny'yle birlikte Hogsmeade'in barına gitti. Harry bir kez bile Malfoy ya da Ron'dan söz etmemişti. Bunun iyiye mi işaret olduğunu, yoksa onun iyiliği için gerçek duygularını mı bilmiyordu.

12. günde, gerginleşmeye başlamıştı.

Snape'in kapısını çaldı. "Evet, Bayan Granger?" Snape ona bakmadan kitap sordu.

"Malfoy'u gördün mü?"

Başını kitaptan kaldırdı ve bir kez daha onun varlığından son derece rahatsız olmuş görünüyordu. "Bu arada, ben Bay Malfoy'un bakıcısı değilim."

İğneleyici bir söze hazırды. "Doğru ya. Sadece merak ediyordum."

Ayağa kalkmadan önce ona uzun uzun baktı. "Size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Her ne..." yüzü tiksintiye yakın bir ifadeyle parladı. "... Bay Malfoy'la ilişkiniz ne olursa olsun - çok yaklaşmayın."

Başkası olsa bir tavsiye gibi gelebilirdi, Snape'ten ise bir uyarı gibi geliyordu.

"Ben değilim. Bunu sormamın tek nedeni, onunla olan görevimi yerine getirmekle yükümlü olmam ve şu anki duruma göre, görevi tamamlayamadan bir aylık deneme sürem dolacağını düşünüyorum."

"Evet, sizin oldukça kötü bir pazarlık oldu."

Eğer bir profesöre büyü yapabilseydi, bunu hemen şimdi yapardı. "Neyi kabul ettiğimi bilmiyordum."

"Hayır, . Bu size gelecekte bir ders olsun Bayan Granger. Ama bundan değerli bir şey çıkardığınıza inanıyorum. Bu olmasaydı kan teorinizi bu kadar hızlı bitireceğinizden şüpheliyim."

O haklıydı. onu odaklanmaya zorlamıştı. İhtiyacı olduğunda yardım istemeye.

Snape, "Ve elbette, üzerinde çalıştığın mucizevi iksirin ne olduğunu hâlâ bilmiyorum," diye ekledi ve kız donup kaldığını hissetti. Bu ona verdiği en büyük hediye idi. Üzerinde gizlilik içinde çalışmasına izin vermek.

Ertesi gün koridorda Blaise, Theo ve Pansy'yi gördü. Konuşuyorlardı ve arkadaşlarının görünüşte ortadan kaybolmuş olmasından rahatsız olmamış görünüyorlardı. Hermione yanlarına gittiğinde Pansy sustu ve Hermione'ye baktı.

Hermione beceriksizce, "Merhaba," dedi.

"Oh iyi," diye iç geçirdi Pansy. "Sokak köpeğini yakaladık."

Hermione gözlerini devirdi. "Sadece bir sorum var. Ben ısırmam."

Pansy gülümsedi. "Isırabilirim."

"Soracağın soru nedir, Granger?" Theo bir kolunu kemere dayamış, su şişesinden bir yudum alırken sordu.

"Malfoy'dan haber aldınız mı?"

"Onu şimdiden özlüyor musun?" Theo sordu ve onlar da

kıkırdadılar. Hermione alaycı bir tavırla, "Korkunç," diye

karşılık verdi.

"Onu tutabilir miyiz?" Blaise sanki o gerçekten kayıp bir köpek yavrusuymuş gibi sırtarak sordu.

Pansy içini çekti. "Peki, ama onunla yürümek zorundasın."

Hermione, "Her neyse, hiçbir şey için teşekk rl r," dedi ve uzaklaşmak üzereydi ki Theo cevap verdi.

"Bu hafta bakanlıkla meşgul." "Bakanlık

mı?" Kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Evet,  l m Yiyenlerin yeniden entegrasyon programının bir parçası. İşlediğimiz suçları telafi etmek için belirli bir süreyi tamamlamamız gerekiyor." Gözlerini devirdi. "Her neyse, kim olduğu göz önüne alındığında, ona en yüksek cezayı verdiler, yani yıllarca onlar için çalışmak zorunda kalacak."

Prophette program hakkında bir şeyler okumuştı ama bir kez olsun ona programın bir parçası olduğundan bahsetmemişti. "Ne yapıyormuş?"

"Seherbaz görevi."

Şimdi Ölüm Yiyenlerin cesetlerine nasıl rastladığı ve Bakanlığın ölümlere nasıl tepki verdiğini neden bildiği anlaşıyordu.

"Bildiğim iyi oldu. Benim söylediğim bir şey olduğunu sanıyordum." Bu bir şakaydı çünkü sözlerinin onun aniden Hogwarts'tan uzak durmasına neden olduğuna gerçekten inanmıyordu. Ama bir yanı, kumdaki çizginin ne kadarını aştığını merak ediyordu.

"Bu Malfoy," dedi Blaise. "Söyleyeceğin herhangi bir şeyin adamı gücendireceğinden şüpheliyim."

Bir an için onlara söyleyip söylememeyi düşündü ama tepkilerini merak . İşaret hakkında konuşmak onlar için bir tür tabu muydu? "Ona işaretinin acıyı acımadığını sordum."

Theo içtiği suda öksürmeye başladı, Blaise'in ağzı açık kaldı ve Pansy gözlerinde öfkeyle ona baktı. İşte cevabı. Görünüşe göre kötüymüş.

"Ne yaptın?" Theo sordu.

Omuz silkti. "Merak ettim. Bilimsel açıdan." "Vay, vay, gerçekten ateşle oynuyorsun."

Blaise gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı. "Sana bir tavsiye Granger, sakın bir Ölüm Yiyen'e işaret hakkında soru sorma. Ama özellikle de Malfoy'a bunu ya da savaşı sorma."

"Bunu görüyor musun?" Theo kaşının üstündeki bir yara izini işaret etti. O gösterene kadar fark etmemişti. "Zor yoldan öğrendim."

Pansy'nin gözleri hâlâ bir silah gibi onun üzerindeydi. "Savaşın seni de mahvettiğini sanıyordum. Daha iyi bilmen gerekmez mi?" Omzu Pansy'nin omzuna çarptı.

Hermione açık bir niyetle uzaklaşırken iki çocuk da onu takip etti.

Oda. Çok soğuk. Bu bir kabus. Bunu bilmek bile durumu daha iyi yapmıyordu. Korku vücudunu kilitledi. Sana hiçbir şey olamaz. Bu gerçek değil. Ama gerçek gibiydi.

Sessizdi ve sonra bir çıtırtı duydu ve hava değişti. Orada biri vardı. Onun odasında. Gerçek hayatta. Uyan! Uyan!

Yüksek sesli bir nefesle gözlerini açtı ve yatağının üzerinde duran bir figür gördü.

"Lanet olsun Malfoy, ödümü kopardın." Battaniyesini daha da yaklaştırdı. Görünüşe bakılırsa, odasına hayaletlerin girmesine karşı önlem alması gerekiyordu. "Çıplak olabilirdim."

Sırıttı. "Umudum buydu." "Ne

istiyorsun?"

Yatağının üzerine giysiler attı. "Bunları giy."

Odadaki az ışıktaki neye baktığını görmek zordu ama sonra Bakanlığın sembolünü seçti. Seherbaz üniforması.

"Bir cinayet daha işlendi," dedi Malfoy.

Bölüm 11

Hermione üniformayı kaptığı gibi yataktan kalktı. Malfoy kımıldamadı.

"Sakıncası var mı?" Hermione ona baktı, arkasını dönmesini bekledi.

Dudaklarında bir sırıtma dans etti. "Daha önce görmediğim bir şey değil,

Granger."

Bu gerçeğin son derece farkındaydı. İç çekerek kıyafetlerini aldı ve banyoya gitti. Beyaz bluz, blazer ceket ve pantolon. Seherbaz sembolü siyah üniformanın üzerine beyaz renkle kazınmıştı.

"Bana Bakanlık için söylemedin," dedi giyinirken, onu duyabileceği kadar yüksek sesle konuşarak.

"Duyduğuma göre arkadaşlarımla konuşuyormuşsun. Görünüşe göre beni özlemişsin."

Konuşmalarının her ayrıntısını ona anlatacaklarını biliyordu. Onun yorumunu görmezden geldi. "Onlar için ne sıklıkla çalışmak zorundasın?"

"Çok sık."

Gerçekten çekilmez biriydi. Kontrolden çıkmış buklelerini topuz yaptı ve aynaya baktı. Kendini bir Seherbaz olarak görmek tuhaftı.

"Peki, bu geceki kurbanımız kim?" Dışarı çıkarken sordu ama adam çoktan gitmişti. O anda bir adres içeren bir parşömen geldi.

Daire şehrin köhne bir bölgesinde yer alıyordu. Küçük ve karanlık olan mutfakta .

Kadının cesedi tam önlerindeydi, mutfak masasında oturuyordu, eğilmişti, siyah saçları ahşap yüzeye dökülmüştü.

"Andrea Wolf, 29 yaşında. Ölüm Yiyen. Ölüm nedeni beyin anevrizması," diye duyurdu Malfoy.

"Ne zaman öldü?"

"Üç saat önce. Onu bir partiye için uğrayan arkadaşı tarafından bulundu."

"Doğal nedenlerle öldüğüne inanıyorlarsa Bakanlık neden bunu soruşturuyor?"

"Politika. Her ölüm soruşturulmaktadır. Dosyası kapatılacak ve ailesine haber verilecektir."

"Seni tüm Ölüm Yiyen vakalarına mı gönderiyorlar?" Hermione cesedin yanında diz çöküp kadının yüz ifadesine bakarken, bundan bir ipucu elde etmeyi umarak sordu.

"Özellikle değil. Sadece bugünlerde daha fazla Ölüm Yiyen ölüyor."

"Amiriniz tüm bunlara ne diyor?"

Onun yanına çömeldi. "Tıbbi taramasını görseydiniz ne derdiniz?"

"Ama Ölüm Yiyen vakalarındaki büyük artış..."

"Buna akıl sağlığı krizi deniyor. Bakanlık, Ölüm Yiyenlerin savaş sırasında ve sonrasında yaşadıkları stres düzeyini ve bunun sağlıklarına nasıl zarar verdiğini araştırmaya başladı."

"Sence örtbas mı ediyorlar?"

Bir duraklama oldu. "Ya öyle ya da tembellik. Neden sadece Ölüm Yiyenleri etkileyecek bir şeye kaynak ki?"

Bakanlığın korkunç bir bürokrasisi vardı. Büyük olasılıkla savaştan sonra vakalarla o kadar boğulmuşlardı ki, görünüşte doğal olan bir artış

Ölümler öncelik listelerinin başında değildi.

"Elbette," diye düşüncelerini böldü Malfoy. "Sihrini yap. Tabii bir süre daha mutfak masasında ölü bir kadına bakmaya devam etmek istemiyorsan."

Tıbbi çantasının derisi yıllarca kullanılmaktan yumuşamıştı. Şırıngaları açtı ve yan yana yerleştirdi. Sonra başladı. Önce birkaç kan örneği aldı. Sonra kadına iksirini enjekte etti. İksiri sistemine pompalamak için hızlı bir büyü yaptı ve aniden teşhis büyüğü felaket uyarılarıyla aydınlandı.

"Snape sana zehirle araştırmasında ne kadar ilerlediğine dair bir şey söyledi mi?" İkisi de taramaya bakarken sordu.

"Bana hiçbir şey anlatmıyor." Güzel,

demek sadece o değilmiş.

"Karanlık Sanatlar okuyorsun. Bunu neyin yapmış olabileceğine dair bir tahminin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Kemikleri kırmak, organları sıvılaştırmak için büyüler var... ama aslında bunu vücutta gösterir. Yine de hepsi hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Mantıklı olmayan kısım da bu. Vücutları gerçek bir anevrizma ya da kalp krizi belirtileri gösteriyor. Yani, bu bir büyü mü? Bir iksir mi? Bir kombinasyon mu?" Omuz silkti.

Hogwarts'a bu yüzden mi dönmüştü? Diplomaya ihtiyacı yoktu ki. Ağzında altın bir kaşıkla doğmuştu. Ama belki de bu cinayetleri çözmek için dönmüştü, tıpkı Ginny'nin iksirini yapmak için döndüğü gibi. Harry ve Ginny geri dönmek istiyorlardı çünkü Hogwarts'ı seviyorlardı. Hermione içinse artık mutlu anılar barındırmıyordu. O kadar çok arkadaşının ölümünü gördüğünden beri.

İksiri etkisiz hale getiren ikinci iğneyi yaptı, böylece gelecekteki araştırmacılar hiçbir şeyin yanlış olduğunu anlayamayacaktı. İş bittiğinde her şeyi deri çantasına geri koydu.

"Bu şey de ne?" Malfoy çatlamaya başlayan eski deriye bakarak tiksintiyle sordu.

"Bu büyükbabamın. O bir doktordu." Bir noktada, muggle tıp alanına gireceğini düşünmüştü. Ya da belki büyücülük dünyasında bir şifacı olmayı. Savaştan sonra artık ne istediğini hiç bilmiyordu.

Çantasını kaptığı gibi kadının yatak odasına girdi. Malfoy ana oturma alanında kaldı ama kadına yakından baktı. Komodinin üzerinde kadının bir adamla çekilmiş, ikisinin de güldüğü bir fotoğraf vardı.

"Erkek kardeşi," dedi Malfoy.

"Ona haber verildi mi?"

Resim birkaç yıl öncesine ait gibi görünüyordu. Daha mutlu anılar. Bir kumsalda durmuş gülüyorlardı.

"Savaş sırasında öldü." Malfoy'un sesi kayıtsızdı. Resim çerçevesini dikkatle komodinin üzerine geri koydu.

O anda Malfoy havada uçtu ve bir kitaplığa çarptı. Az önce büyüü söyleyen tanıdık sesi duymamış olsaydı, dışarı çıkıp Malfoy'a yardım edecekti. Ama içeri kimin girdiğini biliyordu ve bunun yerine kapının arkasına saklanmaya karar verdi.

"Burada ne yapıyorsun Malfoy?"

Malfoy'un tekrar ayağa kalkarken kıkırdadığını gördü. "Merhaba

Potter." "Soruma cevap vermedin."

"Çünkü aptalca bir şeydi."

Harry öfkeli görünüyordu; asası hâlâ çekikti. "Neden senin için iyi bir sorunun ne olabileceğini bana açıklamıyorsun?"

"Burada ne yaptığımı biliyorsun. Davayı araştırıyorum..." dosyayı çevirip açtı. "...4837. Bunun farkında olduğunuza göre, bu aptalca bir soru. Sormanız gereken daha iyi soru şu olabilirdi: Dosyayı neden masanızdan aldım? Buna cevap verirdim: Çünkü sizin küçük enest bakanlığınızda mümkün olduğunca çok saat çalışmam gerekiyor ve çağrı geldiğinde siz karakolda değildiniz."

Harry neredeyse öfkeden titriyordu, Malfoy ise her zamanki rahat görünüyordu. Elleri ceplerinde, şimdi de rafa yaslanmıştı.

"Hadi Potter. . Bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sor. Biraz şansın varsa, doğru cevap verebilirim."

Harry asasını yere bıraktı. "Ben karşı oy kullandım. Senin Azkaban'da olmanı istedim."

Bir oylama olduğunu bilmiyordu. Harry'nin söz hakkı olduğunu ya da veto ettiğini de bilmiyordu.

Malfoy'un tek yanıtı "Biliyorum," oldu ve bundan incinmiş gibi görünmüyordu. "Sana güvenmiyorum."

"Açıkça."

"Ve senden

hoşlanmıyorum."

"Hislerimiz karşılıklı."

"Hogwarts'a geri döndüğünü duyduğumda, değişmiş olabileceğini umuyordum."

Malfoy omuzlarını silkti. "Belki de öyledir, Potter?"

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bazı insanları kandırmış olabilirsin ama beni değil."

"Ah, işte mesele bu."

Malfoy'un yüz hatlarında, özellikle kendisinden memnun olduğunu gösteren bir değişiklik vardı; birini incitmenin mükemmel yolunu bulmuştu. Bunu şimdi onun gözlerinde görebiliyordu.

"Altın kızı becermeme katlanamıyorsun." Bu yorum

karşısında irkildiğini hissetti.

Harry alay etti. "Bence onun yanında nefes almayı hak etmiyorsun ama burada olma nedenim bu değil. Saçmalama."

"Ama bu yüzden bu kadar kızgınsın çünkü benim şeytanın ta kendisi olduğuma eminsin ve en iyi arkadaşlarından birinin benim için bacaklarını açması seni öldürüyor; bu sefer senin tarafında değil."

Hermione midesinin bulandığını hissetti. Malfoy için tek anlamı buydu, Harry'nin gözüne girmenin bir yolu. Ona üstünlüğün onda olduğunu göstermek için. Hemen şimdi ışınlanmak istiyordu ama kalıp konuşmanın geri kalanını dinlemek için kendini zorladı.

Harry sesinde öfkeyle, "Onu hiç tanımıyorsun," dedi.

"Sanırım onu senden daha iyi tanıyorum, dostum." Malfoy kıkırdadı. "Geldiğinde nasıl ses çıkardığını biliyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

"Kapa çeneni."

"Lezzetli bir ses, gerçekten."

Harry asasını tekrar çekti ve Malfoy umursamıyormuş gibi yaparken, Harry onun gözlerinin tehlikeyle nasıl titrediğini, ağzının bir an için nasıl seğırdiğini gördü.

"Beni uyardığın kısım bu mu?" Malfoy sırtarak sordu.

"Çabuk anlıyorsun. O yüzden açık ve net söyleyeyim: Eğer bir şey yaptığını görürsem, senin için şahsen bir tutuklama emri imzalayacağım. Sana babanın yanında bir hücre ayarla. Ve eğer Hermione'ye herhangi bir şekilde zarar verirsen..."

"Sonra ne olacak? Üzerimde gerçek büyü kullanacak değilsin ya Potter. Belki bir sersemletme büyüü? Orijinal bir şey. Aksi takdirde, bu senin değerli kurallarına aykırı olur. Onlara sadık kalmalısın."

Harry esasını düşürdü.

"Ben kurallara uyuyorum ve siz , bu durumu amirinize bildireceğim. Başka bir ajandan vaka çalmak cezanıza birkaç ay ekleyecektir."

"Tir tir titriyorum." Malfoy dava dosyasını Harry'ye fırlattı. "Ölüm Yiyen. Anevrizmadan ölmüş. Bu küçük, aptal dava için neden bu kadar yaygara kopardığından bile emin değilim. Sakın bana Ölüm Yiyenler'e karşı bir zaafın olduğunu söyleme."

"Bakanlık için bir utanç kaynağısın."

Malfoy ceketini düzeltti. "Ama seherbaz kıyafeti içinde çok iyi

görünüyorum." "Sana göz kulak olacağım, Malfoy."

"Buna güveniyorum, Potter." Malfoy sırtarak uzaklaştı ve Hermione de aynısını yaptı.

Odasına vardığında öfkeyle çantasını masasının üzerine fırlattı. Neden şaşırmıştı ki? Ne bekliyordu ki? Arkadaş değillerdi ama... iş arkadaşlarıydılar. Meslektaşlar birbirlerinden hoşlanmasalar bile birbirlerine saygı duyarlardı. Ama adam ona saygı bile gösteremiyordu. Bu Harry'ye ulaşabileceği anlamına geliyorsa, hayır. Onun söylediklerinden hâlâ incindiği için kendine kızdı. Önemli bile olmamalıydı. Özellikle de ondan. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve bu onu daha da öfkeliendiriyordu - bunlar öfke gözyaşları olsa bile. O bunları hak etmiyordu.

Derin bir nefes aldı ve kan örneklerini etiketledi. Sonra Snape'in ofisine yürüdü, iksir ustasının gece geç saatte verilen görev nedeniyle uyanık olduğunu düşünüyordu.

Varsayımı doğruydu. Neyse ki Malfoy orada değildi. "Başarılydık, değil mi?" Snape sordu.

Başını salladı. "Hobson ile aynı. Çoklu organ yetmezliği ve tüm kemiklerde kırılma. İlk teşhisler anevrizma dışında bir şey göstermedi."

Snape ondan kan örneklerini alırken başını salladı.

"Bir şey bulabildin mi?" Genellikle ona cevap vermediğini bildiği için sordu.

"Oldukça."

Bu onu şaşırttı ve Snape, Hobson'dan gelen örneklerden birine doğru yürüdü.

"Zehri izole edebildim. Kara büyüünün verdiği her türlü hasarı maskeleyebiliyor. Hobson'ın durumunda, kırık kemikleri iyileştirdi ve organ yetmezliğini tersine çevirdi. Açıkçası, o noktada Hobson için artık çok geçti. Teşhis büyüünde, sanki hiçbir şey olmamış gibi görünüyor."

Mikroskop altında zehre baktı. "Bunu yeniden üretebilir misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, sadece zehrin bazı şeylerle etkileşime girmesine izin verdim. Ne zaman kara büyü kullanısam, büyüünün etkilerini geri alabiliyordu."

"Yani kurbanlara zehir zaten öldükten sonra mı veriliyor?" Başını

salladı. "Bir suçu örtbas etmek için mükemmel bir yol."

"Bir insan neden Ölüm Yiyenleri öldürüp sonra da bunu örtbas ister anlamıyorum?"

Snape'in kaşı kalktı ve Granger onu bazen zarıfçe yukarı kalkan bir yılanı benzetti. "Sanırım Ölüm Yiyenlerin kökünü kazımak isteyenlerin listesi oldukça uzun Bayan Granger."

Belki de Malfoy haklıydı ve Ölüm Yiyenler'in toplumdaki statüsü söz konusu olduğunda gerçekten çok saftı

Odasına geri döndüğünde kendini bitkin hissediyordu. Saat neredeyse sabahın beşiydi ve bir cinayet mahalline sürüklenmeden önce sadece birkaç saat uyumuştı. Ama kapısının pervazına yaslanmış Malfoy'u gördüğünde, adrenalini yeniden yükselmeye başladı.

Yüzünde o soğuk gülümseme vardı ve kızın tiksintisine rağmen bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Biliyordu çünkü bu noktada onu çok iyi tanıyordu. O anda, kadının yüzünde gördüğü öfke çok hoşuna gitti. Hiçbir uyarıda bulunmadan, yüzüne olabildiğince sert bir yumruk attı ve bu konuda deneyimli olmadığı için eklemleri acı içinde yandı. Ama sırf onun şaşkın ifadesini görmek için bile buna değerdı. Sanki burnu kanıyormuş gibi burnuna dokundu ama kızın derin hoşnutsuzluğuna rağmen kanamıyordu.

"Birlikte çalışmamız gerekmediği sürece benden uzak dur," diye tısladı.

"Not edildi." Tamamen hareketsiz duruyordu. Hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Elbette yine kafasında dönüp duran ve sormak istediği sorular vardı. Gerçekten de insani duygulardan ve empatiden kadar yoksun muydu ki ona böyle davranabiliyordu? Ona ne yapmıştı da bunları hak etmişti? Ama siktir et onu ve onun aptal cevapsızlığını.

Sessizce iki kurbanın dosyalarının kopyalarını ona uzattı. Kadın tek kelime etmeden dosyaları aldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Gözetimden çıkıp bir eve girmesine izin verilmesi için bir hafta daha geçmesi gerekti. Sıralama şapkasının onu tekrar Gryffindor'a yerleştirip yerleştirmeyeceğinden emin olmaması onu korkutuyordu.

"Saçmalama," dedi Harry. "Sen aşağı bir Gryffindor'sun."

Artık o kadar emin değildi. Savaş sırasında bir yerlerde, kendisi söz konusu olduğunda içsel pusulasını kaybetmişti. Kendi kimliğinin bir parçasını kaybetmişti ve o zamandan beri onu geri kazanmaya çalışıyordu. Ya da yeni bir tane bulmaya. Kendini yeniden bütün hissetmesini sağlayacak bir şey.

Ginny, "Kısa aramıza döneceksin," diye güvence verdi.

Ama durum böyle olsa bile, işler normale dönmüyordu. Öğle yemeğinde arkadaşlarıyla oturmak yerine, artık Ron'dan ve herhangi bir gariplikten kaçınmak için haftalık toplantılar planlıyordu. Bazen onu koridorda geçerken görüyordu ve gözlerinin yargılayıcı bir şekilde ona bakması kendini değersiz hissetmesine neden oluyordu. Bir yanı onun haklı olduğunu düşünüyordu.

"Yarın alışverişe gitmeliyiz," dedi Ginny. "Alışveriş mi? Ne için?"

"Elbiseler. Yoksa sende var mı?"

"Ne için?"

"Debutant Balosu."

Yüksek öğrenim görenler için okul yılının başındaki büyük balo. Küçükken hep oraya katılmayı hayal ederdi. Yetişkinler balosu. Ama zaman değişmişti ve artık o küçük mutlu kız değildi.

Hermione başını iki yana sallayarak, "Kesinlikle olmaz," dedi.

"Bu zorunlu," dedi Ginny.

"Değil."

"Araştırın, öyle."

Lanet olsun. Şartlı tahliye olduğu göz önüne alındığında, zorunlu olan bir şeye katılmaması pek mümkün değildi. Yapmak istediği son şey bir baloya katılmaktı.

"Randevum yok," diyerek bu bahanenin işe yarayacağını umdu ama Harry gergin olduğunda yaptığı gibi gözlüklerini burnuna geri itti.

"Senin için mükemmel olacağını düşündüğüm bir arkadaşım var."

Bir an için ikisine de baktı ve sonra neler olduğunu anladı. Ona Draco Malfoy olmayan birini ayarlıyorlardı. Onu tekrar yola getirmek için. Tereyağlı birasına baktı ve bardaktan aşağı damlayan buğuyu fark etti. Her şey çok aşağılayıcı geliyordu. Arkadaşları sürekli onun için endişeleniyor, onlar geleceklerinden ve Hogwarts'tan sonra birlikte yaşamaya başlayacaklarından Hermione kendini karanlığa gömülmüş hissediyordu. Savaştan önce ona mutluluk veren şeylerden artık keyif almıyordu. Artık geleceği için hayalleri yoktu. Bir kariyer. Bir koca. Bunlar bir zamanlar düşündüğü şeylerdi. Şimdi ise kâbuslar ve depresyon sarmalından başka bir şey değildi.

Hermione gözlerini tekrar kaldırdığında, iki arkadaşının da hâlâ kendisine umutla baktığını gördü. Çok istemesine rağmen randevuya hayır diyemedi.

"Kim o?" Sonunda sordu.

"Alexander Whitmore," dedi Harry. "Seherbaz olarak çalışıyor. Senden altı yaş büyük ve savaştan önce Hogwarts'a gitmiş. Harika bir adam. Çok zeki. Sınıfının birincisiydi ve ayrıca Bakanlığın insan hakları bölümünde gönüllü olarak çalışıyor. Onu seveceksin."

Hermione gülümsedi. "Balo ne zaman?" "Üç gün sonra."

Midesi alt üst olmak üzereydi.

Bölüm 12

Yine oda. Soğuk. Bundan sonra ne olacağını biliyordu ama yine de durduramıyordu. Bellatrix oradaydı, hınzır bir sırıtışla ona bakıyordu. Acı koluna doğru ilerliyor. Acımasızca. Büyüsünün karanlığı bedenine sızıyor ve onu sıkıca kavıyor. Nefes alamıyor. bu. Kemiklerinde titreşiyor.

Yüksek sesli bir nefesle uyandı ama boğuluyormuş gibi hissediyordu. İçinden sular çekiliyordu. Boynunu tutarak banyoya koştu, yolda bir sandalyeye takılıp tökezledi ama ışığı açıp lavaboya koşmayı başardı. İçinden su akıyordu ve sonra bunun koyu gri bir çamur olduğunu fark etti. Aynaya baktığında gözlerinin tamamen siyah olduğunu gördü.

Bir çığlık atarak uyandı ve komodinin üzerindeki ışığı açtı. Bir an için kendine ve envanterine baktı. Terden sırlıklam olmuş, gömleği tenine yapışmış. Siyah su yok. Ama yara izi tekrar açılmış. Tökezleyerek yataktan kalktı ve esasına yöneldi. İyileştirme büyüsü artık ikinci doğasıydı, birçok kez söylemişti. Büyü bittiğinde dizlerinin üzerine çöktü ve ağlamaya başladı. Çok yorulmuştu. Bu şekilde hissetmekten çok yorulmuştu. Şimdiye kadar hiçbir şey yardımcı olmamıştı. Şifacılar yok. Terapi yoktu. Sadece yara izinden kurtulabilseydi, belki eski hayatının bir kırıntısı geri dönebilirdi.

Son birkaç gündür uykusuz kaldığından, kendini şık göstermek için normalden daha fazla makyaja ihtiyacı vardı. Ginny'yle birlikte seçtiği elbise eski Hermione'nin hoşuna gidecek bir şeydi. Leylak rengi ipek vücudunu çok güzel sarıyordu. Ginny saçını yapmasına yardım etti ve heyecanla Harry'nin gelecek ay planladığı sürpriz doğum günü partisinden bahsetti. Savaş sırasında Hermione Harry'yi kaybetmekten o kadar korkmuştu ki, onu şimdi Ginny'yle bu kadar mutlu görmek Hermione'nin içini hep ısıtmıştı.

Giyinip gitmeye hazır olduklarında, Harry kapıyı çaldı.

"İyi misin?" Diye sordu ama çoktan odanın içine girmişti.

Smokininin içinde çok şık görünüyordu.

"Hermione, Alexander'la tanış," dedi ve Alexander içeri girdi.

Uzun boyluydu, siyah saçları ve delici mavi gözleri vardı. "Sizinle tanışmak ne büyük bir zevk. Harry bana senin hakkında çok güzel şeyler anlattı."

Alexander sadece çok yakışıklı değil, -Harry'ye göre- başarılı, komik ve nazik biriydi. O ise tam bir karmaşaydı.

"Ben de memnun oldum," diye cevap verdi.

"Eklemem gerekirse kesinlikle çok güzel görünüyorsunuz."

Bunun bir yalan olduğunu düşündü ama iltifatı kabul etti ve dördü balo salonuna doğru yola çıktı.

Alexander ona iksir dersini ve Hogwarts'a dönmekten nasıl keyif aldığını sordu. İyi bir dinleyici ve düşünceli bir konuşmacıydı. Başka bir hayatta olsa, ondan gerçekten hoşlanabilirdi.

Balo salonuna girdiklerinde Hermione kendini yerinde hissetmedi. Güzel elbiseler giymiş kızlar. Erkekler şık smokinler içinde. Ama yabancı hissetmesine neden olan şey bu değildi. Herkes mutlu görünüyordu. Gülümsüyorlardı. Dans ediyorlardı. Gülüyor ve içiyorlardı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Banyoya girmeden önce Alexander'a, "Bana bir dakika izin verir misiniz?" dedi.

Kabini kilitleyerek küçük bir şişe gavisus iksirini çıkardı. İnsanı mutlu ediyordu. Sadece üç saatliğine ama o zamana kadar gidecekti. O mutlu üç saat boyunca arkadaşlarına yük olmayacaktı. Normal biri olacaktı.

İksirin tadı acıydı ve yuttuktan sonra yüzünü buruşturdu. Sonra balo salonuna döndü. Etkisini göstermesi 15 dakika sürecekti.

Harry ve Ginny dans etmeye başlamışlardı bile. bakışları kalbini eritti.

"Harry ile ne kadar zamandır çalışıyorsun?" O sordu.

"Savaştan beri. Bakanlık için büyük bir vizyonu var. Artık Karanlık Lord'u yenen kişi o olduğuna göre, bunu gerçekleştirme şansı da var. Çok saygı duyulan biri."

Kalabalığın içinde dans eden Ron ve Maureen'i gördü. Ron ona bir bakış atmasaydı bu onu rahatsız etmeyecekti. Gözlerinde gördüğü tam bir tiksinti değildi ama çok da uzak değildi. Onun bakışlarından kaçındı ve yere baktı. Hayatına savaştan önce bıraktığı yerden devam edebilmeyi diledi. Sadece devam etmek, mutlu ve kaygısız olmak. Ama zaman geçtikçe bunun mümkün olma ihtimali azalıyordu. İçinde bir şeyler kırılmıştı.

Dantel kollar yarasını örtüyordu ama yaranın titreştiğini hissediyor, sanki onu düşünmeyi bırakabilecekmiş gibi ona geçmişini hatırlatıyordu.

"İzin verir misiniz?" Alexander elini uzatarak sordu. "Sanırım bir baloda dans etmemiz gerekiyor."

İsteksizce elini onunkine koydu ve adam onu dans pistine çekti. Bir sonraki şarkı bir valsdi ve adımları zar zor hatırlamasına rağmen, adam onu kolaylıkla çekti.

"Sen iyi bir dansçısın," dedi.

Omuz silkti. "Ben yıllarca yatılı okulda okumuş biriyim."

Harry ve Ginnynin beklenti dolu gözlerini üzerinde hissetti. Onlara gülümseyerek karşılık , onun eğlenmesini beklediklerini biliyordu. Onlar eski Hermione'yi bekliyorlardı. Yüksek sesle gülebilen Hermione'yi. Üzerindeki baskıyı ağır bir pelerin gibi hissetti. Yeterince gülümsedi mi? Yeterince mutlu görünüyor muydu?

Etrafına bakarak diğer insanların mutlu gülümsemelerini taklit etmeye çalıştı. Kızların dans partnerlerine yaslanıp rahatlamış gibi görünmelerini. Kendini kaskatı hissetti.

Alexander onu döndürmeye devam etti ve sonra gözleri soğuk gri ile çarpıştı ve sanki vücudundan ani bir sarsıntı geçti. Malfoy arka tarafta duruyordu; gözleri lazer odaklanmayla ona dikilmişti. İlk kez bir başkası onun hissettiği gibi görünüyordu; sanki içindeki hayat çekilip alınmıştı; sanki her şeyi yeniden yoluna koyamayacak kadar çok şey olmuştu.

İksirin etkisini göstermesi bir şarkı daha aldı ve sonra Hermione sanki bir bulutun üzerinde süzölmeye başladı. Dans etmek eğlenceliydi, diye düşündü. Bu duygu onu neden bu kadar etkilemişti? Omuzlarından bir yük kalkmıştı. Alexander ona gülümsemeye devam ediyordu ve Hermione birdenbire onun yanında kendini çok rahat hissetti.

Şarkı bittiğinde "Bir tane daha," diye ısrar etti.

Adam gülümsedi. "Dileğiniz benim için emirdir ."

Bu sefer her şeyi bir kenara bırakıp onu döndürdü ve onu kendine doğru çektiğinde güldü. Yıllardır bu kadar eğlenmemişti. Şarkı sona erdiğinde onu aşağıya indirdi, koyu renk gözleri ona odaklanırken onu kollarında sıkıca tuttu. Gülümsedi ve kızardığını hissetti.

Yanlarına vardıklarında Harry, "Belki de dans becerilerini daha önce sormalıydım," dedi. "Beni kötü gösteriyorsun, dostum."

Alexander kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, içimi dışıma çıkarıyor."

"Alexander'ı suçlamana gerek yok," dedi Ginny. "Senin sadece iki sol ayağın var, aşkım."

Harry sahte bir öfkeyle, "Hey!" diye itiraz etti.

"Sorun değil, Harry," dedi Hermione. "Büyücülük dünyasını Karanlık Lord'dan kurtardın. Kötü bir şey olmalı. Görünüşe göre, sonunda ne olduğunu bulduk."

Hepsi güldü.

İçecek bir şeyler almak için izin istedi. Gülümseyerek bara doğru yürüdü ve tanıdığı insanlara el salladı. Ne güzel bir geceydi ve onlar

balo salonunun dekorasyonunda harika bir iş çıkarmışlardı.

"Su ve bir kadeh şampanya alabilir miyim?" Barmene sordu, da başıyla onayladı ve içkilerini hazırlamaya başladı.

Nane şekeri. Buz. Firewhiskey. Arkasında kimin durduğunu anlamak için dönmesine gerek yoktu.

"Neden dans etmiyorsun?" Kadın ona sordu ve yüzündeki sertlik karşısında neredeyse şaşıracaktı. Her zaman bu kadar uğursuz mu görünüyordu?

Bir an için gözleri onu yakından inceledi. "Ben dans etmem."

Hermione kendini onun tam görüntüsüne bıraktı. Tüm erkekler gibi o da cüppeli bir smokin giymişti ama beyaz bir yelek ve beyaz papyonla eşleştirmişti. Bu onu zaten olduğundan daha da aristokrat gösteriyordu.

"Neden olmasın? Çok eğlenceli."

Gümüş gözleri kısıldı ve sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Başka bir uyarıda bulunmadan, onu göğsüne bastırana kadar kendine doğru çekti. Sanki ilk kez onun bedenini kendi bedeninde hissediyordu. Başını eğdi ve soğuk burnu onun yanağına değdi. Adam derin bir nefes aldı ve kızın vücudundan bir telaş geçti. Ancak hissettiği tüm bu coşkunun yanı sıra, dilinde aniden beliren bir tehlike tadı da vardı. Adamın onu kavrayışı gevşediğinde, kadın onu itti. Koyu gümüş gözler onu dikkatle inceledi.

"Ellerinizi üzerinden çekmenizi önerebilir miyim?" Alexander yüzünde soğuk bir öfkeyle aralarına girerek konuştu.

Malfoy ceketini düzeltirken gülümseyerek, "Whitmore," diye bağırdı. "Senin için biraz genç değil mi?"

". Senden sadece birkaç yaş büyüğüm. Yaşına uygun davranmamana engel olamıyorum."

Kalbi hızla çarpıyordu ve bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildi. Mutluydu, bunu biliyordu ama adrenalininin sürekli yükselmesi bunu gösteriyordu

her şey iyi değildi.

Malfoy sanki kafasını kurcalayan şeyi çözmüş gibi ona gülümsedi. Sonra Alexander'a döndü. "Ne diyebilirim ki? O beni benden alıyor, dostum."

Sonra da gitti.

Hermione sonraki iki saati Alexander'la dans ederek ve gülerek, gözünü saatten ayırmadan geçirdi. Sadece üç saati . Cinderella'nın sadist bir versiyonu gibiydi.

Gecenin bitmesini istemiyordu ama bitmesi de biliyordu. Daha önce hiç gavisus iksiri kullanmamıştı ama yaptığı araştırmada, sonrasında oldukça sert bir düşüş olduğunu öğrendi. Kendini mutluluktan başka bir şey hissederken hayal edemiyordu. Belki de biraz daha az coşkulu ve iyimser hissedecekti.

Geleceğini bile düşündü. Hogwarts'ta iksir projesini başarıyla geliştirdikten sonra, gidip bir laboratuvarda çalışacak, iyileştirici iksirler yaratacaktı. Belki Harry, Bakanlık'ta yeni araştırmalar yapmasına yardım etmeye açık olurdu.

Gavisus'un etkisinin geçmesine birkaç dakika kala Alexander'a iyi geceler diledi.

"Çok eğlendim," dedi balo salonunun dışındaki koridorda onunla birlikte dururken. Onunla odasına kadar yürümemesi için ısrar etmişti.

"Ben de," dedi içtenlikle ve yıllar sonra ilk kez bu doğrudu.

"Belki bir ara tekrar yaparız? Seni Londra'da dışarı çıkarmayı çok isterim. Hogwarts balosundan daha az cüretkâr bir şey belki."

Güldü. "Evet, eğer balo elbisesi giymem gerekmiyorsa, ben ."

"Güzel," diye gülümsedi ona. "O zaman bu bir randevu."

O gittiğinde, saatini kontrol etti. Bir dakika kalmıştı. Koridorda neredeyse sekerek ilerlediğini hissetti ve randevuları ve geleceğini düşünürken aniden içinden soğuk bir his geçti. Durdu, bu duygunun ne olduğundan emin değildi. Sonra birden öyle bir çarptı ki neredeyse yere düşecekti. Bir dalga gibi, tüm eski düşünceleri tekrar üzerine çöktü. Nefes nefese kaldı, karanlığın göğsünü yavaş yavaş pençelediğini hissetti.

Nefes almak zordu. Göğsü sıkışmıştı. Havaya ihtiyacı vardı. Merdivenleri tökezleyerek çıktı, daha da yükseldi ve kendini astronomi kulesinde buldu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarptı ve korkuluklara gidip derin bir nefes aldı, elleri soğuk metali sıkıca kavradı. Sanki serbest düşüşe geçmiş gibiydi, karanlık düşünceler onu boğuyordu. Gözlerini kapadı ve nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı. Kolu aşinalıkla yanıyordu.

"Seni burada görmek ne güzel, Granger."

Bölüm 1C

Şu anda görmek istediği son kişi oydu. "Sana benden uzak durmanı söylemişim," dedi arkasını dönmeden.

"Astronomi kulesi benim bölgem. Eskiden buraya gelirdim." "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

Adamın adımlarının yaklaştığını duydu. İçindeki her şey yanıyordu. Düzgün nefes almaya devam etti.

"Yüksekten inerken birinin sana göz kulak olması gerekiyor," dedi onun yanında dururken.

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Neden sen?" Bunu bilmesine imkân . İksiri aldığını kimseye söylememişti.

"Görünüşe göre şu çoktan inmişsin. Buna değdi mi?"

"Hiçbir şey almadım."

Kıkırdadı. "Lütfen, Granger. İşaretleri bilecek kadar gavisus aldım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, aksi takdirde onu boğmak için kullanabileceğinden endişeleniyordu.

"Gülümsemen sahteydi."

Gözlerini devirdi. "Peki sen biliyor musun?"

Başını salladı. "Gerçekten güldüğünüzde gözleriniz kırışıyor. İlk ipucum buydu. Ama sonra o değersiz kas yığını Whitmore için şov yaptığını düşündüm. Bir sonraki ipucum barda benimle konuşma şeklin oldu." Başını iki yana salladı. "Konuşanın sen olmadığın belliydi."

Ve sonra üzerinde limon şerbetçiotu ve güneş tüyü kokusu alınca şüphelerim doğrulandı. Yaygın olarak kullanılan başka hiçbir iksirde bu iki bileşen bulunmaz."

Zeki piç. "Hâlâ bana bakıcılık yapmana ihtiyacım yok, o yüzden siktir olup gidebilirsin."

"Ciddiyim Granger, bununla yalnız kalmamalısın. Özellikle de ilk kez kullanıyorsan."

"Yalnız kalmayacağım. Harry'ye söyleyeceğim."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. İlk etapta bunu almanın sebebi arkadaşlarındı. Onlara tekrar normal olabileceğinizi göstermek istediniz. Onlar da daha fazla şüphe duymadan bunu kabul ettiler. Gülüşünün sahte olduğunu fark etmediler. Kendinde olmadığını zaman."

Onun yanından geçti. "Kapa çeneni." Ama tamamen haksız da sayılmazdı. Görmek istedikleri şeyi görmüşlerdi. Eski Hermione'yi. Mutluydu. Travmasını iyileştirmek için zamanı dolmuştu. Artık kimse anlamıyordu. Kendisi bile.

Adam onu kolundan yakaladı ve kadın onun oyunlarından bıkmıştı. Etrafında döndü ve yüzüne vurmak üzereydi ama bu sefer adam onun hareketini tahmin etmişti ve ona yaklaşmadan önce diğer bileğini yakaladı.

"Bana söyle," dedi memnuniyetle.

O zaman farklı bir strateji. "Bunca yıl geçti ve sen hala Harry'den aşağı hissediyorsun. Onu nasıl incitebileceğini biliyordun: Benimle alay ederek."

Soluk teninin altında bir çene kası esnedi. "Onu mutsuz görmenin bana büyük bir keyif verdiğini tartışmayacağım. Ama senin hakkında söylediklerim gerçek. Seni bunun için yargılayan ben değilim. O yargılıyor. Arkadaşların yargılıyor. Seni olduğun gibi kabul etmiyorlar."

Alay etti. "Ve ne? Sen mi? Sen sadece benim mutsuz olmamı istiyorsun, böylece kendini yalnız hissetmeyeceksin. Yaşadığın acı her neyse

arkadaşlarınızla bile paylaşmıyorsunuz - aynı acının gözlerime yansıdığını görmek sizi daha iyi ."

Bileklerindeki elleri sıkılaştı ve dişlerini kuvvetle birbirine geçirdi.

"Arkadaşlarım aslında benim yanımda," dedi. "Daha iyi olmamı istiyorlar."

şimdi yırtıcı bir hayvana benziyordu; gümüş gözleri ona dikilmişti. "Hayır, senin eskisi gibi olmanı istiyorlar. İyi küçük altın kızlarını geri istiyorlar." Nefesi teninde dans edene kadar onu kendine doğru çekti. "Artık seni anlamıyorlar. Boğulmakta olan birine daha fazla su vererek yardım etmeye çalışıyorlar. Ve bunu fark etmiyorlar bile. Ama ben fark ediyorum. Boğulduğunu görüyorum."

Mudblood. Bu kelime tenini yaktı. O bir hiçti. Hiçbir değeri yoktu. Bu his yine göğsüne baskı yapıyordu.

"Senden nefret ediyorum, Malfoy," diye tısladı ve sonra kasığına bir diz attı, Malfoy acıyla yere yığıldı ve ona kaçmak için zaman kazandırdı.

"Laqueum."

Büyüyü biliyordu ve anında ayak bileğinin etrafındaki görünmez kementin onu aşağı çektiğini hissetti. Elleri düşüşünü destekledi ama kement onu Malfoy'a doğru daha da aşağı çekmeye devam etti. Kız bacaklarını Malfoy'a karşı tekmeliyordu ama Malfoy bunu umursamıyor gibiydi. Vücudunu onunkinin üzerine getirerek onu yine bileklerinden tuttu. Asasını odasında bırakmıştı, balo için ona ihtiyacı olduğunu düşünmemişti. Malfoy'un vücudu onu ahşap zemine yaptırdı ve nefes nefese ona baktı.

O anda, tüm adrenalinin ona kendisini pençeleyen karanlığı fark etti. Karanlık düşünceleri bir an için yok olmuştu.

Gözlerini kapattı.

"Ne yapıyorsun?" Sinirli bir şekilde sordu.

"Cinsel olmayan bir şey düşünüyorsun," diye tısladı ve kadın onun iç uyluğuna doğru sertleştiğini hissetti.

"Belki de gitmeme izin vermek iyi bir fikir olabilir?"

Gözlerini açtı ve bileklerini bıraktı ama vücudu hâlâ onu yere bastırıyordu.
"Hayır."

"Malfoy." Adrenalini yavaş yavaş azalıyordu ve onunla birlikte karanlık düşünceler de geri dönüyordu.

"Sadece sessiz ol."

"Olmayacağım-"

Soğuk dudaklar cezalandırıcı bir öpücükle onunkilere çarptı. Adamın ağzını sertçe dudaklarına yasladığını, dişlerinin dudaklarını çektiğini hissetti. Bunda nazik olan hiçbir şey yoktu. Adamın dili kararlılıkla kızın ağzına girmeye zorladı. Romantik değildi. Ama tam da ihtiyacı olan şeydi. Acıtmasını istiyordu. Kolundaki kelimedenden daha fazla yakmasını.

Kadın öpücüğe karşılık verdi ve daha fazla düşünmeden elleri adamın kemer tokasına gitti. Adam öpüşmeyi kesti ve dikkatle ona baktı. Onun aptalca bir yorum yapmayacağını umuyordu. Adam kaçındı. Aslında, tamamen hareketsiz kaldı ve onu gözlemledi.

Kadın kemerini açtığı anda, adam işi devraldı. Bir eliyle elbisesini yukarı kaldırdı ve külotunu yana çekti, girişinde onun horozunu hissetti. Doğum kontrol tılsımını fısıldadı ve sonra tüm gücüyle içine itti. Onun içinde olduğunu hissedince keskin bir nefes aldı.

"Siktir," diye inledi. "Çok iyi hissediyorsun."

Bu sefer farklıydı. Hareketleri sert ve derindi. Kadın omurgasını ona karşı dikleştirdi ve ahşap zeminin tenine sürtündüğünü hissetti.

Malfoy bir eliyle papyonunu ve açtı. Neredeyse vahşi bir hayvana benziyordu, ağır ağır nefes alıyordu.

"Beni çok iyi anlıyorsun," dedi bir sonraki nefes verişinde.

Elbisesinin ipeğini aşağı doğru çekerek, göğüsleri ortaya çıkana kadar yırttı. Sıcak dili, ağzına almadan önce meme ucunun üzerinde dönüp durdu. Her şey yanıyor gibiydi ama iyi anlamda. Dişleri göğüs ucunu ısırды ve kız acıdan inledi. *Güzel, acıt.*

Eğer dans ateş oysa, içindeki boşluktan başka bir şey hissedebilmek için onun kendisini yakmasını istiyordu.

"Geçen sefer beni ormanda bıraktığın zamanı hatırlıyor musun?" Adam onu daha derine itmeye devam ederken sordu. Onun omuzlarına tutundu ve her hareketinde ceketinin altındaki kaslarının esnediğini hissetti. "Günlerce soğuk duşlarda mastürbasyon yapmak zorunda kaldım, senin o daracık amını unutmaya çalıştım."

"Bunu hak ettin," diyebildi.

Sol bacağına kaldırdı, farklı bir açı verdi ve aniden daha da derinlerine girebildi.

"Oh, Tanrım," diye inledi, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Ama buradayız," dedi o hınzır heyecanlı sırıtışıyla. "Gecenin içinde beyaz atlı prensle dans etmek yerine, seni nefretle becermeme izin veriyorsun."

Bunun üzerine hareketleri daha da sertleşti ve cezalandırıcı bir tempoya ulaştı.

"Siktir git," diye tısladı ve bunu kastetti ama onun durmasını istemiyordu.

Aslında, onun hareketlerine doğru eğildi ve onu daha da derinlerine aldı. Baş geriye düştü ve kendini her şeyi hissetmeye bıraktı. Adamın ona acımasızca sokuluşunu. Nefesinin giderek ağırlaşması ve sanki kendini zor tutuyormuş gibi dişlerinin arasından sık sık küfretmesi. Sonra dişleri açıkta kalan boynuna battı, çok hafifçe ama bir iz bıraktığını hissetti.

"Bana yine benden nefret ettiğini söyle," diye inledi dili az önce dişlerinin olduğu yeri yalarken.

Her şey bulanık görünüyordu. Çok yakındı.

Kendini biraz daha yukarı kaldırdı, böylece gümüş gözleri doğrudan baktı. "Yap şunu," dedi bazen kullandığı o otoriter ses tonuyla.

Kadın onu görmezden gelerek sürtünmeye odaklandı. Sonra adam hareketlerini çıldırtıcı bir tempoda yavaşlattı.

"Bana itaatsizlik mi ediyorsun?" O sordu.

"Malfoy, yemin ederim-"

"Ben seni becerirken o güzel ağzınla benden nefret ettiğini tekrar söyle."

Kalçaları yavaşça ona doğru yuvarlandı ve kadın çığlık atmak üzereydi. Sessiz kalmak için alt dudağını ısırıldı.

"Yap da seni boşaltayım," dedi Malfoy.

O bir psikopattı ve prensip olarak teslim olmak istemiyordu ama en azından şu anda gerçekten nasıl hissettiğine dair bir çıkış noktasıydı.

"Tamam. Senden nefret ediyorum. İşte."

Adam onu bir başka derin hamleyle ödüllendirdi ve kadın

nefesini tuttu. "Tekrar söyle."

"Senden nefret ediyorum."

Temposu arttı ve sonra elini aralarına sokup işaret parmağıyla klitorisini fiskeledi. "Tekrar."

Serbest kalmaya gittikçe yaklaşıırken kelimeleri zar zor bulabiliyordu. "Ben... Tanrım... Siktir... Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum, Malfoy..."

Ve sonra muhtemelen şimdiye kadar hissettiği en yoğun orgazmı onun etrafında paramparça oldu. Çığlık attı ve destek için onun kollarına tutundu.

kendini tekrar tekrar kasılırken hissetti.

"Aferin kızıma," diye ağır nefeslerle övdü ve daha da hızlı hareket etti.

Yüksek sesli bir iniltiyle kendini içine boşalttı ve tamamen olmasa da üzerine yığıldı. Kadın hâlâ nefes alabiliyordu. Son sarsıntı da vücudundan geçtikten sonra onu üzerinden itti ve adam da itiraz etmeden ona izin verdi.

Ayağa kalktı ve yırtık elbisesiyle zor da olsa üstünü örtmeye çalıştı. Bu sefer pişman değildi ama yine de onunla aynı odada fazla kalmak istemiyordu. Malfoy bir büyü fısıldadı ve elbisesi kendini onardı.

Arkasını dönmeden uzaklaşmaya başladı.

"Öyleydi," dedi Malfoy ve bu şifreli mesaj onu her şeyden çok kızdırdı.

Onun doğası gereği meraklı olduğunu biliyordu ve bu tuhaf cümlelerin hiçbir anlamı yoktu. Yumruklarını sıktı. "Malfoy, yorgunum. Senin tuhaf oyunlarını oynamaya hiç niyetim yok."

Garip bir şekilde gergin görünüyordu, sanki bu sözleri söylemek onu neredeyse fiziksel olarak incitiyordu. "Sen sordun, ben de bilmek istediğini düşündüm." Kemerini kapattı ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Acı vericiydi. İşareti aldığımda."

Dondu kaldı. Bu konu hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Arkadaşlarıyla bile. Bakışları onunla buluşmadı ve bunun bir kaza olmadığından emindi. Onun gibi her zaman kontrolü elinde tutan biri için, savunmasız bir şeyi açığa vurmak, onlara size zarar vermeleri için bir silah vermek gibiydi. Göz temasından kaçınmak, bunu daha az istilacı göstermek için yapabileceği tek şeydi.

Çok hareketsizdi, eğer isterse detaylandırmasını bekliyordu.

Dalgınca boynundaki açık papyonu çıkardı. "Sizin ve tüm İngiltere'nin bildiği gibi 16 yaşındaydım. Babam Karanlık Lord'un beni özellikle görmek istediğini ve bunun büyük bir onur olduğunu söylemişti." Bu anı karşısında başını salladı.

"Babamın benimle ne kadar gurur duyduğunu görünce çok heyecanlandım; hiç soru sormadım. Voldemort'u daha önce hiç görmemiştim bile. Sonra o karanlık odada durdu, yılanı hemen ve birdenbire artık tüm bunlardan o kadar da emin değildim."

Hermione odadaki oksijenin buharlaştığını hissetti, onu yakından izledi, gözleri kısılmıştı, onu sonsuza dek değiştiren bir anının peşindeydi.

"Karanlıklar Lordu sizi seçilmiş şanslı biriymişsiniz gibi göstermekte çok iyiydi. Ben hâlâ ne için seçildiğimi bilmiyordum. İşte o zaman beni şahsen damgalayacağını ve bir Ölüm Yiyen yapacağını söyledi. Babama baktım ve o da bana hevesle başını salladı. Bu konuda iyi hissettiğim için aptalın tekiydim. Ben de kabul ettim."

Bir an sessiz kaldı ve Hermione içindeki her zerrenin gerildiğini hissetti.

Derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi. "Hayatımda hissettiğim en büyük acıydı. Kolumu parçaladı ve beni öldüreceğini sandım. Çılgınlıklarımın arasından babamın bana erkek olmamı söylediğini duyabiliyordum. İşlem sırasında hareket etmeye başladığım için Karanlık Lord beni çarmıha gerdi ve sonra devam etti."

Hermione elini ağzına kapatmış, ses çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

"Sonraki yıllarda acıya çok aşına oldum."

Bir an sessiz kaldı ve sonra ona baktı ve gözleri birdenbire kızın şimdiye kadar gördüğü en güzel gümüş tonuna benzedi. Parlak. Üzerinde buz mavisi lekeler vardı. "Sorunun cevabı bu mu Granger?"

Başını salladı, nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Eğer bunu kendisiyle paylaştığı için ona teşekkür ederse, bunu bir daha asla yapmayacaktı.

"Bana bir iyilik yap," dedi.

"Neymiş o?"

"Benimle bir içki iç. Kesinlikle ihtiyacım var." İçini çekti ve kemerin karşısına gece gökyüzüne baktı.

Bunun akıllıca bir karar olup olmadığına karar vermeye çalıştı, nasıl ilerleyeceğinden emin değildi. "Sadece lanet bir içki, Granger." Cüppesinin içinden bir şişe çıkardı.

Onun karşısına oturdu ve ateş viskisi ciğerlerini yaktıktan sonra öksürerek şişeyi aldı.

"Neden gavisus aldın?" diye sordu.

Şişeyi ona geri uzattı. "Harry'ye ne söyledin? Bu aptalca bir soruydu."

Güldü -gerçekten güldü ve bu şaşırtıcı derecede hoş bir sestti. "Touché. Onu neden aldığını biliyorum. Ama kimin içindi? Sakın bana iki ayakkabılı Whitmore deme."

"Hayır, kimseyi etkilemek istemedim. Sadece bütün akşam mutluluk numarası yapamayacağımı biliyordum ve bir kez olsun kendimi yeniden kendim gibi hissetmek istedim. Dönüştüğüm bu hasarlı versiyon değil."

Bir yudum aldı ve sessizce onun söylediklerini düşündü. Her zaman onun her tepkisini, her hareketini zihinsel bir kütüphanede katalogluyormuş gibi görünüyordu.

"Gavisus'u ilk aldığımda o kadar sert bir çarpışma yaşadım ki sonrasında tam bir panik atağa girdim. Bu gece yalnız kalmanı istemiyorum derken şaka yapmıyordum."

"Kendimi iyi hissediyorum." Yalan söyledi. Aslında hissetmiyordu. Seks onu, içinde yeniden yayılmaya başlayan uyuşukluktan uzaklaştırmıştı.

"Buraya ilk girdiğimde nasıl görüldüğünü gördüm. İyi görünmüyordun."

"Sanırım iyi yanlış kelime. Ben asla 'iyi' değilim. Yaşıyorum. Bir gün daha yaşadım."

Adam bir yudum daha aldı ve kadın adamın adem elmasının yutkunmayla birlikte dalgalandığını gördü. "Güzel. Bu şekilde kalmasını istiyorum."

Bu yorum, adamın ona yoğun bakışıyla birleşince kadının adrenalini yükseldi.

"Sana bir soru daha sorabilir miyim? Yoksa sorarsam beni yine tehdit mi edeceksin?"

Gözleri kısıldı. "Herhangi bir söz veremem ama devam et."

"Hâlâ acıyor mu?"

Odadaki gerginlik bir anda geri ve birkaç saniye boyunca sadece ona baktı.

"Bazen," diye cevap verdi sonunda. "Alevlenmeler yaşıyorum."

"Peki ya yaraların?" "Bu iki

soru demek." "Özür dilerim.

Haklısın."

Bakışları gökyüzüne odaklandı. "Onları sana başka zaman anlatırım."

Ona daha fazlasını anlatmayı mı planlıyordu? Bunun hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim olduğundan emindi.

"Peki ya seninki?" Çenesini kızın sağ koluna doğru salladı.

O da kendi deneyimlerinin bir kısmını paylaştı. "sıra acıyor. Ve kemiklerime kadar işleyen bir yanma hissi var." İçgüdüsel olarak elini kolundaki kelimenin üzerine koydu. "Sanırım en kötüsü kâbuslar."

"Ne hakkında rüya görüyorsun?"

"Sonsuz bir tekrarda yara izini aldığım o an. Tekrar ve tekrar. Her seferinde yeniden hissedebiliyorum. Sanki her şey yeni baştan oluyormuş gibi." Yüzündeki bir damla gözyaşını hızla sildi.

Malfoy sessizce ona baktı.

"Her neyse," diye devam etti. "Pek çok şey denedim ama hiçbirini işe yaramıyor. Ve tekrar kendim olmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Sence o kelime kolunda olmasaydı, çözülür müydü?"

Omuz silkti. Bunu hiç kimseye itiraf etmemişti. "Olabilir." Bu aslında bir kelimedenden daha fazlasıydı. Sanki canlıydı ve onu içten içe zehirliyordu. "Bir şey denedin mi? Pardon, o başka bir soruydu, cevap vermene gerek yok."

"Çok fazla şey denedim. Hepimiz denedik. Tanıdığım her Ölüm Yiyen. İz, senin yaranla aynı değil Bence izden kurtulmanın bir yolu yok. Asla. Bunu kabullenmeyi öğrendim. Nott bırakmaya daha az istekli. Önceleri onu kesip çıkarmaya çalıştık. Neredeyse kan kaybından ölüyordum ama iz hala oradaydı, ete ve kemiğe işlemişti."

"Demek iyileştirme büyülerinde de iyisin?"

Kıkırdadı. "İyi mi? Granger, ben bu işte tam bir ustayım."

Güldü. "Tabii ki . Bunu bir dakika bile nasıl sorgulayabilirim?"

"Kesinlikle katılıyorum."

Bir süre konuşmaya devam ettiler ve dikkatinin dağılmasının yararlı olduğunu fark etti. Ne zaman düşüncelerinin dağılmasına izin verse, karanlık onu kötü bir akşamdan kalma gibi yakalıyordu.

İlk güneş ışıklarıyla uyandığında, ceketini üzerine örtmüştü. Yavaşça gözlerini güneş ışığına alıştırdı ve sonra Malfoy'un aynı pozisyonda oturduğunu gördü. Görünüşe bakılırsa hiç dinlenmemişti, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. O nöbet tutarken bütün gece uyuduğu için utanarak hemen doğruldu.

"İyi hissediyor musun?" Diye sordu.

Her şeyin zihinsel bir envanterini çıkardı. o dipsiz karanlık artık yoktu. Sadece normal üzüntü hissi vardı.

"Tamam."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Bana bir iyilik yap ve o lanet kelimeyi lüğatından çıkar."

Kadın ona ceketini geri vermeden önce, adam uzaklaştı.

Bölüm 14

Odasına doğru yürürken, gecenin aldığı tuhaf yönü düşündü. Beklediği son şey Draco Malfoy'un ona açılmasıydı. Uzun zamandır ilk kez görüldüğünü ve anlaşıldığını hissetmişti.

Ortak deneyimleri olan biri. Bir Ölüm Yiyen olmak, bir zamanlar bir Ölüm Yiyen tarafından işkence görmekten çok farklıydı. Bunu biliyordu. Ama çok fazla benzerlik vardı.

Güneş yeni doğmuştu ve koridordaki kemerlerden birinin yanında durup görüntüsüne hayranlıkla baktı. Normalde bu kadar erken kalkmasının nedeni bir kâbustan uyanmış olmasıydı.

"Hermione? Neden bu kadar erken kalktın?" Harry sordu ve Hermione dönüp Hermione'nin giydiği cekete ve dün geceki elbisenin aynısına bakınca gülümsemesi bozuldu.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Üzerindeki büyük boy ceketi beceriksizce ayarlayarak usulca gülümsedi.

"Seherbaz görevi."

"Ah." Başka bir cinayet olup olmadığını merak ederek başını salladı. Eğer öyleyse, bunu yakında duyacağı kesindi.

İkisi de ne diyeceklerini bilemeden öylece durdular. Hogwarts'a başladığında onun en iyi arkadaşıydı ama şimdi konuşmayı bile zar zor .

"O zaman bırakayım da sen işine dön," diye gülümsedi.

"İyi miyiz?" Aniden sordu ve bu soru onu şaşırttı. Harry ona endişeyle baktı.

"Evet, tabii ki."

"Sadece, sen hayatımdaki en önemli insanlardan birisin ve seni kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve bunu durduramıyorum."

Dudaklarını ısırđı. "Yani Malfoy yüzünden mi?"

Gözleri kızın üzerindeki cekette gezindi ve irkildiğini gizleyemedi. "Hayır, onun yüzünden değıl. Beni yanlış anlama, ona katlanamıyorum. Bence o aşşğılık biri ve senin yanında olmayı bile hak etmiyor. Ama sen mutlu olduğun sürece bunların hiçbirisi umurumda değıl."

Mutluydu. Onun için ulaşılması çok zor görünen bir duygu için ne kadar basit bir kelimeydi. "İşte," diyerek Gryffindor atkısını çıkardı ve ona uzattı.

Kız şaşkın şaşkın baktı ve adam kızın boynunu işaret etti. Hay sikeyim! Malfoy'un aşk ısıırğı muhtemelen bu noktada çok belirgindi. Hızla atkayı aldı ve boynuna doladı.

"Tek istediğim senin mutlu olman," diye devam etti. "Bunun senin için ne anlama geldiğini artık anlamıyor gibiyim."

Göğsü sıkışmıştı ve gözyaşlarıyla mücadele ediyordu.

"Ama senin yanında olmak istiyorum Hermione. Ancak bunu ."

"Beni asla kaybedemezsin, Harry," dedi sonunda ve Harry ona o çocuksu cazibesiyle gülümsedi.

"Benimle her konuda konuşabileceğini biliyorsun, değıl mi?" Başını salladı.

"Ve Ron'la aranızın garip olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ama birazdan her şey normale dönecek. O kırılgan küçük egosuyla sakinleşecek, sen Gryffindor'a geri döneceksin ve her şey yoluna girecek."

Gülümsemesi bulaşıcıydı, hep düşünürdü. Ama o kadar basit olmadığını biliyordu. Her şey öylece geri dönmeyecekti. Savaştan bu yana her şey değışmişti. Çok fazla şey olmuştu.

Gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Ya olmazsa? eskiden olduğum kişi değilsem?"

Gülümsemesi bozuldu. zaman her konuda iyimserdi. Bazen aşırı iyimserdi; sinir bozucu bir şekilde. Ama 'düzeltilebilse' bile, asla eskiden olduğu kişi olamayacağını uzun zamandır fark etmişti. En büyük korkusu, arkadaşlarının onu dönüştüğü kişi olarak kabul etmemesiydi.

"Öyleyse Hermione Granger," dedi büyük bir ciddiyetle, "yeni seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Benim için bir kız kardeş gibisin. Sen ailedensin. Yapacağın hiçbir şey bunu değiştiremez."

Şimdi gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve Harry'nin kollarına düştü. Harry her zaman mükemmel bir kucaklayıcı olmuştu. "Üzgünüm, hâlâ berbat durumdayım," diye fısıldadı Harry'nin göğsüne doğru.

"Sana karşı sabırsız davrandığımı düşünüyorsan özür dilerim. Tek istediğim senin mutlu olman."

Onu serbest bıraktı ve gözyaşlarını Malfoy'un kollarına sildi. Tüm bu ironi onun gözünden kaçmamıştı.

Harry gözlüklerini burnuna geri iterek, "Ve lütfen fikirlerim boktan olduğunda bana söyle, çünkü çoğu zaman öyle olduklarını biliyorum," dedi. "Sana Alexander'ı ayarlamamalıydım."

"Hayır, hayır. Senin hatan değildi. O çok hoş biri. Sadece... şu anda ihtiyacım olan şey o değil." Bunu söylemenin en iyi yolu buydu.

Harry ona soracakmış gibi baktı: *Peki Draco Malfoy öyle mi?* Ama sormadı ve ona minnettardı çünkü gerçekten de buna ne diyeceğini bile bilemezdi. İçindeki karanlığı anlayabilen tek kişi oydu, kendisi anlamasa bile. Ayrıca çekilmez bir hıyardı.

"Ben... seninle gerçekten bir şey konuşmak istiyorum," dedi

Harry. "Neymiş o?"

"Şimdi , zaten geç kaldım. Öğlen ortak salonda buluşmaya ne dersin?"

Burası onların uğrak yeri idi. Harry onun davet edilmeden giremeyeceğini unutmuş . "Elbette," diye cevap verdi.

Duşun ısınmasını bekledi ve soyunmaya başladı, Malfoy'un ceketini ve Harry'nin atkısını bir sandalyeye astı. Bir an için kıkırdamaya başladı. İki de giysilerinin bu kadar yakın olması fikrinden çok utanacaklardı. Sonra aynaya baktı.

"Ah Merlin," diye iç geçirdi boynundaki büyük mor çürüğe bakarken. Dış izlerini bile görebiliyordu. Harry'nin bunu gördüğünde yüzünü buruşturmamış olması onun rol yapma yeteneğini gösteriyordu. Asasını kaptığı gibi hızlı bir iyileştirme büyüsü yaptı ve morluk kayboldu.

Bugün ders olmaması, iksiri üzerinde çalışmak için zamanı olduğu anlamına geliyordu. Çok yol kat etmiş olmasına rağmen, hâlâ yapacak çok şey ve eksik çok parça varmış gibi görünüyordu. İksirin bir parçası çalışmaya başladığında, diğeri başarısız oluyordu. Bıkkınlıkla bir kâğıdı daha çöpe attı. Çayını Malfoy'un kendisine verdiği dava dosyalarına bakmaya başladı. Yeni bir şey beklediğinden değil. Onlara defalarca bakmıştı.

Bakanlığa göre her iki kurban da doğal sebeplerden öldü. İki de Ölüm Yiyen'di. İki de genç yaşta aniden ölmüştü. Peygamber'de Sihir Bakanı Rufus Scrimgeour'un Ölüm Yiyenlerin ruh sağlığı sorunlarıyla ilgili araştırmalardan bahseden bir makalesini okumuştı.

Malfoy ona Bakanlığın kalp krizi vb. nedenlerle ani ölümlerdeki artışı stres ve endişeye bağlayacağını söylemişti. Bakanlık'ta bu ölümlerin doğal olmadığından şüphelenen biri var mıydı? Yoksa Ölüm Yiyenlere ne olduğu gerçekten umurlarında değil miydi?

Snape zehrin kimliğini tespit edebilmişti; ancak zehir Ölüm Yiyenleri öldürmemiş, sadece ölümlerinin gerçek nedenini maskeleymişti. Öldüren neydi?

Kara büyü olmalı. Bakanlık bunu kullanmazdı. Saçlarını sol işaret parmağının etrafında döndürmeye devam etti, derin düşüncelere daldığı ve görünüşe göre hiçbir yere varamadığı zamanlarda hep yaptığı bir şeydi bu.

Dosyada Hobson hakkında pek bir şey yoktu. Düşük rütbeli bir Ölüm Yiyen'di. Elbette, eğer biri intikam almak ya da bir açıklama yapmak için onları öldürmeye çalışıyorsa, rütbeli birini öldürürdü. Draco Malfoy gibi birini. Bu düşünce kanını dondurdu. Onu öldürmek kolay olmayacaktı. En azından o öyle sanıyordu. Savaş sırasında yaptıkları hakkında pek soru sormamıştı. Savaşın sonra Bakanlık'la işbirliği yapması karşılığında resmen affedildiği ve Voldemort onu Ölüm Yiyen yaptığında sadece 16 yaşında olduğu için, neler yapmış olabileceğine dair hiçbir makale yoktu. Onunla birlikte çalışıyordu ve adamı gerçekten tanımıyordu. Kimse tanımıyordu. Görünüşe göre o da böyle kalmasını istiyordu.

Eskiden her zaman takıldıkları kapının önünde durup Harry'nin kendisini ortak salona almasını bekledi.

"Şimdi içeri davet edilmem gerek," dedi beceriksizce.

Harry ona gülümsedi. "İçeri gel, Hermione."

Hiçbir şey değişmemişti ve bu da bir yabancı olarak içeri girmeyi daha da zorlaştırıyordu. Arka planda ateş çıtırdıyordu. Havada eski kitapların ve sıcak çayın kokusu vardı. Ron ve Maureen kanepede oturuyordu. Ginny yerdeydi. Ron'un yüzünü buruşturmaması şaşırtmıştı. Sadece başını salladı ve sonra onu görmezden geldi.

"Çay ister misin?" Ginny sordu.

Hermione onun yanına oturup bacak bacak üstüne atarken başıyla

onayladı. "Bisküvi?" Harry sordu.

Neredeyse Noel tatili için eve döndüğünde, anne ve babasının seni geri aldıkları için çok heyecanlandıkları ve sürekli rahatlatıcı yiyeceklerle başının etini yedikleri zamanki gibiydi. Bu düşünce göğsünün ağrmasına neden oldu. Bir daha asla ailesiyle birlikte bir Noel geçiremeyecekti.

Bisküviyi alıp bir ısırık aldı, Ginny ve Harry ona gülümsediler, sanki korkutup kaçırmamaya çalıştıkları vahşi ama yaralı bir hayvanmış gibi.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Hermione sonunda Harry'ye sordu ve Harry daha da ciddileşti.

Ginny kıpırdamadan onun yanına döndü.

Harry elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Malfoy hakkında."

Adamın yüzündeki ciddiyet olmasa gözlerini devirecekti. Bu onun her zamanki erkeklerden hoşlanmıyorum konuşması değildi.

"Hermione..." diye iç geçirdi ve sonra yeniden başladı. "Onun dosyasına erişimim yok. En yüksek yetkiye sahip olanların bile ulaşamadığı çok gizli dosyalardan biri. Ve teknik olarak hâlâ eğitimde olduğum için en yüksek yetkiye bile sahip değilim."

Adamın konuşmaya devam etmesini bekledi çünkü erişim yetkisi olmamasına rağmen, belli ki bir şeyler biliyordu.

"Sana hiçbir şey söylememeliyim." Ne yapacağını düşündüğü bir duraklama oldu. "Savaştan sonra Ölüm Yiyenler için bir hesaplaşma dönemi oldu. Halk adaleti görmek istiyordu. Malfoy da dahil olmak üzere bazı kişilerin değerlendirilmesine yardım etmem için çağırıldım. Tüm detayları öğrenemedim. Voldemort'un ordusundaki bazı üst düzey Ölüm Yiyenlerin bulunmasında Bakanlığa yardım ettiği için, önemli koşulları olsa da, affedilmesi teklif edildi."

"Yani, tutuklanmalarına yardım mı etti?"

Harry başını salladı. "Onları Bakanlık için öldürdü. Resmi olarak değil. Yaptıkları anlaşma bu yöndeydi. Bakanlık, Malfoy'un kendileri için cellatlık yapmasını göze alamazdı."

"Onlar kuralları çiğneyemezdi, ama Malfoy ." Harry

başını salladı.

"Kaç kişiyi öldürdü?"

"Rakamlar konusunda emin değilim. Yüzün üzerinde."

Hava soğumuş gibiydi. "Yüzden fazla mı? Öldüren lanetler mi?"

"Ölüm Yiyenler'in ne yaptığını sanıyordun Hermione?"

Öldürdüklerini biliyordu. Bu onu şok etmemişti. Asıl şaşırtan, devasa boyutlarıydı. Öldürme laneti beceri ve niyet gerektiriyordu. Savaş sırasında bile bu laneti hiç kullanmamıştı ama deneyen ve başarısız olan insanlar görmüştü.

Hermione zayıf bir sesle, "O savaştan sonraydı," deyince Harry'nin ifadesi karardı. "Savaş sırasında ne yaptı?"

"Tam olarak bilmiyorum. Bana verilen tek bilgi, onun savaş sırasında en fazla ölüme sebep olan, en üretken Ölüm Yiyenlerden biri olduğuydu. Bana bir sayı vermediler."

Sertçe yutkundu. Bu gerçekten sürpriz olmamalıydı ama onun masum insanları öldürdüğünü hayal edemiyordu. Kibirli bir hıyardı ama bir canavar değildi. Öyle miydi?

"O zaman Bakanlık onu neden hapse atmadı?" Hermione sormayı başardı.

"Eminim diğer Ölüm Yiyenleri bulup kendileri de hapsedebilirlerdi."

" birliğiyle karar verilmedi."

Karşı oy kullandım. Senin Azkaban'da olmanı istiyordum, Harry'nin Malfoy'a söylediğini hatırlıyordu.

"Yani, o ne? Artık Bakanlığın gayri resmi celladı mı?" Ginny,

Harry'nin yanında giderek daha solgun görünüyordu.

"Bilmiyorum. Resmi olarak Seherbaz görevinde. Ona ne yaptırdıklarından emin değilim."

Onu anladığını hissettiği tek kişi bir seri katil miydi? Bir cellat. Voldemort ve şimdi de Bakanlık için ölümcül bir araç.

Harry ensesini kaşıyarak, "Sana daha önce söylemeliydim," dedi. "Aslında hiçbir şey söylememem gerekiyordu ve ben de senin kendi başına ondan uzak duracağını umuyordum. Bunun... düzenli bir şey olduğunu bilmiyordum."

Dün geceye dair görüntüler kafasında dönüp duruyordu. Orgazm olduğunda onun adını nasıl haykırdığı. Boynundaki dişleri. Gözlerini kapattı ve midesinin bulandığını hissetti.

Harry, "Ne ona ne de başkasına bir şey söyleyemezsin," diye açıkladı. "Bilgiyi nereden aldığını bilirler ve işimi kaybederim."

Ginny onun yanına kaydı. "Malfoy'un savaştan bu yana değiştiğini duymuştum?"

Anlaşılan Harry buna inanmamıştı. Bakışları bir uyarıyla Hermione'ye odaklanmıştı.

"Hermione," diye başladı Harry yine derin bir endişeyle. "Tek bildiğim, savaştan sonra esasına el koyduklarında, o kadar çok kara büyüyle doluydu ki, kaç tane öldürme laneti kullandığını bile tam olarak anlayamadılar. Görünüşe göre, crucio lanetlerini o kadar sık kullanıyormuş ki kendisine Saevus Mors lakabı takılmış."

"Zalim Ölüm," Hermione Latince terimleri çevirdi ve odanın döndüğünü hissetti.

"Tehlikede olduğunu sanmıyorum," diye açıkladı Harry. "Bugünlerde Bakanlık tarafından sıkı bir tasmaı var, ama iyi bir insan değil."

Vücuduna izin verdiği şeyi düşündükçe midesinin bulandığını hissediyordu. Görüntüler zihnini yakmaya devam ediyordu.

Ginny, "Biraz daha çay iç," diye önerdi ve bir elini cesaretle onun sırtında gezdirdi.

Çay bunu düzeltmeyecekti. Onun varlığındaki tehlikeyi hissetmişti; gözlerindeki pervasızlığı sezmişti. Nedense başka soru sormamıştı. Belki de sadece bilmek istemiyordu. On altı yaşındayken Voldemort tarafından işkenceye uğramış, sonra da dönüp aynı şeyi sayısız kişiye yapmıştı.

Bir Gryffindor öğrencisi, "Büyük salonda toplanıyoruz," diye anons edince herkes ayağa kalktı.

"Bu neyle ilgili?" Ginny sordu.

"Muhtemelen McGonagall'ın sıkıcı konuşmalarından biridir."

Büyük salon, yüzen mumlar ve yeni boyanmış ev renkleriyle parlıyordu. Onu etkilemekten asla vazgeçmedi ve koridorlarda ilk yürüdüğü zamanları hatırlayarak o anlık nostaljiyi hissetti. Ama bugün kesinlikle daha garipti çünkü cübbesi siyahtı ve bir eve ait değildi. Ginny'nin yanına, Harry'nin karşısına oturdu. Ron ve Maureen bankta Ginny'nin yanında oturuyorlardı, böylece en azından doğrudan ona zorunda kalmıyordu. Bu haliyle bile yeterince rahatsız ediciydi.

McGonagall tipik ev idaresi duyurularını yapıyordu ve Hermione hâlâ Malfoy hakkında öğrendiklerinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Tam o sırada onun içeri girip Slytherin masasına oturduğunu gördü. Göz temasından kaçındı ve hızla tekrar arkasını döndü.

Ron ve Harry McGonagall'ın konuşması hakkında, "Bu Lisa'nın büyü çalışması kadar heyecan verici," dedi ve gülmeye başladılar.

Hermione ne konuştukları hakkında hiçbir fikri yoktu ve üçü arasında ne kadar çok şeyin değiştiğini bir kez daha fark etti.

McGonagall sonunda konuşmasını bitirdiğinde, Snape ortaya çıktı ve dakikliğin önemi hakkında bir konuşma yaptı. Tam Snape'lik bir davranış.

"Snape bugünlerde nasıl?" Harry ona sordu. "Daha iyi biri mi? Yaşlandıkça daha mı iyi oluyor?"

Gülümsedi. Keşke ona Malfoy'la Bozulmaz Yemin ettirdiğini bilseydi. "Hoş, Snape için kullanacağım bir kelime değil."

Harry kıkırdadı. "Yeterince adil."

"Zor biri. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Kimseden hoşlandığını sanmıyorum. Ya da hoşlanıyorsa bile bunu belli etmiyor." "Bana gelince özellikle dırdırcı görünüyor."

"Sen onun en zeki öğrencisisin. Sana en zor zamanı yaşatmasına şaşırmadım."

Kızardı. "Onu bilemem. Ama onun sınıfına kaydolduğumu gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum."

"Oh, bu olduğunda duvarda bir sinek olmak." "Muhtemelen o onu birkaç yıl yaşlandırmıştır."

"Hermione Granger." İsmi kulağına çalındı ve bir an hayal gördüğünü düşündü ama sonra Snape'i kürsüde gördü ona baktı. Onu duyabilmiş miydi? Harry'ye fısıldıyordu ve Harry ondan çok uzaktaydı. Sonra elinde sıralama şapkasıyla McGonagall'ı gördü ve yüreği ağzına geldi.

Snape, "Lütfen kürsüye gelin," dedi.

Şok içinde Harry'ye baktı. Harry'nin gözleri iriydi ve bir süre ona baktı, sonra gözlerine ulaşmayan güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı.

Ginny onun elini tuttu. "Bunu sen halledersin."

Yavaşça ayağa kalktı ve büyük salon tamamen sessizleşti. olacağını hiç tahmin etmemişti. McGonagall'ın şapkayı ona ofisinde vereceğini sanıyordu. Özel olarak. Tüm okulun önünde değil.

Büyük salonda ölüm sessizliği vardı ve tüm gözler onun üzerindeydi. Olabildiğince uzağa istedi.

Adım adım podyuma ve Snape'in gözünü kırpmadan baktığı yüz ifadesine doğru ilerledi. Çocukken sıralandığında, bu hayatının en heyecanlı günlerinden biriydi. Şimdi ise tam bir aşağılanma gibi hissediyordu. Herkesin bir evi vardı ama onun yoktu.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi canım?" McGonagall gülümseyerek sordu.

Başını salladı, sandalyeye oturdu ve tüm okula baktı. Harry ve Ginny'nin beklentiyle ona baktıklarını görebiliyordu. Terli avuçlarını sıktı ve kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. Malfoy arkadaşlarının yanında oturuyordu ve soğuk bir kararlılıkla ona bakıyordu.

Gözlerini kapattı. *Gryffindor. Gryffindor. , sıralama şapkası, lütfen Gryffindor de.*

Her şey çok sessizdi. Bir iğnenin düşüşünü bile duyabilirdiniz. Gözlerini tekrar açtı ve McGonagall'ın şapkayla yaklaştığını gördü. Hermione içten içe Gryffindor için dua etmeye devam etti. Şapka bir isteği dikkate aldı. *Şimdi beni dinle şapka: Gryffindor!*

Profesörü şapkayı kızın başına geçirdi. Bir sessizlik oldu. Herkes ona bakıyordu. Kalbi durdu; nefesini tuttu.

Sonra sıralama şapkası konuştu:

"Slytherin."

Bölüm 15

Kanının çekildiğini hissetti. Odadan bir kükreme yükseldi. Slytherin masası patladı. Ravenclaw'lar ve Hufflepuff'lar gözle görülür biçimde şaşırmışlardı. Gryffindor'lar sessizdi ve Harry'ye baktığında kalbi kırıldı. Yıkılmış görünüyordu. Yüzü solgundu ve sadece ona bakıyordu. Ginny'nin gözleri şoktan kocaman açılmıştı ama Hermione'ye destekleyici bir gülümseme vermeye çalıştı. Ron ona bakmak için arkasını dönmemişti.

Bir dakika önceki tüm o korku ve adrenalinin yerini şok almıştı. Buna inanamıyordu. O her zaman bir Gryffindor olmuştu. Bir an için duyabildiği tek şey kendi nefesi ve kalp atışlarıydı.

Sonra Malfoy'un muzaffer gülümsemesini gördü. Kendinden hiç bu kadar memnun görünmemişti. Theo, Blaise ve hatta Pansy ayağa kalkıp alkışlarken o hâlâ oturuyordu. Ama Malfoy o anın zaferinin tadını çıkarıyordu. Gryffindor'un altın kızını bir Slytherin'e dönüştürmek Harry'ye karşı hayal edebileceği kadar büyük bir zaferdi. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Kız ayağa kalkıp elini sıkarken Snape monoton sesiyle, "Tebrikler," dedi. Sonra da ona yeni cübbesini uzattı. Üzerindeki yeşil renge baktı ve her şey bir rüya gibi geldi. Her an uyanabilirdi.

"Masanıza oturun," dedi McGonagall.

Onun masası. Slytherinlere baktı, artık ait olduğu yerin burası olduğunu anlayamıyordu. Yavaşça Slytherin masasına doğru ilerledi ve neredeyse transa girmiş gibi hissetti. Gerçek değilmiş gibiydi. Yanlış gibiydi.

"Altın kız elimizde," diye bağırdı birkaç Slytherin. "Altın kız ."

Malfoy'un gümüş gözleri hâlâ şeytani bir zevkle ona dikilmişti. Sanki az önce büyük bir ödül kazanmış gibiydi. Adam bunu seviyordu ve kız onu öldürmek istiyordu.

Bilerek, masanın diğer ucuna, o kadar yüksek sesle bağırmayan bir grubun yanına oturdu.

"Hoş geldin Granger," dedi bir adam.

"İyi ki geldin," dedi yanındaki kız. "Sonunda doğru takımdasın," dedi bir diğeri.

Elindeki cüppeye tutunarak gülümsemeye çalıştı. Harry'nin bakışlarını yakaladı, Harry hâlâ hayalet görmüş gibi bakıyordu ama kendini toparlamıştı ki ona gülümsedi ve başını sallayarak şöyle dedi *Sorun yok*.

"Herkes sessiz olsun," dedi McGonagall.

Hermione gerisini duymadı bile. Büyük salonun bu tarafında oturmak tuhaftı. Burayı hep Gryffindor masasından görmüştü.

Birden herkes ayağa kalktı ve McGonagall'ın konuşmasını bitirdiğini fark . Kalabalığın arasından olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledi.

"Sen iyi misin?" Ginny, Hermione'nin hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak sordu. Harry hemen onun yanındaydı.

"Bilmiyorum," dedi Hermione dürüstçe. "Sadece bunu

beklemiyordum." "Önemli değil," dedi Harry. "Sadece bir ev."

"Sadece bir ev mi?" diye sordu. "Gryffindor senin tüm kimliğin."

Harry ensesini kaşıdı. "Çocukken benim için bir başa çıkma mekanizmasıydı. Hiç ailem olmadı ve Gryffindor benim yeni ailem gibi hissettirdi. Ama sadece sen ve Ron yüzünden. Artık çocuk değiliz. Ev renklerinin bir önemi yok."

Haklıydı ama aynı zamanda Harry'nin buna gerçekten inanmadığını da biliyordu. Belki de kendini buna inandırmak istiyordu, ama Harry kadar Gryffindor gururuna sahip biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ve belki de Slytherin'i bu kadar küçümseyen biriyle de. Belki Ron dışında. Eğer bir Hufflepuff ya da Ravenclaw olsaydı, her şey farklı olabilirdi.

"Bu arada nereye gidiyoruz?" Hermione hızlı adımlarla yürümeye devam ederken sordu.

"Yeni üniformamı alıyorum," diye cevap verdi. "Yoldan çekilmek istiyorum."

Hermione Granger-Slytherin. Buna hâlâ inanamıyordu. Gryffindor statüsü tamamen iptal edildiğinden beri tüm okul kitaplarında böyle yazıyordu. Kitaplara göre o hiçbir zaman bir Gryffindor olmamıştı.

"Altın kız artık bize ait, Potter," dedi Slytherinli çocuk yanından geçerken sırtarak.

Harry onu görmezden geldi. "Evet, yara bandı gibi," dedi Hermione'ye. "Yırtıp at."

Ofise vardılar. Çok yavaş yürüyen yaşlı bir kadın olan sekreter ön masaya doğru ilerledi.

Harry, okul arazisindeki hızlı yürüyüşleri biraz nefes nefese kalmış bir halde, "Gerçekten fark etmez," dedi yine.

Hermione kendini buna ikna etmek için başını salladı.

"İsim?" Sekreter sordu.

"Hermione Granger."

Kadın kalın gözlüklerinin ardından kitabına baktı. "Ah, evet, burada. Slytherin."

Harry'nin yanında irkildiğini hissetti.

"Eşyalarınızı alayım," dedi kadın. "Hemen döneceğim." Ofis onca yıl öncesine göre hiç değişmemiş görünüyordu. "İlk gün burada olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" Harry sordu.

Mutlu anıların altında ezilmemeye çalışarak başını salladı. "Evet, sen de Gryffindor'un sunduğu her şeyi istiyordun."

"Sadece, bunu karşılayamazdım. Hâlâ da karşılayamıyorum."

Yumuşakça gülümsedi ve sonra şaşırtıcı derecede sessiz olan Ginny'ye baktı.

"Yalan söylemeyeceğim, bu berbat bir şey."

Ginny içini çekti. Hermione, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Ama Harry haklı."

Harry kaşlarını kaldırdı. "Bunu duydun mu? Haklı olduğumu söyledi! Bunu günlüğüme yazacağım."

Ginny onu itti. "Evet, bu sefer haklısın, Harry James Potter. Bu gerçekten de sadece bir ev ve çocukken bunun bizim için ölüm kalım meselesi gibi görüldüğünü biliyorum, ama artık yetişkiniz. Sonunda kimin umurunda?"

"Buyurun Bayan Granger," dedi sekreter önüne düzgünce katlanmış bir yığın giysi koyarken.

Hermione yeşil ve beyaz atkıyı, yeşil kafa bandını ve üniformadaki yılan amblemini .

Önemli değil, dedi kendi kendine ve bunun doğru olmasını diledi.

Geri dönmek tuhaftı. Savaş öncesinden beri Sihir Bakanlığı'na gitmemişti. Cılalı zeminde yürürken, sanki hiçbir şey olmamış gibi hissediyordu.

Bu yerde herkesin her zaman acelesi varmış gibi görünmesi de dahil olmak üzere değışti.

Hermione asansörlerin yanında durmuş, rehber bakıyordu. Kütüphane taşınmıştı. Yine. Bir sonraki adımda nerede karşınıza çıkacağını asla bilemezmişsiniz gibi geliyordu.

Harry'yle karşılaşmayacağını umuyordu. Ya da Malfoy'la.

Kütüphane en son hatırladığı kadar göz alıcıydı, eski parşömenler ve nadir kitaplarla doluydu. Kütüphanelerin çalışkan sessizliğini severdi. Yazılı kelimelere duyduğu hayranlığı.

Kütüphaneciye doğru yürürken, sükûnet duygusu uçup gitti. "Evet?"

Kütüphaneci kâğıtlarından başını kaldırıp ona bakarak sordu.

Ona bir liste uzattı. "İkinci Büyücülük Savaşı hakkındaki bu kitapları istiyorum."

"Pekâlâ. Başka bir şey var mı?"

Boğazını temizledi. "Bakanlığın elinde savaştan bu yana serbest bırakılan belirli Ölüm Yiyenlerin dosyaları olduğuna inanıyorum."

Kütüphaneci başını salladı. "Evet, Ölüm Yiyen parşömenlerinin en kapsamlı koleksiyonuna sahip olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Hangisini istersiniz? Karanlık Lord'un kendisi mi? Bellatrix Lestrange?"

Bu isim kolundaki yaranın anında kaşınmasına neden oldu. "Hayır." bir şekilde boğazını temizledi. "Draco Malfoy."

"Ah, Malfoy oğlan. Beni takip edin."

Birkaç kitap koridorundan geçtikten sonra bir köşeyi döndüler ve dar bir merdivenden aşağı indiler. Parşömenler üzerlerinde yükseliyordu.

"Bu bir araştırma projesi için mi?" Kütüphaneci sordu.

"Evet."

Parşömenlerle dolu sıra sıra raflardan aşağı doğru yürümeye devam ettiler. Hangisinin hangisi olduğunu bilmek imkânsız gibiydi ama kütüphaneci esasını salladı ve en üstten bir parşömen aniden kıpırdanıp eline düştü. Görünüşe göre doğru parşömen olduğunu doğrulamak için parşömeni açtı.

"Draco Malfoy, Ölüm Yiyen." Parşömeni tekrar yuvarladı ve Hermione'ye uzattı. "Korkarım oldukça kısa bir parşömen. İstedığınız kitapları size getireceğim," dedi kütüphaneci gülümseyerek ve gitti.

Hermione köşedeki masaya oturdu ve kimsenin onun neye baktığını görmediğinden emin oldu. Masanın üzerindeki ışığı yaktı ve parşömene baktı. Parşömen kağıdını yavaşça açarak okuyabildi:

Draco Malfoy, İkinci Büyücülük Savaşı'nda Ölüm Yiyen

Lucius ve Narcissa Malfoy'un oğlu olan Draco Malfoy, Lord Voldemort'un isteği üzerine 16 yaşında damgalanan en genç Ölüm Yiyen'dir.

İlk görevi Profesör Albus Dumbledore'u öldürmektir. Görevi yerine getiremeyince Severus Snape meslektaşının üzerinde Öldürme Laneti'ni kullandı. Daha sonra Snape'in Tarikat için casus olarak çalıştığı ortaya çıktı.

Savaş boyunca Malfoy'u ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Hogwarts Savaşı yaralı bir Voldemort ve neredeyse ölmek üzere olan bir Harry ile sona erdikten sonra, Malfoy ve ailesi ortadan kaybolmuştu. Sonraki dört yıl boyunca onu hiç görmemişti. Elbette, söylentileri duymuştu. Harry ne zaman bir Ölüm Yiyen görse, onun Malfoy olduğuna ikna oluyordu. Ama hepsi maske taktığı için bunu söylemek zordu.

Başlangıçta, hala ön saflarda savaşıırken, öldürme lanetleri bu kadar belirgin bir şekilde kullanılmıyordu. Ama yaralar çok kötüydü ve

şifacılar ihtiyacı vardı. İşte o zaman şifacı ve iksir yapımcısı olmaya karar verdi. Artık sahada Ölüm Yiyenleri görmüyordu. Sadece rakiplerine ne yaptıklarını görüyordu. Savaş ne kadar uzun , yaralanmalar o kadar acımasız oluyordu. İksirleri yaraları iyileştirmede daha iyi hale gelirken, Voldemort daha iğrenç silahlar yarattı.

İkinci Büyücülük Savaşı'nın ardından Malfoy, Tarikat ve Sihir Bakanlığı ile tam işbirliği yaptı. Onun yardımıyla babası Lucious Malfoy tutuklandı ve Voldemort'un ordusundaki rolü nedeniyle yargılandı. Azkaban'da ömür boyu hapis cezası aldı. Draco Malfoy'un affedilmesi Bakanlığın bazı üyeleri tarafından eleştirildi. Tarihçiler hala Malfoy'un savaş sırasındaki katılımının tam kaydını istemektedir.

"," dedi kütüphaneci kitapları masasına yerleştirirken. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Teşekkür ederim."

Hermione parşömene bakmaya devam etti. Bildiğinden çok daha fazlasını söylemiyordu. Resmi parşömeninde bile cevaptan çok soru vardı. Hogwarts'taki son birkaç yılında Malfoy giderek daha perişan görünüyordu. Onun bir Ölüm Yiyen olduğunu öğrenmeden önce bile böyle olduğunu düşünmüştü. Sanki gözlerindeki ışıklar sönmüş gibiydi. Şimdi nedenini biliyordu. Voldemort o noktada ona çoktan işkence etmişti.

Kitaplardan birini açarak doğruca ölü sayılarıyla ilgili bölüme gitti.

Yedi yıl süren ve Karanlık Lord'un ölümüyle sonuçlanan İkinci Büyücülük Savaşı sırasında binden fazla kişinin hayatını kaybettiği tahmin edilmektedir. Hogwarts savaşından sonra başlayan çatışmanın ikinci yarısı, her iki tarafın da açık savaşa geçmesiyle en yüksek kayıpların yaşandığı dönem olmuştur.

Metni okudu ama Malfoy'dan hiç bahsetmiyordu. En azından Draco'dan. Lucius'tan her zaman Voldemort'un güçlenmesine yardım eden biri olarak bahsedilirdi. Sonraki kitap da hemen hemen aynıydı. Bunlar İkinci Büyücülük Savaşı'nın en kapsamlı tarihsel anlatılarıydı. Lucius'un bu kitaplarda en azından bir dipnot olarak yer alacağını ummuştu. Üçüncü kitapta da Draco'dan hiç bahsedilmiyordu ama onun adını görünce ürperdi. Harry ve Ron'un savaş alanındaki önemi göz önüne alındığında ondan nadiren bahsediliyordu.

Hermione Granger savaşın ilk yıllarında savaştı ancak daha sonra Tarikat için şifacı oldu ve sayısız hayat kurtardı.

Bir kitaptan diğerine Draco hakkında hiçbir ek bilgi yoktu. Sanki bir hayalet gibiydi. Gerçekten de bu benzetme tam yerindeydi. Hogwarts'ın karanlık kütüphanesinde durduğu ana kadar onun için de öyle olmuştu. Nihayet masasındaki son kitapta Draco hakkında küçük bir paragraf buldu.

Draco Malfoy'un şartlı affı büyük bir gizlilikle örtülmüştü. Artık güçlü ailesi tarafından korunmayan, üretken bir Ölüm Yiyen'in işlediği iddia edilen suçlar için neden affedildiğine dair sorular ortaya çıktı. Malfoy varisi hakkındaki belki de en tuhaf gerçek, işlediği suçların hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmamış olmasıydı. Bu kadar gizlilik içinde, söylentiler dönmeye başladı ve onu Voldemort'un safkan takıntısının sadece bir sembolünden Karanlık Lord'un celladına kadar her yerde resmetti. Bakanlık Malfoy'un kayıtlarının çoğunu sakladığından, halk cevabı asla öğrenemeyebilir. Malfoy'un Ölüm Yiyen olarak görev yaptığı süre boyunca kaç tane affedilmez lanet kullandığı kesin olarak bilinmemekle birlikte, bazı tarihçiler bu sayının oldukça yüksek olduğunu tahmin etmektedir. Ancak,

Bazıları ise Malfoy'un genç yaşı göz önüne alındığında, babasının büyüculük dünyasındaki önemi nedeniyle daha çok sembolik bir konumda olduğunu savunuyor.

Bir an için gözleri sayfadaki kelimelere dikildi ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu merak etti. Harry, Hogwarts'ta geçirdikleri süre boyunca Malfoy'dan şüphelenmişti. Savaş sırasında, Malfoy'un her zaman olduğundan şüphelendiği saf kötülüğe dönüştüğüne ikna olmuştu. Bakanlık'ta kendi teorisini destekleyen söylentilere inanması şaşırtıcı değildi. Ama ya söylenti değillerse? Savaş sırasında o kadar çok karanlık büyü kullandım ki, vücudum sırlıslam oldu - Malfoy Maureen'e böyle söylemişti. O zamanlar Hermione bunun abartılı olduğunu düşünmüştü ama belki de doğru söylüyordu.

Bakanlıktan ayrılırken kafası daha önce olduğu kadar karışık.

Slytherin'deki ilk günü için giyinirken, ne kadar çok şeyin değiştiğini bir kez daha hatırladı. Beyaz bluzunun üzerine yeşil kravatını ve Slytherin işaretli cübbesini giydi. İksir dersi olaysız geçti. Yeni cübbesinin içinde bazı bakışlara maruz kaldı ama insanlar onun Slytherin'de olduğu fikrine alışmış gibiydi - kendisi alışmamış olsa bile.

görüşmek için Snape'in ofisinin dışında beklerken, koridordan gelen sesleri duyduğunda kitabını okuyordu.

Malfoy ve arkadaşlarının ona doğru yürüdüğünü gördü. Onu gördüğünde gözlerindeki bir şey değişti. Birden vahşileşti. Alt dudağını dişlerinin arasında tutarak, sanki üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yokmuş gibi gözleri vücudunda gezindi. İşte o zaman fark etti - onu yeni üniformasıyla ilk kez görüyordu.

"Yeşiller içinde iyi görünüyorsun Granger," dedi Theo kocaman bir sırıtışla.

Malfoy'un bakışları onu terk etmedi. Sanki gözleriyle onu soyuyor gibiydi. hissetti. Neredeyse onu geçmişlerdi ki Malfoy topuklarının üzerinde hızla döndü ve kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. Üç parçalı siyah takım elbisesinin içinde neredeyse tehditkâr görünüyordu.

Bir kolunu tam üstündeki duvara yasladı ve yakın durdu. Hermione kitapları göğsüne daha sıkı bastırdı, sanki en azından onun yakıcı bakışlarından bir çeşit koruma sağlayacaklardı.

"Merlin," dedi derin bir iç çekerek, gözleri onun vücudunda en müstehcen şekilde gezinmeye devam ederken. Tamamen giyinik olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı, çünkü adam onu çıplak dolaşıyormuş gibi gösteriyordu. "Hermione Granger Slytherin yeşili giymiş." Dilini dişlerine vurarak şaklattı.

"Defol git, Malfoy. Bu sadece aptal bir üniforma." Adamın yüzündeki muzaffer gülümsemeye dayanamıyordu. Sanki o bir ödüldü ve onu kazanmıştı.

Kıkırdadı. "Sadece bir üniforma mı? Potter sana böyle mi söyledi? Çünkü şimdiye kadar o ve o Gelincik arkadaşı ev renklerinin önemi konusunda çok netti. Artık bize ait olduğuna göre, bu artık bir sorun değil mi? Bana ezik biriymişsin gibi geldi."

Hermione hayal kırıklığıyla, "Kimse kaybetmedi," diye açıkladı. "Sadece aptal bir ev."

Kadının öfkesi bu durumdan daha fazla keyif almasına neden oluyordu. "Hıncını benden çıkarma. Seni bir Slytherin yapmadım. Ben bile o kadar güçlü değilim."

Ne yazık ki haklıydı. Şapka onun ne olduğunu hissetmişti ve görünüşe göre bu bir Slytherin'di.

Tekrar Harry'nin gözlerine, o gümüş rengi karanlık havuzlara baktığında, Harry'nin haklı olup olmadığını merak etti. Söylentiler doğruysa. Vicdan azabı duymadan mı öldürmüştü? Gerçekten ne yapabilirdi?

Sanki onun tedirginliğini hissetmiş gibi yüz ifadesi değişti ve sertleşti. Ateş ve buz gibiydi. Her zaman çok soğuktu; neredeyse her türlü normal

duyguları vardı ama kimse onu onun gibi yakamazdı. Şu anda o kadar soğuktu ki, teninde don gördüğünden emindi. Daha da yaklaştı ama artık şakacı değildi. Bir sınırı vardı. Bir tehlike.

"İşte " diye fısıldadı kulağının dibine, zalimce bir memnuniyete yakın bir şeyle.

Kalbi göğsünde atıyordu. "Ne var?"

diye sordu.

"Gözlerinde korku var Granger."

Sanki bunu bekliyormuş, bunu umuyormuş gibi bir bakışla onu sabitledi. Onu bu kadar iyi okuyabilmesinin imkânı yoktu. Ama görünüşe göre okuyabiliyordu.

"Beni o kadar iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Hayır, sadece başka birinin gözlerindeki korkuyu o kadar iyi biliyorum."

Bir uyarı gibiydi. Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Kendisi için korkmuyordu. Onun gerçekte kim olduğundan korkuyordu. Eğer söylentiler doğruysa. Saevus Mors. Zalim Ölüm. Ne yapmıştı ki?

Snape nihayet geldiğinde, onu ofisine kadar takip etti ki bu hiç de iyi bir fikir değildi.

"Evet, Bayan Granger?" Sinirli bir şekilde sordu.

"Savaş sırasında Malfoy hakkında ne biliyorsun?"

Snape'in her zaman sesi çıkmazdı ama sanki homurdanacak ve gözlerini devirecekmiş gibi görünüyordu. Bunun yerine tamamen hareketsiz durdu.

"Tarihi metinlerin hiçbirinde ondan bahsedilmiyor. Voldemort için çalışırken Tarikat için casusluk yapıyordun. Malfoy'un savaş sırasında ne yaptığını biliyorsundur."

"Neden böyle bir bilgiye sahip olduğunuzu varsayıyorsunuz?"

"Çünkü beni onunla çalışmaya zorladın. Savaş suçlusu olma ihtimali yüksek olan, tanımadığım bir adamla Bozulmaz Yemin etmemi sağladın."

"Size hiçbir şey yaptırmadım Bayan Granger. Seçme şansınız vardı. Onunla çalışmayı seçtiniz. Savaş sırasında yaptıkları ya da yapmadıkları sizin görevinizle ilgili değil. Size en başta söyledim, ona fazla yaklaşmayın."

"Ben değilim."

bir sessizlik daha uzadı. "Patronusunuz nedir,

Bayan Granger?"

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Bir su samuru, profesör."

Başını salladı. "Bir Patronus her büyücüye özgüdür, doğru mu?"

"Evet."

"Bay Malfoy'un patronusunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır." Onun bir Patronus'u olduğunu bile bilmiyordu. Her büyücünün yoktu. "Bir ejderha. Vahşi ve koruyucudurlar ama aynı zamanda sahiplenicidirler."

Birden Malfoy'un kolundaki dövme anlam kazandı. Pazusu boyunca uzanan büyük bir ejderha. Sahiplenici. Snape onu tam olarak neye karşı uyarıyordu?

"Tehlikeli biri mi?" diye sordu.

"Senin için mi? Hayır."

Yutkundu, bir sonraki sorusunun cevabı konusunda endişeliydi. "Tehlikeli olabilir mi?"

Bir duraklama oldu.

"Son derece öyle."

Bölüm 16

Sabah insanı değildi, bu yüzden Pansy'nin 7'de odasına dalması tam olarak nazik bir uyandırma çağrısı .

Pansy iki büyük çantayı içeri taşıırken, "Sana ihtiyacın olan her şeyi getirdim," dedi.

Hermione kelime bile üretemeyecek kadar yorgundu, sadece yavaşça gözlerini kırıştırdı ve Slytherin kızının esasını alıp birkaç büyüyle odasını süslemeye başlamasını izledi.

Slytherin nevresimi ve yastıkları -gördüğü ucuz türden olmasa da. Saten miydi yoksa ipek mi? Sonra yatağın altına, üzerinde zengin kadifeden Slytherin sembolü olan bir battaniye yerleştirildi.

Köşedeki sevdiği okuma koltuğunun üzerine zümrüt yeşili battaniyeler örtülmüştü. Her şey pahalı ve zevkli görünüyordu. Slytherin kupaları ve defterleri. Yeşil olmayan ya da bir yılanı gururla sergilemeyen hiçbir şey yok gibiydi.

Her şey bittiğinde ve odası Slytherin yatakhaneinin katalog görüntüsüne dönüştüğünde, Pansy değerlendirici gözlerle ona döndü.

Hermione saçlarını beceriksizce bir tarafa iterek yelesini toparlamaya çalıştı.

"Senin tarzın ne?" Pansy sonunda sordu.

"Tarz mı?" Bu gereken bir şey miydi? "Bir tarzım olduğunu sanmıyorum."

Sırıttı. "Belli ki."

Slytherinler hakkında ne dersiniz deyin ama onlar her zaman kusursuz giyinirlerdi. Çok zengin bir aileden gelmelerinin kesinlikle yardımı dokunmuştu. Pansy, Hermione'nin asla olamayacağını bildiği bir şekilde her zaman zahmetsizce şıktı.

"Al, bunu . çalışırız," dedi Hermione'nin kollarına bir sürü giysi yerleştirip onu banyoya doğru iterken.

Slytherin üniformasını giydiği ilk gün bile değildi, o yüzden bu kadar büyütülecek ne olduğunu gerçekten anlamamıştı. Banyodan çıktığında Pansy içini çekti. Önce Hermione'nin kravatını gevşetti. Sonra saçına bir saç bandı yerleştirdi. Bir başka hızlı büyüyle de biraz makyaj yaptı. Kendini onun kişisel oyuncak bebeği gibi hissediyordu.

", gidelim," dedi işi bittiğinde. "Tam olarak nereye?"

"Birinin sana ipleri göstermesi gerek."

Daha fazla soruya fırsat vermeden hızla yürümeye başladı. Hermione de ona ayak uydurmaya çalışarak peşinden gitti.

"Birinci kural: Kendi kurallarını kendin koy. Kendin için düşünemiyorsan Slytherin değilsindir," dedi Pansy koridorda yürürken soğukkanlı bir otoriteyle. Hermione nereye gittiklerini biliyordu. Ortak salona. Şimdiye kadar oradan bilerek uzak durmuştu. Slytherin ortak salonunu yeni evi olarak adlandırmak çok gerçekçi olacakmış gibi hissediyordu.

"İki numaralı kural: Ateşe ateşle karşılık ver yoksa yanarsın.

Üç numaralı kural: Bu ev bir ailedir ve bağlıyız... tabii ki daha iyi bir fırsat çıkmadığı sürece."

Hermione başını sallamak istedi. Slytherinler. Ama artık o da bir Slytherin'di.

"Dört numaralı kuralı söylemeye gerek yok: Asla kırmızı ve altın rengi giyme." Koyu renk gözleri bunu anladığını onaylamak istercesine Hermione'ye dikildi.

"Evet," diye iç geçirdi. "Belli ki."

"Beş numaralı kural: Yakalanmadığınız sürece ne yaptığınızın bir önemi yoktur."

Ortak salonun önünde durdular ve Pansy Hermione'nin odaya doğru yürümesini bekledi. Hermione birkaç adım attı ve tahtadan oyulmuş bir yılanın bulunduğu devasa kapı açıldı. Ortak salon gündüz bile büyüğü görünüyordu ve Hermione bir an için her şeyi içine çekti.

"Altı numaralı kural: Birinin suçlanması gerekiyorsa, bunun siz olmadığınızdan emin olun."

Pansy kararlı adımlarla yürümeye devam etti, Hermione de onu takip etti. Orada bulunan birkaç Slytherin onu dikkatle izledi.

"Yedi numaralı kural: Asla yatağı kızgın girme. Uyanık kal ve intikamını planla."

Pansy bir kahve barına doğru yürüdü ve Hermione Gryffindor ortak salonunda böyle bir şey olmadığı için kendini tamamen aldatılmış hissetti. Bir su ısıtıcısı ve birkaç poşet çay onu mutlu . Bu arada Slytherin'lerde koca bir kahve barı vardı. Barista siparişini aldı ve onlara latte yapmaya başladı. Belki de bir Slytherin olmak o kadar da kötü değildi?

Pencere kenarındaki pelüş kadife sandalyelerde otururken birden kendini evinde hissetti.

"Ve sekiz numaralı kural ve hepsinden önemlisi: Gerçekten arzuladığınız şeyi yapın ve asla başkalarının ne düşündüğü konusunda endişelenmeyin."

"Bunları yazmalı mıydım?" Hermione sordu.

Pansy sırtıttı. "Seni daha sonra sorgulayacağım. Son kuralın eski bir Gryffindor için en zoru olduğunu tahmin ediyorum. Siz her zaman mağduru oynuyorsunuz." Gözlerini devirdi.

"Başkalarına yardım etmekten mi bahsediyorsun?"

"Adına ne dersiniz deyin." Pansy mükemmel manikürlü parmaklarını umursamazca salladı. "Önce kendini düşünmelisin çünkü başka kimse düşünmez. Örneğin muggle uçuşlarını ele alalım."

Hermione neredeyse kahvesinde boğuluyordu. Pansy Parkinson muggle uçuşlarından . "Sen hiç muggle uçağına bindin mi?"

"Merlin, hayır. Ama yolcuların başkalarına yardım etmeden önce kendilerine oksijen maskesi takmaları duyurduklarını duydum ve bunun mükemmel bir benzetme olduğunu düşündüm."

Birdenbire, son ev kuralı artık o kadar da bencilce görünmüyordu. Neredeyse ona mantıklı geliyordu.

Pansy kahvesinden bir yudum aldıktan sonra dudağındaki köpüğü kibarca yaladı. "Her zaman başkalarının senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişeleniyor gibisin. Mesela Malfoy'la aranızda olanları ele alalım. O gece onu becermek istedin mi?"

Hermione kızardığını hissederken Pansy ona havayla ilgili bir şey sormuş gibi baktı. Hermione başını sallamadan önce beceriksizce boğazını temizledi.

"Ve sen . Hiç de Gryffindor'a yakışmayan bir . Ne istiyorsan onun peşinden git. Her durumda kendine gerçekten ne istediğini sor."

"Ne yani, diğer insanlara hiç saygı duymadan mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben öyle bir şey demedim. Elbette, bazen bir durumdan gerçekten ne elde edebileceğimizin sınırları vardır. Ama önce kendinize ne istediğinizi sorun, belki bu başarılabilir bir şeydir."

Hermione bir an için bunu düşündü. Malfoy'un kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamasını hep çok özgürleştirici bulmuştu.

"Derse gitmem gerekiyor," dedi Pansy. "Salı günü, akşam sekizde, Nott'un yerinde." "Salı günü ne?"

Pansy şaşkın şaşkın ona baktı. "Nott'un evinde takılıyoruz. Olan şey bu."

Bu noktada, dava dosyalarını tersten biliyordu, ki ne kadar küçük oldukları düşünülduğünde bu hiç de zor değildi. Bu ona Malfoy hakkında hiçbir şey içermiyormuş gibi görünen parşömeni hatırlattı. Belki de onlar hakkında yazacak fazla bir şey yoktu?

Tüm bu gizlilikten sıkılmaya başlamıştı. Snape ona sadece gerekli gördüğü kadar bilgi veriyordu ve Malfoy potansiyel bir savaş suçlusuydu.

Bu yüzden kendini oldukça tehlikeli bir mahalledeki küçük bir evde buldu. Hobson'ın evi. Adresi dava dosyalarından almıştı. Belki orada değerli bir şey bulabilir ve Malfoy'la aralarındaki bu tuhaf anlaşmaya bir son verebilirdi. Böylece o soğuk bir muamma olmaya geri dönebilir, kendisi de iksiri ve geleceği üzerinde çalışmaya devam edebilirdi. Her ne olacaksa.

Ölü bir Ölüm Yiyen'in evine zorla girmek pek de onun rahatlık alanına .

Siyah kot pantolon ve sade siyah cübbe giymiş, saçlarını arkadan bağlamış, mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyordu. Sokaktaki hiç kimse ona dikkat etmiyor gibiydi. Ev boş görünüyordu.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diye fısıldadı kendi kendine.

Hızlı bir kilit açma büyüyle kilidi kırdı ve kapıyı açtı. Ev küçük ve karanlıktı. Merdivenleri takip ederek en üst kata çıktı.

Her şey Hobson'ın bıraktığı yerde duruyor gibiydi. Hermione yavaşça dolabını, çekmecelerini, masasını, yani neden birinin onu öldürmek istediğine ve neden birinin bunu bir sır olarak saklamak için özenle hazırlanmış bir zehir bulduğuna dair ipucu verebilecek her şeyi gözden geçirdi. Zehirde kullanılan malzemelerin izini sürmek için bir büyü yaptı. Mutfakta bir şey bulamayınca yoluna devam etti.

Oturma odasında büyü aydınlandı. Daha ayrıntılı bir büyü yaptı ve yerde başka bir maddenin izlerini buldu. Bir şişe alarak maddeyi içine attı ve mühürledi.

Hobson'ın kitaplığı oldukça hüzünlüydü. Dürüst bir okuyucu değilmiş o zaman.

birkaçını karıştırırken bir fotoğraf düştü. Onu eline alınca dondu kaldı. Çok daha genç olsa da Hobson'ı Bellatrix'le birlikte gördü.

Hermione onun herhangi bir görüntüsünü görmekten kaçınmıştı. En ünlü Ölüm Yiyenlerden biri olduğu için bu tamamen kaçınılabılır bir şey değildi. Genelde ona bakmadan önce kendini zihinsel olarak hazırlayabiliyordu ama şimdi sadece Bellatrix'in kameraya gülümseyip kollarını garip bir şekilde salladığı döngüsel görüntüye bakıyordu.

"Anımsamak mı?" Ses onu korkuttu ve kitabı elinden bıraktı.

Her şey hissizleşti. Kendisiyle aynı odada duran Bellatrix Lestrange'e baktığında göğsünü bir soğukluk pençeledi. Yüzündeki manyak ifade değişmemişti ve ona hınzırca bakan o gözler de değişmemişti.

Hermione yutkunurken, "Bu gerçek değil," dedi.

İşkence gördükten hemen sonra, Bellatrix orada yokken onu ara sıra görüyordu. Sonra onun görüntüsü kâbuslarına gömüldü.

Bellatrix kıkırdayarak, "Ama ben öyleyim," dedi.

Hermione, "Bu gerçek değil," mantrasını defalarca . Gözlerini kapatarak nefes alış verişine odaklanmaya çalıştı. Kahkaha kaybolana kadar giderek uzaklaştı.

Gözlerini tekrar açtığında, bir Ölüm Yiyen maskesine baktı. Deliriyor muydu? Sonuç bu muydu?

Ama sonra Ölüm Yiyen esasını doğrulttu ve ona doğru bir büyü fırlattı. Yoldan atladı ve kitaplığa çarparak onu yok eden patlamadan kıl payı kurtuldu. Koşarak yan odaya girdi, kapıyı kapattı ve gözden kaybolmaya çalıştı. Ama hiçbir şey olmadı. Bu yerde neden koğuşlar vardı? Ölüm Yiyen kapıyı tekmeleyip içeri girdiğinde soru soracak zaman yoktu.

Hermione, "Expelliarmus," diye bağırdı ama Ölüm Yiyen onun büyüünden sıyrıldı.

"Crucio," diye bağırdı ve kadın sıçrayarak masaya çarptı, altında cam kırıkları hissetti.

"Stupefy," dedi ve denenmiş ve test edilmiş büyüü sonunda işe yaradı.

Asasından çıkan kırmızı bir ışık Ölüm Yiyen'in tam göğsüne isabet etti ve adam yere düştü.

Başka bir ses duymadan önce zar zor ayağa kalktı. "Diffindo."

Büyü omzundaki eti kolaylıkla ve hassas bir şekilde kesti. Acı o kadar yakıcıydı ki, refleks olarak asasını bıraktı. Odaya dört Ölüm Yiyen'in daha girdiğini görünce, asasını geri almak için yere düştü.

Kan kolundan aşağı akmaya devam ediyordu ve Ölüm Yiyenlerden birinin asasını kendisine doğrulttuğunu gördü. Parmakları asasını tutmaya çalıştı ama kanla kayganlaşmıştı.

"Avada Kedavra."

Ama büyü hiç gelmedi. Önündeki Ölüm Yiyen yere yığılırken ne olduğunu anlamak bile zordu. Arkasında koyu renk cüppeler içinde iri bir figür duruyordu. Malfoy.

Kalan Ölüm Yiyenler arkalarını döndüler ve hızla ona lanetler yağdırdılar. Onları kolaylıkla savuşturdu. Onu daha önce hiç dövüşürken görmemişti ve öldürücü lanetleri inanılmaz derecede zahmetsizce kullandığı gerçeği olmasaydı, izlemek neredeyse büyüleyici olurdu. Kelimeler dudaklarından ölümcül şiir gibi dökülüyordu. Yüzü sanki kendisi de bir maske takmış gibi soğukkanlıydı. Soğuk bir kararlılık. Dörde karşı birdi ama yine de Malfoy'un haksız bir avantajı varmış gibi görünüyordu.

Dört Ölüm Yiyen yerde cansız yatarken, Hermione'ye bile bakmadan cesetlerinin üzerinden geçti. Hermione ilk kez Ölüm Yiyen Draco Malfoy' yüzünü gördü. Her zaman insanlık dışı derecede soğuk ve kontrollü görünürdü ama bu versiyonu her türlü duygudan daha da yoksundu. Eğer bir silah insan şekline girmişse, şu anda ona baktığından oldukça emindi. Draco, sersemlettiği beşinci Ölüm Yiyen'in üzerinde duruyordu. Asasını kaldırmadan önce bir duraksama oldu.

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin-"

Ama öldürücü lanetinden çıkan yeşil ışık çoktan hedefini bulmuştu. Adam asasını kılıfına geri yerleştirirken kadın suskun bir şekilde ona baktı. İkinci bir asa vardı.

"Affedilmeyenler için farklı bir asa mı kullanıyorsunuz?" Çıkarım yaptı.

İlk kez onunla yüz yüze geldi. "Şimdi konuşmak istediğin konu bu mu? Farklı asalar kullanmam mı? Sana özelliklerini anlatayım mı yoksa hemen Ollivanders'a gidelim de sana modelini göstereyim mi?" Sesindeki öfke elle tutulur gibiydi.

Öfkeyle ayağa kalktı, yaralı omzunu tutuyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz? Belki de savaş sırasında ne yaptığın hakkında konuşabiliriz? Her ne yaptıysan, öldürme lanetlerini kullanma konusunda seni oldukça rahatlatmış olmalı."

Dişlerini sertçe birbirine geçirdi. "Artık bir Gryffindor değilsin. Dünyaya siyah ya da beyazmış gibi bakmayı bırak."

"Cesetlerle dolu bir odada duruyorum. Bana oldukça siyah ve beyaz görünüyor."

"Burası gerçek dünya Granger. Hogwarts'ta eğitim görmüyorsun. Bu adamlar buraya oyun oynamaya gelmedi."

"Peki ya ?" Ölüm Yiyen'i işaret etti. "Onu öldürmene gerek yoktu, zaten ölmüştü."

"Ah, Gryffindor'a özel: Sersemletme büyüsü." "İşe yaradı, değil mi?"

"Senin üzerinde crucio büyüsunü kullandı ve sen de ile mi karşılık verdin?" İki numaralı kural: Ateşe ateşle karşılık ver yoksa yanarsın.

Adam haklı mıydı? Çok mu saftı? Ölümü hak etmişler miydi? "Neden onları tutuklatmıyorsunuz?"

Bu konuşma başını ağrıtıyormuş gibi burnunun kenarını sıktı. "Sana işkence etmek ve büyük ihtimalle seni esir almak için buradaydılar ve senin ilk endişen onlarla nasıl başa çıktığım mı?"

"Ben cellat değilim," dedi ve adamın gözleri bunun üzerine bir ton daha karardı.

Onu atlattı ve Ölüm Yiyenlerden birinin yanına diz çökerek maskesini çıkardı. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. "Onu tanıyor?"

Başını iki yana salladı.

"Bir grup Ölüm Yiyen'in Hobson'ın evinde ne işi var?" Malfoy

linik bir kesinlikle, "Onlar Ölüm Yiyen değildi," dedi.

Ölüm Yiyenler değil mi? Ölü adamın kolunu kaldırdı ve teninde belirgin bir şekilde duran Karanlık İşaret'i gördü. "Buna ne diyorsunuz o zaman?"

"Bir illüzyon." Asasını aldı ve hızlı bir büyüyle mürekkep kayboldu. Bunu işaretle yapamazdın.

Bir kez olsun daha fazla soru sormasına gerek kalmamıştı, zaten onun için cevaplıyordu. "Grubu araştırıyordum. Ölüm Yiyenler gibi davranarak cinayet işliyorlar. Çoğunlukla kiralık suikastçılar."

"Ama neden bu gece buraya geldin? Burası boş."

"Emin değilim."

"Ayrıca, neden burada hayaletlere karşı bir koruma var?"

Gözleri büyüdü ve başka bir büyüyle koğuşlardan oluşan tüm bir güvenlik sistemine baktı. "Kahretsin, buradan hemen çıkmamız gerek."

"Neden, ne-"

Malfoy'un eli kızın ağzına çarparak onu susturdu ve sonra uzaktan sesler duydu. Onu duvara, bir dolabın yanına itti ve hızlı bir gizlenme büyüü yaptı. Görünmezlik pelerininin ardında gözden kayboldular.

Sesler yaklaştı ama hiçbirini tanıdık gelmiyordu. "Yanlış alarm olabilir mi?" Bir erkek sesi sordu.

"Bu tür koğuşlarda olmaz," diye cevap verdi bir kadın sesi.

Malfoy'un vücudu onu duvara sıkıca bastırdı, her kası gergindi. Bu kez insanları tanıyordu, tepkisinden bunu anlayabiliyordu.

Sarışın kadın odaya girerken, "Merlin, yanlış alarm değilmiş," dedi.

Hermione üniformayı tanıdığında omurgasında soğuk bir ürperti hissetti. Seherbazlar.

Malfoy'un nefesi Hermione'nin teninde dans ediyordu. Elini hâlâ Hermione'nin ağzından çekmemişti.

"Ölüm Yiyenler mi?" Adam sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunda işaret yok. Sanırım Ölüm Yiyenler olmak istiyorlar."

"Neden buradaydılar?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha iyi bir soru, hepsini kim öldürdü?"

Hızlı bir teşhis büyüü kullandı. "Öldüren lanet. Her biri." "Affedilemezler.

Pekâlâ, raporu yazacağım."

"Hayır, Hobson davasıyla ilgili hiçbir şey yazılı hale getirilmiyor. Amirime söylerim. Oradan yukarıya doğru çıkar."

Adam alay etti. "Hobson davasını bu kadar özel yapan ne?"

"Bilmiyorum ve sormuyorum. Hadi gidelim buradan."

Adımlarının oturma odasını geçtiğini ve sonra merdivenlerden indiğini duydu. Kapı açıldı ve kapandığında Malföy onu bırakıp yanına çekti.

"Bakanlık bunu örtbas mı ediyor?" Nefes nefese sordu.

"Şimdi olmaz." Onu merdivenlerden aşağı banyoya girerken kolundaki eli acıttı. Sadece küçük pencereyi açmak için onu bıraktı. "Önce bayanlar."

Evin arkasındaki küçük bir sokağa inene kadar tırmandı. Malföy pencereden geçmek için biraz daha çaba harcadı. Kızın yanına geldiğinde onu kendine doğru çekti ve gözden kayboldular.

Bir çırpıda, bir hastane odasına benzeyen bir yeniden belirdiler.

Kadın nerede olduklarını anlamaya çalışırken adam cüppesini silkti.

"Cübbeni çıkar." Emri katıydı.

Kadın hemen itaat etmeyince, adam hayal kırıklığıyla içini çekti. "Omzuna bakmam gerekiyor."

"Kendim iyileştirebilirim."

"İyi," diye tısladı dişlerinin arasından. "O zaman evimde kan kaybından ölmeden önce bunu yap."

"Malikânede miyiz?"

"Evet, şifa kadranı."

Elbette, emrinde koca bir hastane odası vardı.

"Yavaş yavaş kan kaybından ölürken tüm araziye gezmek ister misin?" Öfkesi keskindi.

Adam orada durmuş, ellerini öfkeyle kalçalarına dayamıştı ve kadın onun bembeyaz gömleğinin üzerine iki asayı sabitleyen siyah deri bir kayış taktığını fark etti. Asalar biraz farklı renkteydi. Biri koyu gri, diğeri ise gördüğü en siyah renkteydi.

"Granger!" Sesi ona doğru yükseldi.

"Kendim yaparım." Cübbesini silkti ve nefesinin altından küfretti. Omzunu oynatmak kesinlikle iyi bir plan değildi. Acı boynundan yukarı ve kolundan aşağı doğru yayıldı. Cübbenin kumaşı ayaklarının dibinde biriktiğinde, beyaz bluzunun kolu görünür hale geldi. Kanla ıslanmıştı.

Malfoy daha solgun görünüyordu, eğer bu onun için mümkünse tabii, ve gözleri kızın koluna dikilmişti.

"Arkanı dönebilir misin?" Diye sordu.

Başka bir şey söylemeden yaptı. Bluzunun düğmelerini açtı ve kollarını . Acıdan inlediğinde, Malfoy'un yumruğunun karşılık olarak sıkıldığını gördü.

Aynada kesiğe baktı. Merlin, bu kadar acı vermesine şaşmamalı. Tendonlar kesilmişti. Doğrudan kemiğe kadar görebiliyordu. Asasını aldı ve ilk iyileştirme büyüsünü yaptı ama yaraya ulaşmak zordu. Daha fazla bükerek tekrar denedi ama yine ıskaladı.

"Bu çok saçma Granger," dedi ve arkasını döndü.

"Hayır!" Üzerinde sutyen ve kot pantolonundan başka bir şey yokken protesto için bağırdı.

Cübbesini ona uzatırken gözleri onunkilerden ayrılmadı ve o da cübbeyi bir battaniye gibi kullanarak üzerini örttü.

"Otur," diye emretti ve bu kez kadın itaat etti.

"Diffindo," diye bitirdi adam kızın kesik izine

baktığında. Kadın başını salladı.

"Acıtacak," dedi gri asasını kılıfından çıkarırken. "Biliyorum."

Diffindo kesiklerinin iyileşmesi daha zordu çünkü bunlar büyü . Bıçakla kesmek daha çok tercih edilirdi.

İlk şifa tılsımını söylerken sesi yumuşaktı ve tılsımın karmaşıklığı onu etkilemişti. Ama sonra derisinin çekildiğini ve yandığını hissetti. Tırnakları ellerine batıyordu.

Malfoy sessizce ve kararlılıkla çalışıyordu. İronik bir şekilde, şifacı olarak oldukça yetenekliydi. En azından et yaraları söz konusu olduğunda. Daha önce izi kesip çıkarmaya çalıştığını ve yaralarını iyileştirme konusunda uzmanlaştığını söylemişti. Belli oluyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde nazikti. Hermione sesini çıkarmasa da, Hermione'nin ne zaman acı çektiğini anlıyor gibiydi ve büyülerinin hızını ya da yavaşlatıyordu. Ona karşı, Hermione'nin kendisine karşı olduğundan çok daha nazikti.

Bir temizleme büyüyle kolundaki tüm kan temizlendi. "Bir yara izi var ama kara büyü olmadığı için çabuk iyileşecektir."

Onun için yeni bir beyaz bluz yarattı ve masada yanına koydu, sonra arkasını döndü. Bluzu silkti ve tekrar tamamen giyindiğinde cübbesini alıp ona geri verdi.

"Teşekkür ," dedi ve ahlaki açıdan şüpheli yöntemlerle de olsa hayatını kurtardığını fark etti.

Gümüş gözleri sessiz bir gözlemle onunkilere kaydı ve başıyla onayladı.

Son derece tehlikeliydi ama onun için değil. Onun varlığında kendini bu kadar hissetmesi garipti. Beş kişiyi kolaylıkla ve hiç pişmanlık duymadan öldürmüş olsa bile.

Gözleri kızın yüzünde dans ediyor, bir şeyler arıyordu. Tehlikeli hissettiriyordu ama çok farklı bir nedenden dolayı.

"Bakanlık bu işe ne kadar dahil?" Sessizliğin içinde sordu.

"Bilmiyorum."

Bir başka önemli bilgiyi daha fark etti. "Suikastçıların kimin için çalıştığından emin değilsin. Bizi teşhis edemesinler diye onları öldürdün."

Hiç irkilmedi. "Ölü bir adam konuşamaz."

Beş numaralı kural: Yakalanmadığınız sürece ne yaptığınızın bir önemi yoktur.

Bölüm 17

Tuhaftlık bunu karşılamaya yetmiyordu. Draco Malfoy'un özel hastanesinde, Malfoy'un Ölüm Yiyen bir suikastçının elinden aldığı bir yarayı iyileştirmesinin ardından duruyordu.

Hermione, "Bakanlık ya bir şeyleri örtbas ediyor ya da bu cinayetlerle doğrudan ilgili," dedi ve Malfoy başını salladı.

"Neden Hobson'ın evine tek gittin?" Onun bu soruyu sormasını bekliyordu.

"Yaptığımı nereden biliyorsun?"

"Soruma cevap vermiyorsun."

Kollarını önünde kavuşturdu. "İyi. Çünkü bu gizlilikten bıktım. İkiniz bana tüm bilgiler konusunda güvenmiyorsunuz ve ben de bu görevi bir an önce bitirmek istiyorum."

"Ah, ve eski bir suç mahalline tek başına gitmek bunu yapmanın yolu gibi görünüyordu. Sanırım öyle ya da böyle göreviniz sona erecekti."

İnsanı çileden çıkarıyordu. "Ben senin soruna cevap verdim. Şimdi de benimkini cevapla. Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Sizi arıyordum ve üzücü hayatınızın normalde olmanıza izin verdiği üç ya da dört yerden hiçbirinde olmadığınızda, bir şeylerin yanlış gittiğini düşündüm. Sonra masanda Hobson'ın dava dosyasını gördüm ve adresi kırmızı mürekkeple daire içine alınmıştı."

"Yani, beni takip mi ettin?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Evet, benim suçum bu gibi görünüyor, Granger. Bir grup suikastçı üzerine çullanırken seni takip ettim. Ama merak etmeyin, sersemletme büyüleriniz hazırды."

İnledi. "Şu sersemletme büyülerine bir son ver artık."

Adam ona sıırttı. "Eğer istersen."

Gözlerini devirdi. "Şimdi ne yapacağız? Bakanlık içinde bu konuyu sorabileceğimiz güvenilir kaynaklarımız var mı?"

"Sakın Potter demeye cüret etme."

Harry'yi hiç düşünmediğini fark ettiğinde göğsünde ani bir sızı hissetti. Ona güvenmediğinden değildi bu. Sadece Bakanlık söz konusu olduğunda onun kör bir noktası olabileceğinden endişeleniyordu.

"Değildim."

"Bakanlıkta pek arkadaş edinemedim." "Neşeli

kişiliğimize bakılırsa şaşırtıcı."

Ona bir bakış fırlattı. "Şu anda elimizde somut bir şey yok. Aramaya devam etmeliyiz."

"Buradan süper gizli laboratuvarınıza nasıl gideceğiz?"

Gümüş gözler kısıldı. "Neden?"

Şişeyi cebinden çıkardı. "Daha yakından bakmak istiyorum."

Laboratuvarına geri dönmek garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Hiç tereddüt etmeden ekipmanı aldı ve çalışmaya başladı.

Malfoy masaya yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine geçirmiş, onu yakından izliyordu. Berraklaştırıcı iksirleri kullandı ve ardından içindekileri mikroskobun altına yerleştirdi.

"Huh," dedi şaşkınlıkla.

"Bir ," dedi sabırsızca ve mikroskobun üzerine eğildiğinde onun kenara çekilmesini bile beklemedi. "Neye bakıyorum ben?"

"Sanırım bu celeritas. Bazı iksirler için kullanılan eski bir madde. Yıllardır kullanılmıyor."

Hobson bunu deniyor muydu? Bu yüzden mi öldürüldü? Ancak Hobson eski iksirlerle oynayacak birine benzemiyordu.

Malfoy derin düşüncelere dalmıştı. "Ne işe yarıyor?" Sonunda sordu.

"Bazı iksirlerin daha hızlı çalışması için güçlendirici olarak

kullanılırdı." "Zehrin ana bileşenleri neydi?"

Parşömeni malzemelerle doldurdu ve adam derin bir konsantrasyon içinde arada bir gözlerini kapatarak onları inceledi. Sonra dimdik durdu. "Zehir işe yaramamalıydı. Bu malzemelerle değil."

Onun mantığını takip etti. "Celeritas olmadan çalışmaz."

Adam başını salladı.

İçinde, bir araştırma projesinde nihayet bir başarıya ulaştığında hissettiği gibi bir heyecan vardı. Diğer bileşenler nispeten yaygındı. Celeritas kesinlikle öyle değildi. "Bakanlıkta celeritas var mı?"

"Onların iksir laboratuvarına hiç erişimim yok. Oldukça sıkı bir güvenlik altında." Heyecanı azaldı ama sonra Malfoy'un yüzünde bir sırıtma gördü.

"Ama...?" diye sordu.

"Bakanlıkta güvenliğin gevşek olduğu bir gece var." "Ne zamanmış o?"

"Valinin Balosu, üç gün . Ben gideceğim ve diğerleri ucuz ateş viskisiyle sarhoş olurken ben de onların iksir laboratuvarını kontrol edeceğim."

"İyi deneme ama ben de seninle geliyorum."

Kaşları kalktı ve sırtışı daha da büyüdü. "Benimle çıkacak , Granger?"

Bunu iyice düşünmemiştir. "Ben... hayır... yani resmi olarak, sanırım evet."

Kıkırdadı. "Yüzün kızarıyor."

"Oh, kapa çeneni."

Hermione saçını düzeltti ve siyah kazağının kırıışık olup iki kez kontrol etti. Kıyafetini seçerken siyah bir kazak ve siyah bir kot pantolonun basit ve kolay olduğunu düşünmüştü. Şimdi, Theo Nott'un ev-düzeltilme-konağının önünde dururken, artık o kadar emin değildi. Her Slytherin mide bulandırıcı derecede zengin miydi? Bunu nasıl bilmiyordu. Buradaki tek muggle doğumlu cadı olmakla kalmıyor, aynı zamanda fakir bir muggle doğumlu oluyordu.

Aslında orta sınıf bir aileden ama Nott'un evi olan şatonun fonunda kendini fakir hissediyordu.

"Granger," dedi Blaise Zabini sırtarak onun yanında. "Sonunda içeri girecek misin yoksa sadece gece havasını mı seyrediyorsun?"

Sözde arkadaşlar arasında sıradan bir akşamdı ama Zabini Londra'nın en iyi kulübü için giyinmiş görünüyordu. Ucuz kazağı aniden teninde kaşındırıcı bir his uyandırdı.

"İçeri girmeme izin verilmeden önce altınla yıkanmam gerekmediğini bilmiyordum."

Kıkırdadı ve kapıyı açtı.

Nott Malikânesi Malfoy'un sarayından oldukça farklıydı. Daha sıcak hissettiriyordu. Daha az kale ve daha çok birinin gerçek evi. Çok zengin birinin.

Pansy, Theo'nun laboratuvarında oturmuş, bir kitap okuyordu.

"İçeri girdiklerinde Blaise, "Bir oda tutun derdim, ama burası sizin eviniz," dedi.

Hermione Draco'nun orada olup olmayacağından emin değildi ama rahatlamıştı, sarışın safkan ortalıkta görünmüyordu.

"Granger," dedi Theo geniş bir gülümsemeye. "Karanlık tarafa hoş geldin."

"Malfoy nerede?" Pansy sordu.

"Seherbazlık görevi," diye karşılık verdi Blaise.

Hermione kendini hiç bu kadar yabancı hissetmemişti. İçinde durduğu oda ailesinin tüm evi kadar büyüktü. Duvarlarda zevkli sanat eserleri asılıydı. Büyük bir raf geniş bir kitap koleksiyonuyla doluydu.

"Sana içecek bir şeyler getireyim," dedi Theo, içinde bardak ve içki şişeleri olan bir tepsiye doğru yürürken. Buz dolu bir kovanın içinde bir şampanya şişesi vardı. "Şampanya mı?"

Kadın başını salladı ve adam ona içinde şampanya olan

bir flüt uzattı. "Peki, şu ana kadar ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

Etrafını işaret etti.

"Çok güzel bir ev... ya da köşk." "Malfoy

Malikanesi'nden daha iyi, değil mi?"

Pansy inledi ve Blaise gülmeye başladı. "Yine mi bu?"

Theo, "Şşşt, bırak o karar versin," dedi.

Blaise, "Malfoy'lara gittiğini varsayman büyük cesaret," diye ekledi.

"Eminim malikâneye de gitmiştir," dedi Pansy geniş bir sırıtışla.

Hermione kızardığını hissetti ve şampanyadan büyük bir yudum aldı. "Bahse girerim," dedi Blaise.

Hepsi ona dönmüş, bir cevap bekliyordu. Tanrım, onun Malfoy'un evine başka nedenlerle gittiğini düşüneceklerdi.

"Malikaneye gittim."

Blaise içini çekti ve Pansy zaferle gülümsedi.

Theo tekrar odayı geçti ve kanepede Pansy'nin yanına oturdu. "Soruma geri dönelim. Hangisini daha çok seviyorsun? en seçkin ilk baskıların yer aldığı devasa bir kütüphane olduğunu bilmeni isterim."

Blaise güldü. "Bu yönlendirici bir soru."

Theo omuz silkti. "Malfoy Malikanesi'nin terk edilmiş bir müzeye benzediğini hepimiz biliyoruz."

"Sevgilim," dedi Pansy onun saçlarını tararken. "Malfoy Malikânesi senin malikânenden dört oda ve iki banyo büyük olduğu için kıskanıyorsun."

"Boyut önemli değil," diye karşı çıktı Theo. "Bizim daha üstün bir mimarımız var ve bahçemiz bana göre çok daha etkileyici. Granger, sen ne düşünüyorsun?"

"Malfoy Malikanesi'ni pek fazla görmedim." Bunu söylediği anda söylediğine pişman oldu. Yatak odasının dışında bir şey görmediğini kastettiğini düşünerek ılık çalmaya başladılar. Onlara malikâneye sadece gizli bir cinayet üzerinde çalışmak için gittiğini söyleyemezdi.

ve Malfoy'un yatak odasının içini hiç görmemişti. "Ama malikâne daha büyük olsa da, sizin eviniz daha sıcak görünüyor -grotesk bir milyarder tarzında."

"Yani, mi?" Blaise özetledi.

"Ben bahçeyi görmedim," diye ekledi Hermione. "Hadi bunu değiştirelim." Theo ayağa kalktı ve yürümeye başladılar.

Pansy Hermione'ye yetiştii. "Theo ve Malfoy çocukluklarından beri bu aptal yarışmayı sürdürüyorlar." Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi.

Büyük cam kapılar açıldı ve dolunay tarafından oldukça parlak bir şekilde aydınlatılan bahçelere baktılar. Çevre düzenlemesi çok güzeldi.

Theo viskisinden bir yudum alırken, "Dünyanın dört bir yanından getirilmiş 47 farklı türde ağacımız ve 378 çeşit çiçeğimiz var," dedi.

"Bu bir quidditch sahası mı?" Hermione uzaktaki bir sahaya bakarak sordu.

"Evet, babam küçükken büyükbabam yaptırmıştı. Çok köklü Quidditch oyuncularından oluşan uzun bir soydan geliyorum."

"Pekâlâ, bahçe etkileyici. Bu puan gidiyor," diye duyurdu Hermione.

"Doğru cevap bu," diye gülümsedi Theo. "Malikâne, Malfoy 'nden daha iyi."

Pansy Hermione'ye kaşlarını kaldırarak, "Bunu Malfoy'a söyleme," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Theo sordu. "O solgun piçi bir daha gördüğümde ona söyleyeceğim ilk şey bu olacak."

Bahçenin ortasındaki banklara oturdular. Onlar şakalaşırken ve hikâyeler anlatırken şampanya gelmeye devam etti. Blaise şikayet etti

aşk hayatı ya da hakkında. Theo saçma Seherbaz programı hakkında konuştu. Pansy ikisiyle de dalga geçti. Şimdiye kadar Hermione Slytherin grubunun arasında kendini çok daha rahat hissetmişti.

"İyi bir kanat kadını mısın?" Blaise ona sordu. "Çünkü yardıma ihtiyacım var. Çok açık. Ve bu ikisi bir erkek arkadaş bulmama yardım etme konusunda berbatlar."

"Berbat değiliz," diye itiraz etti Pansy. "Sadece çok seçicisiniz."

Blaise gözlerini devirerek onlara baktı. "İkiniz birbirinize o kadar aşıksınız ki, odada başka birinin olduğunu bile fark etmiyorsunuz."

Pansy'nin Hermione'ye doğru gülümsemesi Hermione'nin bir sonraki söyleyecekleri konusunda anında temkinli davranmasına neden oldu. "Granger'ın pek farklı olacağını sanma. Malfoy onu valinin balosuna götürüyor."

"Şimdi öyle mi?" Theo sevinçle kaşlarını kaldırdı.

Bu Hermione'nin cehennem fikriydi. Boynundaki sıcaklık yeniden artmaya başlamıştı.

Beklentileri azaltmak için "O kadar da önemli değil," dedi. Bir kez daha onlara bunun gerçek bir randevu olmadığını söyleyemedi.

Blaise alay etti. "Malfoy'dan . Daha önce kimseyle çıktığını sanmıyorum."

Pansy başını salladı. "Onaylayabilirim, bu onun Yule balosundan beri ilk randevusu olacak."

Yule Balosu bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Draco'yu Pansy'yle gördüğünü hatırlıyordu. O zamanlar hepsi hâlâ çocuktu.

"Eminim biriyle çıkmıştır," diye karşılık verdi Hermione. "Draco Malfoy'un savaştan beri bir sürü kadınla birlikte olmadığını söyleyemezsin bana."

"Bir sürü kadınla birlikte oldu," diye açıkladı Theo, "sadece randevulara çıkmadı."

Çok güzel.

"Ve sana bundan bahsetti mi?" Theo Pansy'ye sordu.

"Merlin, hayır. Malfoy gerçekten bir boktan mı bahsediyor? Keşke. Bana sadece en sevdiğim elbise tasarımcısını sordu. Gerisini ondan öğrenmek zorunda kaldım."

Hermione'nin gözleri dehşet içinde açıldı. Ona bir elbise mi alacaktı? Bu giderek bir randevuya benziyordu.

"Şaşırmış görünmenize gerek yok," dedi Pansy sırıtarak. "Malfoy'un olağanüstü bir kıyafet zevki var."

Bu onu pek ilgilendirmiyordu.

Ertesi sabah, bir baykuş elinde bir kutuyla penceresine geldi. Elbiseyi ona baykuşla mı gönderiyordu? Ciddi olamazdı. Görkemli Avrasya Kartal-Baykuşu'nun hediyesini kabul etti. Uygun bir şekilde, tüm İngiltere'deki en büyük baykuştı.

Kutu siyahtı ve ortasında yeşil bir yılan vardı. Kutuyu açtığında, beyaz ve siyah renkli pahalı kâğıt mendiller, el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte ona bakıyordu.

Bu gece bunu giy.

Malfoy

Bunu bir randevu gibi hissettirmesine gerek yoktu. Şu anda sırf onu kızdırmak için tamamen muggle kalemiyle yazılmış öfkeli bir parşömen göndermek istiyordu. Notu yere bıraktığında kâğıt kendiliğinden açıldı ve ipek

elbise havaya kalktı. Daha önce hiç böyle bir ipek görmemişti. Sıvı gibi görünüyordu. Tek bir akıcı hareketle, elbise kendini yatağının üzerine bıraktı.

Başını iki yana salladı. Bunu bilmeliydi. Elbette, elbise Slytherin yeşiliydi.

Bölüm 18

Olmaması gerektiği halde gergindi çünkü bu bir randevu değildi. Pansy'nin Hermione'nin odasına zorla girip makyajını yapmakta ısrar etmesi de yardımcı olmamıştı. Elbisenin çok güzel görüldüğünü kabul etmek zorundaydı. Ona bir eldiven gibi oturmuştu. İpek onu tam olarak sarıyordu.

Pansy de farklı topuklu ayakkabılar getirmişti ve Hermione ona bunlarla yürümekte pek de tecrübeli olmadığını söylemek zorunda kaldı. Pansy sahip olduğu en alçak topuklu ayakkabıda karar kıldı, ama yine de Hermione'nin zevkine göre çok yüksekti.

En azından küçük bir zafer kazanmıştı. Hermione, Malfoy'un kendisini alması yerine onunla Bakanlık'ta buluşmakta ısrar etmişti.

Floo aracılığıyla Bakanlığın tünellerine , "*Randevu değil,*" diye tekrarladı içinden. Cilalı zeminde yürürken, Malfoy'un çeşmenin yanında durduğunu gördü. Elleri ceplerinde, gözleri onun her hareketini takip ediyordu. *Lanet olsun, takım elbise içinde bu kadar yakışıklı görünmek zorunda mıydı? Randevu değil. Randevu değil.*

Kadın adamın önünde durduğunda ve gözleri vücudunda gezindiğinde, adam ağzını açtı. "Görünüyorsun-"

Bir elini kaldırdı. "Bunların hiçbiri değil. Bana elbiseyi göndermemeliydin bile, bu arada elbise çok güzel. Bu *sahte* bir randevu."

Sırıttı. "Sahte randevuların kurallarını bilmiyor olmalıyım."

Sonra ona kolunu uzattı. Kadın bir an şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunun inandırıcı bir randevu olması için bir tür fiziksel yakınlık kurmamız gerektiğine inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

İçini çekti, kolunu onun koluna doladı ve kendisini yönlendirmesine

izin verdi. "Plan nedir?" Balo salonuna girdikleri anda sordu.

"Şimdiden buradan çıkmak için çaresiz misin Granger?" O aptal sırtış bütün gece yüzüne yapışıp kalacaktı.

"Ben ciddiylim." "Ne

zaman değilsin?"

Onu öldürmek zorunda kalabilirdi. İnsanlar dans ediyor ve içki içiyorlardı. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü sahnede müzik çalıyordu.

"Çoğunluk başka bir şey fark edemeyecek kadar sarhoş olana kadar birkaç şarkı bekleyelim," dedi.

"Peki, o zamana kadar ne yapacağız?"

"Bu bir balo, Granger. Dans edeceğimizi varsayıyorum."

Ağzı kurudu. Dans etmek anlaşmanın bir parçası değildi. "Dans edemeyeceğini söylemiştin."

"Hayır, özellikle dans *etmediğimi* söylediğimi hatırlıyorum. İkisi arasında açık bir fark var. Ama uyum sağlamaya çalıştığımıza göre, bunca yolu gelip de dans etmiyor olmamızın oldukça tuhaf görüneceğini varsayıyorum."

Ona bir el uzattı ve Merlin ona yardım etti, da elini tuttu.

Onu dans pistine götürdü ve bir sonraki şarkı başladığında, bir elini zarifçe sırtının alt kısmına koyarak onu kendine çekti. Onu zahmetsiz bir rahatlık ve kontrollü bir hassasiyetle hareket ettirdi. Bir bakıma bu ona düello tekniğini hatırlattı. Ayaklarının üzerinde hızlıydı, tek bir adımı bile kaçırmıyordu. Gümüş gözleri onu dikkatle izledi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Söyleyebilirsin," diye teşvik etti.

"Söylemeyeceğim." Bir süre bekledi ama bu onu biraz rahatsız etti. "Peki, bir konuda kötü olabilir misin?"

Güldü. "Bu, Potter'ın geçen sefer sana ayarladığı o salaktan daha iyi dans ettiğim anlamına mı geliyor?"

"Bir hanımefendi dans etmez ve söylemez."

Adamın parmaklarının omurgasına nasıl baskı yaptığının çok farkındaydı. Elinin onunkini nasıl tuttuğunun. Vücudunun onunkine süründüğünü hissediyordu.

Şarkının sonunda Harry ve Ginny'yi gördü. Daha da kötüsü, Alexander sevgilisiyle oradaydı ve gözleri Malfoy'a gitmeden önce Hermione'ye garip bir şekilde gülümsedi. Soruşturmaya odaklanmışken, elbette onların da Bakanlık'ta olacağını tamamen unutmuştu.

Bir sonraki şarkı Draco onu daha da yakınına çekerek kibirle gülümsedi.

"Kına yakma," dedi ona.

Adam kıkırdadı ve kadın göğsünün ona karşı gürlediğini hissetti. "İnan bana, kendimi dizginliyorum."

"Ve beni Slytherin yeşili giydirmek ne demek? Senin incelik anlayışın bu mu?"

"Ben kurnazlık yapmam, işte bu yüzden kısıtlamamı kutlamalısın. Elbisende altından yapılmış bir yılanın sırtına dolanmasını istedim." Parmakları yavaşça omurgasının uzunluğunu omur omur izledi ve dokunuşunun altında titremesine neden oldu.

Kendini toparlamak için boğazını temizledi. "Sanırım kötü olduğun bir şey bulduk."

"Neymiş o?"

"Alçakgönüllülük.

"

"Hmm," diye mırıldandı düşüncelere dalarak. "Abartılmış."

"Alçakgönüllülüğten bahsetmişken, arkadaşlarınla takıldım."

"Öyle duydum. Nott, Malikane yerine onun mülkünü seçtiğini söylemek için , ki bunun için seni zamanında affedeceğim. Bunun tek suçlusu

bilgi. Malikânenin kütüphanesini gördüğünüzde fikrinizi değiştireceksiniz."

Malfoy onu yerde gezdirmeye devam ediyordu ve kız etraflarının başka insanlarla çevrili olduğunu unutmuştu. Malfoy'un öyle bir varlığı vardı ki, tüm dikkatinizi üzerine çekiyordu.

"Malikaneye tek başına dönmek senin için garip mi?"

Gülümsemesi duraksadı. "İlk başta. Hayatımın en kötü anlarından bazılarını orada yaşadım. Ama malikâne benim eski bir arkadaşım gibi."

"Annen nerede?"

İlk kez neredeyse bir adımı kaçırıyordu ama toparlanması bile o kadar zarıftı ki kadın bunu fark edemedi. "Görünüşe göre senin de berbat olduğun bir şey bulduk."

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Çok fazla vardı. "O da ne?" "Geyik muhabbeti."

"Ah, ben... evet... Bu konuda hep kötüydüm ama sanırım savaştan sonra çok daha kötü oldu. Sanırım birine hava durumunu ya da son tatillerini soramıyorum çünkü çok fazla şey oldu. Çok fazla kötülük. Çok fazla ölüm."

Bir an sessiz kaldı, kollarının arasında onu dikkatle inceledi. "Ama sende savaştan daha fazlası var. Daha önceki sen vardı, doğru, ama bir de sonraki sen var. Ve sen tamamen savaşla tanımlanmıyorsun."

Kız şaşkınlıkla ona baktı. En çılgın rüyalarında bile Draco Malfoy'un derin bir tartışma yapabileceği aklına gelmezdi. Daha da kötüsü, o haklıydı. Savaştan önce kim olduğuna o kadar odaklanmıştı ki, kendine şimdi kim olduğunu sorma zahmetine hiç girmemişti. Malfoy şimdi kimdi? Nott'un malikânesini ve büyük quidditch sahasını düşündü.

"Hala quidditch oynuyor musun?"

Soru onu ürküttü ve sonra gülmeye başladı. Gerçek bir kahkaha. Ondan bunu sadece ikinci kez görüyordu ve şaşırtıcı derecede bulaşıcıydı.

"Ne? Bu havadan sudan bir konuşmaydı." İtiraz etti.

"Evet, kesinlikle ." Hâlâ gülüyordu, kendini toparlamaya çalışıyordu. "Hayır, artık oynamıyorum."

"Neden bilmiyorum ama hep senin şu iğrenç zengin kulüplerinden birinde quidditch oynayacağını hayal etmiştim."

Yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. "Teselli olacaksa, arada sırada hâlâ süpürgeme biniyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "İyi bir egzersiz şekli ve uçmak bir anlığına diğer her şeyi unutmama yardımcı oluyor."

Görünüşe göre, şarkı bittiği ve adam hala onu kollarında tuttuğu için az önce tutmuştu. Elini bıraktı ve adam da onu serbest bıraktı. Sanki sihirli bir balon patlamış gibi, kendini gerçekliğe geri dönmüş buldu. Ne de olsa buraya dans etmeye ve havadan sudan konuşmaya gelmemişlerdi.

Malfoy onu bir koridordan geçirdikten sonra bir merdivene çıkardı. Sihirli bir parmak izi kullanması gereken birkaç giriş noktası vardı. Sessizdi, arada bir omzunun üzerinden onu izliyordu. Sonra büyük bir çelik kapıya geldiler. Siyah asasını kullanarak birkaç büyü fısıldadı ve kız kapının kilidinin açıldığını duydu.

İçeri girerlerken, "Fazla zamanımız yok," dedi.

Bakanlık'ın iksir laboratuvarı şaşırtıcı derecede büyüktü. Karanlık duvarlar ve siyah parlak zemin, ışıklar açıkken bile bir mağara gibi görünüyordu. Büyük bir masa odanın büyük bir bölümüne yayılmıştı. Kazanlar ve diğer ekipmanlar

düzgünce . Malfoy vakur ve kararlı adımlarla bir dosya dolabına doğru yürüdü.

"Bu, Bakanlığın her malzemeyi içeriyor." "Hepsi bu kadar mı?"

Küçük dolaba bakarak sordu.

Gülümsedi. "Bu muggle değil, Granger."

Asasının bir dokunuşuyla dolap hızla açıldı ve odanın tamamını kapladı. Hermione'nin gözleri, bazıları kendi iksiri için umutsuzca ihtiyaç duyduğu farklı malzemeler üzerinde hayranlıkla dans etti. Üzerlerinde altın mürekkep olan siyah klasörler Hermione için altın madeni gibiydi. Ah, tüm bu malzemelere erişebilmek. Tamamen dolu bir laboratuvara.

"Celeritas'ı heceleyerek arayamaz mısınız?" diye sordu.

"Yapabilirim ama aramalar başkaları tarafından takip edilebilir."

Büyücüler asalarına bir dokunuşla her şeyi için, dosyalarını muggle'lar gibi düzenleme eğiliminde değillerdi. Alfabetik sıralama yok. Her ikisi de telaşla, klasör klasör malzeme sırasına girdiler.

Sıkışık bir şekilde bir araya getirildikleri için her birinin adını okumak zordu. Parmakları klasörler denizinde , kara büyüü kontrol altına almak için kullanılan tenebris'e rastladı. Bir yanı bunun iksirinde işe yarayıp yaramayacağını merak etmişti. Hâlâ kullanılıyor muydu? Kara büyü yasadışı olduğu için bunun da yasadışı olduğunu duymuştu. Dosyayı aldı, açtı ve donup kaldığını hissetti. Son birkaç yıl içinde tenebris kullanan tek bir kişi vardı: Draco Malfoy. Muhtemelen kendi üzerinde kullandığı miktarlar duyulmamıştı.

Savaş sırasında o kadar çok karanlık büyü kullandım ki, vücudum sırlıslıklam oldu. Maureen'e söylediği o cümle kafasının içinde dönüp duruyordu.

"İşte," dedi muzaffer bir edayla bir dosya alırken. Onunla yüzleşmek için döndüğünde yüz hatları sertleşti. Dosyayı kızın elinden çekip aldı ve tekrar dolaba yerleştirdi. "Neden burada olduğumuzu unuttun mu Granger?"

Celeritas'ın dosyasını açıp hızlı bir kopyalama büyüğü yaptı ve dosyanın içindekileri bir parşömene yazarak hemen gönderdi. Muhtemelen malikâneye. Klasörü geri koymadan önce okumak istedi ama aralarındaki atmosfer önemli ölçüde soğumuştı.

Asasına bir kez daha dokunduğunda dolap büyük bir kapandı.

"Herhangi birini okudun mu?" diye sordu.

"Bunun için zaman yok-"

Kilidin açılma sesi duyuldu. Malfoy onu kolundan yakaladı ve bir tezgâhın arkasına çekti. Adım sesleri duyduklarında yere çömelmişlerdi.

"Sanırım bu gece şansın yaver gitmeyecek," dedi bir adam.

"Lanet olası iş," diye iç geçirdi diğeri. "Bu görevi kabul ettiğimde neye imza attığımı bilmiyordum."

"Neden bu Malfoy'a yaptırmıyorlar? O lanet olası kibirli pisliği işe koysunlar."

"Oh, sanırım öyle." Adam kıkırdadı.

Hermione yanındaki Malfoy'a baktı, Malfoy tamamen sakindi. Bir kontrol duvarı. Sadece gözleri hareket ediyor, arada bir çıkışa doğru dans ediyordu.

Çok uzaktaydı. Fark edilebilirlerdi. Görünmez bir şekilde uzaklaşmadığına göre, buna karşı duvarlar olduğunu varsaydı.

İki adamı göremedi ama etrafı karıştırdıklarını duydu. Sanki malzeme topluyor gibiydiler.

"Onu bıraktıklarına inanamıyorum. Yaptığı şey yüzünden o amcık babasının yanında çürüyor olmalıydı."

"Zenginler aynı kurallara göre oynamaz."

Adımlar geri çekiliyordu, kilit tekrar tıkladı ve sonra gittiler.

Malfoy ve Hermione ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce bir süre beklediler. İkisi de tek kelime etmedi. Tam eli kapı tokmağının üzerindeyken yine bir tıkırtı duyuldu.

"Siktir," diye mırıldandı Malfoy. Hermione büyük bir dolabın arkasına kaydı ve Malfoy da onu takip etti.

"Asanı nasıl ?" Adamlardan sordu.

"Çünkü çok fazla ateş viskisi . Bugün çağrılacağımı bilmiyordum."

Sonra tekrar ayrıldılar. Bu kez Malfoy hızla ayağa kalkmış, Hermione'yi de yanında sürüklüyordu.

Kapıyı açtılar ve koridorda yürüdüler. Nefes verdi. Çok yakındı. Kimdi bu adamlar ve görevleri tam olarak neydi?

Köşeyi döndüler, Malfoy'un adımları hâlâ hızlı ve odaklanmıştı ki sesleri tekrar duydular.

Malfoy hiç tereddüt etmeden Hermione'yi bir odaya çekti ve kapıyı arkalarından kapattı.

İki kişinin yanlarından geçtiğini duyduklarında ikisi de bekliyordu. Ama laboratuvardaki adamlar değildi. Bir kadın ve bir erkek, en sevdikleri restoranlar hakkında konuşuyorlardı.

Sesleri kaybolduğunda Malfoy'un duruşu gevşedi.

"Seslerini tanıdın mı?" diye sordu. "Laboratuvardaki iki adamı mı kastediyorum?"

"Korkarım ki hayır. Sanırım birilerinin kirli işlerini yaptıklarını söylemek yanlış olmaz. Bizim davamızla bağlantılı olup olmadığından emin değilim."

Başını salladı ve etrafına bakındı. Standart bir ofisti ve çok muggle görünüyordu. Bir masa. Kâğıtlar. Parşömenler. Dolaplar.

"Burası senin ofisin mi?"

"Pek sayılmaz. Benim gibi birine ofis vermiyorlar."

İki adamın söyledikleri ve içinde onun adının yazılı olduğu dosya arasında, onun Bakanlık'taki rolünün gerçekte ne olduğunu merak ediyordu. Onun kim olduğu hakkında çok az şey biliyordu. Ne yaptığını. Neler yapabileceğini de. Belki de ne zaman ihtiyaç duysa ortaya koyabildiği cazibesi ve karizması içinde kayboluyordu.

"Sana tam olarak ne yaptırıyorlar?"

Sonra gözlerinde hınzır bir ifadeyle ona döndü. "Devam et, gerçekten bilmek istediğin şeyi sor."

"Sadece bana cevap vermeyi reddedebilmek için mi?"

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve onun üzerinde yükselmeye başladı. Kendisinin daha tehditkâr versiyonuna bu kadar çabuk geçebilmesi dikkat çekiciydi. Sanki üzerinde giyilmeyi bekleyen ikinci bir deri varmış gibi. Akşamın erken saatlerinde gözlerindeki tüm o sıcaklık gitmişti.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Granger." Sözleri kızın üzerinde tehlikeyle dans ediyordu. "Bir öpücük karşılığında soruna cevap vereceğim."

Gözlerini devirdi. "Ciddi olamazsın." "Korkarım

öyle."

Kendine bunun sadece bir öpücük olduğunu söyledi, yine de oldukça aşağılayıcı hissettiriyordu. "Peki. Ama dürüstçe cevap vereceksin."

"Ben birçok şeyim. Yalancı bunlardan biri değil."

Soruyu sorması bir an aldı. "Bakanlık için Ölüm Yiyenleri mi öldürüyorsun?"

Adam ona karşı hareketsiz kaldı, gümüş gözleri karardı. Nefesini tuttu, bir cevap bekledi ya da belki de cevap vermeyecek ve öpüşmekten vazgeçecekti. Adamın eli yavaşça boynunun yan tarafına gitti, başparmağı nabız noktasına değdi ama bunun dışında hareketsiz kaldı. Bu hareket şehvetliydi ama gözleri soğuk bir taşa dönmüştü. Cevap vermeden önce boynundaki parmakları biraz daha sıkılaştı: "Evet." Dudaklarına karşı bir nefesti ve sonra onu öptü. Sertçe.

Diğer eli kadının beline gitti ve vücutları birbirine değene kadar onu kendine doğru çekti. Adamın dili kadının kine değdiğinde, kadının beyni bomboş kaldı. Sanki her öpüşünde, her dokunuşunda onu sahipleniyordu. Ve o anda, onun tarafından damgalanmaktan başka bir şey istemiyordu. Ama bu endorfin kasırgasında kendini sabitlemek için elleri ceketinin yakalarına gittiğinde, aniden onun cevabını düşündü. Evet. O aslında Bakanlık için çalışan bir suikastçıydı.

Dudakları kızın boynuna gitti ve etrafındaki her şey yok oldu. Ama hayır. -Odaklanmak zorundaydı. En iyi kararına rağmen onu itti.

"Bir öpücük. Tek söylediğin buydu."

Sırıttı. "Sanırım daha fazlasını istemeliydim." "Peki ya savaş?"

Bir an önceki tüm neşesi bir anda yok oldu. Yüzü gergin görünüyordu ve gözleri tüm insanlığını kaybetmiş gibiydi. "Ne ona?" Sesi bile soğumuştı.

Zorlamaya devam etmenin akıllıca olup olmadığından emin değildi ama sonunda bazı cevaplar almaya başlamıştı. "Savaş sırasında sana ne oldu?"

Yüzüne kurt gibi bir sırıtma yayıldı. Topukları arkasındaki masaya çarpıp onu hapsedene kadar daha da yaklaştı. "O koca beyninle neyi çalışıyorsun? Bir Ölüm Yiyen'le yatmanın ahlaken kabul edilebilir olup olmadığını mı? Bunun için biraz geç değil mi sence de?"

Ne zaman köşeye sıkıştığını hissetse, zalimlik ona zahmetsizce geliyor .

"Öldürme lanetlerini ne kadar kolay kullandığını gördüm." Yutkundu ve onun daha önce verdiği cevabı düşündü. "Seni bu yola sokan neydi?"

"Gryffindor doğruluğunu bana bırak," diye tısladı.

"Belki de savaş hakkında çok fazla konuşuyorum. Ama sen bu konuda hiç konuşamıyor gibisin. Arkadaşlarınla bile."

Üzerindeki her kas gerilmiş gibiydi. "Bana ne olduğunu bilmek ister misin?" Adam ceketini silkti ve kadın onun ne yapmaya çalıştığından emin olamadı. "Sen bir şifacısın, değil mi?"

Hızlı bir hareketle kravatını açtı ve . Sırada kol düğmeleri vardı. Her hareketi sinirli görünüyordu. Elleri arkasındaki masanın kenarını sıkıca tutuyordu. Gömleğini çıkardığında elini şiddetle kavradı ve çıplak göğsünün üzerine koydu. Adam çok güzeldi. Yara izleri ve her şeyiyle.

"Bana ne söyle. Teşhis büyüsü yok. Kolay bir tanesiyle başlayalım."

Adam elini göğsünde gezdirip bir yıldıza benzeyen ilk yara izine götürürken nefes almaya cesaret edemedi. Vücudunun her yerinde bunlardan birkaç tane vardı.

Cevabı bildiği için sertçe yutkundu.

"Devam et," dedi soğuk bir sesle.

"Sectumsempra büyüsü." Harry'nin bunu Draco'ya karşı kullandığını öğrendiğinde ne kadar şaşırdığını hatırladı.

"Güzel," sesi övgü gibi değil, alaycı geliyordu. "Peki ya bu?"

Sıkı bir kavrayışla elini karnının pürüzsüz derisi üzerinde gezdirdi ve dokunuşunun altında zayıf kaslarının hafifçe gerildiğini hissetti. Büyük bir kesik. "Diffindo."

Başını salladı ve sol kolunu onun yanına dayayarak daha da yaklaştı. Elini bir sonraki yara izine götürürken dişlerini sertçe birbirine geçiriyordu. Çok ileri gitmişti. Bir kerede çok fazla şey talep etmişti. Kimseye, arkadaşlarına bile açılmayan biri için, ilk sorusuna cevap vermek büyük bir adımdı. O zaman durmalıydı.

"Malfoy, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Bilmek istiyordun, Granger. Şimdi geri adım atma."

Eli, adamın yan tarafını çaprazlamasına kesen bir başka büyük yara izine dokundu. Yara izi, vücudunun yan tarafını kaplayan büyük bir Slytherin yılanı dövmesi tarafından gizlenmişti.

"Birleştirme büyüsü," dedi gözlerini kapatırken. Korkunç derecede acı vericiydi. Diffindo'ya benziyordu, sadece eti yakmak için ısı kullanıyorlardı.

"Doğru."

O kadar çok yara izi vardı ki, adamın yaşadıklarını düşünmek göğsünü ağrıtıyordu. Yüzü o kadar gergindi ki çatlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Parmaklarını göğüs kafesine, kalbinin hemen altına götürdüğünde elini morartan tutuşu hiç gevşemedi.

Bu yara izi tanımadığı tek yara iziydi. Parmakları yara izine dokunduğunda adamın gözleri karardı. Böyle bir yaraya neyin sebep emin değildi. Desenlerdeki kesikler. Rünler miydi?

Bu yara izinin farklı bir anlamı olduğunu adamın solgunlaşmasından ve çenesinin sıkıca kenetlenmesinden anlayabiliyordu. Adamın gözlerine baktığında soğuk cıvadan başka bir şey bulamayınca kalbi göğsüne çarpmaya başladı.

"Malfoy," sesi kısıktı. "Seni incitmek istememiştim."

Adamın eli kızın elinin üzerinde durdu ve gümüş gözlerindeki bir şey biraz yumuşadı. Konuştuğunda sesi sertti. "Yazık çünkü bu işte çok iyisin."

Nefes alamıyordu. Cevap veremedi. Özür dilemek istedi ama bir şey söyleyemeden adamın dudakları onunkilere çarptı. Bu sefer cevap verdi

eşit ölçüde.

Bir itme ve çekme vardı. Nefes nefese öpüşmeler. Adam onu kolaylıkla masanın üzerine kaldırdı ve kadın bacaklarını adamın beline doladı. Sanki ikinci doğasıymış gibi hissetti. Onun zihnini susturmak ve etrafındaki her şeyi yok etmek gibi eşsiz bir yeteneği vardı. Kelimelerle söyleyemediklerini öpücüklerle anlatabiliyorlardı. Hassas bir şekilde yerleştirilmiş dokunuşlarla.

Bir eli saçlarında, başını daha da geriye yatırdı. Bunun nereye varacağını biliyordu ve karşı koyacak iradesi kalmamıştı. Parmakları, ipek elbisesinin üzerinden kalçasının dış kısmı boyunca kayıyor ve ardında ateşten bir iz bırakıyordu.

Vücuduyla onu masanın üzerine itti, bileklerinden tutup başının üzerine çekti. Buna karşılık masadan çeşitli eşyalar düştü ama ikisi de umursamadı. Adamın dudakları ve dili kadının boynunu okşuyordu ve kadın onu hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Adam uyuşturucu gibiydi. Neden onun basit bir dokunuşu başının dönmesine neden oluyordu?

"Malfoy... lütfen," diye mırıldandı ve daha fazla sürtünmeye izin verecek şekilde sırtını ona yasladı.

Kadının tenine karşı inledi, bir eliyle bileklerini sabitlerken diğer eliyle göğsünün üzerinden karnına doğru indi.

"Şimdi sana o elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğünü söyleyebilir miyim?" Eli çıplak tenle buluşana kadar kalçalarından aşağı doğru ilerlerken nefes nefese sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?" Dilini şaklattı. "Hayır denmesinden hoşlanmam Granger."

Adam ipeğin arasından hafifçe sol meme ucunu ısırdı ve kadın inleyerek adamın dokunuşuna daha fazla eğildi, daha fazlasını alabilmek için neredeyse masadan kalkacaktı. Kolları üzerinde hareketsiz olduğu için fazla hareket edemiyordu. Adamın dili yavaşça köprücük kemiğinden boynuna doğru ilerledi.

Kapının tıkırtısı duyuldu. "Oh, Tanrı aşkına, gözlerim."

Bu sesi tanıyordu ve anında utançtan ölmek istedi. Harry, Ginny'nin yanında duruyordu. Hermione doğrulup ayağa kalktı ve boynundan yukarıya doğru bir sıcaklık hücum ederken yüzünün kıpkırmızı olduğundan emindi. Malfoy'u üzerinden itti ve beceriksizce elbisesini düzeltti. Görünüşe göre giyinmek için hiç acelesi yoktu, gömleği olmadan orada duruyordu.

Belki de Harry'nin gözlüklerini çıkarıp avuçlarını gözlerine bastırmasının bir nedeni de buydu. Ginny sevinçle Hermione'ye bakıyordu.

"Potter," dedi Malfoy, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle, ellerini ceplerine sokarak. "Birinin masanı vaftiz etmesi gerektiğini sanıyordum."

Hermione'nin gözleri şok içinde açıldı. "Burası Harry'nin ofisi mi?" Hermione haykırdı.

"Ne yazık ki hepimiz için, Ginny'ye ofisimi göstermek istemek gibi bir hata yaptım," dedi Harry gözlüklerini tekrar takarken ve gibi görünürken. "Peki, devam edin." Hermione ve Malfoy'a el salladı. "Zaten Pazartesi günü bütün ofisi yakmam gerekecek. Belki gözlerimi asitle yıkarım." Bu sözlerle dışarı çıktı ve Ginny de onu takip etti, ama Hermione'ye yine onaylarcasına sırtımadan önce değil.

Kapı kapandığında Malfoy'u itti. "Bunu bilerek yaptın."

Güldü. "Yemin ederim yapmadım. Seni içine çekebileceğim en yakın odaydı. Ama benim için oldukça harika oldu. Ben bile daha iyisini planlayamazdım."

kadar kızgın ve utanmıştı ki ne yapacağını bile bilmiyordu, bu yüzden Harry'nin masasındaki eşyaları tekrar düzene sokmaya odaklandı.

Malfoy sırtıtarak onu yakından izledi. "Yanaklarındaki utanç oldukça iyi taşıyorsun."

"ve giyin. Bekle, seni beklememe gerek yok."

Kız hışımlla dışarı çıktı ve Potter da onu takip ederek silkti. "Kabul etmelisin ki Potter'ın suratı paha biçilemezdi."

Harry ve Gin içeri girdiğinde ne yaptıklarını ve bunun neye benzediğini hayal ediyordu - Merlin, öldür beni şimdi.

Malfoy gömleğinin düğmelerini iliklerken o merdivenlerden aşağı yürümeye devam etti. Neyse ki ana koridora girdiklerinde Malfoy yeniden giyinmişti.

"Parşömeni ne yaptın?" O sordu. "Malikânede."

"O zaman beni oraya götür." Adamın görünmeye karşı koruyucuları olduğu için, kadının başka seçeneği yoktu.

Sırıttı. "İlk randevumuzdan sonra benimle eve mi geliyorsun? Bunun için beni daha çok uğraştıracığını Granger."

Sözünü esirgemedi Floo ağlarından birine doğru yürüdü ve o ona büyü yapmamak için kendini zor tuttu. Adam çılgınca sırtarak onun yanına geldi ve yeşil bir parıltıyla ortadan kayboldular.

Bölüm 19

Malfoy Malikanesi'nin şöminesine vardılar. Cilalı mermer zemine adımını atar atmaz ışıklar açıldı, sanki tüm ev ona aşınaydı; gelişini bekliyordu.

"Parşömen nerede?" Şömineden çıkıp elbisesini düzeltirken sordu.

Malfoy elini açtı. "Accio, parşömen."

Birkaç saniye sonra parşömen eline uçtu.

Adam kitabı açtı ve kız omzunun üzerinden bakarak onunla birlikte okudu.

"Birisi celeritas kullandığında size bunu söylüyor," diye açıkladı parmağı çizgide ilerlerken.

Kadın şüphesini dile getiremeden, adam bunu doğruladı: "Son iki tarih cinayet kurbanlarımızla örtüşüyor."

İçinden bir ses buna inanmak istemiyordu ama işte kanıtı. Bakanlık Ölüm Yiyenler soruşturmasında ihmalkâr davranmakla kalmıyor, onları örtbas ediyordu. Ama neden?

"Sizce cinayetlerin arkasında Bakanlık mı var?" Diye sordu ve bu düşünülemez bir şeydi ama cinayetleri örtbas etmeye çalıştıkları fikri de öyle.

Malfoy, "Onlardan bunu beklemezdim," dedi. "Bakanlık hakkında pek iyi şeyler ."

Ona o kadar çok soru sormak istiyordu ki. Neden Bakanlık için öldürüyordu? Hangi Ölüm Yiyenlerin onun ölüm listesine gireceğini kim belirliyordu? Ona bu emirleri kim veriyordu? Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getirmemesi gerektiğini biliyordu.

Malfoy sessizce düşünürken parşömeni tekrar açtı. Tuhaf bir resimdi bu: Malfoy varisi malikânesinde. Bir şekilde onu bütünüyle yutacakmış gibi görünüyordu; bir kişinin tek başına yaşayamayacağı kadar büyüktü. Malikâne için eski bir dost demişti ki Hermione'nin ona bakarken aklına gelecek en son şeydi bu.

Malikâne Malfoylar için uygun görünüyordu. Ulaşılmaz. Soğuk. Aristokratik. Ama Malfoy'un içinde bir ateş vardı ve etrafındaki soğukluk yüzünden bu ateşin yavaş yavaş sönüp sönmediğini merak ediyordu. Sadece Malikâne değil, görünüşe göre etrafına ördüğü buzdan duvar da.

Orada eski bir heykel gibi duruyordu ve her zaman çok kontrollüydü. O ise tam tersiydi, gerçek hislerini asla saklayamazdı. Malfoy, nedenini tam olarak anlamasa da umutsuzca çözmek istediği bir bulmacaydı.

"Cinayetlerin arkasında Bakanlığın olup olmadığını nasıl öğrenebiliriz?" Sonunda sessizliğin içinde sordu.

"Biz mi?" O sordu. "Bu görevi bitirmek istediğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

"Henüz bitmedi, değil mi? Aksine, daha da büyüdü."

İç çekti ve sesi yorgun geliyordu. "Granger, bu senin kavgan değil. Sen üzerine düşeni yaptın. Daha fazla iksir çalışması için sana ihtiyaç duyulursa, sana haber veririm."

Bitirmek istediğini söylemişti ama şimdi istediği tam tersi gibi hissediyordu. Bu normal hayatına geri dönmek anlamına geliyordu. Soruşturmanın ona ne kadar dikkat dağıtıcı bir şey getirdiğini fark etmemişti. Uzun zamandır ilk kez yeniden bir amacı olduğunu hissetmişti.

"Bu işin arkasında Bakanlığın olduğunu bilmeden önceydi," dedi. "Ben

."

Sanki bu sözlerinde ciddi olup olmadığını test etmek istermiş gibi

ona baktı. "Ama bir şartım var," diye ekledi.

Bunun üzerine kaşları tanıdık bir şekilde kalktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öyle mi?"

"Malikânenin koğuşlarına eklenmem gerekiyor. Beni her seferinde ışınlamanıza izin vermeyeceğim gibi, o lanet ormanda yürümek de istemiyorum."

Kıkırdadı. "Bitmiş say." "Güzel.

Peki, bir sonraki adım ne?"

"Snape'le konuşacağım. Bakanlık içinde hâlâ kaynakları var. Sanırım casusluk günleri hiç bitmemiş."

Malfoy Malikânesi'nin loş çalışma odasında bir süre daha öylece durdular ve ilk kez onu öpmek istedi. Aklından geçen düşünceleri unutmak ya da içindeki boşluğu bastırmak için değil, sadece dudaklarını dudaklarında hissetmek istediği için. Sırf geceyi onsuz bitirmek istemediği için.

Gümüş gözleri onu yakından inceledi ve bir kez olsun Draco Malfoy'un düşüncelerini okuyabilmeyi diledi. Ama tam bu fikirler kafasında canlanırken, onları elinin tersiyle itti çünkü safkan prensle duygusal bir yakınlık kurmak onu korkutuyordu. Prens onu korkutuyordu. Öldürücü lanetleri bir hiçmiş gibi kullandığı için değil, onu kendisinin bile anlamadığı bir şekilde anlıyor gibi görüldüğü için. Ona ne kadar izin verirse, onu yok etmek için o kadar fazla güce sahip olacaktı ve bu gücü vermek isteyeceği son kişi Draco Malfoy'du.

Boğazını temizledi. "Pekâlâ, ne dediğini bana bildir." Kadın şömineye doğru yürüdü ve adam elleri mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin ceplerinde ona sertçe baktı. Floo'yu kullanmadan hemen önce gözleri buluştu ve şöyle dedi: "İyi geceler, Granger."

Sonra da gitti.

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Malfoy ya da Snape'ten hiçbir haber almamıştı, bu yüzden iksir çalışmalarına odaklandı. Tez iksiri bitmek bilmeyen araştırmalara ve çıkmaz sokaklara saplanıp kalmışken, çok daha başarılı olan küçük bir yan proje üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Bir pipeti kazana daldırdı ve dilinin üzerine bir damla damlattı. Yüzünü buruşturdu. "Merlin, bu çok ekşi."

Dominic güldü. "Tilki otu bunu yapar."

Ona hiç cevap vermediği için artık ne üzerinde çalıştığını sormamayı . Ravenclaw ona çok yardımcı olmuştu ve bunun tek nedeni onun bulması zor malzemeleri alması değildi. Eski Hermione'yi çok iyi tanımayan birinin yanında olmak güzeldi. Harry ve Ginny'yi seviyordu ama ona her baktıklarında gözlerinde eski Hermione'yi görmemek, onun yeniden ortaya çıkmasını ummamak zordu.

"Odasında bir araştırma laboratuvarı olan tanıdığım tek öğrenci ," dedi masasının üzerindeki kitap yığınının bakarken.

"Snape beni iksir odasından uzaklaştırdı."

"Evet, geçmiş zaman anlamında 'vardı'. Görünüşe göre o zamandan beri onun gözüne tekrar girmişsin. Snape için bu gerçekten ne anlama geliyorsa artık."

Omuz silkti. "Burada zaten her şeyi ayarladım. Sadece daha pratik görünüyor."

"Pratik mi yoksa sadece üzerinde çalıştığınız gizli iksirleri hazırlamanıza mı olanak sağlıyor?"

"Belki ikisi de."

Alay etti, hâlâ kitaplardan birini karıştırıyordu. "Ravenclaw'daki kızlar benden Slytherin'li çocukların dudaklarını mühürlemek için kullandığın iksiri istediler."

"Çünkü onlar da evlerinden atılmak ve şartlı tahliyeye tabi tutulmak istiyorlar?"

"Onlara malzemeleri bilmediğimi söyledim." "Ki

bu teknik olarak doğru."

"Çoğunu tanıyorum."

"Doğru. Her iyi iksir ustası böyle söyler. Sadece kullandığınız malzemelerin çoğunu bilin."

Bir iksirin işe yaraması için gereken tek şey birkaç malzemeydi ve yine de kendi tez iksiri imkânsız görünüyordu. Belki de basitçe öyleydi ve ulaşılamaz bir şeyin peşindeydi ama aynı zamanda biraz ilerleme kaydetmişti. Bir malzemenin çok fazla olması sonucu büyük ölçüde değiştirebilirdi.

"Şey," diye devam etti Domonic, "eğer küçük bir yan ilgileniyorsan, dudak mühürleme iksirini satabilirsin."

Güldü. "Beni okuldan attırmaya mı çalışıyorsun?"

Kitabı kapattı ve ona baktı. "Evet, çok açık değil mi? Sınıfın en iyisi olarak kalmaya çalışıyorum."

"Şu anda bununla ilgili bir sorunuz olmamalı. İksirim berbat durumda."

Hayatında ilk kez, hangi notu aldığı için önemli değilmiş gibi görünüyordu. Tek önemsedığı iksirin işe yaramasıydı ve şu ana kadar yaramadı.

Kapı sert bir şekilde çalındı. Hermione'nin elinde birkaç malzeme olduğu için Dominic oraya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Malfoy'un gözleri, anında doğrulur gibi olan Ravenclaw'a dikildi.

"Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum," dedi Dominic ve Hermione veda edemeden çıkıp gitti.

Hermione, "Görünüşe bakılırsa kuralların üzerinde çalışmamız gerekecek," diye azarladı Malfoy'u. Sanki odanın sahibi kendisiymiş gibi.

"Benim terbiyem gayet iyi." Normalde olduğundan daha da sinirli görünüyordu. Bir süre şaşkın şaşkın ona bakarak sordu: "Ne yapıyorsun?"

"İksirim üzerinde

çalışıyorum." "Odanda mı?"

"Belli ki."

"Pansy'nin buraya yaptıklarına bayıldım."

İç çekti. "Evet, şey, hepiniz beni yeşilin içinde boğmak konusunda oldukça takıntılı görünüyorsunuz."

Cevap olarak gülümsemedi. Ters giden bir şeyler vardı.

"Snape'ten haber var mı?"

"Evet. Bildiğimiz gibi Bakanlık cinayetleri örtbas ediyor. Kimse programın kendisi hakkında bir şey bilmiyor gibi görünüyor, bu da sadece tamamen kayıt dışı değil, aynı zamanda en tepeden kaynaklanıyor olabileceği anlamına geliyor."

Diğer insanlar ama Malfoy olduğu yerde kalmayı tercih ediyor gibiydi.

"Balo gecesi laboratuvardaki fedailer, öldürmek ve sonra da örtbas etmek için mi tutuldular?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Snape'in kaynakları sayesinde, Bakanlığın örtbas etmek için sadece kendi adamlarını kullandığını öğrendik. Sanırım asıl cinayetleri işlemeleri için dışarıdan suikastçılar kiralyorlar. Birkaç sahte Ölüm Yiyen'in izini sürüyorum. Bu geceki hedef hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum. Eğer

Temizlik ekibi her şeyin üstünü önce, gerçekte ne tür bir kara büyü kullandıklarını görebiliriz."

Diagon Yolu'ndaki küçük bir barda oturmuş, bu gecenin sözde hedefine bakıyorlardı. Karşılarındaki ev başka bir Ölüm Yiyen'e aitti ve görünüşe göre Bakanlık'ın ölüm listesindeydi.

"Ne zaman belirttiler mi?" Hermione birasından bir yudum alırken sordu.

Malfoy üçüncü cin toniğini içiyordu. Onu etkilemiş gibi görünmüyordu, ki bu da başlı başına endişe vericiydi.

"Ne yazık ki, öldürme çılgınlıkları için bana bir zaman aralığı vermediler."

"Alaycılığınızın hâlâ bozulmamış olduğunu görmek güzel."

"Onsuz ben ne olurum Granger? Sadece yakışıklı, zengin ve aşırı yetenekli bir büyücü mü?" Sandalyesinde arkasına yaslanırken gülümsedi.

"Ben narsist, insani duygulardan yoksun ve büyük olasılıkla dengesiz diyecektim." Küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

Gözleri ona meydan okurcasına parlıyordu. "Evet, bunların hepsi gerçek bir Malfoy varisinin sahip olması gereken özellikler."

Onunla atışmaktan oldukça keyif alıyordu ve ikisi de hedef evden çıkan koyu renk cüppeli yaşlı bir beyefendiyi gördüklerinde esprili bir karşılık vermek üzereydi.

"Bu Ölüm Yiyen mi?" diye sordu.

Malfoy başını salladı. "Bu Dr. Steadberry. Bakanlıkta çalışıyor."

Bu bir tesadüf olamazdı. "Buraya geldiğimizden beri içeride miydi?"

" yle olmalı. Tüm süre boyunca kapıyı gözledim."

Hızla eve doğru ilerlediler. Malfoy kapıyı bir kez çaldı ama kapı sessizdi. Ardından bir kilit açma tılsımı geldi ve içeri girdiler.

"Alo?" Malfoy evin sessizliğine doğru sordu ama cevap gelmedi. Oturma odasına doğru yürüdüler.

Hermione, "Mücadele belirtisi yok," diye sözlerini tamamladı.

Yaşlı bir adamla pek mümkün değildi ama  l m Yiyen'in doktoru kendi isteğiyle içeri aldığını gösteriyordu.

Mutfaktan geçip yatak odasına vardıklarında Hermione neredeyse bir çığlık atacaktı. Ölüm Yiyen'den geriye kalanlar yerde yatıyordu. Derisi siyah-mavimsi kabarcıklarla kaplıydı. Gözlerinden, kulaklarından ve ağzından koyu renkli bir sıvı sızıyordu. EĞer daha iyisini bilmiyorsa, çok yüksekte düşmüş gibi görünüyordu. Birkaç kemiği kırılmış gibi görünüyordu.

Malfoy yere çömeldi ve ona daha yakından baktı.

"Bu... bir hastalık mı?" Hermione sordu.

Malfoy ona baktı. "Bir hastalık mı?"

"Az önce bir doktorun dışarı çıktığını gördük. Belki de Bakanlık  l m Yiyenlerin yakalandığı garip bir hastalık örtbas ediyordur."

Dilini şaklattı. "Bu amcıklarda hâlâ iyi bir şeyler görmeyi sana bırakıyorum. Hayır Granger, bu kara büyü. gibi kokuyor. Bunun hangi büyü olduğunu bilmiyorum-"

Bir el Malfoy'un cüppesini kavradı ve onu aşağı çekti. Hemen siyah esasını kaptı.

"Söz verdi," diye fısıldadı Ölüm Yiyen, ağzından koyu renkli bir sıvı fışkırıyordu.

Hermione onunla Malfoy'arasına girerek asasını indirmesini sağladı. "Ne söz verdi?"

"Doktor..." öksürerek daha fazla siyah sıvı çıkardı. "...doktor bir yol bulduğunu söyledi. Onu çıkarmanın bir yolunu bulmuş."

"Neyi kaldırayım?" O sordu.

Bir yutkunma oldu ve sonra gözleri genişledi ve hareketsiz kaldı. Kadın onu hafifçe sarstı ama adam gitmişti. "Lanet olsun." İçini çekti. "Sence ne demek istedi?"

Malfoy buz gibi gözlerle önündeki cesede baktı ve aniden bir ürperti geçtiğini hissetti. O biliyordu. Bakışlarında kesinlik vardı.

"İşaret," dedi. "İşaretten bahsediyor."

Adamın sesindeki acı, kadının içini yakıp kavuruyordu. İkisi de izlerinin silinmesi için büyük bir bedel ödeyeceklerini biliyordu.

"Yani Bakanlık bu Ölüm Yiyenlere yalan söylüyor, işareti kaldırabileceklerini söylüyor ve bunun yerine onlara kara büyü ile işkence mi ediyor?"

"Sırf işkence olsun diye işkence yapmak onların tarzı gibi görünmüyor."

Tekrar ayağa kalktı ve daha önce hiç duymadığı bir büyü okudu. Teşhis ama karanlık sanatlar için, bazı ifadelerden türetti.

Önünde yeşil ışıklar parlıyordu. Karanlık sanatlar büyülerinin rengi bile yeşilin daha soğuk bir tonu gibi görünüyordu. Sonuçları okumaya çalıştı ama karanlık sanatlar onun uzmanlık alanı değildi. Ancak onun uzmanlık alanıydı. Sadece kontrol hakkında bir şeyler toplayabilse de, yüzü daha önce görmediği bir şekilde solmuştu.

"Ne oldu?" O sordu.

Tamamen hareketsiz kalmıştı. Vucudundaki her kas kaskatı kesilmişti. Büyüyü bıraktı ve onu kolundan yakaladı. "Gitmeliyiz."

"Bana bunun ne olduğunu söylemeden

olmaz." "Emin değilim. Snape'

baktıracam."

"Malfoy, yüzünde gördüm, neye çok iyi biliyorsun."

Kolundaki tutuş daha da sıkılaştı. "Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun, Granger? Benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsun."

"Benden her zaman bir şeyler sakladığın için hiçbir zaman sakladığımı iddia etmedim."

Dişlerini sertçe birbirine geçirirken kontrolü elden kaçıyordu. "şimdi gidiyoruz."

Tam onları uzaklaştırmak üzereyken, onu yanında g t rememesi için bir karşı büyü yaptı. Adamın odada yeniden belirmesi bir saniyeden kısa sürdü ve çok kızgın bir çatırtı duyuldu.

Kollarını kavuşturdu. "Sana ; burada neler olduğunu bana kadar gitmiyorum."

Patlamaya hazır görünüyordu. Bu her neyse, Malfoy için kişiseldi ve bu onu her şeyden çok meraklandırıyordu.  n kapının açıldığını duydular. Adımlar. Malfoy'un gözleri sanki şöyle der gibiydi: *Hadi gidelim*.

Başını iki yana salladı. Eğer Snape haklıysa ve içinde bir nebze de olsa sahiplenici bir koruyuculuk , o kapıdan girmek üzere olan her kimse ona zarar vermesine izin vermektense bunu ona söylemeyi tercih ederdi.

Oturma odasındaki adamlardan biri, "Pekâlâ  ocuklar, bakalım doktorun küçük hastası nerede?" dedi.

"Yüzlerine dayanamıyorum," diye cevap verdi bir başkası.

Malfoy'un burun delikleri alevlendi. Ona doğru yürüdü ve onu kendine doğru çekti. Onu tekrar ışınlama ihtimaline karşı asası hazırđı.

"Farklı karanlık büyüler. Birlikte çalışmamaları gerekiyor ama ne yapmaya çalıştığını görebiliyorum," diye fısıldadı hızlı bir kararlılıkla. "Bir kişiyi kontrol etmek için tasarlanmış. Kalıcı bir Imperius Laneti düşünün."

Uzaktan yaklaşan adımların sesini duydu.

Imperius bir kişiyi büyüyü yapan kişinin kuklası haline getiriyordu. Büyünün etkisi altındaki kişi büyüyü yapanın emrettiği her şeyi yapardı ama bu sadece belirli bir süre için geçerliydi.

"Bu imkânsız," diye cevap verdi sessizce.

"Mümkün değil. Artık gidebilir miyiz,

Granger?"

"Ne demek imkansız değil?" Kadın ona baktı ve adam neredeyse fiziksel olarak hasta görünüyordu.

Dışleri birbirine sertçe çarpıyordu. Gerçeğe kadar yakın hissediyordu ki, tadını alabiliyordu.

"Malfoy?"

Adımlar şimdi mutfaktaydı ve yaklaşıyordu.

Malfoy ateş püskürmek üzereymiş gibi görünüyordu. Gözleri o kadar kararmıştı ki ona neredeyse simsiyah görünüyordu. Bir cevaba ihtiyacı vardı. Adımlar mutfağın ortasına doğru ilerledi. Adamlar neredeyse kapıya varmışlardı.

Zorlukla kontrol altına alınmış bir öfke canlanmıştı ve daha önce hiç kimsenin kendisiyle bu kadar mücadele ettiğini görmemişti. Sanki bir iç savaş veriyordu ve kimin kazanacağından emin değildi.

Merdivenler yatak odasının kapısının hemen dışındaydı ve o hâlâ bir şey söylememişti. Belki de sadece riske ? Ona cevap vermektense içeri girmelerine izin verecekti. Kapı tokmağının sesini duyduğunda, adam onu ensesinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

Dudakları kızın kulağının hemen yanında geziniyordu ve sesi sertti: "İmkânsız değil çünkü benim başıma geldi."

Bilginin ağırlığının kendisini ezdiğini hissettikçe kollarındaki elleri sıkılaştı.

Tam o sırada kapı açıldı ve Malfoy onları uzaklaştırdı.

Bölüm 20

Ani bir hareketle malikâneye vardılar. Malfoy anında onu bıraktı ve cüppesini çıkarıp, toparlayıp, sinirli bir şekilde bir köşeye fırlatarak uzaklaştı. Nefesinin altından küfretti ve sandalyenin arkasına tutunarak ona yaslandı, kızın bakışlarıyla karşılaşmadı.

Onun başına gelmişti. Az önce söylediği buydu. Kalıcı bir Imperius laneti. İmkansız.

Elleri sandalyeyi öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu. Cam avizeler öfkeyle titreşiyordu. Köşk gerçekten de onunla bağlantılıydı; duygularını hissediyordu.

Onun nasıl kalıcı bir Imperius laneti altında olabileceğini anlamıyordu. Ve kim tarafından? Ne zaman? Aklında çok fazla soru vardı ama göğsü konuşamayacak kadar daralmıştı.

Malfoy bir ayağından diğerine geçerken hâlâ bir şey söylememişti. Kollarını etrafına doladı ve kendini onun söyleyeceği her şeye hazırladı. Çok tedirgin görünüyordu; ne yapacağını bilemiyordu.

"Bunu bir daha asla yapma," diye öfkeleni.

Kadın sessiz kaldı ve adam tekrar durdu. Yüzü öfkeden kül dönmüştü ve ondan başka her şeye bakıyordu.

Duvardaki portrelerin bazılarında alçak sesle mırıltılar geliyordu.

"Sessiz olun," diye azarladı ve yağlı boya ile boyanmış akrabaları

konuşmayı kesti.

Malfoy sırlarını bir pelerin gibi saklıyordu. Ne zaman bir şeyi açıklamak zorunda kalsa, bu ona neredeyse fiziksel bir acı veriyordu. Yüzünün gerginliğine bakılırsa, bu onunla paylaştığı en büyük sırdı.

"Göğsündeki yara izi..." diye yutkundu; sesi hafifçe titriyordu. "Tanıdık gelmeyen tek yara izi o. Kalıcı Imperius lanetiyle bir ilgisi var mı?"

Ellerini sıktı ve çözdü ama sessiz kaldı. Sonra hızlı adımlarla köşedeki dolaba doğru yürüdü. Bir şişe Ateş Viskisi aldı ve mantarını dişleriyle çekip çıkardı. Hermione kıpırdamadan durup onun şişeden büyük bir yudum almasını izledi. Tam yutkunmayı bitirdiğinde, şişeyi tekrar dudaklarına götürdü.

"Benden ne istiyorsun Granger?" Öfkeyle, neredeyse suçlarcasına sordu.

"Gerçeği."

"Neden? Benim için bacaklarını açtığın için bu bilgiyi almaya hakkın olduğunu mu ?"

Köşeye sıkıştığında en acımasız. Onun gözlerindeki ifadeyi şimdiden görebiliyordu. Duvar tekrar yükselmişti.

Ancak bu sefer kaçış yolu yoktu. Temel bilgileri onunla zaten paylaşmıştı. Artık ayrıntılardan kaçmanın bir yolu yoktu. Şişeden öfkeli bir yudum daha alırken bunu biliyor gibiydi. Şah mat. Yapabileceği başka hamle kalmamıştı.

Onun konuşmasını bekledi. Adam bir sanat eserine benzeyen kanepeye oturdu.

"Siktir et, sanırım," dedi sessizce, neredeyse daha çok kendi kendine.

Hermione hareket etmekten, hatta nefes almaktan bile korkuyordu. Üzerine çöken sessiz bir hüznün vardı. Draco Malfoy'un kaybettiğinde böyle görüldüğünü tahmin ediyordu. Ve bunun onun için bir kayıp gibi hissettirdiğini biliyordu. Büyük bir özenle koruduğu kendi sırları üzerindeki kontrolünü kaybetmişti.

Şişeyi ona uzattı. "Rahatına baksan iyi olur Granger." Sıcak bir davet gibi gelmedi. Sözlerinde öyle bir keskinlik vardı ki

camı kesebilirdi.

Ölçülü adımlarla ona doğru yürüdü ve şişeyi onun parmaklarından aldı. Son derece yumuşak Ateş Viskisi'nden bir yudum boğazından aşağı indi.

Gömleğinin kol düğmelerini açtı ve kollarını sıvayarak kollarındaki dövmeleeri ve işareti ortaya .

"Karanlık Lord, Malfoy varisinin kan saflığı görevinde ön planda olması fikrine takıntılıydı. Dumbledore'u öldürmeyi başaramayınca Voldemort'un bana karşı öfkesi giderek arttı."

Gözleri yere dikilmiş, şişe parmaklarının arasında dengede duruyordu.

"Başlangıçta, itaat etmemi sağlamak için beni oldukça düzenli bir şekilde çarmıha germeye başladı. Tek yaptığı kararlılığımı daha da güçlendirmek oldu. Sanırım bu inatçıyım. İstedığım son şey o piç kurusuna yardım etmektir. Babamın aklı başından gitmişti çünkü düşündüğünden daha büyük bir hayal kırıklığına dönüşmüştüm."

Bir yudum daha aldı ve elini saçlarında gezdirdi. Daha 16 yaşındayken defalarca işkence görmüştü. Hermione bu bilginin içine işlemesine izin verdi.

"Bir gün Karanlık Lord üzerimde Imperius lanetini kullandı," diye devam etti Malfoy. "Korkunç bir deneyimdi. Beni birini öldürmeye gönderdi. Tarikat'ın bir üyesini. Adını bile hatırlamıyorum. Sadece öldürme lanetini söylediğimde yüzlerindeki ifadeyi ve sonra hayatlarının bedenlerini terk ettiğini hatırlıyorum. Bu benim ilk öldürme lanetimdi. Sadece gözlemledim. Kendi bedenimin kontrolü bende değildi."

Hermione'nin tırnakları avuçlarına batıyordu.

"Bir süre sonra Voldemort öldürtmek istediği her kişi için beni büyülemek zorunda kalmaktan yoruldu."

Gözleri boş bakıyordu. Kırılmıştı.

"Daha kötüye gidebileceğini düşünmemiştim. Günlük crucio ve imperius lanetlerinden başka ne var ki? Merlin, yanılmışım. Üzerinde deneyler yapmaya başladı

kalıcı bir imperius laneti nasıl kurulur. İsteddiği zaman, herhangi bir nedenle harekete geçirebileceği bir lanet. Daha önce acıyı bildiğimi sanıyordum..." başını salladı ve kollarındaki kaslar sanki işkenceyi hatırlıyormuş gibi gerildi. "Birkaç şey işe yaramadı. Ayrıntıları anlatmayacağım. Sonunda, kara büyüyle birleştirebileceği ve işarete bağlayabileceği belirli rünler buldu. Beni uzaktan çağırabilirdi. Bana istediği her şeyi . Onun büyüüne bağlıydım. Sonunda, öldürücü lanetleri söyleyenin o mu yoksa ben mi olduğumu bile bilmiyordum. Nefes almak kadar kolay hale gelmişlerdi."

Malfoy en üretken Ölüm Yiyen'di. Kollarını daha sıkı kavradı, zar zor bir arada tutuyordu. Voldemort'un ona kaç kişiyi öldürttüğünü kim bilebilirdi? Bedenini kullanarak. Güçlerini kullanarak. Hasta olacakmış gibi hissediyordu.

"Potter'ın yaptığı en iyi şey o yılan suratlı canavarı öldürmekti." Boğazından biraz daha Firewhiskey geçti. "Yeterince uzun sürdü."

Voldemort olmadan, sonunda özgürdü. Yoksa özgür müydü? İçinde korkunç bir düşünce oluşmuştu. Karanlık Lord'un ordusunun en üretken katiliydi ve Azkaban'a hiç gitmemişti. Neden? Bakanlık için Ölüm Yiyenleri öldürmüştü. Ama neden? Son zamanlarda kendine bu soruları soruyordu. Şimdi anladı. Mantıklı gelmişti. Her şeyi açıklıyordu. Ama o kadar korkunçtu ki, söylemek bile istemedi.

"Bakanlık..." diye zayıf bir sesle başladı. "...senin üzerindeki kalıcı Imperius lanetini devam ettirmenin bir yolunu buldular."

Elindeki şişeye baktı ve hemen cevap vermedi. "Onlar açısından akıllıca bir hareketti. Snape beni Azkaban'dan uzak tutmak için duruşmalar sırasında onlara kalıcı lanetten bahsetti. İşe yaradı ama ikimiz de çok önemli bir faktörü bilmiyorduk."

"Voldemort'un asası." Asanın hiç bulunamadığını okuduğunu hatırlıyordu. Asla yok edilmediğini. Harry'ye birçok uykusuz gece yaşatmıştı.

Başını salladı. "Bilseydim, Bakanlığa büyüden bahsetmektense Azkaban'da oturmayı tercih ederdim. Sadece asanın hâlâ

bozulmamış."

Asa kimin elindeyse onun üzerinde tam bir kontrolü vardı. Bu durum midesini .

Savaştan kırılmış ve sözde iyi adamlar tarafından kullanılmak üzere manipüle edilmiş olarak çıkmıştı. O fark etmesin diye gözyaşlarını hızla sildi.

"Bakanlıkta bunu kim yapıyor?" diye sordu.

"Scrimgeour. Başka kimsenin bilmesine izin

vermedi." "Yani seni öldürtmek için asayı mı

kullanıyor?"

Yumruğu şişenin etrafında sıkıştı. "Hayır, asanın onda olduğunu öğrendiğimde itaat ettim. Rünlerin aktif hale gelmesini engelleyebileceksen, ne pahasına olursa olsun engellerim."

Laboratuarda çok acı çektiği geceyi hatırladı, hiçbir şey rahatlatmıyor gibiydi. Narkotik iksirler bile.

"Acı veriyor mu? Etkinleştirildiğinde?"

Bir nefes verdi. "Dayanılmaz. Crucios'u çocuk gibi hissettiriyor."

ağzına geldi. "Çok özür dilerim." Kelimeler işe yaramaz gibi geliyordu ama bir şeyler söylemek .

"Ne için özür diliyorsun Granger?"

Ama Bakanlık'a inandığı için kendini biraz sorumlu hissediyordu. Belki Harry gibi tam olarak değil ama tarihin doğru tarafında olduklarını düşünmüştü. Birden kendini çok saf hissetti. Çok aptal.

"Görünüşe göre bir Ölüm Yiyen'i kontrol etme fikrini o sevmişler ki, birkaç tane daha eklemeye çalışıyorlar," dedi.

Bakanlık, Ölüm Yiyenler üzerinde kara büyü deneyleri yapıyor, Malfoy'un maruz kaldığı kalıcı Imperius lanetini tekrarlamaya çalışıyordu. Olmayınca

Ölüm Yiyenleri doğal sebeplerden ölmüş gibi gösterdiler.

"Bunu neden yapsınlar ki?" Dehşet içinde sordu.

"Bu onların Ölüm Yiyen sorununu hallediyor," dedi kesin bir ifadeyle.
"Karanlık İşareti olan herkes kalıcı laneti alırsa, Bakanlık onları öldürmek zorunda kalmaz, onları kontrol edebilir. Hazırda bekleyen bir Ölüm Yiyen ordusu."

"Ama ne için? Savaş sona erdi."

Gözlerinde bir şey parladı ama yorumlayabileceği bir şeye dönüşmeden kayboldu.

"Savaş bitmiş olabilir ama Ölüm Yiyenlerden şüphelenmeleri ."

"Hâlâ sana Ölüm Yiyenleri öldürtüyorlar mı?"

"Bugünlerde pek değil. Nedenini merak ediyordum. Sanırım cevabımı aldım. öldürmek yerine kontrol etmeye çalışıyorlar. Savaştan hemen sonra bana verilen liste oldukça kapsamlıydı. Karanlık Lord'a en yakın olan, resmi olarak herhangi bir suç işlememiş ama onun ideolojisine bağlı olanları öldürmemi istediler. Kanunla ulaşamadıkları herkesi. Sadece İngiltere'de değil, yurtdışında da."

"Scrimgeour'u durdurmanın bir yolu yok mu?"

"Asadan hiç . Ona yaklaşamıyorum. Ve yaklaşabilsem bile
-Bakanlık başkanına suikast düzenlemek idamla sonuçlanır."

Bir sessiz kaldılar. Adam içmeye devam ediyor, kadın da laneti sona erdirmesine yardımcı olabilecek tüm yolları gözden geçiriyordu.

"Belki bir yolunu bulabilirim-"

Gözlerini ona dikti. "Senin lanet olası yardımını istemiyorum." Sesi sertti.
"Beni bir kurbanla karıştırma. Ben senin kurtaracağın biri değilim."

Adam ayağa kalktı ve kadın şişenin artık boş olduğunu fark etti. Kendisini kovulmuş gibi hissetti.

Koridora ulaştığında durakladı, onunla yüzleşmek için dönmedi.

"İstedğini değil mi?" Sesi mağlup ve küçümseyici geliyordu. "Kazan, Granger."

Sonra uzaklaştı ve onu çalışma odasında ayakta bıraktı. Kazandı. Sanki ona açılması onun için bir kayıpmış gibi. Kazanmış gibi hissetmiyordu. Bu bilgi karşısında ezilmiş hissetti.

Malikâne normalde olduğundan daha soğuktu ve Malfoy'un tedirginliğini hissediyordu. Portrelerden birkaçı onu yakından izliyordu. Mavi elbiseli, 1800'lerden kalma gibi görünen bir kadın ona alaycı bir şekilde bakıyordu.

"Senin ne?" diye sordu.

Mavi elbiseli kadın Hermione'ye başını salladı. "Onu üzdünüz."

"Niyetim bu değildi."

"Hangi soydan geliyorsun? Vasatlık kokuyorsun." Portreler bile

kibirliydi. Malfoy'a çok benziyordu, diye düşündü. "Onunla

konuşmandan hoşlanmazdı," diye araya girdi bir başka portre.

"Lucious seni eve almazdı," dedi mavi elbiseli kadın.

Tam cevap verecekti ki kafasını kaldırdı. "Neden lanet olası bir portreyle konuşuyorum?"

Neyse ki Malfoy sözünü tutmuş ve koğuşlar güncellenmişti. Ortadan kaybolmayı başardı.

Neredeyse hiç uyumamıştı. Malfoy'un ona söyledikleri sonsuz bir döngüde dönüp duruyordu. Scrimgeour'a karşı duyduğu öfke içinde öylesine alevlenmişti ki, Bakanlığı alaşağı etmeye hazırdı. Malfoy o binadaki herkesi öldürmeye çalışmadan nasıl onu aptal bir baloya götürebilmişti? Onun kontrolü kesinlikle onunkinden daha iyiydi. Belki de güçlü adalet duygusu içinde kalan tek Gryffindor özelliği idi ama şimdi adaleti ne pahasına olursa olsun savunacaktı.

Snape'le buluşmak için yürüdüğünde güneş henüz yeni doğmuş, hâlâ bulutların ve sisin ardına saklanmıştı.

"Dün ne olduğunu sana anlattı mı?" diye sordu.

"Evet. Her türlü değişiklikten beni derhal haberdar etmesi talimatı verildi. Görünüşe bakılırsa Bakanlık kendi gücünü güvence altına almak için etik açıdan daha şüpheli bir yola girmeye istekli."

"Malfoy'un kalıcı Imperius laneti... onu bozmanın bir yolu yok mu?"

Bir kaş şaşkınlıkla kalktı. "Sana bundan bahsetti mi?"

Başını salladı.

"Ona fazla yaklaşmaman konusunda seni

uyarmıştım." "Yaklaşmıyorum."

"Sırlar güçtür, Bayan Granger. Onlardan vazgeçerseniz, başkalarının zayıflığınızı keşfetmesine izin vermiş olursunuz. O bunu herkesten daha iyi biliyor."

Özgürlüğü karşılığında sırrından vazgeçmişti. Gerçekte işlemediği halde Bakanlık onu savaş nasıl mahkûm edebilirdi? Ama bu sır Scrimgeour'a Malfoy'u tamamen kontrol etme yeteneği vermişti. Bir hapisaneden diğerine gitti.

"Bu konudaki bilgimi ona karşı kullanmayı planlamıyorum."

"Belki değil ama yine de onun için bir kontrol kaybı. Bunca yıldır sırlarına ve kontrol duygusuna onun kadar değer veren birine rastlamadım."

Çok iyi farkındaydı. Ona söylemek zorunda olduğunu anladığında yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır laneti bozmanın bir yolu yok. Elimden gelen her şeyi denedim. İşaret rünleri çekiyor ve onları yerinde tutuyor. Tek yol işareti kaldırmak, ki ikimiz de bunun imkansız olduğunu biliyoruz."

"Ya kolunu kesersek?"

"Diğer pek çok lm Yiyen gibi o da bu seçeneği çoktan araştırdı. İşaret kişinin büyüsüne bağlı. Sadece farklı bir vücut parçasında yeniden ortaya çıkacaktır."

Pek çok lm Yiyen izlerini silmek için aresizdi. O kadar aresizlerdi ki, Bakanlık'tan bir doktor tam da bunu başaracak yeni bir tedavi sözü verdiğinde evlerine girmesine izin verdiler. Ancak doktor işareti kaldırmak yerine, kara büyüyle deneyler yapıyor ve onları yavaş yavaş öldürüyordu.

"Zamanınızı lanetle harcamayın Bayan Granger. Asıl soru, Bakanlığın laneti başkaları üzerinde uygulamasını nasıl engelleyebileceğimiz. şu ana kadarki avantajımız, henüz bunu yapmanın bir yolunu bulamamış olmaları. Bazı kara büyüleri var ama rünlerin nasıl çalıştığına dair bilgileri eksik. Bakanlık içindeki kaynaklarım bana Karanlık Sanatlara olan ilgilerinin arttığını söylüyor ve şimdi bunun nedenini görebiliyorum."

"Laneti tamamlamak için neyi kaçırdıklarını biliyor musun?"

"Evet. Bay Malfoy'un lanetini sona çalıştığım yıllar boyunca bu lanete oldukça aşına oldum."

İkisiyle de daha fazla zaman geçirdikçe, Snape'in Malfoy için bir tür akıl hocası ya da nasıl desem, bir baba figürü haline geldiğini daha iyi anlıyordu. Bu garipti, çünkü Snape hiçbir zaman

sonuçta kendisine fayda sağlamadı. Soruşturma, kendisinin de bir üyesi olduğu Ölüm Yiyenler'le ilgiliydi, bu yüzden mantıklıydı ama neden lanet konusunda ona yardım etmeye çalışıyordu?

"Kalıcı bir Imperius lanetinin işe yaraması için gerçekleşmesi gereken birkaç şey var. En önemlisi, lanetlenen kişinin bir efendiye bağlı olması gerekir. Bay Malfoy'un durumunda bu Karanlık Lord'du."

Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Bakanlık şu ana kadar bu yetenekten yoksun, bu yüzden Magus Rotunda'daki karanlık sanatlar toplantısıyla çok ilgileneceklerine inanıyorum. Neyin peşinde olduklarını öğrenin ve ellerine geçmediğinden emin olun."

Magus Rotunda... İtalya'nın yetki alanındaydı ve muggle Roma'sına yakındı.

İtalya'daki bir karanlık sanatlar toplantısına Draco Malfoy'la birlikte sızmak; Malfoy o anda ona o kadar öfkeliydi ki yüzüne bile bakamıyordu. *Merlin, cezalandır beni.*

Bölüm 21

İtalyan Floo İstasyonu'nda buluştular. Malfoy ona başka talimat vermemişti. Parşömeninde her şey açık açık yazıyordu. Bu yolculukta onun hangi versiyonuyla karşılaşacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Çekici Draco Malfoy vardı. Kibirli olan. Şakacı olan. Ama soğuk Malfoy'u bulacağını hayal ediyordu.

Adam ondan saniyeler sonra, tam zamanında geldiğinde, şüphesi doğrulanmıştı.

Floo ağlarından birinin yanında beklerken onu selamlamadı.

"Nereye gidiyoruz?" Onun yanına giderken sordu.

Işıklar yeşile döndüğünde cevap yok ve bir anda yok oldular ve bir sonraki anda bir evin şöminesinde yeniden ortaya çıktılar.

Malfoy büyük dışarı çıktı. "Umarım misafir odası sizi memnun edecektir."

"Misafir odası mı? Burası sizin

eviniz mi?" "Umarım öyledir."

"Görünüşte büyük olan bir malikanenin bir safkan için yeterli olduğunu düşünmem aptallıktı."

"Dünyanın dört bir yanındaki diğer sekiz Malfoy malikanesini öğrenene kadar bekleyin."

Ev, Malikânedен çok farklıydı. Hafif ahşap döşemeler, geniş tavanlar ve içeriye dolan bol miktarda sıcak İtalyan güneş ışığı.

Misafir odasına vardıklarında küçük valizini bıraktı ve etrafına bakındı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, şimdiye kadar kullandığı tüm odalardan daha büyüktü.

"Burası misafir odası mı?" Ama artık bu soruyu cevaplamak için odada değildi.

Ev Malikâne'den daha sıcak olabilirdi ama Malfoy'un kendisi birkaç derece soğumuştı.

Ona saat tam sekizde hazır olmasını ve siyah giyinmesini söylemişti. Kız en sevdiği siyah elbisesini giymiş olarak oturma odasına girdiğinde, adamın gözleri kısıldı.

"Bu da ne?"

Kendisi de üç parçalı siyah takım elbisesi ve siyah cübbesiyle her zamanki gibi şık görünüyordu. Ayakkabıları cilalıydı. Muhtemelen ejderha derisindendi.

"Belirtildiği gibi siyah bir elbise."

İç çekti. "Merlin bana yardım et. Granger, büyücülük dünyasının en zengin insanlarından bazılarıyla uyum sağlamamız gerekecek."

"Ben zengin değilim."

"Belli ki. Senin feci moda zevkinden ve Pansy'den birkaç elbise istedim. Onları dolabında bulacaksın."

"Bunu bana daha önce de söyleyebilirdin."

"Seçebilirdim ama yine de kendi başınıza ne seçeceğinizi görmek tartışmasız daha eğlenceli. Görünüşe göre, siyah bir yazlık elbise, ne... pamuktan... seçiminiz miydi?"

Sanki ayıp bir kelimeymiş gibi 'pamuk' dedi. Kadın başını salladı. "Hepimiz her zaman lanet olası bir mafya babası gibi giyinemeyiz."

Kaşları çatıldı. "Mafya babası nedir?"

Onun muggle dünyası hakkındaki bilgisinin çok sınırlı olduğunu unutmuştu.

Kız cevap veremedi adam devam etti. "Sanırım her zaman kusursuz giyinen, çoğunlukla koyu renklerde olan biri anlamına geliyor?"

Birdenbire artık iyi bir hakaret gibi gelmemeye başladı. "Üstümü değiştireyim." "Akıllıca bir karar."

En az açık olanı seçti ama yine de Hermione'nin zevkine göre yeterli kumaşa sahip gibi görünmüyordu. Sağ taraftaki yırtmaç tüm bacağına çıplak olduğu anlamına geliyordu. İpekten yapılmış ve arkası dantelli olan elbise tüm gardırobundan daha pahalıymış gibi hissettiriyordu. En azından siyah cübbesi yara izini örtüyordu. Yarası açıktayken kendini çıplak hissediyordu.

Bu kez dışarı çıktığında Malfoy'un gözleri yavaşça vücudunu taradı. "Daha iyi misin?" İç çekti.

"Ölçülemeyecek kadar."

Magus Rotunda'ya ışınlandılar. Burası ona muggle Roma'sının mimarisini hatırlatıyordu. Salona girdiklerinde yol boyunca büyük sütunlar sıralanmıştı. Masalar içeceklerle donatılmıştı. Tek ışık meşalelerden ve yüzen mumlardan geliyordu.

"Peki, burada tam olarak kim var?" Kendilerine ayrılan koltuklara doğru Malfoy'a sordu.

"Karanlık Sanatlar'ın kim-kimi. Şurada Brezilya Sihir Bakanı'nın yanında Japon Sihir Bakanlığı temsilcilerini görüyorsunuz. Ayrıca bu gece burada dünyanın dört bir yanından gelen en ünlü akademisyenlerden bazıları var."

" Krallık için Bakanlık ve Hogwarts'ın akademisyenleri olarak biz mi varız?"

"Görünüşe göre bilgiyi şaşırtıcı derecede iyi muhafaza edebiliyorsunuz."

Gözlerini devirdi. "Hedefimiz kim?"

Köşedeki iki adamı işaret etti. "Onlar Bakanlık'tan."

Asıl soru şuydu: Tam olarak neyin peşindeydiler? Rünleri öğrenmek çok az kişinin sahip olduğu eski bir uygulamaydı. Doktorun bu bilgiye sahip olduğunu varsayıyordu ama hâlâ eksik olan şey, yapılan büyünün büyüyü yapanın büyüsüne bağlanmasını sağlayan bir şeydi. Snape'e göre Voldemort birkaç kara büyüyü birleştirmişti ama aynı zamanda tüm zamanların en güçlü büyücülerinden biriydi. Snape, Bakanlığın ihtiyaç duyduğu şeyin, yaptıkları kara büyüleri güçlendirecek bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Bunun ne olabileceğini kimse tahmin edemezdi.

Akşam garip bir şekilde bir muggle konferansına benziyordu. Hermione ve Malfoy akşam yemeği boyunca oturdular ve ardından karanlık sanatlar konusunda dünyanın en tanınmış isimlerinden bazılarının konuşmalarını dinlediler. Büyüler, iksirler ve eserler hakkında konuşmalar yapıldı.

Malfoy onu tamamen görmezden geliyordu. Ne zaman onunla bir şey hakkında konuşmaya çalışsa, cevapları kısa oluyordu. Sürekli Bakanlık'tan gelenlere bakıyor, dikkatlerini çeken bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama konuşulan hiçbir şey, sözde aradıkları şeyin tanımına uymuyordu.

Konuşmalar sona erdiğinde, içeceklerin servis edildiği ve insanların kaynaşmaya başladığı ikinci bir odaya geçtiler. Aralarına karışmak onun için zor olmadı, insanlar ona ikinci kez bakmadı bile, ama büyücülük dünyasının en önemli isimlerinden birinin beyaz-sarışın varisi göze batıyordu.

"Burada tuhaf değil mi?" Ona ihtiyatlı bir şekilde sordu.

Alay etti. "Burada olmamam garip olurdu. Ne de olsa mal varlığım bu gecenin en büyük bağışçılarından biri."

Neredeyse şampanyasını . "Savaş sırasında ailenin başına gelen onca şeyden sonra, seni bir karanlık sanatlar kongresine sponsor mu yaptılar?"

Bu, savaş suçlusu bir ailenin askeri bir konferansa sponsor olması gibi bir şeydi.

"Bu kadar şaşırmış görünme Granger. Ailem yıllardır bu etkinliğe sponsorluk yapıyor. Benim rehberliğimde, ailemin işlediği suçların bedelini ödemek ve geçmişte yapılan hatalardan ders çıkarmak için. Belki de broşürü okumalıydınız."

Malfoy izin isteyip yaşlı Japon büyücüye yürüdüğünde hâlâ nutku tutulmuştu.

Bir an için orada, karanlık sanatlar uzmanları denizinde tek başına garip bir şekilde durdu. Ama sonra daha önce iksirler üzerine bir konferans vermiş olan cadıyı gördü. Görevleri ve görünüşte hiçbir şeyin hedefledikleri tanıma uymadığı gerçeği bir yana, söyledikleri Hermione'nin tezine çok ilginç gelmişti.

Cadı Hermione'den bile daha kıvrıcık saçlara sahipti. Sarı saçlarındaki aklar neredeyse hiç görünmüyordu. Pahalı gardırobuna rağmen, grubun geri kalanına pek gibiydi.

"Profesör Eriksson?" Hermione sordu ve onunla yüzleşmek için döndü. "Adım Hermione Granger, Hogwarts'ta Profesör Snape'in öğrencisiyim ve iksirler üzerine yaptığınız konuşma gerçekten ilham vericiydi."

"Oh, evet, Snape. O yaşlı, huysuz piç nasıl?" Kalın bir İsveç aksanıyla sordu. "Buna cevap verme. Demek iksirlerle ilgileniyorsun?" "Evet, şu anda tezim üzerinde çalışıyorum ve iksirlere kara büyü eklemekle ilgili söylediklerinizi biraz daha açabilir misiniz?"

Profesör onunla ayrıntılı bir şekilde konuştu ve Hermione akademi heyecanının içinde yeniden kabardığını hissetti. Hemen laboratuvara geri dönmek ve bu yeni bilginin iksir çalışmasında ezber bozan bir şey olup olmadığını denemek istiyordu.

Profesörle yaptığı otuz dakikalık konuşma sırasında neden orada olduğunu tamamen unutmuştu. Şimdi, simsiyah giyinmiş zengin insan kalabalığının içinde Malfoy'u tekrar bulması gerekiyordu ki saçlarını fark etmek kolay olduğu için bu hiç de zor olmadı.

Kadın ona bir barış teklifiyle yaklaştığında bir konuşmayı henüz bitirmişti: bir kadeh şampanya. Sözsüzce aldı.

"Bir şey var mı?" O sordu.

"Hayır." Bardaktan bir yudum aldı. "Görünüşe göre İsveçli iksir ustasıyla oldukça hareketli bir konuşma yapmışsınız. Sanırım bunun görevimizle pek bir ilgisi yoktu."

"Karanlık sanatlar uzmanı ben değilim, ," diye karşılık verdi.

"Doğru. Neden yine buradasın?"

"Bana Bozulmaz Yemin ettiren sendin." "Benim açımdan oldukça pişmanlık verici bir karar."

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. Onu kararlı görünüyordu. Belki de en büyük sırrını öğrendiği için onu soruşturmadan bile atacaktı.

"Bu akşam vaktimizi boşa harcıyoruz gibi görünüyor."

Malfoy kısa boylu, tombul bir adamın kendilerine doğru yürüdüğünü görünce, "Belki de değildir," dedi.

"Malfoy!" İlk kez birinin onun adını gerçek bir sevinçle söylediğini duyuyordu. İtalyan adamın (aksanına bakılırsa) çok az saçı kalmıştı. "Seni tekrar görmek güzel. Burada olmanı umuyordum."

"ben ödedim."

İtalyan adam güldü ve sonra ona büyük bir altın para uzattı. "Buna değer mi?" Malfoy sordu.

Başını salladı. "Hayal kırıklığına uğramayacaksın." Sonra gitti ve Malfoy parayı cebine attı. "Bütün bunlar da neydi?"

Hermione sordu.

Malfoy şampanyasından bir yudum daha aldı, gümüş gözleriyle kalabalığı inceliyordu. "Eğer bu resmi bir etkinlikse, ben de az önce after-party'ye davet edildim. Bunu bu geceki kongrenin daha az yasal olan tarafı olarak düşünün."

"Tamam, harika. Nerede?"

Kıkırdadı. "Güven bana Granger, bu senin için değil."

"Ahlakla ilgili saçmalıkları bir kenara bırak. Bu karanlık sanatlar etkinliği her ne olacaksa orada olmayı kaldırabilirim."

"Oh, bundan emin değilim." Sırtışı genişledi. "Burası bir centilmenler kulübü."

Bunu hiç beklemiyordu. Bu kuruluşların 'beyefendilerle' hiçbir ilgisi olmadığı düşünüldüğünde, gerçekten de aptalca bir terimdi. "Eee, ne olmuş? Eğer bir tür karanlık sanatlar alışverişi beklediğiniz yer orasıysa, ben de sizinle geleceğim."

Yüzündeki o aptal sırtış onu gerçekten rahatsız etmeye

başlamıştı. "Burası sıradan bir beyefendiler kulübü değil

Granger."

Onu soruşturmanın dışında tutmak için uyguladığı yöntem bu muydu?

"Umurumda değil." "İnan bana, bundan kesinlikle nefret edersin."

"zorunda değilim. Eğlenmek için burada değilim, değil mi?"

Gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. "Seni uyarmadığımı söyleme sakın."

Sonra ortadan kayboldular.

Eski bir kapıya vardılar. Malfoy kapıyı üç kez çaldı, bir süre ve sonra kapı açıldı. Meşalelerle aydınlatılmış boş bir tünelde yürüdüler. Sessizdi.

"Sence Bakanlık'tan adamlar bu gece burada olacaklar mı?" "Merlin, hayır.

Burası onlar için uygun bir yer değil. Sanırım burada
Bu gece burada Bakanlığın almak istediği bir şey var. Büyük olasılıkla onlar için alması için bir aracı göndereceklerdir."

Başka bir kapıya vardılar. Malfoy asasını alıp bir parola söyledi ve kapı açıldı. Ardından başka bir tünel geldi. Burası neresiydi?

"Gerginleşiyor musun Granger?" Sırıttı. "Hâlâ arkanı dönebilirsin. Söz veriyorum, öğrendiğim her şeyi sana anlatacağım."

İkisi de onun bunu yapmayacağını biliyordu. "İyi deneme ama ben de seninle geliyorum."

Keskin dişlerini göstererek güldü. "Sanırım o zaman size kadınların tek başlarına girmelerine izin verilmediğini söylemem gerekiyor."

İnledi.

"Sana söyledim; bundan nefret

edersin." "Devam et."

"Kulüp yüzlerce yıldır faaliyet gösteriyor. Normalde izin verilmeyen her şeye izin veriyor."

Olayı anladı. Uyuşturucu, fuhuş, karanlık sanatlar.

Karmaşık tasarımı altın bir kapının önünde durduklarında, bir kez daha ona döndü. "Son şansın."

Kollarını önünde kavuşturdu ve gözlerini ona dikti.

Dilini dişlerine vurarak şaklattı. "Bunu sen istedin Granger."

Bir başka büyüyle kapı açıldı ve önlerinde çok lüks bir otel resepsiyonuna benzeyen bir şey duruyordu. Siyah mermer. Mobilyalar altın kaplamaydı.

Bronz tenli, siyah elbiseli sarışın bir kadın onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Buona sera, signore Malfoy."

Düzeltiyorum, *onu* selamladım.

"Seni tekrar aramızda görmek çok güzel," dedi.

Hermione onun bu noktaya ne kadar sık geldiğini merak etti.

Malfoy cüppesini çıkardı ve bir asa hareketiyle onu evine gönderdi. Elini Hermione'nin cüppesine doğru uzattı. Yara izini örten tek şey buydu. Hiçbir yere çıplak kolla gitmezdi. Elbise giymesi gereken etkinliklerde, yarasını örtmek için genellikle eldiven giyerdi.

Elini uzatmış bekliyordu. Dudaklarını ısırarak cüppesini çıkardı ve kolundaki o kelime anında yanar gibi oldu. Malfoy onun cüppesini aldı ve esasını bir hamlede eve gönderdi.

"Bu gece bir misafır getirdiğinizi görüyorum," dedi kadın ve bir dolabı açarak bir çanta çıkardı. "Protokolü biliyor musunuz, Signore?"

"Öyleyim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. Elleri ceplerinde, omuzları geride, solgun boynu açıkta, mükemmel bir duruşla duruyordu.

Hermione'nin kafası tamamen karışmıştı ama bu yerde pek bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Kadın henüz onun varlığını bile kabul etmemişti.

Ev sahibi çantayı açarak bir çeşit altın manşet çıkardı. Mükemmel bir şekilde parlatılmıştı ve siyah kadife bir minderin üzerinde duruyordu.

"O da ne?" Hermione sessizce Malfoy'a sordu.

"Bir tasma."

"Ne için?" "Senin

için."

Birdenbire donup hissetti. "Benim için mi?" Şaka olmalıydı. Ama şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Kendini beğenmiş görünüyordu.

"Yanında bir erkek olmadığı sürece kadınların bu kuruma girmesi yasaktır. Burada benimle birlikte olduğunuza göre, kime ait olduğunuzun açıkça belirtilmesi gerekiyor."

Midesinde bir düğüm oluştu ve yüzündeki tüm kanın çekildiğini hissetti. Adam eğildi. "Sana söylemiştim. Hâlâ arkanı dönebilirsin."

"Hayır, bunu yapalım."

Hostes yakayı ona getirdi. "Signore Malfoy, sihirli imzanıza ihtiyacımız var."

Başıyla onayladı ve bileğinin iç kısmını gösterdi. Hostes bir değnekle ona dokundu ve sonra yakasına dokundu. Onun imzasına neden ihtiyaçları vardı ki? Ama bu soru saniyeler sonra, yakada kelimeler belirdiğinde cevaplandı ve Hermione ölmek istedi.

Draco Malfoy'un Mülkü

Hostes yakayı açtı ve Hermione'ye doğru yürüdü. Bu olamazdı. Bu kötü bir şaka olmalıydı. Sarışın, tasmayı boynuna geçirebilmek için Hermione'nin saçlarını kaldırmasını bekledi. Altın rengi teni üzerinde serin hissetti ve sonra klik sesini duyunca midesinin bulandığını hissetti.

Malfoy'un bakışları, kızın daha önce görmediği bir sahiplenmeyle karardı. Gri gözleri sert bir bakışla boynuna odaklanmış, sanki adı altın yakasına kazınmamış gibi onu işaretlemişti. Kendini beğenmiş görünmeye çalışıyordu ama kız onun adem elmasının büyük bir yutkunmayla düştüğünü gördü.

Kulübün kapısı açılırken hostes "Keyfinize bakın," dedi.

Bölüm 22

Oda karanlıktı, pahalı takım elbiseli adamlar çeşitli siyah kadife koltuklarda, yakasız, az giyimli kadınlarla birlikte oturuyordu. Oda yasemin kokuyordu ve sadece mum ışığıyla aydınlanıyordu.

"Aptal tasmaı olan bir tek ben varım."

Yürümeye devam ettiklerinde onun yanında sırtıttı. "Bu gece buradaki kadınların çoğı çalışıyor, Granger. Sen bir misafirsin. Aradaki fark bu."

Yine bu, ona üzerinde onun malı olduğı yazan bir tasma takmak zorunda oldukları anlamına gelmiyordu. "Beni uyarabilirdin."

"Ben yaptım."

"Yaka hakkında değıl."

"Bir fark yaratır mıydı?"

Hayır, ama zihinsel olarak kendini buna daha iyi hazırlayabilirdi. Belli ki Malfoy onun şok olmuş tepkisini görmek istemişti.

Bara gittiler ve Malfoy onlar için içki sipariş etti. Beklerken gözleri tekrar kızın boynuna kaydı. Kız ensesinde bir sıcaklık hissetti. Belki de Malfoy'un özel isteğı buydu? Bu aptal şeyle onu küçük düşürmek mi?

Barın arkasındaki aynada kendi yansımasını gördü. Yaka boynunun büyük kısmını kaplıyordu ve aslında oldukça zevkli görünüyordu - daha çok mücevher gibi. Şimdi bu aptal şeyi sevmek için kendisiyle mi konuşuyordu? Merlin ona yardım etsin.

Malfoy'u, iç çamaşırı giymiş kadınların direkler üzerinde dans ettiğı birkaç sahnenin de bulunduğı odanın içinde takip etti. Şimdiye kadar, boynundaki tasma dışında, burası sıradan lüks bir striptiz kulübünün nasıl olmasını bekliorsa öyleydi.

Malfoy bir kapı açtı. "buyurun."

İki numaralı odaya adım attığıında yüzünde anında bir sıcaklık hissetti. Gösterişli bir altın maske takmış bir kadın sahnedeki tahtta oturuyor, bir başkası da onun üzerine çıkıyordu.

Birkaç kişi onları yakından izliyordu. Hermione'nin solunda üç çift seks yapıyordu.

"Burası röntgencilik bölümü. Eğer sizin tarzınız buysa, ki hatırladığım kadarıyla sizinki de bu?" Adam sırttı ve kadın ona kızgın bir bakış fırlattı.

"Görünüşe göre bir seks kulübünün müdavimi olan birinden gelen zengin," tısladı ve onu hemen şimdi öldürmek istedi.

"Sizi temin ederim, seks için kimseye para ödemek zorunda kalmadım, eğer ima ettiğiniz buysa."

Açıkçası, Malfoy'un önceki ziyaretleri sırasında neler yaptığını düşünmek istemiyordu.

Yüksek sesli müzikten yumuşak inlemeler duyuluyordu. Koyu mor ışıklar, seks yapan mantıksız derecede iyi görünümlü insanların sahnesini aydınlatıyordu.

Hermione birkaç kilitli kapı fark etti.

"Bunlar ne için?"

"Oh, yani şimdi bilmek istiyorsun?" Sırttı. "Zevk odaları. Bire bir zaman geçirmek için."

Baktığı her yerde iksirler ve alkol serbestçe akıyordu ve şu anda gözlerini mümkün olduğunca aşağıda tutmaya çalıştı.

Bir sonraki oda kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı ve deri giymiş insanlar vardı. Kırbaçlar. Kelepçeler. Esaret.

Neyse ki oda kırmızıydı çünkü yüzünün de kırmızı olduğundan emindi.

"Bu ayrıntılı bir şaka mı?" Malfoy'a sordu. "Bu insanların karanlık sanatlarla ilgilenmesine imkân yok."

Göğsünden bir kıkırdama yükseldi. "Burada olmandan mutluluk ölçülemez Granger."

bir çift belirdi. tam takım elbise giyerken, yine altın yakalı olan eşi iç çamaşırı giyyordu.

Adam Hermione'ye baktı ama sonra Malfoy'la sanki onun bekçisiymiş gibi konuştu. Bunun burada oldukça doğru bir tanımlama olduğunu düşündü.

"Bize katılmak ister misin?" İtalyan aksanıyla sordu.

Malfoy'un tavrı soğuktu. "Üzgünüm, paylaşmıyorum."

Adam başını salladı ve manken gibi arkadaşıyla birlikte uzaklaştı.

"Peki, karanlık sanatlarla ilgili herhangi bir anlaşmanın nerede bekliyorsun?" Sabırsızca sordu, kendini tamamen yabancı hissediyordu.

"Sadece sana gezdiriyorum," dedi çocuksu bir sırıtışla. Bütün bunlar onun zevkine göre çok daha fazla hoşuna gidiyordu.

"Dahası mı var?"

"Oh, evet. Bir sonraki oda sadece oral için. Sonra BDSM var, balmumu oyunu-

Bir elini kaldırdı. "Sanırım anladım."

Güldü. "Seni utanmış görmek en sevdiğim şeylerden biri olabilir." En

azından içindeki öfke şimdilik dağılmış görünüyordu.

Görünüşe göre onunla dalga geçmek, ona kızmaktan daha ağır basıyordu.

Etrafında olup bitenleri görmezden gelmeye çalışsa da, derinin ete çarpma sesi ve ardından gelen yüksek sesli inlemeler bunu kolaylaştırmadı. Malfoy bambaşka bir şekilde tehlikeli görünüyordu. Soluk teni ve saçları kırmızı ışıqla sırsıklam olmuş, gümüş gözleri ona odaklanmıştı.

Burada üstünlüğün onda olmasından nefret ediyordu. Kendisi ne kadar rahatsız olursa, o da o kadar keyifleniyordu ve bu güç dengesizliğinden hiç hoşlanmıyordu.

Sanki bu durum onu inanılmaz derecede rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı. Görünüşe göre bunda başarısız oluyordu çünkü Malfoy ona doğru eğilirken yüzünde hınzır bir sırıtış vardı. İçkisinden bir yudum aldı, onun kendisine bu kadar yakın olması her zaman tehlikeli bir teklif değilmiş gibi davranıyordu.

"Daha önce hiç kırbaçlandın mı Granger?" İçkisi

boğazında düğümlendi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Kelepçeye ne dersin? Sanırım kontrolün senden alınmasından ."

Bunun cevabını biliyordu, o halde neden sordu ki? Çünkü onu kıvrandırmak istiyordu. İşte bu yüzden. Seks hayatı berbat. Bunun için Ron'u suçlamıyordu bile. Arkadaşıktan romantik bir ilişkiye asla geçmemeliydiler. Birbirlerine uygun değillerdi ve bunu ikisinin de bildiğinden emindi. Savaş biriyle yakınlık kurmayı kolaylaştırmıştı.

İşte yine bir şey için savaşı suçluyordu.

"Seks hayatım hakkında konuşmak için mi buradayız?" Öfkeyle sordu.

"Oldukça ilgi çekici. Lütfen bana Weasley'den daha fazlasını yaptığını söyle. Sefil savaş seksi için bile iç karartıcı bir seçim."

Uzaklaşırken onu itti. Yeni bir stratejiye ihtiyacı vardı çünkü adam onunla dalga geçmeye ve onu olabildiğince rahatsız etmeye devam edecekti. İki kapı vardı ve hangisinin daha az kötü olduğundan emin değildi. Tek bildiği bu odadan çıkması gerektiğiydi.

"Doğru kapıyı seç," dedi Malfoy arkasından. "Bu konuda bana güven Granger."

Prensip olarak sola gitti ama kapıyı açtığına seçiminden anında pişman oldu. Esaret. Bir kadın havada süzülürken, ipler sihirli bir şekilde etrafına dolanıyor, etini kesiyor ve onu daha da kısıtlıyordu.

Malfoy hınzır bir memnuniyetle Hermione'ye bakarken, Hermione odanın en az yarısının görüşünü engelleyen bir destek kirişinin yanında durdu.

Malfoy sonunda, "Karanlık eserlerin açık artırması yapılacak," dedi. "Davetiye bunun içindi."

"Tam olarak neyin müzayedesı?"

"Emin değilim ama Bakanlığın peşinde olduğu şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum." "Ne zaman?"

Omuz silkti. "Beni uyaracaklar."

Gözleri tekrar odanın diğer tarafına kayd, yakalı bir kadının bir adam tarafından bağlandığını gördüğünde açıkçası bu bir hataydı. Tekrar bardağına . "Sanırım en azından aptal bir tasmaı olan tek kişı ben değilim."

Yaklaşıp çenesini kaldırarak gözlerinin onunkilerle buluşmasını sağladığında aralarındaki mesafe kayboldu.

"Hayır, ama boynunda benim adım yazılı olan tek kişı sensin." Başparmağı yakayı takip etti, gümüş gözler onun hareketlerini izledi. Sonra elini kızın boynunun dibine, köprücük kemiğinin hemen üstüne dayadı. "Hayal edebildiğim tek şey, ben seni akla gelebilecek her şekilde sahiplenirken senin bundan başka bir şey giymemen."

Kalbi şiddetle çarpıyordu. Ateşle oynamanın tanımını yapabilecek biri varsa, o da Draco Malfoy'du. Sertçe yutkunarak sınırlarını yatıştırmaya çalıştı. Onun için her şey bir oyundu. Bu da dahil. Onu sinirlendirmekten ve utandırmaktan zevk alıyordu. Onun başarılı olmasından nefret ediyordu ve

umutsuzca dinamikleri değiştirmesi gerekiyordu. İkisinin kalanını mideye indirdi.

"Neye pişmanım biliyor musun?" Kadın sordu ve adam başını sallayarak elini kadının boynundan çekti. Çıplak bacağı adamın orta kısmına dolandı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. Adam durdu ve gözleri onunkilere odaklandı. Kız onun blfn görmüştü. Tüm bu konuşmalar, ama aslında hiçbir şey yapmayı planlamıyordu.

Adamın elini tuttu ve kalçasına, elbisesinin hemen üzerine yerleştirdi. "İ çamaşırını giymediğim için pişmanım."

Eli kızın üzerinde sıkılaştı ve gümüş rengi gözleri karardı. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Dikkatsiz diyebiliriz." Adamın elini çıplak tenine dokunana kadar yavaşça aşağı indirirken "Dikkatsiz denebilir." dedi.

Sertçe yutkundu ama tamamen hareketsiz kaldı. Birdenbire biraz yabancılaşmış gibi göründü nk ondan böyle bir şey beklemiyordu. Kadının eli adamın elini kendi göbeğine yaklaştırmaya devam etti ve adam burun deliklerinden nefes aldı. Onun kararlılığının düşmesini istiyordu. Bu raundu kazanmak istiyordu. Hâlâ hareket etmiyordu, eli onunkinin altında neredeyse kaskatı kesilmişti. Tüm vücudu adrenaline dolup taşıyordu. Sonra elini aralarında gezdirdi ve parmakları klitorisi boyunca kaydığında, omurgasını ona doğru eğdi ve yumuşak bir şekilde inledi.

Parmakları yavaşça klitorisinin üzerinde daireler çizdi ama bunun dışında tamamen hareketsiz kaldı. Kendini toparlamaya çalışmasını izlemek onu neredeyse kıkırdatıyordu. Dişlerini yle sert ısıırıyordu ki çenesindeki kaslar kasılmıştı. Gözbebekleri derinliksizdi, gümüş ve koyu cıvayla dönüyordu. Anlaşılan daha fazla iknaya ihtiyacı vardı.

Elini tekrar onun arasına sokarak iki parmağını girişine götürdü ve sonra elini itti. Göğsü ona karşı derin nefeslerle inip kalkıyordu. , *teslim ol.* Onların bu oyununda, oynayacak tek bir ası kalmıştı.

Bir sonraki iniltide şöyle dedi: "Seninim, Malfoy."

Bu yaradı. Parmakları içine girip çıkarken vücuduyla onu sütuna çarptı. "Her zaman benim için bu kadar ıslak mısın?"

Granger?"

"Evet," diye nefesi kesildi. "Sadece senin için."

Adam inledi ve Granger onun ne kadar sert olduğunu hissetti. "Lanet ,
Granger."

Etraflarındaki manzarayı tamamen unutmuştu. Tek odaklandığı şey Malfoy'du.

Nefesi ona karşı hırıltılıydı. Parmaklarını onun içinden çekerek, kendi ıslaklığını klitorisinde kullandı. Gözlerini kapadı ve başını arkaya yasladı, kırılma noktasına gittikçe yaklaşırken kendini ona teslim etti. Adamın elbisesine bu kadar özen göstermesi ve odaya maruz kalmamasını sağlaması dikkat çekiciydi. Bunun onun düşünceli olmasıyla pek ilgisi olmadığını ve daha çok paylaşmamasıyla ilgili olduğunu varsaydı. Bu noktada, gelmek için o kadar çaresizdi ki, artık kimin neyi görebileceğini umursadığından bile emin değildi.

Dudakları kadının çene çizgisini takip etti ve kadının orta kısmına dolanan bacağı sıkılaşıarak onu daha yakına çekti; ona izin vereceği her türlü ek sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu.

"Ne istiyorsun, Granger?" Tam kulağının dibine fısıldadı.

Parmakları klitorisini okşamaya devam etti ve Merlin ona yardım etti, onu nasıl delirteceğini tam olarak biliyordu.

"Sen," başardı.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezinirken, parmakları tekrar içine girerken ona baktı ve o kadar yaklaşmıştı ki bacakları titremeye başlamıştı.

İşte o zaman elini kızıdan çekti ve tam içinde olan iki parmağını ağzına götürüp yalayarak temizledi.

"Seni burada becermeyeceğim," dedi derin bir sesle ve kadının bedeninde uğultu yarattı. "İnsanların önünde olmaz."

"İlginç," dedi, bacağı hâlâ adamın orta kısmına asılı duruyordu. "Ben de senin bir izleyiciye aldırmayacağını düşünmüştüm."

"Diğer kızlarla yapmıyorum. Ama bu adamlardan herhangi birinin çıplak vücuduna bakmasına ya da boşalırken ne kadar lezzetli göründüğünü izlemesine izin vermektense çarmiha gerilmeyi tercih ederim."

Tenindeki kızarıklığın geri döndüğünü hissetti. Paylaşmadı. Sahiplenme duygusu her tarafına . Gözleri tenini işaretliyordu. Öpücükleri vücudunu damgalıyordu. Onun sorunu, onun olmak istemesiydi; arzuladığı şey olmak istiyordu.

"İki seçenek var," dedi. "Bunu başka bir zamana erteleyebiliriz."

Ona şimdiden iki numarayı seçmek zorunda kalacağını söylemekten kendini alıkoymak zorundaydı çünkü beklemesine imkân yoktu.

"Yoksa?" diye sordu.

"Burada kullanabileceğimiz özel bir süitim

var." Gözlerini devirdi. "Tabii ki var."

Sırtarak omuz silkti. "Üyelik aidatıyla birlikte geliyor." Kadın

bacağını indirdi ve adam kendini sütunun üzerinden itti. "Peki,"

dedi kadın. "Beni oraya götür."

Yüzündeki şaşkınlık ifadesi çok lezzetliydi. Gerçekten istediği şeyin bu olduğunu teyit etmek için bir an bekledi, sonra bileğinden tuttu ve onu kalabalığın arasından geçirdi.

Başka bir koridora çıktılar ve sihirli parmak iziyle açılan altın kapı tokmağı olan siyah bir kapıya doğru yürüdüler. İçeri girdikleri anda onu kendine doğru çekti ve daha önce bastırdığı tüm tutkuyla öptü. Bir eli saçlarındayken diğeri çenesinden tuttu ve dilleri tekrar tekrar buluşurken onu kendine doğru çekti.

"Güvenli kelimenin ne olduğunu biliyor musun

Granger?" Başını sallarken nefesi sertleşmişti.

"Güzel, durmamı istediğinde 'kırmızı' demeni istiyorum. Anladın mı?"

"Anlıyorum."

Adam ondan bir adım uzaklaştı ve bu ani mesafe vücudunu neredeyse.

Ceketini çıkarıp sandalyelerden birinin üzerine atarken, "Elbiseni çıkar," diye emretti.

İlk kez içinde bulundukları odaya bakabildi. Çoğunlukla siyah, biraz da koyu yeşil ve altın rengi vardı. Işıklar loştu ama her şeyi görebilmek için yeterince parlaktı.

"Kendimi tekrar etmeyeceğim," dedi.

Bir yutkunmayla elbisesinin düğmelerini çözdü ve kumaşın ayaklarının dibinde birikmesine izin verdi. Topuklu ayakkabıları ve boynundaki o aptal şey dışında hiçbir şey giymeden öylece duruyordu. Gözleri vücudunun her santimini taradı ve alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Ayakkabılarını çıkarırken önce kol düğmelerini, sonra da açtı. Onu yakından izlemeye devam ederken yavaşça soyundu ve bu garip bir şekilde sinir bozucuydu. Kalp atışları saatte milyonlarca mil hızla atıyordu.

Gömleğini çıkarırken bir adım daha yaklaştı, bir dizi dövme ve yara izinin altında yağsız kaslar esniyordu. "Yatağın üzerine."

Yatağa oturdu, adamın ondan ne yapmasını istediğinden emin değildi.

"Daha arkaya," diyerek yatağın ortasını işaret etti. "Güzel. Şimdi uzan."

Sol tarafındaki çekmeceyi açtı ve saten bir ip çıkardı. Sıkı bir kavrayışla kadının bileğini tuttu ve koltuk başlığına bağladı. Sonra ikinci bir ip geldi.

hareketsizdi. Adam geri çekildi ve yaptığı işe hayran kalmış gibiydi. Kadın ellerini hareket ettirdi ama hiç hareket yoktu.

Yatağın dibinde diz çöktü ve ona baktı. Sonra bacaklarını ayırdı ve kadın dudağını ısırdı. Yavaşça bir parmağını kadının göbeğinde gezdirdi ve kadın yataktan kalkmak üzereydi. Yaklaşarak bacaklarını daha da araladı ve sonra parmağını diliyle değiştirdi.

"Kahretsin..." inledi, zaten sınıra çok yakındı.

Dili klitorisinin üzerinde daireler çizdi ve kadın kalçalarını ona doğru sallayarak onayladı.

"Durma," diyebildi.

Neyse ki yapmadı. Dili onun içine girdi, uzunluğunu keşfetti ve sonra klitorisini ağzına aldı. O kadar sert bir şekilde orgazm olurken dünyası başına yıkılmış gibiydi ki bacakları adamın etrafında titriyordu. Tamamen tükenene kadar onu orgazmı boyunca yaladı.

Tekrar ayağa kalktı ve kemerinin tokasını açarak pantolonunu çıkardı. Aletini yumruklayarak ona baktı.

Sonra daha fazla beklemedi. Bir anda bacaklarının arasındaydı ve sikini içine sokmadan önce doğum kontrol bütüsünü söyledi.

Adamın büyüklüğünün kendisini gerdiğini hissettiğinde keskin bir

nefes aldı. Malfoy tamamen içine girdiğinde nefesinin küfretti.

Sonra tüm gücüyle hareket etmeye başladı. Her itişte elleri bağlarına karşı mücadele etti.

"Beni öldüreceksin Granger," diye inledi, cezalandırıcı ritmini artırarak.

Bacaklarından birini kaldırarak daha da derine inmesine izin verdi. Vücudu tekrar kenara geri döndü, her sürtünmeye ve temasa ihtiyaç duyuyordu.

Dili onun meme ucunun etrafında dönüyordu ve kadın da aynı şekilde onun adını inliyordu. Kalçalarını ona doğru hareket ettirdi, onu daha derine soktu. Daha fazla, daha fazla. Ondan her şeyi istiyordu.

Adamın eli kadının boynunun dibine, yakasının hemen altına gitti. "Sen kime aitsin?"

"Sen."

"Söyle." Göğsü ağır nefeslerle kabarıyordu. "Ben sana aidim, Malfoy."

Elini hafifçe boynuna bastırırken gümüş gözleri karanlıkla parladı, hava akışını kısıtlamadı. Ne kadar baskı uygulayacağını tam olarak biliyor gibiydi. Onu yerinde tutup acımasızca içine girerken ön kolundaki ejderha dövmesinin altındaki damarlar kabarıyordu.

"Tekrar söyle," diye talep etti.

"Ben sana aidim." Söylemeyi başardı.

Dişleri göğüs ucuna hafifçe kapandı ve neredeyse sıçrayacaktı. "Malfoy... lütfen."

Boynundaki el hafiflemişti. "Benim için gel." Kendini zor tuttuğunu gösteren gergin bir sesle söyledi.

Sonra her iki dizini de omuzlarının üzerine ve yeni aç kızın nefesini kesti.

"Beni çok iyi karşılıyorsun."

İşte o zaman kadın bir kez daha onun etrafında paramparça oldu. Hiç vakit kaybetmedi. Hızını artırarak daha da derine inerken, boynundaki eli daha sert bastırdı. Tam daha ne kadar dayanabileceğinden emin olamadığı anda, adam derin bir iniltiyle kendini onun içine boşalttı, karın kasları tepki olarak kasıldı.

Bir an için nefes nefese birbirlerine baktılar. Adamın gözlerindeki gümüş, kızın onda daha önce görmediği yeni bir kırılgenlikle dolup taşıyordu. Sanki o da aynı şeyi fark ediyormuş gibi, kendini onun üzerinden kaldırdı ve bileklerinin etrafındaki bağları açtı.

Sessizce ikisi de giyiniyordu ve kadın onun ne düşündüğünü merak ediyordu.

"Açık artırmanın ne zaman başlayacağını sana nasıl söyleyecekler?" Adam gömleğinin düğmelerini iliklerken, kadın tamamen giyinmiş bir halde sordu.

İtalyan adam tarafından kendisine verilen madeni parayı çıkardı ve ona fırlattı. "Hazır olduklarında parlamaya başlayacak."

"Burada sık sık açık artırma yaparlar mı?"

Başını salladı. "Bu kulübe katılmamın ilk sebebi de buydu."

Boynundaki gülünç tasmayı görmezden gelmeye çalışarak banyoda kendine çekidüzen verdi. Döndüğünde Malfoy yeniden giyinmişti ve ona bir bardak ateş viskisi uzattı.

"Şimdi bekleyecek miyiz?" diye sordu.

"Şimdi bekleyeceğiz." Bir yudum alırken onayladı. "İyi ki burada hâlâ bir şişe stoklamışım."

"Neden, buraya gelmeyeli uzun zaman mı oldu?"

"Evet. Savaştan sonra müdavimi oldum," diyerek kanepeye oturdu.

"Birkaç dakikalığına bile olsa beni unutturacak her şey. Gerginliğimi azaltacak herhangi bir şey. İksirler. Alkol. Seks."

Doğruydu, vücudundan geçen onca adrenalin yüzünden yara izini düşünmemişti.

"Hiçbir yere çıplak kolla gitmem," diye itiraf etti, odanın ortasında elindeki bardağa bakarken.

"Ben de tahmin

etmiştim." Gözleri

onunkilerle buluştu.

"Bana c bbeni verirken nasıl tereddüt ettiğini gördüm. İlk başta burası yüzünden olduğunu düşündüm ama sonra koluna birkaç kez dokunduğunu fark ettim."

Ona her zaman kafasının içinde bir yerlerde her hareketini katalogluyormuş gibi bakıyordu ve görünüşe göre  yleydi.

"Neden?" O sordu.

"Ben... bu aptalca ama hissedebiliyorum. Sanki onu açığa çıkarmak ona daha fazla enerji veriyor."

Adamın kendisine g leceğinden emindi ama adam tamamen sessiz kaldı.

Ayağa kalktı ve sandalyeden ceketini alıp kadının omuzlarına yerleştirdi. "İhtiyacın olduğu sürece sende kalsın."

Bu, ona her zaman kısa kollu gömlek giyebilmesi gerektiği, çünkü yara izine hâlâ bu kadar g   vermenin aptalca olduğu konusunda nutuk çeken Ron'la tam bir tezat oluşturuyordu. Ama Malfoy hiçbir şey söylemiyordu. Onu yargılamıyordu. Sadece onun nasıl hissettiğini anladı.

Gözleri tekrar buluştu ve ne olduğundan emin değildi çünkü Draco Malfoy'a aşık olmak kesinlikle kötü bir fikirdi. Bunu biliyordu ama yine de onu öpmek istiyordu. Kendini onun kollarına bırakmak ve asla istiyordu.

Ona daha da yaklaşırken dudakları hafifçe aralandı ve bir an önceki tutku yerini farklı bir  zleme bıraktı. Daha önce hiç seks amacı olmadan sadece  p şmemişlerdi. Bu bir çizgiyi aşacaktı. Daha önce geçemedikleri bir çizgiyi. Adam başını yavaşça ona doğru yaklaştırırken kadın çenesini kaldırdı.

Dudakları neredeyse birbirine değdiğinde, elindeki madeni para parlamaya başladı.

Bölüm 2C

Bir odadan çok bir mağaraya benziyordu. Yeraltına inmişlerdi, bu yüzden belki de bu doğru bir tanımlamaydı. Yırtık pırtık taş duvarlar ve yüksek, düzensiz tavan, takım elbiseli bir grup adam (ve arada bir kadın refakatçi) alana girerken sadece meşalelerle aydınlatılıyordu.

Malfoy ve Hermione karanlık bir kanepeye oturdular. Bir garson onlara içecek getirdi ve mermer sehpanın üzerine oturttu.

Hermione bir podyumun boş durduğu sahneye baktı. Bütün bunlar zaman kaybı olabilirdi. Belki de Bakanlığın başka bir yerde olduğu gizli bir anlaşma vardı ve işlemi durdurmakta tamamen başarısız olmuşlardı?

Malfoy'un ceketini için minnettardı, sadece yara izini gizleyebildiği için değil, aynı zamanda daha fazla sıcaklık sağladığı için. Ceketini omuzlarında bırakmıştı ama üzerinde o kadar büyük duruyordu ki kollarını kolayca örtüyordu.

Onun yanında sessizdi, gözleri seyircilerin üzerinde dans ediyor, Bakanlık'la kimin çalıştığını merak ediyordu. En azından onun şey buydu.

Ne aradıklarını nereden bileceklerdi ki?

"İyi akşamlar beyler," diye anons etti yüzü şişmiş orta yaşlı bir adam sahnede. "Bu geceki müzayedeye katıldığınız için teşekkür ederiz. Karanlık sanatların sunduğu en seçkin eserlerden bazılarını bulacaksınız. Size kuralları hatırlatacağım. Müzayedeler nihaidir. Bir teklif kabul edildikten sonra, satıcının daha yüksek bir teklifi kabul etme hakkı yoktur. Teklifi kabul edip bağlayıcı bir sözleşme yaptığınızda açık artırma tamamlanmış olur. Açık artırma sırasında veya sonrasında asla kullanılmasına hiçbir şekilde izin verilmez."

Asası cüppesinin içindeydi ve şimdi Malfoy'un evindeydi. Ondan ayrılmaktan nefret ediyordu. Malfoy'un اساسız olmadığına dair bir önsezisi vardı.

Müzayedeci "Başlayalım," dedi ve perde açıldı.

Birbiri ardına eşyalar açık artırmaya çıkarıldı. Büyülü kolyeler. Güçlü kristaller. Ama hiçbir şey uymuyordu. Malfoy açık artırma küreğini birkaç kez kaldırdı ve Hermione onun herhangi bir eşyayı almakla gerçekten ilgilenip ilgilenmediğinden ya da sadece şüpheli görünmek istemediğinden emin değildi.

Oda tıka basa doluydu ve bunun şu ana kadar aranan eşyaların hiçbirini için olmadığından emindi. Endişeyle bir bacağı diğerinin üzerine atarak yer değiştirdi.

Bir kaide daha içeri alınırken müzayedeci, "Şimdi bu gecenin en önemli olayına geldik," dedi.

Üstteki eşya siyah saten bir çarşafla gizlenmişti. "Size

ölümün antik kalıntısını takdim edebilir miyim?"

Çarşaf kaldırıldı ve odada bir nefes alma sesi duyuldu. Malfoy onun yanında bir sarsıntıyla doğruldu.

Müzayedeci, "İlk olarak M.S. birinci bin yılda keşfedildi," diye devam etti.

Hermione kemiklerden yapılmış ve ölmekte olan bir adamı tasvir eden kutsal emanete baktı. "Ne işe yarıyor bu?" Malfoy'a fısıldadı.

"İnferi'yi çağırır."

Dondu kaldı. İnferi, karanlık bir büyücünün lanetiyle yeniden canlandırılan ölü bedenlerdi. Onları yaratmak için gereken kara büyü miktarı, Voldemort dışında çoğu büyücünün bunu yapmasını imkânsız kılıyordu.

Düşünceler kafasında dönüp dururken, Malfoy'un ki de dahil olmak üzere odadaki tüm açık artırma kürekleri havaya kalktı. Müzayedeci fiyatları bağıra çağıra yükselttikçe yükseltti ve o da kalıntı hakkında ne okuduğunu düşünmeye çalıştı. Okuduğu karanlık sanatlar kitaplarından birinde bundan bahsediliyordu.

"Üçgen şeklinde," diye fısıldadı Hermione Malfoy'a. "Üçün gücüne sahip."

Küreğini tekrar kaldırırken başını salladı. "Kara büyüyü güçlendirir."

Bakanlığın peşinde olduğu şey bu olmalıydı. Müzayedeci fiyatı artırdı ve kaldırılan küreklerin sayısı sadece üç tane kalana kadar düştü. Sol önde bir adam, ortada iki adam ve Malfoy.

"Planın nedir?" O sordu. "Onu satın

alacağım."

Bunun aklına bile gelmemiş olması ne tuhaftı. Onun için para anlamsızdı. Garip bir kavramdı. Açık artırmada parayı kim aldıysa çalmalarını beklemişti.

"Sanırım bu daha medeni bir yaklaşım," dedi. Adam

sırıttı. "Ve ben medeni olmaktan başka bir şey değilim."

Fiyatlar başını döndürüyordu. Müzayedeci 200.000 kalyon dediğinde, soldaki adamlar çekildi. Ama Malfoy devam etti.

"800.000 kalyon," diye seslendi müzayedeci ve Malfoy ile ortadaki iki adam küreklerini kaldırdılar.

Bu 4 milyon pound eder. Malfoy etkilenmemiş görünüyordu.

Sonunda, müzayedeci 1.200.000 kalyon dediğinde, ortadaki adamlar küreklerini kaldırmayı bıraktı. Neredeyse 6 milyon pound. Başının döndüğünü hissetti. Malfoy servetinin ne kadar büyük olduğuna dair farklı hesaplar vardı. Büyücülük tarihinin en zengin isimlerinden biri olan Malfoy'un servetinin birkaç milyar sterlin olduğu tahmin ediliyordu. Ne kadar olduğu Daily Prophetteki uzmanları ikiye bölmüş gibiydi.

"Gidiyorum, bir, iki, arkadaki beyefendiye."

Çekiç düştü ve onunla birlikte açık artırma da sona erdi. Malfoy ceketinin düğmelerini ilikleyerek ayağa kalktı. Ortadaki iki adam ona dikkatle baktı. Bundan sonra olacakların pek de medeni olmayacağına dair bir his vardı içinde.

Bir elini onun koyarak odadan çıkmasına rehberlik etti. Tüm gözler onun üzerindeymiş gibi görünürken havadaki gerginliği hissetti.

Başka bir koridorda yürürken, mum ışığında karanlık bir odaya girdiler. Sağ taraflarında altın bir kasa vardı.

Malfoy onu daha yakına çekti. "Ceketimin sağ cebinde bir asa var."

Bu ifadenin anlamı açıktı. Bunun kolay bir geçiş olmasını da beklemiyordu. Böylesine güçlü bir kalıntı için savaşılacaktı.

Kapı açıldı ve müzayedeci gülümseyerek içeri girdi. "Bay Malfoy, tahmin etmeliydim. Lütfen oturun."

Malfoy'daki gerginliği hissedebiliyordu. Gözleri çoktan tüm odanın haritasını çıkarmış, her ayrıntıyı dikkatle kataloglamıştı.

"Sanırım protokolümüze aşinasınız?" Müzayedeci sordu.

Malfoy başıyla onayladı. Önünde bir parşömen belirdi ve Malfoy altına imzasını attı. Sırada para transferi vardı. Hermione miktar konusunda hâlâ rahatsız hissediyordu. Floo aracılığıyla banka hesabından transfer yapıldı. Ve altı milyon pound Floo'dan geçerek satıcı her kimse onun hesabına geçti.

Yutkundu.

Kasanın kapıları açıldı ve o anda kapının menteşeleri patlayarak açıldı. Az önceki iki adam içeri girdi ve sonra her şey büyük bir hızla oldu. Malfoy siyah asasını çekerken Hermione'yi masanın arkasına itti.

Müzayedeci tam bir asa kaptığı sırada, kafası bir kesme büyüyle kesildi.

Etrafındaki tahta parçalanıp camlar patlarken Hermione yerde esasını alıyordu. Sürünerek kasaya doğru ilerlerken Malfoy'un ve iki adamın kesin büyülerini duydu.

"Avada Kedavra." Malfoy'un soğuk sesi havayı deldi ve bir bedenin yere düştüğünü duydu ama sonra onun inlediğini duydu. Ona bir şey çarpmıştı ama kasanın içine girdiği için onu kontrol edecek zamanı yoktu. İşte oradaydı. Cam bir kabın içinde. Ölümün kalıntısı.

Onu aldı ve arkasını döndüğünde Malfoy'un yerde yatan iki cesedin başında durduğunu ve kolundan kan damladığını gördü.

"Gidelim," dedi ve emaneti ceketinin cebine soktu.

Koridorda hızlı adımlarla yürürken ayakkabıları müzayedecinin kanıyla yapış yapış olmuştu. Bir kapı açıldı ama merdivenler ve sonra başka bir koridor vardı. Sonsuz bir labirent gibi görünüyordu.

İkisinin de ortadan kaybolmasını diledi ama bu kulüp buna karşı korunaklı olduğu gibi, bir kalıntıyla görünmek de imkânsızdı.

Dışarı çıktığında ılık İtalyan havasını teninde hissetti. "Eve doğru yola çık," dedi Malfoy. "Seninle orada buluşuruz."

"Hayır, sana izin vermeyeceğim-"

Ancak koyu renk takım elbiseli altı adam asalarını çekmiş halde kulüpten çıkınca tartışma zamanı sona erdi. Malfoy onlara büyü fırlatırken onu vücuduyla korudu ve sonra koşmaya başladılar. Koşunun ortasında, park halindeki bir süpürgeyi kaptı. Bir köşeyi döndüklerinde, üzerlerine atılan büyülerden kıl payı kurtulduktan sonra, onu kendine çekti ve süpürgeye atladı. Saniyeler içinde havaya sıçradılar.

O aptal Quidditch maçlarını izlemekten zevk almasının tek nedeni Malfoy'u süpürge üzerinde görmektir. Kendini son derece güvenli ve hassas bir şekilde idare edişine. Sahanın etrafında nasıl da zarıfçe dolanıyordu.

Şimdi, aynı tarzın onun düellolarına da uygulandığını görebiliyordu. Ama bu bir Quidditch maçı değildi.

Malfoy süpürgeyi zig-zag çizerek manevra yaptırdı ve üzerlerine çekilen büyülerden kaçındı. Bir tanesi sağ taraflarındaki duvara çarptı, toz ve duvar parçaları saçlarına yapıştı. Ara sokakta hızla , çatılara eşitlenene kadar yükseldikçe yükseldiler.

Aşağı baktığında adamların koştuğunu görebiliyordu. Malfoy devam etti ve sokakların ve ara yolların üzerinden o kadar hızlı geçtiler ki, ayrıntıları anlamak bile zordu.

Kolları ona sarılmıştı ve nefesinin boynuna çarptığını hissetti. Sonra durdu. "Uyan."

"Hayır."

"Granger."

"Sadece bizi eve götür."

Uzakta iki kuş gördü. Kuşlar değil. Süpürgeli iki adam. Malfoy da aynı anda fark etti ve küfretti. "Sıkı tutun."

Sonra süpürgeye burun kıvırdı. Hermione arkasını döndü ve iki büyücünün gittikçe yaklaştığını gördü. Malfoy sağa döndü, bir ara sokaktan geçti, sonra sola döndü. O kadar hızlı gidiyorlardı ki nefes almakta zorlanıyordu. Her sesi dikkatle dinliyordu, büyülerden gelen yanıltıcı vınlamaları duyabiliyor ve süpürgeyi ona göre çeviriyordu. Pencereleler patladı.

Sokak lambaları devrildi. Ama Malfoy ve o hâlâ uçuyordu. Süpürgeyi sıkıca tutarak Malfoy'un kollarını ellerinin altına aldı. Kutsal emanetin içinde olduğu ceketini kaybedemezdi.

Ellerine odaklanmak, bir süpürgenin üzerinde yüksek hızda kovalandıkları gerçeğinden da sağladı.

Bir nehri geçtiler, Malfoy süpürgeyi hızlıca sağa çevirdi, aniden çarptılar ve süpürge ölmek üzere olan eski bir motor gibi titredi.

Süpürge gittikçe Malfoy ona, "Bana yakın dur," dedi. Süpürgenin hâlâ sahip olduğu azıcık güçle onları güvenli bir şekilde nehre doğru yönlendirmeyi başardı ve sonra suya çakıldılar.

O kadar da uzağa bakmamıştı ama sonbahar hâlâ teninde sert bir his uyandırıyor, burnuna su fişkirtiyordu. Önemli değildi, sadece *ceket* *tutunması* yeterliydi. Malfoy yanındaydı, baloncuklar onu görmesini engelliyordu ama o zaman bile gümüş gözlerinin ona odaklandığını görebiliyordu. Elini tuttu ve onu kendisiyle birlikte yukarı çekmeye başladı. Tam o anda ceketin ne kadar hafif olduğunu fark etti. Aşağı baktığında kutsal emanetin yavaşça yere düştüğünü gördü.

Malfoy'un elini bıraktı ve Malfoy anında arkasını döndü. Kutsal emanete çok , cam kutunun altın ışıltısını takip ederek olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı yüzdü. Yadigar ona ulaşabildiğinden daha hızlı batıyordu ve Malfoy kolundan tutup onu yukarı çekmeye çalışıyordu. Ama sonra durdu ve kız aşağı yüzüp yadigârı almayı başardı.

Döndüğünde Malfoy gitmişti. Suyun içinde bile değildi. Onu . Sadece gitmişti.

Ellerini Malfoy'un ceketinin kollarından geçirerek yavaşça yüzeye doğru yüzdü. Çılgınlıkları ve havada uçuşan büyüleri duyduğunda suyu zar zor yarmıştı. Malfoy dört kişiyle dövüşürken ölü bir adamın cesedini kalkan olarak kullanıyordu. İkisi yerde ölmüştü.

Daha ne yapacağını düşünemedi, sihirli bir ip etrafına dolandı ve adamlardan birinin eline geçene kadar onu tüm gücüyle sudan çıkardı.

Malfoy donakaldı.

"Bak ne buldum," dedi adam, esasını kızın boğazına doğrultmuş, kollarını da boynuna dolamıştı. "İyi bir çocuk ol Malfoy asanı bırakıp yadigârı bana ver."

"Bunu beyefendiler gibi halledebileceğimize eminim," dedi Malfoy sırtarak ve onun nasıl hâlâ bu kadar kendini olabildiğinden emin değildi. "Doğru fiyat karşılığında ikna edilebilirim-"

"Para şey değildir," diye sözünü kesti adam. "Bunu zor yoldan öğrenmenin zamanı geldi."

Malfoy, "Bakanlık için kirli işler yapacağını , Salinger," dedi.

"Pislik hakkında her şeyi biliyor olmalısın, seni Ölüm Yiyen pisliği," diye tısladı. "Yadigârı bana ver yoksa onu bağirtacağım. Hem de birden fazla şekilde."

Malfoy öfkeden kül gibi olmuştu. Yüzü neredeyse insanlık dışı bir şeye dönüşmüştü. Soğuk bir maske. Gözleri sertleşmişti.

"Ona biraz fazla önem atfediyorsun," dedi sık sık kullandığı o zahmetsiz soğukkanlılıkla ama Hermione onu buna inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Onun nasıl bir saatli bombaya dönüştüğünü görebiliyordu.

"Öyle mi?" Salinger kıkırdadı. "O zaman ona bir deneme sürüşü bir sakıncası olmaz sanırım?" Adamın elleri kızın üzerindeydi ve kız çığlık atmak istedi.

Malfoy'un gözlerinde her zaman bir tehlike vardı ama şimdi öfke alevlerine dönüşmüşlerdi.

Mudblood. Çamur kan. Bu kelime derisini yakıyor, ona ne kadar başarısız olduğunu hatırlatıyordu. Bellatrix bu kelimeyi koluna kazıdığında, karşılık vermemişti. Çok korkmuştu. Çok şaşırmıştı. Şimdi de benzer bir korkunun iliklerine kadar işlediğini hissediyordu. Karşı koy!

Malfoy'un ceketindeki asayı aradı.

"Fissura," diye fısıldadı nefesinin altından ve kutsal emanetin cam kutusunun cebinde çatladığını hissetti.

"Son şansın," dedi Salinger. "Hayır mı? Sanırım sana izleterek başlayacağım. Önce onu denemeden ölmesi yazık olur."

Malfoy onu hiç görmediği kadar tehditkâr görünüyordu. Gözleri onunkilerle birleşti ve onunla ne çalıştığını anladığını umdu.

Kutsal emaneti cebinden çıkararak yavaşça Salinger'a uzattı. Salinger bir an için şaşkınlıkla ona baktı. Kutsal emanetin Malfoy'da olduğunu sanmıştı.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" Salinger onunla birlikte geri çekilmeye başlarken asası hâlâ kızın boynuna yapıyordu. "Sanırım onu da yanımda götüreceğim."

Malfoy'a karşı onun sigortası olmuştu.

"Bir adım daha at, Salinger," diye Malfoy, asasını çekerek. "Sana meydan okuyorum."

Umarım büyü doğrudur, diye düşündü kendi kendine, cebindeki asayı tutup kelimeleri fısıldarken: "Incantare mors." Ölüm büyü.

Kara büyü bir dalga gibi vücuduna yayıldı ve vücudunun her hücresine yapıştı. Asadan yeşil ışık fışkırdı ve kalıntı ışıkla patladı. Herkes gözlerini kapatıyordu ama o bakabiliyordu ve gücü karşısında büyülenmişti.

Salinger kalıntının yaydığı güç dalgasıyla yere düştü. Daha önce hiç bir şey görmemişti. Yara izi artık bir zayıflık gibi gelmiyordu. Orada daha önce keşfetmediği bir güç vardı.

Kara büyü onun içinde bir davul gibi çalıyordu.

Bölüm 24

İlk Inferi sürünerek dışarı çıktı ve adamlardan birinin üzerine atladı. Herkes asalarını çekmişti ve o kendini hiç bu kadar sakin ve kontrol altında hissetmemişti. Kalıntıdan daha fazla Inferi çıktı.

Öldürün onları dedi Inferi'ye zihninde ve onlar da dinledi. Adamlar onlarla uzun süre savaşamadı. Inferi üzerlerine atladı ve onları parçalara ayırdı.

Inferi'lerden biri Malfoy'a doğru ilerledi. *Bırakın onu.* Inferi ona ve anında arkasını döndü.

Adamlarından üçü çoktan ölmüşken Salinger iki Inferi'yle savaşıyordu. Kara büyü damarlarında dolaşıyordu ve kendini yenilmez hissediyordu. "Granger," Malfoy'un sesi uzaklardan geliyor gibiydi. Küçüktü. "Granger, bana bak."

O yaptı ve adam çok güzeldi. Neredeyse parlıyordu. Islak saçları hafifçe yüzüne doğru sarkıyordu. Gömleği vücuduna yapışmıştı. "Onlara geri dönmelerini söyle," dedi.

Ne tuhaf bir teklif, diye düşündü. "Neden?" "Bu senin için çok fazla kara büyü. Herhangi biri için."

"Ama ölmesi gerekiyor. Doğru olan bu." Elbette anlamalı.

Elini kızın koluna koydu ve dokunuş garip bir şekilde sıcak geldi. Belki de çok üşümüştü? "Bırak ben halledeyim," dedi. "Lütfen. Onlara geri sor."

Salinger Inferi'lerden birkaçını öldürmüştü ama onun için gelen birkaç kişi daha vardı.

"Granger," dedi Malfoy tekrar.

Ona Inferi'yi geri çağırma büyüünü bilmediğini söylemek istedi ama o anda ağzından Latince kelimeler döküldü ve Inferi kalıntının içine geri çekildi.

Malfoy hemen harekete geçti. Salinger'ı hareketsiz hale getirmek için şok edici bir büyü kullandı. Hermione onun öldürme lanetini söylemesini bekliyordu ama onun yerine Malfoy asasını kılıfına soktu ve Hermione onun elinde kutsal emanet kabından kopan kırık cam parçasını gördü. Hâlâ şoktan solmakta Salinger'ın yanına diz çöktü.

Malfoy onu saçlarından yakaladı. "Eski zamanların hatırı için sana kolay bir ölüm verirdim." Dilini dişlerine vurarak şaklattı. Malfoy büyük bir güçle cam parçasını Salinger'ın boynuna sapladı.

Adamın boğuk çığlıkları nehrin ötesine taşınırken Hermione gözlerini kapadı.

Malfoy ona doğru yürüyordu. Yüzünü kan lekeleri kaplamıştı. Birdenbire kendisine doğru yükselen tüm o enerji onu aynı şekilde terk etti. Dizleri titriyordu. Malfoy onu yere düşmek üzereyken yakaladı ve göğsüne yaslayarak sabitledi.

"Ben iyiyim," dedi.

Gözlerini ona dikti. "Bu kelimeyi lügatinden çıkaracağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Doğru. Biraz başım dönüyor ama bir şey yok. Başım dönüyor gibi hissediyorum. Sanki çok hızlı kalkmışım gibi."

Kolları onun etrafında gevşemedi. "Sadece çok hızlı bir şekilde ayağa kalkmak yerine korkunç miktarda kara büyü kullandın."

"En azından kimseyi sersemletmedim." Kız ona gülümsedi ama adam şaka yapacak havada değildi.

"Belki de ölüm kalıntısından daha az uğursuz bir şeyle başlayabilirdin?" Bir yerlerde bir suçlama vardı ama o bunu irdeleyemeyecek kadar yorgundu.

"Eve gitmeliyiz. Ve hayır, sen yürümek ben geri dönmeyeceğim. Birlikte yürüyeceğiz."

Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyordu ama bu sefer itiraz

etmedi. "Bir şey daha var," dedi, hâlâ onu kendine karşı sabit tutuyordu.

Biriyle

Eliyle saçlarını nazikçe yana doğru taradı, parmakları çenesi boyunca boynunun arkasına doğru kaydı. Sonra tasmayı çıkarırken bir klik sesi duydu. Her şey olup biterken o aptal şeyi unutmuştu. Yere düştüğünde boştu, artık onun adını taşımıyordu.

Neyse ki güzel bir İtalyan yaz gecesiydi, bu yüzden ıslak kıyafetlerle bile çok üşümedi. Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürürken hiçbir şey söylemediler. Bir noktada topuklu ayakkabılarını çıkardı. Malfoy kutsal emaneti almıştı ve kız itiraz etmemişti. Hâlâ parmak uçlarında kara büyüden kaynaklanan hafif bir karıncalanma hissediyordu.

Saat sabahın dördünü geçiyordu ve sokaklar bomboştu. Dükkânların ve restoranların önünden geçtiler ve Hermione gündüz vakti insanlar alışveriş yaparken ve yemek yerken buranın nasıl görüneceğini hayal etmeye çalıştı. Ama karanlık kalbine yapışmıştı. Bunu hissedebiliyordu. Güneş ışığını ve gülen insanları düşündü.

Küçük bir ara sokağa girdiklerinde Hermione olduğu yerde durdu. Orada duruyordu. Tıpkı Hermione'nin onu hatırladığı gibi. Bellatrix şeytani bir sırıtişla ona gülümsüyordu. Her zerresi dondu ve hareket edemedi. Konuşamadı. Mudblood. Neden hareket edemiyordu? Bellatrix ona doğru bir adım attı.

"Granger?" Malfoy sordu ve Granger bir an için dönüp ona, sonra da Bellatrix'e baktı.

Asayı aldı ve Bellatrix'e doğrulttu. "Malfoy, bunu yapamam." Sesi titriyordu.

Asasının doğrultulduğu yere ve sonra tekrar ona baktı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece asanı indir."

Bellatrix yüksek sesle güldü. Tiz bir ses ara sokakta yankılandı ama Malfoy rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Neden hiçbir Şey yapmıyorsun?" diye sordu ve bu sorunun kendisine mi yoksa ona mı yneltildiğinden emin olamadı.

Tam o sırada Bellatrix'in bedeni rzgârda savrulan küller gibi yok oldu.

Asası yere çarptı ve tökezleyerek geri çekildi. Delirmek zereydi. Ron haklıydı. Onda gerçekten yanlış giden bir Şeyler vardı. Bellatrix'i daha önce bir kâbusun dışında hiç görmemişti.

Malfoy asayı aldı ve ona elini uzattı. Ama o . Az önce olanlardan dolayı çok utanmıştı. Onun kendisine kırılğan biriymiş gibi davranması isteyeceğİ son Şeydi.

Sonunda geri döndüklerinde, Malfoy ona bir şişe sakinleştirici içki uzattı. Kız titreyen elleriyle şişeyi aldı. Adam onu yakından inceledi ve kız onun ne gördüğünü merak etti. Bir karmaşa. Aklını yitirmekte olan bir kadın. Hasarlı mallar.

"Bu sadece kara büyünün art etkileri," dedi sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi.

Başını salladı, sakinleştirici içkinin dilindeki acılığİ karşısında irkildi. Bellatrix ona hiç bu kadar gerçek görünmemişti. En canlı kâbuslarında bile. Hermione iyileşmiyordu. Aksine, bunca yıl sonra, gittikçe kötüleşiyordu ve bunu durdurmak için ne yapacağınİ bilmiyordu.

"Sadece yorgunum. Hepsi bu," diye yalan söyledi. "Sıcak bir duş ve iyi bir gece uykusundan sonra normale döneceğim."

Ona inanmıyormuş gibi baktı. "Kolun nasıl?"

Konuyu değİştirmeye çalıştı. "Bir Şeyim yok.

Birkaç dakika içinde iyileşir."

"Sana yardım edebilirim."

"Bir gün için yeterince Şey yaptın. Biraz uyuyun." "Kutsal

emaneti ne yapacağız?"

"Yarın onu güvenli bir yere götüreceğim. Git dinlen. Burada güvendesin. Buranın etrafında birkaç koėuŐum var."

Duşa doğru yürüdüğünde, içinde hâlâ kara büyünün sabit davulunu hissediyordu.

Odaya soğuk terler dökerek girdi. Karanlıktı. Zar zor görebiliyordu ama buraya daha önce geldiğini biliyordu. Tanıdık geliyordu ama korkunç bir Şekilde. Çok sessizdi ve ileriye doğru bir adım attığında burada olmaması gerektiğini anladı. Bu tamamen yanlıştı. Buraya nasıl gelmişti? Neden yalnızdı?

Tüm içgüdüleri ona olabildiğince çabuk dışarı çıkması gerektiğini söylüyordu. O zaman neden hareket etmiyordu? Ayakkabılarına bakarak, onları neden artık hareket ettiremediğine dair bir açıklama arıyordu. Ama hiçbirini bulamadı.

Korkuyordu. Çok korkuyordu. Ve yalnızdı. Kötü bir Şey zereydi. Bunu havada hissedebiliyordu.

Karanlığın içindeki gözler. Kime ait olduklarını biliyordu.

Korku, serçe parmağına kadar tüm vücudunu kilitledi. "Bu bir kabus."

Bellatrix gölgelerin arasından belirdi. Yıllar önce olduğu gibi görünmüyordu. Artık daha yaŐlıydı. Zayıftı. Saçları neredeyse beyazdı.

Kıkırdamaya başladı. Odanın içinde yankılanan korkunç bir ses. "Bu gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Hermione sesini elikleştirmeye çalışarak, "Gerçek değil," diye karşılık verdi. "nk seni lanet olası deli orospu öldü!"

"Görüyorum ki artık bir Gryffindor değilsin. Sonunda seni biraz ısırabildim."

"Sen öldün ve ben bir kâbus görüyorum. Bu gerçek değil," diye tekrarladı Hermione.

"ldğm sana kim söyledi?"

"Hatırlayamıyorum. Bir sürü insan. Harry."

Bellatrix başını salladı ve Hermione'nin etrafında yavaşça döndü. Gözleri kan çanağına dönmüştü. "Hiç ceset gördün mü?"

Bellatrix lmşt. Bunu herkes biliyordu. lmnn koşulları hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmamış olsa da, bu büyük bir haberdir. Ama lmşt. Harry ona söylemişti.

Cadı güldü. ", değil mi? Peki nasıl emin olabiliyorsun? Potter sana daha önce hiç yalan söylemedi mi?"

"Böyle şeyler hakkında değil. Bana söyledi." Bellatrix onun

etrafında gittikçe daha hızlı hareket ediyordu.

"Kesin şunu!" Hermione ellerini yüzünün yan tarafına bastırđı. "Eğer bu gerçek olsaydı, hareket edebilirdim."

Bellatrix ani bir duruşla onun önünde durdu ve boynunu eğdi. "Yine de yapar mıydın? Gerçekten çok çaresiz olduğunu hatırlıyorum. Tüm o beyin gücüne rağmen hiçbir şey yapmadın. Benimle zar zor dvştn. Sadece orada yatıp çığlık atıyordun."

Hermione'nin elleri titriyor, yüzünden sessiz panik gözyaşları szlyordu.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadı kendi kendine. Ama neden öyle olduğunu hissediyordu? Bellatrix neden daha yaşlı görünüyordu? "Bu gerçek değil. Bana zarar veremezsin."

"Çok zavallısın. Korktuğun zaman kalıyorsun. Kendini ya da gerçekten sevdiğin birini savunamıyorsun."

"Sen gerçek değilsin. Bana zarar veremezsin."

"Safkanlar ve arasındaki fark budur. Biz kendi türümüzü koruruz. Siz sadece ailenizin ölmesine izin verdiniz."

"Onlar ölmedi. Sadece beni hatırlamıyorlar."

"Emin misin?" Bellatrix sırtıttı. "Onları en son ne zaman kontrol ettin?"

Hermione yutkundu. "Bir ay önce."

Bellatrix ona doğru başını salladı. "İşte o zaman onları düşündün. Aslında kontrol etmedin çünkü bu seni incitirdi." Ağlayan bir yüz taklidi yaptı. "Zavallı, küçük, zayıf Hermione. Hep sen ağlıyorsun. Kurban sensin. Arkadaşların bile savaşı geride bıraktı ama sen hâlâ zavallı küçük zayıf çocuğu oynuyorsun. Sanırım bu senin kanında var."

Kalbi göğsünde sızlıyordu. "Lütfen, dur."

"Ama bunu durdurmanın bir yolu yok. Sonunda dönüştüğün başarısızlıkla yüzleşmen gerekiyor. Arkadaşların için bir yüksün. Ailenin ölmesine izin verdin."

"Onlar ölmedi." Tekrarladı ama sesi şimdi daha zayıftı, sanki kelimeleri çıkarmak ona enerji kaybettiriyordu.

"Eğer bunların hepsi bir kabussa... o zaman bunu nasıl yapabilirim?"

Bıçak gibi bir acı koluna saplandı ve onu içeriden kesti. Hermione çığlık attı. Bu duyguyu biliyordu; asla unutamazdı. Ön koluna birbiri ardına harfler kazınmıştı.

"Hayır, lütfen."

Bellatrix'in sırtışı ağzı için çok büyük görünüyordu ve sonra acı bir sonraki harf için geri döndü. Bunca yıl boyunca, hiç bu kadar uzaktan

Bellatrix'in yaptığı gibi acı verici bir şey olmuştu. Hermione koluna bir harf kazımaya bile çalışmış, sonra da onu iyileştirmişti. Bellatrix'in yaptığıının yanında bu bir çizik gibi kalıyordu.

Çünkü bıçak, cam ya da başka bir muggle aletiyle yapılmamıştı. Kara büyüydü. Et ve kemiği yakıcı bir sıcaklıkla . Kara büyüünün dallarının koluna sızdığını, kan damarlarına yapıştığını ve kendisini ona bağladığını hissedebiliyordu. Dokunduğu her şey asit tarafından aşındırılıyormuş gibi hissediyordu.

Hermione dizlerinin üzerine çöktü, acı koluna yayılıyordu. "Bunu bir daha yapma, lütfen," diye gözyaşları içinde yalvardı.

Bunu bir başka mektup izledi ve bu, vücuda bulaşan bir virüs gibiydi. Vücudu enfeksiyonla savaşıırken, karanlığı tutmaya çalışırken sıcak ve soğuk hissediyordu. Tüm büyüğü koluna yapışmış, geri kalanını kurtarıyordu. Kalbi göğsünde öyle sert atıyordu ki neredeyse acıyordu.

Bellatrix kıkırdayarak, "Neredeyse bitti," dedi.

Hermione yüksek sesli çığlıklar duydu ama bunların kendi çığlıkları olduğunu fark etti. Kolu nabız gibi atıyordu.

Hermione acıyla, "Kelime zaten orada," diye hırıldadı. "Tekrar yazmana gerek yok."

"Yine mi?" Bellatrix sordu. "Ah, sevgilim, hayır. Güncelledim."

Paniğe kapılan Hermione gömleğinin kolunu kaldırdı ve orada büyük kırmızı harflerle yazıyordu, taze yaralardan hala kan sızıyordu. HASARLI ÇAMUR KAN

Bellatrix şimdi onun önünde diz çökmüştü. "Seni son gördüğümünden bile daha kötü durumdasın. Buna baktığında, ne olduğunu hatırlamanı istiyorum."

"Hayır, hayır, hayır." Hermione diğer kolunun koluyla sanki sadece mürekkeple yazılmış gibi kelimeyi siliyordu. Daha sert ovuyordu

ve daha da sertleştirdi. "Çıkar şunu," diye fısıldadı, panik içinde kabarmaya başladığında gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu; yavaşça göğüs kafesinde yükseliyor, vücudunda kanatlarını açıyordu. "Çıkar şunu. Çıkarmak zorundasın."

Bellatrix yüksek sesle gülerek başını geriye attı.

"şunu." Hermione tırnaklarıyla kendi derisini kavradı. "Çıkar şunu."

Kelimeleri defalarca tekrarladı ve Bellatrix'e haykırdı. Harfler neden kaybolmuyordu?

"Onu . Kimse çıkaramaz," dedi Bellatrix bileğinden yakalarken. "O senin bir parçan. Onu hissedebiliyorsun, değil mi? Derinin içine yerleşmiş. Kemiklerinde eridi. Kanınıza karışmış. Büyünüz uykuya dalana kadar bekler ve sonra sizi ele geçirir."

Kolunda yeniden keskin bir acı ve sonra yaralarından siyah kan sızmaya başladı. Hermione çığlık attı. "Çıkarın şunu üzerimden! Lütfen! Çıkarın şunu! Artık dayanamıyorum."

O kadar çok tekrarladı ki çığlık atmaktan sesi kısılmıştı.

Elleri Hermione'nin bileklerine kilitlenip kollarını tutarken Bellatrix gülüyordu. Hermione tekmeledi ve çığlık attı ama onu sıkıca kavrayan kişi yerinden kıpırdamadı.

"Granger," dedi bir ses.

"Çıkar şunu üzerimden.

Lütfen."

"Granger, ben buradayım. Güvendesin."

Birden gözlerini açtı ve kapalı olduğunu fark etti. Bellatrix'in olduğu oda yoktu. Malfoy'un İtalyan evinin misafir yatak odasındaydı.

"Kabus görüyorsun," dedi tanıdık ses sakince. "Artık güvendesin."

Titreyen bir nefesle kendine baktı. Elleri kan içindeydi. Titriyordu, üzerinde bir gömlek ve şorttan başka bir şey yoktu. Kolunun iç kısmında sadece bir yara izi vardı. Mudblood. Tek söylediği . Gerçi şimdi kelimeyi anlamak zordu çünkü onu tırmalamış, derisinin bir kısmını yırtmıştı.

"Granger, konuş benimle."

Onu tutanın Malfoy olduğunu fark etti, hâlâ gitmesine izin vermiyordu. Solgun kolları ona kenetlenmiş, hareket etmeyi reddediyordu. Her tarafı çizik ve kanla kaplıydı, ama bu kanın ona mı yoksa kıza mı ait olduğundan emin değildi.

Kan kolundan yavaşça yere damlıyordu. *Damlıyordu. Damlıyordu. Damlıyordu.* Her damlanın ahşap zemine düşüşünü izledi. Neden yara izi üzerinde hiçbir şey işe yaramıyordu? Her şeyi denemişti. Uzmanlar. Şifacılar. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

"Granger? Beni duyduğunu söyle."

Bellatrix bir kâbustu ama söyledikleri yanlış değildi. Büyü koluna yayılmıştı. Kendini ona bağlamıştı. Gitmesine izin vermedi; aynı anı tekrar tekrar yaşamasına neden oldu.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı ve sonra ağlamaya başladı.

Vücudu onunla ele geçirildi. Onunla yandı. Tüm anılar. Tüm o ölümler. Tüm o vedalar. Hayatı sonsuza dek değişti. Hepsi derisine işlenmişti. Asla unutmamasına izin vermedi.

Malfoy'un kolları onu sımsıkı sardı ve kız bunun sebebinin neredeyse uzuvlarının koparak onun üzerine yığılması olduğunu fark etti. Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya devam etti.

"Nefes al." Sesi kulağının yanında yumuşak ama sertti.

Denedi ama bu imkânsızdı.

"Granger." Sesi gergindi. "Panik atak geçiriyorsun. Nefes almanı istiyorum."

Tek yapabildiği şiddetli çığlıklar atmaktı. Ciğerleri yanıyordu.

"Yanıdayım Granger. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sadece nefes al."

Onu hiç bırakmadan, onunla birlikte yere çöktü ve göğsüne sıkıca sarıldı.

Bellatrix haklıydı: Hermione hayatındaki herkes için bir yük haline gelmişti.

"Her şey bitti. Artık güvendesin." Malfoy'un sesi yumuşaktı, kızın saçlarını yana doğru tararken, onu sıkı kucağından hiç bırakmadı. "Nefes al. Lütfen."

Suyun derinliklerinden çıkıyormuş gibi nefese kaldı.

" böyle. Yavaşça nefes verin." Derin bir nefes verme taklidi yaptı. "Ve derin nefes al. Sadece sesimi takip et."

Adamın göğsünün yavaşça inip kalkmasına odaklandı. *Her şey bitti. Artık güvendesin.*

"Beş dakika nefes al. Ve nefes verin."

Onun talimatlarını izledi ve göğsündeki gerginliğin yavaş yavaş hissetti. "Seni yakaladım. Artık güvendesin." Sesi yatıştırıcı bir şekilde devam etti.

Teninin sıcaklığına odaklanırken vücudu onunkine karşı gevşedi. Tanıdık nane kokusuna. Bir anda kendini en güvende hissettiği yerin Draco Malfoy'un kolları olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Güneş ışınları gözlerini kırıştırarak açmasına neden oldu. Neredeydi? Kendini bitkin hissediyordu. Bitkin. Doğrulduğunda dün geceki olaylar aklına geldi. Kabus. Mudblood.

Kolu sargılıydı. Sonra yatağının karşısındaki sandalyede uyuyan Malfoy'gördü. Beyaz tişörtü kan içindeydi. Üzerinde kırmızı lekeler vardı.

gri eşofman altı da vardı. Onun üzerinde bıraktığı bazı çizik izlerini görebiliyordu.

Tüm bunlardan çok utanıyordu. Kendisi de Voldemort tarafından işaretlenmişti ve ona yardım etmeye çalışanlara saldıran, ağlayan bir pislik değildi. Başkalarına daha mı çok yük oluyordu? Harry ve Ginny'ye. Ron'a. Malfoy'un koluna bakarken, bunu yapanın kendisi olduğunu bilmek onu hasta hissettirdi. Sadece çiziklerdi ama ne kadar zarar gördüğünü simgeliyorlardı.

Yataktan kalktı ve ayaklarının altındaki tahta gıcırdadı. Malfoy gözlerini açtı ve hemen doğruldu, ona zaten midelerini bulandıran bir endişeyle bakıyordu. Herkes endişeliydi. Çünkü o hasar görmüştü.

"Nasıl hissediyorsun-" diye sormaya başladı ama kız onun sözünü kesti.

"Dün gece için özür dilerim. Bir daha olmayacak." Bununla birlikte banyoya girdi ve duşu açtı.

Bölüm 25

"Buna gerek yok," diye itiraz etti Hermione, Malikâne'deki hastane odasında sedyede otururken ve Malfoy kolundaki bandajı değiştirirken ayakları yerden kesilmişti.

Yaptığı şeyi bırakmadı, gözleri kızın yarasına odaklandı. "Öyle demiştin."

Dün gece kâbus gördüğünde kolunu iyileştirmiş ve sarmıştı. Bu zaten yeterince utanç vericiydi. Kendi kendini iyileştirebilecek durumdaydı ama adam bu konuda hayır cevabını kabul edecek gibi görünmüyordu.

Titizlikle farklı merhemler, büyüler ve iksirler uyguladı. Düşmanlarına karşı bu kadar sert olan birinin bu kadar nazik ve şefkatli olabilmesi ironikti.

Sadece cildini iyileştirmekle kalmamış, aynı zamanda kara büyüyü sakinleştiren büyüler de uygulamıştı. İşi bittiğinde, yarasının etrafına yeni bir sargı bezi sararken, birdenbire sakinleştiğini hissetti.

"Bu işte iyisin," dedi.

Masayı temizledi ve eski, kanlı bandajını çöpe attı. "Zorunluluktan."

İçgüdüsel olarak gözleri, soluk teninde daha da koyu görünen Kara İşaret'e gitti.

"Artık kara büyünün çekimini o kadar fazla hissetmiyorum," dedi.

"Güzel, ben de böyle bir etkisi olacağını umuyordum."

"Hangisiydi o? Merhem mi?"

Başını sallayarak malzemeleri raflarına geri yerleştirdi. "Mührü aldıktan hemen sonra yaptım. Kara büyünün sürekli titreşimi beni neredeyse

Çılgınca. Sana tarifini vereceğim." "Hala

kullanıyor musun?"

Durakladı. Kendisiyle ilgili herhangi bir şeyi paylaşmanın ona hâlâ kolay gelmediği açıktı. "Evet, çoğu gün."

Çoğu gün. Bunu beklemiyordu. Görünüşe göre, büyüsünü çeken sadece kalıcı imperius laneti değildi. Mührün kendisi de onu rahatsız ediyordu. Tıpkı onun yarası gibi. Sormak istediği daha çok şey vardı ama duvarda yeşil bir ışık yanıp söndü.

Malfoy beyaz düğmeli gömleğinin kollarını sıvarken, "Neredeyse geldi," dedi.

"Kim?"

"Kutsal emanet konusunda bize yardım edebilecek biri."

Kutsal emanet çalışma odasındaki masanın üzerinde duruyordu ve gözleri sık sık ona kayıyor, gücün içinden akıp gitmesinin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. Bir an için sanki hiç kırılmamış gibi hissetmişti. Ama bu bile başlı başına dehşet vericiydi. Kara büyü normal büyücüleri kolayca bozardı ama onun durumunda daha da doğal gelmişti, zaten var olan yarasına zahmetsizce yapışmış, bir kanser gibi iltihaplanmıştı.

Malfoy'un gözleri onu terk etmedi. Yanlış giden bir deney gibi onu inceledi. Yadigârın kullanımının ara sokaktaki görüntüsüne ve o korkunç kâbusa yol en az onun kadar iyi biliyordu. *Hasarlı Mudblood.*

"En azından kiminle buluşacağımıza dair bir ipucu veriyor musun?" Onun gizliliğinden biraz rahatsız olarak sordu.

"Haruto Tanaka. O bir karanlık sanatlar koleksiyoncusu."

O kişinin onlara tam olarak nasıl yardım edebileceğini sorgulayamadan şöminedeki Floo yeşile döndü ve yaşlı Japon büyücü ortaya çıktı. Malfoy'un onunla kongrede konuştuğu zamanı hatırladı.

"Kon'nichiwa," dedi Malfoy başını eğerken kusursuz gibi görünen bir Japonca ile.

Tanaka da aynısını yaptı. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Malfoy Hermione'yi Tanaka'yla tanıştırdı ve sonra hepsi dikkatlerini masanın üzerindeki eski yadigâra yöneltti. Tanaka'nın gözleri büyüdü.

"Daha önce hiç şahsen görmemiştim. Hala çalışıyor mu?"

Hermione'nin gözleri, Inferi'yi çağırıldığı görüntüler zihninde yeniden canlanırken Malfoy'a kaydđ. Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Evet, hem çok. Onu sıkıca kilitlesen iyi olur. Bakanlık onun peşinde ve sadece onlar da değil."

Yaşlı adam usulca gülümsedi. "Farkındayım Bay Malfoy.

Endişelenmeyin." Koruyucu bir kılıf çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Malfoy'un ona ayrıntıları anlatmamasına şaşmamalı. Kutsal emaneti satacaktı. Onu yok edeceklerini düşünmüştü. Bir kez daha safça bir varsayımda bulunmuştu.

Floo aracılığıyla Tanaka işlemini yaptı ve 10 milyon sterlinin geçtiğini gördü. Malfoy gerçekten de bu işten para kazanmıştı. Neden şaşırmıştı ki? Her şey bittiğinde Tanaka yadigârı koruyucu kılıfına yerleştirdi ve ortadan kayboldu.

"Sattın mı?" O gittiğinde Hermione kuşkuyla sordu.

"Tabii ki yaptım. Onu saklayamazdım. Bakanlık öğrendiğinde, onu almak için beni kullanacaklardı."

"Onu yok etmeliydin."

Güldü. "Bazen hâlâ ne kadar Gryffindor olduğunu unutuyorum."

"Yapılacak en doğru şey bu olurdu." "Hayır,
para israfı olurdu." Sanki daha fazlasına
ihtiyacı varmış gibi.

Ellerini zarifçe ceplerine yerleştirerek ona sırtıttı. "Merak etmeyin. Artık kimse kalıntıya ulaşamaz. Tanaka dünyanın en iyi güvenliğine sahip. Karanlık eserlerle uğraşmak bazı riskleri de beraberinde getirir."

"Onu yok etseydik daha da güvenli olurdu."

"Bunun bana nasıl bir faydası olacağını gerçekten anlamıyorum." Kadın ona gözlerini devirdi. "İnanılmaz."

Kıkırdadı. "Gel, sana bir şey göstermek istiyorum."

Bu, Malikâne'de dolaşmak için harcadığı en uzun zamandı ve Malikâne'nin büyüklüğü karşısında hayrete düşmüştü. Kaç oda olduğunu sormak bile istemedi.

Adam ağır ahşap kapıyı açtığı anda ağzı açık kaldı. Kitaplar, yüksek tavana kadar uzanan devasa raflarda özenle düzenlenmişti. Kütüphaneye adım attığında koleksiyonun büyüklüğü karşısında şaşkına döndü.

Gözleri sıra sıra dizilmiş raflarda gezinirken, "Bu inanılmaz," diyebildi.

Gururla gülümsedi. "Özrünüzü her zaman kabul etmeye hazırım." "Özür mü?

Ne için?"

"Nott'un malikanesine Malikaneden daha iyi dediğin için."

Güldü, iki Slytherin erkeği arasındaki o aptalca rekabeti tamamen unutmuştu. "Ah, demek Malikâneyi sevmem için bana rüşvet veriyorsun.

daha iyi mi?"

"Rüşvet vermiyorum. Sadece size Malikanenin neden daha üstün olduğuna dair kanıtları gösteriyorum."

Elleri deri ciltli eski kitapların üzerinde gezindi ve özellikle bir tanesini görünce durdu. "Bu ilk baskı mı?"

"Hepsi öyle."

Başı şok içinde ona doğru döndü. Bu paha biçilmez bir koleksiyondur. Adam bir kez daha kendini beğenmiş görünüyor. "Adil oynamıyorsun."

Kıkırdadı. "Ben asla yapmam. Bu noktada bunun açık olduğunu düşünmüştüm."

Kara büyü'nün iksirler üzerindeki etkilerini anlatan kitabı raftan aldı. "Bu-" Bu cümleyi nasıl bitireceğini bile bilmiyordu.

Konuyla ilgili en önemli kitaplardan biriydi ve mükemmel durumdaki ilk baskısı rafında duruyordu. Kategorilere göre ve alfabetik olarak düzenlenmiş yüzlerce ve yüzlerce kitap. Odanın kendisi de beyaz mermer zeminleri ve birkaç okuma köşesiyle çok güzeldi. Eğer bir cennet olsaydı, Hermione için burası olurdu. Huşu içinde kitaplara göz gezdirdi.

"Ee?" Malfoy onun yanında bir kitaba bakarken sordu, kapaktaki altın varaklara hayret .

"Peki, Malfoy Malikanesi Nott Malikanesi'nden daha iyi."

Neşeyle kitaplığa yaslandı. "Doğru seçim."

Gözlerinin onu yakından inceleme şekli neredeyse kızarmasına neden oluyordu. Tekrar elindeki kitaba odaklandı.

"Dün gece için özür dilerim." Sesi küçük çıkmıştı. Yük olma hissinden nefret ediyordu.

"Ne için üzgün olacaksın ki?" Sesinde kızgınlıkla sordu.

"Dün gece neden bu kadar kötüleştiğini bilmiyorum. Sanırım kalıntı yüzünden. Her iki durumda da, bir daha olmayacak."

Bir süre hiçbir şey söylemedi ve kadın ona tekrar baktığında kızgın görünüyordu. "Sana böyle mi davrandı?"

"Kim?"

"Weasel. Sende bir sorun varmış gibi mi gösterdi?"

"Bende bir sorun var. Nasıl bilmiyorum. Ama düzelteceğim." Umarım. Amacı buydu. Ama bazen bunun mümkün olup olmadığını merak ediyordu. Eğer çok ileri gittiyse.

Elini telaşla platin rengi saçlarının arasından geçirdi. "Sana böyle mi söyledi? Merlin bana yardım et, onu öldürmek zorunda kalabilirim. Senin hiçbir sorunun yok. Travmatik bir şey yaşadın ve bununla başa çıkmaya çalışıyorsun. Sen tanıdığım en cesur insansın ve o aptal altın üçlü içinde en iyisi sensin."

Bir an için suskun bir şekilde ona baktı. "Kendimi cesur hissetmiyorum. Dün gece, kalıntıdan gelen kara büyü... bana o kadar kolay geldi ki. Ne kadar zayıf olduğumu biliyordu. Karanlığın çekimine ne kadar duyarlı olduğumu." Eli kolunu kapadı ve büyü'nün damarlarında uğuldadığını, onu çağırdığını hissetti. Gözlerini yere dikmiş, her şeyi unutmaya çalışıyordu.

"Hermione." Hermione'nin adı dudaklarında bir dua gibi tınlıyordu. Sanki ismi ilk kez biri söylüyormuş gibi. Gözleri yumuşak mavi-gümüş rengindeydi ve dikkatle ona bakıyordu. "Ne istiyorsun?"

Bu çok şaşırtıcı bir soruydu; nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Daha önce kimse ona bunu sormamıştı.

"Sana verebileceklerimden daha fazlasını hak ettiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama benden ihtiyacın olanı al."

Ancak şimdi fark etti; neye ihtiyacı olduğunu ya da ne istediğini hiç düşünmemişti. Her zaman başkalarını daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğini düşünmüştü. Ron'u yatıştırmak ya da Harry'nin endişelenmediğinden emin olmak için.

O kadar şaşırtıcıydı ki, neredeyse hileli bir soru gibi geldi.

"Neden soruyorsun?"

Kesik kesik bir nefes aldı. "Çünkü seni acı içinde izlemek, katlanmak zorunda kaldığım en kötü işkence şekli ."

Bir an için dünya durmuş gibi hissetti. Bunu söylemiş olamazdı. Ya da bunu kastetmiş olamazdı. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir anlamı yoktu. Ama orada durmuş, her kelimesinde ciddiymiş gibi ona bakıyor, bir cevap bekliyordu.

Neye ihtiyacı vardı? Cevabı biliyordu ama yüksek sesle söylemekten korkuyordu. Ona hak ettiği şeyi sunamayacağını söylemişti. Bu, anlamlı bir şey olabilirmiş gibi değildi. Gerginlikten kurtulmak ve teselli aramaktan başka bir şey olamazdı. Bu akıllıca değildi. Ya da mantıklı. Ama ilk kez, şu anda gerçekten arzuladığı şeyi bencilce isteyebileceğini hissetti.

"Draco," dedi usulca ve yüzündeki ifadeye ve yutkunmasına bakılırsa, adını ondan duymak da onun üzerinde benzer bir etki yaratmıştı. "Öp beni."

Adam hiç kıpırdamadan durdu ve o kadar şaşırmış görünüyordu ki, her kahkahayı patlatabileceğinden endişelendi. Bu aptalca bir istektir. Tam bunu söyleyecekti ki, adam bir adım daha yaklaştı ve başparmağıyla çenesini kaldırdı. Adamın eli yavaşça boynunun arkasına doğru kayd ve kız parmak uçlarının altında nabzının hızla attığını hissetti. Tüm dünyası onun gözlerine daralmıştı. Adam, nefesini teninde hissedinceye kadar ona yaklaştı.

Daha önce öpüşmekten çok daha fazlasını yapmışlardı ama nedense adamın dudakları onunkilerle buluştuğunda, bu şimdiye kadar paylaştıkları en mahrem anmış gibi hissettirdi. Adam nazıkçe alt dudağını öperken diğer eli kızın gitti ve onu kendine doğru çekti. Adam öpücüğü derinleştirdiğinde, elindeki kitabın yere düştüğünü duydu. Sanki hiç öpülmemiş gibiydi

Daha önce. Elleri destek için adamın ceketinin yakalarına gitti. Endorfin ve adrenalin fırtınasında kendini sabitlemek için.

Draco'nun öpücükleri vücudunu bir orman yangını gibi yakıp kavuruyordu. Bir çeşit damgalama. İkisinin de tutamayacağı sonsuzluk için bir anlaşma.

Öpüşmeyi kestiklerinde nefes nefese birbirlerine baktılar ve sanki ikisi de aralarında geri alınamayacak bir şeylerin değiştiğini fark etmiş gibiydiler. Belki de gezegendeki en tehlikeli adamlardan birine kalbi üzerinde güç vermekten korkmalıydı ama o anda, gözlerinin içine bakarken, dudakları öpüşmelerinden dolayı hala şişmişken, sadece kollarından hiç ayrılmak istemedi.

"Bölüyor muyum?" Snape'in sesi üzerine soğuk su dökülmüş gibi hissettirdi.

Bölüm 26

Draco onu bıraktı ve ikisi de beceriksizce profesörlerine döndüler.

Snape kapı aralığından kıpırdamadı. "Bir kelime. İkiniz de terbiyeli olduğunuzda." Snape kara bir bulut gibi uzaklaştı.

Yirmili yaşlarının ortasında bile Snape onu azarladığında kendini hâlâ bir şey yaparken yakalanmış bir genç kız gibi hissetmesi çok komikti.

Malikânenin koridorunda karşılaştıklarında profesörün yüzü soğukkanlıydı.

"İcabına bakıldı mı?"

Draco başını salladı. ". Tanaka'da."

Tehlikeli bir kalıntıyı satmış olması Snape'i ne şaşırtmış ne de rahatsız etmiş görünüyordu.

"Scrimgeour kutsal emanetin İtalya'da kaybolmasına çok kızdı," diye açıkladı her zamanki monoton sesiyle. "O olmadan Ölüm Yiyenler'e kalıcı imperius lanetleri yükleyemeyecek. Görünüşe göre oldukça paranoyak."

"Ne hakkında?" Hermione sordu.

"Bakanlıktaki bağlantılarımdan hiçbiri tam olarak bilmiyor ama görünüşe göre eski Ölüm Yiyenlerden oluşan bir ordu kurmak istiyor."

"Ne için? Voldemort öldü," dedi, bunu sık sık duymaya ihtiyacı vardı. "Bu dünyada başka kötülükler de var Bayan Granger."

Scrimgeour eski Ölüm Yiyenleri akılsız askerler olarak kullanmak istiyordu, böylece bir sonraki savaşın ön cephelerinde, Mührü almamış büyücüler yerine ölebileceklerdi. Eline geçen ilk fırsatta Draco'yu top yemi olarak kullanmaktan çekinmeyecekti.

"Onu nasıl durduracağız?" diye sordu.

Snape'in siyah gözleri sessiz bir kararlılıkla onun üzerine dikildi. "Bu noktada yapacak bir şey yok Bayan Granger."

Adını söyleme şekli her zaman belli bir düzeyde aşağılama içeriyordu. Keşke ona Veritaserum verebilseydi ve kendisinden neden bu kadar hoşlanmadığını sorabilseydi. Özellikle de artık bir Gryffindor olmadığı için. Artık altın üçlünün bir parçası değildi.

"Kutsal emanet olmadan Scrimgeour'un Ölüm Yiyen ordusunu kuracak gücü yok. Durumu izlemeye devam edeceğiz ve eğer harekete geçmemiz gerekirse sizi bilgilendireceğiz."

Draco'ya döndü. "Ben de Bakanlık adına ve bir sonraki görevinizi size bildirmek için buradayım."

Draco onun yanında kaskatı kesildi. İki de bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Daha fazla cinayet. "Nerede?"

Snape cüppesinden bir parşömen çıkarıp ona uzattı. "Brezilya,"

Draco parşömeni açtıktan sonra yüksek sesle okudu. "Neden

Brezilya?" Kız sordu.

Draco içini çekti. "Savaştan sonra birçok yüksek rütbeli Ölüm Yiyen oraya kaçtı."

Adam kırılmış görünüyordu ve kadının kalbi sıkıştı. Bunca yıl sonra bile hâlâ prangalıydı ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyordu.

"Size bu zamanı derslerinize yoğunlaşmak için kullanmanızı tavsiye edebilir miyim, Bayan Granger? Ne de olsa hâlâ Hogwarts'ta öğrencisiniz, hatırlatmam gerekirse."

Ona kızmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Onu Draco'yla birlikte gizli bir göreve gönderen oydu ve şimdi yeterince çalışmadığı için onu azarlamak istiyordu.

Kafasını kaldırdığında profesörün Draco'yu tam olarak anlamlandıramadığı karanlık bir bakışla süzdüğünü gördü. Belki de bu bir uyarıydı? Gümüş ve siyah gözler sessiz bir savaşa kilitlenmişti ve ikisi de yenilgiyi kabul etmeye niyetli görünmüyordu.

Snape aniden ona dönerek, "Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi. "Şimdi mi?"

Başını salladı ve Draco ona iliklerine kadar üşüten soğuk bir gülümseme verdi. Snape aceleyle şömineye gitti ve sabırsızlıkla onu bekledi.

Draco'yla bakiştılar, az önce aralarındaki her şeyi daha da karmaşık hale getirmiş gibi hissediyordu. O öpücük hiç de akıllıca değildi.

"Bayan Granger?" Snape ısrar edince, Draco'nun Brezilya'da ne kadar kalacağını ve kaç tane eski Ölüm Yiyen'i öldürmek zorunda kalacağını merak ederek şömineye doğru yürüdü.

Scrimgeour için ne zaman yeterliydi? Draco'nun borcunu ne zaman ödenmiş sayacaktı? Cevap basitti, asla. Floo yeşile dönmeden ve Snape'le birlikte ortadan kaybolmadan önce gördüğü son şey onun gri gözleriydi.

Takip eden günlerde uyku yabancı bir kavram gibi görünüyordu. İksiri üzerinde çalışmak ve Snape'in ona verdiği sonu gelmezmiş gibi görünen basit görevler arasında her gece birkaç saat dinlenebildiği için mutluydu. Snape onu bir şey için cezalandırıyormuş gibi hissediyordu. Elbette rafı taze malzemelerle doldurmasını, temel iksirleri yapmasını ve kullanılmış kazanları temizlemesini isteyebileceği başka insanlar da vardı. Ne zaman Snape'in ona verecek görevinin kalmadığını düşünse, eline uzun bir yapılacaklar listesi tutuşturuyordu.

"Snape seni burada isteğin dışında mı tutuyor?" Harry boş iksir sınıfına girdiğinde sordu.

şişeleri yeniden düzenliyor. "Onu senin için büyüleyebilirim."

Güldü. "Sen yapar mıydın? Basit bir anti-grouch büyüğü işe ." "Seni günlerdir görmedim. Endişelenmeye başlamıştım."

Endişelenmene gerek yok, ben sadece ölüm yadigarını insanları öldürmek için kullanıyordum. Harry öğrenirse ne yapacağından emin değildi. Savaş sırasında bile kara büyüye kesinlikle karşıydı.

"Yemin ederim Snape benden nefret ediyor."

"Kimse senden nefret etmiyor, Mione. İmkânsız. Görünüşe göre Malfoy bile, ki çoğu insandan nefret ediyor gibi görüldüğü için bu çok şey ifade ediyor."

Malikânedeki o günden beri Draco'dan haber almamıştı ve ona bir parşömen göndermemek için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Aralarına biraz mesafe girmesi iyi olmuştu. Draco Malfoy' içinde tamamen kaybolmadan önce kafasını boşaltması gerekiyordu.

"Ron'un ," diye ekledi ve Harry'nin en iyi arkadaşından söz ettiği için anında pişman oldu.

Harry gözlüğünü burnunda düzeltilti, rahatsız olduğu belliydi. "Senden nefret etmiyor. Bence hiçbir zaman kendi hissettiği gibi hissetmediğin için sana içerliyor ve bununla oldukça olgunlaşmamış bir şekilde başa çıkıyor."

"Ne demek hiç onun gibi hissetmedim?"

"Seni seviyordu. Bir gün seninle evleneceğinden bahsedip duruyordu. İkimiz de senin onun için böyle hissetmediğini biliyoruz. O ölçüde değil."

Ron onunla evlenmek mi istemişti? Bu onun için yeni bir şeydi. Ron kendini her zaman Harry'den aşağı hissetmişti - yaşayan çocuğun gölgesi. Anlaşılan Hermione'yle olan ilişkisinde de kendini güvensiz hissediyordu.

"Bu onun davranışını mazur göstermez," dedi.

"Öyle olduğunu hiç iddia etmedim. Ona kendim de söyledim. Sadece bunun geldiğini bilmeni istedim. Bu nefret değil. Bu aşkın yanlış yönlendirilmiş bir şekli. Ve şimdi Malfoy'la birliktesin-"

"Onunla birlikte değilim," diye ağzından kaçırdı dehşet içinde.

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim... Varsaymak istememiştim. Artık Malfoy'la vakit geçirdiğin için Ron delicesine kıskanıyor. Sanırım ayrıldıktan sonra ona olan duygularını fark edeceğini düşünerek seni terk etti. Onun yerine Malfoy'la takılmaya başladın. Tekrar söylüyorum, davranışlarını mazur görmüyorum. Tam bir dangalak gibi davranıyor. Ginny ve ben onunla daha az zaman geçiriyoruz."

"Ginny ile aranız nasıl?" Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak sordu.

Ondan bahsetmek adamın yüzünü anında aydınlattı. "Harika. O sadece... Nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Kesinlikle yumruk atıyorum."

"Siz için mükemmelsiniz." Gülümsedi ve bunu kastetti.

Draco gittikten sonraki altıncı gün pes etti ve bir parşömen gönderdi. Kısa ve ama onun hâlâ hayatta olduğunu bilmesi gerekiyordu.

?

- H.G.

Birkaç saat sonra bir parşömen geldi.

Görüyorum ki çok konuşan bir kadınsın. Ben harikayım. Brezilya güneşinin tadını çıkarıyorum. Kasvetli İngiltere'de hayat nasıl?

- D.M.

Gülümsedi, neredeyse onun alaycı sesini duyabiliyordu. Ona gerçekte nasıl olduğunu söylememiş olması şaşırtıcı değildi. En azından bu, ona parşömen gönderebilecek kadar iyi olduğu anlamına geliyordu.

Snape'in benden nefret ettiğine ikna oldum.

- H. G.

Parşömeni saniyeler sonra geldi.

Her öğretmenin olmamak nasıl bir duygu?

- D.M.

Senin hatan olduğuna eminim.

- H.G.

Benim hatam mı? Bir kez olsun masumum.

- D.M.

Bu görüşmeden sonra onunla tekrar mesajlaşmaktan kaçındı. *Sana verebileceklerimden daha fazlasını hak ettiğini biliyorum.* Temelde ona aralarındaki şeyin asla daha fazlası olamayacağını söylemişti. Bunu istemediğinden değil. Ya da belki de istiyordu? Zihni karmakarışıklı, bu da tez iksirine odaklanması için bir başka nedendi.

O iksir, Hogwarts Üniversitesi'ne gelmesi için tek motivasyon kaynağı olmuştu: Yara izinden kurtulmanın bir yolu. Yıllar boyunca yaptığı araştırmalarda, derisine kazınmış kelimeyi çıkarmanın neden imkânsız olduğunu öğrenmişti: Kara büyü farklı kurallarla oynuyordu.

Araştırmaları, kara büyü'nün açtığı bir yarayı iyileştirmenin tek yolunun önce kara büyü'yü çıkarmak olduğunu gösteriyordu. Ancak, hiç kimse bunu başaramamıştı çünkü kara büyü kurbanın büyü'süyle kaynaşıyordu. Kendini et ve kemikten daha fazlasına bağlıyordu. Kara büyü'yü kesip çıkarmak, kişinin kalbini veya beynini kesip çıkarmaya çalışmak gibiydi. Büyü her yerdeydi.

Araştırmalarında, kara büyü'yü vücuttan çıkarmak için onu bir iksire bağlaması gerektiği sonucuna varmıştı. Kara büyü için dev bir mıknatıs gibi.

Cinayet soruşturmasında onlara yardımcı olan kan teorisi bunun büyük bir parçasıydı. Ama kara büyü'yü vücuttan dışarı taşıyamıyordu. Sadece iksire bağlanmasına yardımcı oluyordu.

Profesör Eriksson'un konferans sırasında söylediklerini uygulamak en son takıntısı haline gelmişti. Teorisine göre, iksirlere kara büyü eklemek ancak iksir kara büyü'nün imzasına aşına ise işe yarıyordu. Başka bir deyişle, iksirin işe yaraması için Bellatrix'in kara büyü'sünün imzasını kolundan çıkarması ve iksirine eklemesi gerekiyordu.

Hermione sonraki haftayı iksiri hazırlamakla geçirdi. Snape ona her gün yoğun işler vermeye devam etmeseydi daha az zamanını alacaktı.

İksirin ihtiyacı olan tek şey kolundaki kara büyü idi. İksirin tamamını bitirdiğinden değil. Bu pek çok adımdan sadece biriydi ama çok önemliydi.

Büyülü bir imza çıkarmakla ilgili bir şeyler okumuştı ve bunların hiçbiri kulağa hoş gelmiyordu.

Kolunu birkaç merhem ve büyüyle uyuşturduktan sonra, büyüü söylemeden önce derin bir nefes aldı. Anında kolundan acı fışkırmaya başladı. Kara büyü büyüyle savaşıyor, sağlıklı deriyi yırtıyordu.

Hermione çılgınlıklarını bastırdı, odaklanmaya ve kolunu sabit tutmaya çalıştı. Ama bir sonraki çekişte eli hafifçe titredi ve asasındaki büyü bir santim kadar uzaklaştı. Bu, kara büyüünün diğer tarafa fırlaması için yeterliydi ve sanki kolu içten dışa doğru kopuyormuş gibi hissetti.

Çılgılık attı ve asasını düşürdü. bir mide bulantısı dalgası kapladı. Kara büyü çıkarma işleminin her zaman başka biri tarafından yapılmasının bir nedeni vardı. Snape'e sorabilmesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden tanıdığı bir sonraki en iyi kişiye gitti. Karanlık sanatlar konusunda bir uzman.

Kapıyı çalarken, adamın kabul edeceğini umuyordu.

Nott ona gülümseyerek, "Granger," dedi. " hoş geldiniz. Bu zevki neye borçluyum?"

"Senden bir iyilik isteyeceğim."

"İnsanların bana borçlu olmasını seviyorum." Sırıttı. "İçeri gelin."

Pansy ve Zabini oturma odasında oturuyorlardı. Anne ve babası Azkaban'a gönderildikten sonra malikâne Nott'a miras kalmıştı.

Tipik Nott tarzında, ona içmesi için şampanya teklif etti ama o bunu dehşet içinde reddetti. Görünüşe göre Slytherinler de diğerleri gibi şampanya içiyordu.

"Bu güzel akşamda size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir kara büyü imzası çıkarmam gerekiyor ve bunu tek başıma yapamam."

Yüzü bir ton daha ve her zaman taşıdığı o çocuksu sırıtış kayboldu.
"Yardım dediğinizde tehlikeli büyüler yapmaktan bahsettiğinizi düşünmemiştim."

"Peki, bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

"Bu ne için? Sakın ders için deme." "Kendi projem."

Nott bu fikirden çok rahatsız olmuş görünüyordu. "Potter bu iş için uygun değil mi?" diye sordu.

Pansy güldü. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Kızıl çitçitinin hayatı buna bağlı olsa bile kara büyüye dokunmaz."

"Neden Malfoy'a sormuyorsun?" Zabini sordu.

Kadın bir mazeretle karşılık veremeden Nott onun yerine cevap verdi. "Çünkü ona işkence edilmesini izlemesine imkan yok, ki bu da aslında böyle bir şey."

"Ben buna işkence demezdim," diye ısrar etti Hermione. "Sadece küçük bir miktara ihtiyacım var." Nott ve Zabini karşılıklı bakiştılar.

"Malfoy bunun için seni öldürecek," dedi Pansy koltuktan Nott'a, şampanya kadehinden zarif bir yudum alarak.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye ısrar etti Hermione. "Lütfen. Sana borçlu kalacağım."

"Ben yaparım," dedi Pansy, Hermione'nin hoşuna gitmeyecek kadar heyecanlı bir sesle. "Sinir bozucu olduğun zamanlarda sana işkence etmeyi hayal ederdim. Alınma ama."

Hermione, "Alınmadım," diye karşılık verdi.

"Ayrıca, Malfoy beni öldürmeyecek," muzaffer bir edayla Nott'a gülümsedi.

Anlaşılan her milyarder safkanın malikanesinde bir hastane kanadı vardı. Hermione bir sedyeye uzandı ve kolunu açtı, bu da anında kendini açıkta hissetmesine neden oldu.

"Bunu nasıl yapacağız?" Zabini merak etti.

"Büyüyü ben yaptım," diye açıkladı Pansy. "Theo onu tutuyor ve sen de mümkün olduğunca hızlı sakinleştirici büyüler yapıyorsun."

Büyülü imza çıkarma işleminin bir başka eğlenceli yanı da kişinin bu işlem sırasında bilincinin açık olması gerektiği.

"Bundan emin misin, Granger?" Nott sedyeye yaklaşırken sordu.

"Olumlu."

Nott içini çekerek başını salladı ve bir eliyle bileğini, diğer eliyle de dirseğini tutarak kolunu sedyeye sabitledi.

Zabini onun koluna uyuşturma büyüsünün yanı sıra sakinleştirici bir büyü de yaptı.

"Bu acıtacak," dedi Pansy esasını alıp yara izine doğrulturken.

Sonra Hermione'nin kolunda bir acı patladı. Keskin. Yakıcı sıcak. Pansy'nin büyüsünün kara büyüü çektiğini hissetti. Hermione kıpırdamamaya ve ses çıkarmamaya çalıştı ama bir sonraki çekişte vücudunun üzerinde çok az kontrolü kalmış gibiydi. Zabini daha fazla sakinleştirici büyü yapmaya devam ederken Nott'un onu sıkıca kavraması pek işe yaramadı.

"istemiyor," dedi Pansy hayal kırıklığıyla.

Hermione bacaklarının tekmelendiğini hissetti ve ılıkların ciğerlerinden kaçtığını duydu. Odaklanabildiği tek şey, kolunda etine saplanan o yakıcı sıcak acıydı.

Nott Zabini'ye, "Bir sakinleştirici büyü daha yap," dedi.

"Zaten en yüksek seviyeye ulaştı. Daha fazlası olursa bayılır ve o zaman imzayı alamazsınız."

"Pansy?" Nott, Hermione'yi hareketsiz tutmak için kolunu sıkıca kavrarken endişeyle sordu.

"Neredeyse geldik, görebiliyorum."

Bir başka güçlü çekişle vücudunun sedyeden dolayı acı içinde kıvrıldığını hissetti ama Nott onu sabit tuttu. Ve sonra kara büyü kesildi ve rahatlama anında oldu. Nott yavaşça onu bıraktı ve başının döndüğünü hissetti.

"Sakin ol," dedi Nott ayağa kalkmaya çalışırken.

Ona yardım etti ve ayağa kalktığı anda dünyanın döndüğünü hissetti.

Zabini ona bir iksir verirken, "Al bunu," dedi ve o da içti.

Birkaç dakika ve birkaç büyü sonra, kendini yeniden kendisi gibi hissetti. Zabini'nin çalışması sayesinde kolundaki taze kan çoktan gitmişti.

Orada, küçük bir cam kabın içinde Bellatrix'in büyü­lü imzası duruyordu. Kara bir bulut gibi havada asılı duruyordu.

"Bu tam olarak ne için?" Zabini sordu.

"İksirim işe yaradı," diye cevap verdi ayağa kalkıp önceden hazırladığı iksiri bulutun üzerine dökerken ve büyü­lü imzanın iksiri farklı ışıklarla harekete geçirmesini izlerken. Gerçekten işe yaramıştı. Daha önünde çok şey vardı ama bu oyunun kurallarını değiştirecek bir şeydi.

Nott, "Bunun lanet olası bir ders için olduğu gerçeğini görmezden geleceğim çünkü gerisi oldukça kötüydü," dedi ve ona bir şişe Firewhiskey uzattı.

Bu sefer reddetmedi.

İçki ciğerlerini yaktı ve kısa süreli de olsa bu zafer anını hak ettiğini hissetti. Akademide bir adım ileri gitmek neredeyse her zaman bir adım geri gitmeyi garantilerdi ama şimdilik bu zaferin çıkarmak istiyordu.

"Vahşisin Granger," dedi Zabini. "Sanırım şapka seni bu yüzden Slytherin'e ayırdı."

Hermione bir yudum daha alarak, "O kadar da acı verici değildi," diye karşılık verdi.

Pansy mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı. "Sakin bana yeteneğimi kaybettiğimi söyleme."

"Malfoy'la aranızda ne var?" Zabini sordu ve Hermione hemen yerin onu bütünüyle yutmasını istedi.

"Yok bir şey. Biz sadece arkadaşız."

"Arkadaş mı?" Nott alay etti. "Bir, Malfoy artık bunu pek yapmıyor. İki, hepimiz onun sana nasıl baktığını görüyoruz."

Yüzü yanıyor muydu? Kesinlikle öyle hissediyordu. Önündeki iksire odaklandı, onun ve kendisi hakkında konuşmayı kesmelerini umuyordu.

"Düşündüğünüz gibi değil," diye teklif etti, onlara Bozulmaz Yemin'den bahsedemiyordu.

Pansy sedyeye oturmak için kendini kaldırdı ve nedense Vogue'a kapak olacak bir fotoğraf çektmeye hazırmış gibi görünüyordu. "Ezelden beri ona takıntılıydı. Yule balosunda onu öldürmeye hazır olduğumu hatırlıyorum çünkü ondan başka kimseye odaklanamıyordu."

Elbette bu doğru değildi. Malfoy ona sadece gençken küçümseyerek bakmıştı. Yüzü yanıyormuş gibi hissetti.

"İyi bir hayal gücün var ama benden nefret ederdi," dedi Hermione, sanki onlarla göz teması kurmamak bu anlama geliyormuş gibi yere bakarak

konuşma daha az utanç vericiydi.

"Nefret... aşk... kim söyleyebilir ki?" diye devam etti Pansy. "Her zaman öyleydi: Granger şöyle, Granger böyle."

Ortadan kaybolmayı o kadar çok istiyordu ki.

Nott kıkırdayarak, "Onu kızartıyorsun," dedi.

"Bu, çıkarma işleminden daha kötü," dedi Hermione. "Bunun yerine her gün işkence görmeyi tercih ederim."

Bir yudum daha aldığında ve yumuşak Ateş Viskisi boğazından aşağı indiğinde hepsi güldü. Likörün yakıcılığının yüzünün yanmasını engelleyebileceğini umuyordu.

Tam yutkunurken havadaki görüntünün çatırtısını ve ardından Draco'nun cansız bir şekilde yere yığılmadan önce vücudunun raflara çarpıp camları ve eşyaları kırmasıyla meydana gelen gürültülü patlamayı duydu.

Bölüm 27

Nott saniyeler içinde Draco'nun yanına gelmişti. "Malfoy, dostum, beni duyabiliyor musun?"

Draco o kadar solgun görünüyordu ki neredeyse yarı saydam gibiydi. Saçları alnına yapışmıştı. Siyah cüppesinin içinde olduğu için kanaması olup olmadığını anlamak zordu ama acı çektiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bilinci zar zor yerindeydi.

"Snape'i getiriyorum," dedi Pansy ve gözden kayboldu.

Draco'nun kara büyüyle sınırsızlık olduğu düşünülürse akıllıca bir seçim. Üzerinden dalga dalga yayılıyordu. Kokusu -biber ve misk- havaya sinmişti. Hermione içinde sürekli bir panik atışı hissetti ama şifacı olarak aldığı eğitime odaklanmaya çalıştı. Onun yanına diz çöktüğünde kara büyü'nün serinliğinin anında sardığını hissetti. Adamın elini tutarak bileğinde nabız olup olmadığını kontrol etti. Tahmin ettiği gibi nabız tavan yapmıştı ve parmaklarına şiddetle vuruyordu. Teni soğuk terle kaplanmıştı.

Nott, Draco'yu omuzlarından tutarak sarstı ve Draco kan çanağına gözlerini açtı. "Neredeyim ben?" diye homurdandı.

". Ne oldu?" "I-"

Düşüncesini tamamlayamadan vücudundaki tüm kaslar kasıldı. Dişlerini sertçe birbirine geçirdi, eli kızın elini sıktı. Çıkardığı ses, sıkılmış dişlerin arkasından gelen boğuk bir çığlık, bir ömür boyu onunla kalacaktı. Başını arkaya yasladığında boynundaki atardamarın hızla attığını gördü. Savaş sırasında, yüksek düzeyde acının vücuda neler yapabileceğini ilk elden görmüştü. Kaslar kemikleri kırabiliyordu. Bazen kalp basitçe pes ederdi.

"Zabini, sakinleştir onu," dedi sesinde panikle.

Ama tam o sırada Draco bilincini tekrar kaybetti. Vücudun kendini korumasının doğal yolu. Kızın elindeki eli uzadı.

Tezgâhın üzerindeki çantasını göstererek, " ver," dedi. Adamın teşhis koymasını istememesi umurunda değildi. Daha sonra ona kızabilirdi.

Nott Draco'nun nefes alışını kontrol etti ve kravatını gevşetti. Asasını eline aldığı anda Draco'ya doğrulttu. Taze yara olup olmadığını kontrol etmek için basit bir teşhis büyüyle başlayacaktı. Mor ışıklar Draco'nun üzerinde dans ederek göğsünden ve karnından yaralandığını gösterdi.

Cübbeyi yana çekti ve adamın siyah gömleğinin kanla yapış yapış olduğunu hissetti. Onu tedavi etmeden önce kara büyü'nün ona ne yaptığını öğrenmesi . Bu kadar acı çekmesine neden olan şeyin bu olduğunu tahmin ediyordu.

Asasını tekrar kaldırarak büyüü yapmaya hazırlanıyordu ki Snape büyük bir gürültüyle ortaya çıktı. Kızgın bir gölge gibi üzerlerinde duruyordu.

Tek talimatı "Dışarı" oldu.

"Yardım edebilirim-" diye söze başladı Hermione ama Snape onun sözünü kesti. "Çık. Dışarı. Şimdi."

Nott ayağa kalktı ama Hermione Draco'nun elini bırakacak gibi görünmüyordu. Snape'in karanlık gözleri Hermione'yi delip geçti.

Birinin burada, onun yanında olması gerektiğini söyleyerek itiraz etmek istedi ama Nott onu tutup Draco'nun cansız bedeninden uzaklaştırdı.

Snape bileğinin bir hareketiyle kapıyı arkalarından kapattı ve kapının kilitlendiğini duydu. Hepsi şok içinde orada duruyordu.

"Bu daha önce hiç oldu mu?" Çılgınca sordu.

Nott başını salladı. "Daha önce de görev sırasında yaralandığını biliyorum ama hiçbir zaman yarı ölü halde kapıma kadar gelmedi. Aslında, yaralandığında yardım için bana hiç gelmedi. Bunu sadece daha sonra duydum."

Hermione başını kapıya yasladı ve Snape'in birkaç büyü mırıldandığını duyabildi ama hangileri olduğunu anlayamadı.

"Kara büyüyle sıırıslıklam olmuş," diye ekledi Zabini. "Savaştan beri bu kadar çok kullandığını görmemiştim."

"Görevi neydi?" Pansy sordu ve sesinde bile gergin bir tedirginlik vardı.

Hermione'nin kalbi hızla çarpıyordu ve dakikalar saatler sürüyor gibiydi. "Brezilya'da üst düzey Ölüm Yiyenleri öldürmek."

"Tek mı?" Nott öfkeyle sordu. "Bu sefer onu ne için cezalandırıyorlardı?"

"Sanki bir nedene ihtiyaçları varmış gibi," diye alay etti Pansy.

Tam da bu göreve atandığı sırada yadigârı Bakanlık'tan almış olmaları tesadüf değildi. Bakanlık muhtemelen Draco'nun bu işle bir ilgisi olduğunu düşünmüş ama bunu kanıtlayamamıştı.

Kulağını kapıya yaklaştırdığında Snape'in söylediği birkaç kelimeyi duyabildi. Kara büyü ve yaralarla ilgili bir şeyler. *Festering mi? Doğru mu duymuştun?*

Kafasında tüm farklı kara büyüleri ve bunların büyüü yapan kişinin bedenini nasıl etkileyebileceğini gözden geçirdi. Başka birinin yaptığı bir büyüyle mi vurulmuştu? Önce bunu kontrol etmeliydi. Şok içinde ona bakarak değerli zamanını boşa harcamıştı.

"Snape'e güveniyor mu?" diye sordu.

"Tam olarak güvendiği tek kişi hakkında," diye yanıtladı Pansy. "Malfoy'un herhangi birine güvendiği kadar 'tam'. Snape'in bile hikâyenin tamamını bilmediğinden eminim."

"Snape savaştan önce Malfoy için bir Kırılmaz aldı," dedi Nott. "Narcissa'ya onu koruyacağına dair söz verdi."

Snape, Draco'nun bulabileceği en yakın baba figürüydü.

"Annesine ne oldu?" O sordu.

Nott omuz silerken bir elini saçlarında gezdirdi. "Onun hakkında konuşmuyor."

Sırlarını gizli tutma ve kimseye güvenmeme ihtiyacı hissetmesi onu üzüyordu.

Zabini sahte bir soğukkanlılıkla, "O iyi olacak," dedi. "Bu Malfoy."

Snape'in büyülerinin sıklığının ne kadar azaldığına bakılırsa, o da aynı fikirdeydi. Başlangıçta büyülerinin sesi biraz çılgınca geliyordu. Şimdi, yirmi dakika sonra, her zamanki monoton büyü yapma tarzına dönmüştü. Sonra sessizlik oldu ve yüzünü kapıya yasladığında tek duyduğu kulaklarındaki kalp atışlarıydı.

Snape neden başka bir şey söylemedi? Büyüleri yanlış mı yorumlamıştı? Yapacak başka bir şey olmadığı için mi büyü yapmayı yavaşlatmıştı? Diğer taraftan herhangi bir yaşam belirtisi beklerken parmaklarını kapının tahtasına bastırdı.

Sonra kapı açıldı ve Snape onaylamaz bir ifadeyle ona baktı. Onun yanından geçip doğruca sedyede yatan Draco'nun yanına gitti. Yüzüne biraz renk gelmişti.

"Dinleniyor," dedi Snape. "Önümüzdeki altı saat boyunca görünmesine izin vermeyin. İç yaralarının iyileşmesi gerekiyor." Adamın bileğine dokundu ve nabzının düzenli, sabit bir şekilde parmaklarına vurduğunu hissetti. İçini bir rahatlama duygusu kapladı.

"Ona ne oldu?" O sordu.

"İki diffindo büyü, biri karnına, biri göğsüne." Hermione, "Bu kadar acı çekmesine neden olan şey bu değil," diye karşı çıktı.

"Eski yaralar ve Bay Malfoy'un kullandığı kara büyü'nün miktarıyla birleşti," dedi herhangi bir şey yokmuş gibi görünen klinik bir sesle.

Duygu.

"Bakanlığın ona bunu yapmasını engellemeliyiz," diye ısrar etti. "Onu öldürüyorlar. Belli ki amaçları bu."

"O kendi başının çaresine bakabilecek kapasiteden çok daha fazlası. Sen kendi sorunların için endişelenmelisin."

"Benim sorunlarım mı?" Sonunda canına etmişti. Sabrı bir yere dayanıyordu. "Onu benim sorunum yaptın, hatırlamıyor musun?" Diğerlerinin önünde Kırılmaz hakkında konuşamazdı ama ne demek istediğini anladığından emindi. "Onu umursadığım için özür dilerim. Belli ki sen umursamıyorsun. Ona kendi çıkarlarınız için kullanabileceğiniz bir araçtan başka bir şey değilmiş gibi davranıyorsunuz."

Snape'in gözleri soğumuştı ve görünüşe göre odadaki sıcaklık da onunla birlikte düşmüştü. Diğer Slytherinler onlara dikkatle baktı ama kimse bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Snape diğerlerine, "Bize odayı verir misiniz?" dedi, onlar da isteksizce çıktılar ve kapı bir kez daha kapandı.

"Onu Bakanlığın altından çıkarmak için gerçekten ne yapıyorsunuz?" Devam etti. "Herkes onu kullanıyor çünkü ne kadar ölümcül olabileceğini biliyorlar."

"Bu kadarı yeterli." Snape'in sesi soğuk ve inatçıydı. "Kendi sorunların için endişelenmen gerektiğini söylediğimde bundan bahsediyordum." Kapın içindeki sihirli imzayı işaret etti. "Senin olduğunu varsayıyorum. Kara büyü imzası çıkarma işlemi tehlikelidir. Sınıf arkadaşlarınızdan bir çıkarma işlemi yapmalarını istemek tamamen aptalca bir fikir. Belki de Bay Malfoy'un dikkatini dağıtmayı bırakıp kendi görevinize odaklanmalısınız."

"Hâlâ ona yardım etmekle yükümlüyüm."

Snape hızlı bir hareketle asasını çekti. "Hermione Granger, bu vesileyle seni Bozulmaz Yemin'den azat ediyorum. Amacına hizmet ettin."

Altın teller Draco'nun koluyla arasında dans kopunca kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Yarın sabah tam 8'de ofisimde olmanı bekliyorum." Snape çıkarılan kara büyüü aldı ve gözden kaybıldı.

Draco'nun yüzüne baktı. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginlik sonunda kalkmıştı. Derin ve düzgün nefes alıyordu.

Hermione, Draco'nun bu kadar hasara neden olmak için ne kadar kara büyüü kullandığını merak etti. Asasını aradı ve hangi büyüleri kullandığını görmek için kontrol etti. Siyah asayı aldı ama daha kaldıramadan Draco'nun eli bileğini yakaladı ve göz göze gelene kadar onu kendine doğru çekti.

"Bir büyücünün asasına izinsiz dokunmanın uygunsuz olduğunu bilmiyor musun?" Adam sırttı ve kız adamın anında imalı sözlerle geri dönmesine nedense hiç şaşırmadı.

Kadın asayı bıraktı ve adam ayağa kalkarken kadının bileğini bıraktı.

İçeri girdiklerinde Nott kocaman bir sırıtışla, "Yaşıyor," dedi. "İyi misin, dostum?" Draco ayağa kalkarken Zabini sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye şaka yaptı Draco ama bu onun için gülünecek bir şey değildi. "Evini mahvettiğim için özür dilerim. Gerçekten. Eve ışınlanacaktım. Beni neden buraya getirdiğinden emin değilim."

Nott sırtarak, "Bilinçaltınızın bile Malikânenin eviniz ve dolayısıyla üstün olduğunu düşünmesi gururumu okşadı," dedi.

"Bizi epey korkuttun," diye ekledi Zabini.

"Ah, olduğundan çok daha kötü görünüyor," dedi Draco cüppesindeki kiri fırçalayıp kravatını düzeltirken, sanki şu anda görünüş önemliymiş gibi.

Hermione endişeyle, "Ölebilirdin," dedi.

"Dramatik havanı seviyorum Granger, ama evde birkaç iksir de yarayabilirdi. Sanırım hayalet becerilerim üzerinde çalışmam gerekiyor."

Sırıttıyor, şakalaşıyor ve tüm bunlar milyonlarca kez sergilediği bir gösteri gibi geliyordu. Draco Malfoy ne zayıflık gösterebilir ne de kimsenin yardımına ihtiyaç duyabilirdi.

"Misafir yatak odası sizin için hazır," dedi Nott. "Mi casa, su casa."

Malfoy yüzünü buruşturdu. "Geceyi sizin gösterişli malikanenizde geçirmektense bir muggle evinde tercih ederim."

Gülüştüler ama Hermione . "Yaraların ışınlanamazsın. Snape'in emri."

Bir elini dalgınca saçlarında gezdirdi; kısa bir süre önce acıdan iki büklüm olmuş yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Snape'in her emrini dinleseymdim, hayat oldukça sıkıcı olurdu. Ben gayet iyiyim."

"Bu kelimeyi lüğatımızdan çıkardığımızı sanıyordum."

Gözleri yumuşadı ve bir anlığına Draco'nun maskesi düştü. O iyi değildi. Bunu ikisi de biliyordu. Boğazını temizledi. "Bir şişe ateş viskisi ve bir şişe direweed iksirinin düzeltmeyeceği bir şey değil."

Kadın, şu anda yapması gereken son şeyin alkol ve uyuşturucuyu karıştırmak olduğunu söyleyemeden, adam ortadan kayboldu.

Snape'in ofisine girdiğinde saat sabahın 7:59'uydu. Profesörden ders alacak havada değildi. Artık onun kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu çünkü pek de öyle olmadığı açıktı. Pencerenin karanlık bir gölge gibi durmuş, sisli gökyüzüne bakıyordu.

Çantasını yere bırakıp sandalyelerden birine otururken sinirli bir şekilde "Neden buradayım?" diye sordu.

"İşte bu yüzden buradasınız Bayan Granger," diye karşılık verdi Snape, cam kabın içindeki büyülü imzayı işaret ederken her heceyi dikkatle telaffuz ediyordu. "Bu kadar gizli tuttuğunuz iksirinizde bu büyülü imzayı kullandığınızı varsayıyorum. Belki de şimdi, sınıf arkadaşlarını kara büyü çıkarma işine bulaştırdıktan sonra, bana ne üzerinde çalıştığını söylemen için iyi bir zaman olabilir."

Yara izimi iyileştirecek bir iksir. Çok basit bir cümleydi ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu çünkü söylerse ona bunun imkânsız olduğunu söyleyecekti. Bunu yüksek sesle söylemek, normal bir hayata dair son umudunun da alev almasına neden olacaktı ve henüz bunu duyacak kadar güçlü değildi.

"Konuşmak istediğin şey bu mu?" Bunun yerine öfkeyle sordu. "Benim aptal iksirim mi? Draco'nun dün gece neredeyse ölüyor olması değil mi? Ya da Bakanlığın onu gittikçe daha tehlikeli görevlere gönderdiği gerçeğini? Ya da onun üzerindeki kalıcı imperius lanetine ne demeli? Bunların hiçbiri senin için önemli değil mi?"

Snape'in yüz hatları sertleşti ve ona ezmek istediği bir böceğe bakar gibi . "Belli ki basit talimatları takip edemiyorsun. Sana ona fazla yaklaşmamamı söylemiştim."

"Neden? Ona bir insan yerine bir silah gibi için kimse sana hesap soramasın diye mi?"

"Senin hayatta olduğundan daha uzun süredir çifte casusluk yaptığımı hatırlatabilir miyim? Tarihteki en tehlikeli büyücüye ihanet ettim ve bu hikâyeyi anlatmak için hâlâ buradayım. Tüm bunlara rağmen Bayan Malfoy'a verdiğim sözü tutmayı ve oğlunu hayatta tutmayı başardım. Hatırladığım kadarıyla dün gece onu yine kurtardım."

İçindeki hayal kırıklığı fokurduyordu. Draco'nun kalıcı imperius lanetini sona erdirmesine yardım etmenin bir yolunu bile aramıyordu. Bu olmadan, Draco'nun artık Bakanlığın suikastçısı olmasına gerek kalmayacaktı.

Ona bağışlamak istedi ama Snape'i değiştirmek mümkün değildi.

"Artık gidebilir miyim?" Bunun yerine o sordu.

Başıyla kısa bir selam verdi. "."

Hiç sormadan, üzerinde büyölü imza bulunan cam kabı alıp çantasına koydu ve profesörü buna itiraz etmedi.

Bölüm 28

Profesör Eriksson'un ona söylediklerini yavaş yavaş uyguluyordu ve işe yarıyor gibiydi. İksirini bitirmeye bir adım daha yaklaşmıştı, daha çok yolu vardı.

Takvime baktığında içi cız etti. Quidditch playoffları vardı. Ginny'ye gideceğine söz vermişti. Slytherin, Gryffindor'a karşı. Seyirciler arasında milli takım için en iyi oyuncular seçmeye çalışanlar olacaktı. Başka bir evrende Draco takıma girmiş olabilirdi. Ya da onu satın alırdı. Biri ya da diğeri. Belki Harry de profesyonel olurdu? Hayır, onun kaderinde hep Seherbaz olmak vardı.

Stadyum tıklım tıklımdı. Hermione yeşil cübbesiyle Gryffindor bölümüne oturduğunda yan gözle bakanlar oldu. Aslında maç umurunda değildi.

"Biraz ister misin?" Harry onun önüne şeker dolu bir torba koyarken sordu.

Ekşi tattaki elmalı sakızlar ona her zaman Hogwarts'taki ilk yılını, özellikle de izlediği ilk Quidditch maçını hatırlatırdı. Oyunun hızına hayran kalmıştı; oyuncular süpürgelerinin üzerinde uçuyordu. Birkaç yıl geçtikten sonra heyecanı azalmıştı. Metal sehpalarda saatlerce oturup süpürgelerin üzerinde zum yapan insanları izlemek onun için heyecan verici olmaktan çıkmıştı.

"Bugün sahada olmadığın için üzgün müsün?" Hermione Harry'ye sordu. Harry hâlâ bir grup arkadaşıyla eğlenmek için oynuyordu.

"Hayır, arkama yaslanıp izlemekten mutluyum. Profesyonel olarak oynamak oldukça stresli görünüyor."

Ginny Gryffindor kıyafetlerini giymiş, oyuncuların stadyuma girişini izliyordu. Ron görünürde yoktu. Ginny ona Maureen'den ayrıldığını haber vermişti.

Hermione iksirini düşünüyor, bir sonraki en iyi adımın ne olduğunu merak ediyordu ki arenanın karşısındaki soluk sarı saçları fark etti. Draco, Nott, Blaise ve Pansy'nin yanında oturuyordu. Sohbet ediyorlardı ve Draco normal haline dönmüş görünüyordu. Bilinçsizce Nott'un evine girdiği geceden beri ondan haber almamıştı. Ona nasıl hissettiğini sorarsa bundan nefret edeceğini biliyordu. Bu yüzden sormaktan kaçınmıştı ve o zamandan beri ondan tamamen uzak duruyor gibiydi.

Oyun başladı ve Hermione koltuğunda rahat etmeye çalıştı ama bu imkânsız görünüyordu.

"Bakanlıkta işler nasıl?" Hermione Harry'ye sordu.

"Bu iyi bir şey. Scrimgeour aslında beni gelecek hafta Bakanlıktaki geleceğim hakkında konuşmaya davet etti. Bana bir terfi teklif edebileceğinden oldukça umutluyum."

Sihir Bakanı'nın adı midesini bulandırdı. Bir yanı endişelerini Harry'yle paylaşmayı gerçekten istiyordu. Eski en iyi arkadaşına, Bakanlığın Draco'yu kalıcı bir imperius lanetiyle suikastçı olarak kullandığını söyleyecek kadar güvenmemesi onu öldürüyordu. Eskiden , ne olursa olsun kendisine yardım edeceğini bildiği için ona söylemekte tereddüt etmezdi. Bu savaştan önceydi. Yıllar , Harry ahlakını korumak için fedakarlıklar yapmaya başladı. Karanlık Lord'a karşı bir savaşta asla kara büyü kullanmamanın bir bedeli vardı.

Arayıcılar Altın Snitch'in peşinden uçarken, Slytherin Yakalayıcı'nın Quaffle ile gol atmasını izledi. Slytherinler ayağa fırlayıp tezahürat yaparken Hermione elinde olmadan Draco'yu izledi. Bugünlerde yardım için gideceği kişi o olurdu. O hiç tereddüt etmezdi.

Kahraman dünyayı kurtarmak için seni feda eder. Bir kötü adam seni kurtarmak için dünyayı feda eder. Bu söz aklından geçti ve Snape'in hayatında onun için dünyayı feda edecek biri olup olmadığını merak ederek aniden bir üzüntü hissetti. Birinin Scrimgeour ve Bakanlık hakkında bir şeyler yapması gerekiyordu, bu Snape olmasa bile ve kesinlikle Harry olmayacaktı.

"Eminim terfi alacaksın, Harry," dedi. "Sen yaşayan çocuksun!"

Biri ona böyle seslendiğinde ya da Voldemort'u öldürdüğünden bahsettiğinde hep utançtan yüzü kızarırdı. Harry alçakgönüllülüğün tanımıydı.

"Göreceğiz," diye devam etti Harry. "Eğitimde olan çok yetenekli Seherbazlar var."

"Scrimgeour ile sık sık konuşur musunuz?"

"Pek sık değil, hayır. Ofisine sadece bir düzine kez gittim. Genelde eğitim gören insanlarla pek işi olmaz ama benimle daha önce Voldemort hakkında konuşmuştu."

"Başka bir hayran mı?"

Kıkırdadı. Savaştan sonra, Harry'nin sürekli olarak insanlarla Voldemort'la savaşması hakkında konuşmak zorunda kalmasıyla ilgili bir şakaları vardı. Onun gerçekten burnu olup olmadığını, derisinin gerçekten o kadar beyaz olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Harry sürekli Voldemort hakkında konuşmak zorunda kalmaktan rahatsızdı ama kimseyi geri çevirmeyecek kadar da kibardı.

"Pek sayılmaz," dedi Harry. "Scrimgeour daha çok Karanlık Lord'un asasını sordu."

Kanının donduğunu hissetti. Elbette biliyordu. Muhtemelen Harry'nin gezegendeki en tehlikeli asanın yerini ele verecek herhangi bir bilgiye sahip olmadığından emin olmak istiyordu.

"Nerede dair hâlâ bir bilgi yok mu?" Hermione sordu, çünkü resmi hikaye savaştan beri kayıp olduğu yönündeydi.

Harry içini çekti ve başını salladı. "Hiçbir şey. Ginny bana hâlâ onu arama konusunda paranoyak olduğumu söylüyor."

Paranoyak değilsin, Harry. Scrimgeour'un elinde. Onu yok etmeme yardım et. Bu kelimeler dilinin ucundaydı ve Merlin ona yardım etsin, onları söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Ama Harry'nin yasak koridorlara gizlice girip

Otorite sahiplerine karşı mücadelesi sona ermişti. Artık o da sistemin bir parçasıydı ve Harry'nin her zaman onun Harry'si olacağından emin olsa da, çalıştığı kuruma ihanet etmesini isteyecek kadar ona güvenemezdi.

Yanı başında patlayan tezahüratlar ona aslında bir maçta olduklarını ve bu kez Gryffindor'un gol attığını hatırlattı. O da herkesle birlikte ayağa fırladı ve alkışladı.

"Eğer bulsaydın onunla ne yapardın?" diye sordu.

"Onu yok edin, elbette. Asa, kullanıyı yozlaştırmadan herhangi biri tarafından kullanılamayacak kadar çok kara büyüyle dolu."

Belki de Scrimgeour'a olan buydu? Çok fazla kara büyü onu yozlaştırmaya mı başlamıştı?

"Onunla sadece davet edildiğinde mi ? Yoksa hiç kapısını çalıp içeri giriyor musunuz?"

Harry ağzına biraz daha şeker attı. "Sanki kralın huzuruna gibi konuşuyorsun. Hayır, daha önce de bir sorum olduğunda ofisine girmiştin."

"Ofisi ?"

"Beklediğiniz kadar büyük değil."

Hermione sırtıttı. "Heyecan verici bir şey yok mu? Gizli bir kasa bile mi yok?" "Hayır, sadece normal bir ofis."

Draco, Scrimgeour'un asadan hiç ayrılmadığını söylemişti.

"Hayal kırıklığı. Sihir Bakanı'nın şehre tepeden bakan devasa bir ofisi olduğunu sanıyordum."

Ron kalabalık sıranın arasından ilerleyerek onlara doğru yürüdü. Anında kendini rahatsız hissetti. Şimdi giderse çok garip olacaktı. Onu dehşete düşüren şey, Ron'un onun yanına oturması oldu.

"Slytherin bölümü şurada, Mione," dedi göz kırparak. Eski lakabını ondan duyunca öğürmek istedi. Ama onun aslında kendisine iyi davranmaya çalıştığını fark etti.

Harry gülümseyerek, "Slytherinler kazananların yanında yer alır," dedi.

"Doğru. Sanırım onların hiç ittifakı yok," diye şaka yaptı Ron.

Endişeyle ağzının ısırdı ve alana baktığında Draco'nun gümüş gözlerinin kendisine kilitlendiğini gördü. Bu oturma düzeni şu anki hayatı için iyi bir metafor gibiydi. Sürekli olarak arkadaşları ya da Draco arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Hiçbir zaman ikisi de olmuyordu. Bir taraf seç.

"?" Ron ona sordu ve her şey bir tuzakmış gibi geldi. "İyiyim. Sen nasılsın?"

Başını salladı. "Güzel. Birbirimizin yanında medeni olabilmemizi istiyorum."

Yanındaki Harry gariplikten kaskatı kesilmiş gibiydi.

"Elbette Ron. Sana karşı kötü bir niyetim yok."

"Seni üzdüysem özür dilerim." Gerçek bir özre en çok bu kadar yaklaşabilmişti ama bunu söylemesi bile onu gerçekten şaşırtmıştı. Kendini Draco'yla ilişkilendirdiği sürece Harry'nin onu küçümsemekten başka bir şey yapmayacağına ikna olmuştu. Elbette Harry'ye ilişkilerini sormuştu.

"Teşekkür ," diye karşılık verdi. Belki de Ron'u yargılarken çok sert davranmıştı. İncinmişlik ve kıskançlıkla hareket etmişti.

"Köprünün altından çok sular aktı?" Çok iyi tanıdığı o kocaman sırtışıyla sordu. "Köprünün altından çok sular aktı," diye güvence verdi.

"Güzel, Scrimgeour'un önünde tartışıyor olsaydık garip olurdu." Onu doğru duyduğundan emin değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yıldönümü ." Neredeyse o tarihti. Savaşın sonu. Bakanlık her yıl bunu özel bir şeyle kutlamak zorundaydı. "Büyük bir akşam yemeği vermeyi ve altın üçlü ile fotoğraf çektirmeyi planlıyor."

Yüzündeki kan çekildi. Bir akşam. Ron'la. Kameralar. "Harry sana söylemedi mi?" O sordu.

"Ben... ben ona doğru gidiyordum," dedi Harry sözcüklerin arasında bocalayarak.

Ron onun iyiliği için özür dilemedi. İyi bir fotoğraf çektirmek, Gelecek Postası'nın onlar hakkında olumlu şeyler yazmasını sağlamak istiyordu.

Midesinin bulandığını hissetti. "Hemen döneceğim."

"Mione?" Harry endişeyle sordu.

"Sadece içecek bir şeyler alıyordum."

Kalabalığın arasından ilerledi ve tam o sırada Gryffindor bir gol daha attı. İnsanlar ayağa fırlayıp tezahürat yapıyordu ama onun tek düşünebildiği Ron'la çektirmek zorunda kaldığı korkunç fotoğraf karesiydi. Merdivenlere doğru ilerledi ve stadyumun içinde yiyecek ve içecek satılan yere doğru yürüdü. Bir süre orada durup düşüncelerini topladı. *Kendini toparla. Daily Prophet için aptalca bir köpek ve midilli gösterisiyle başa çıkabilirsin.* Daha da önemlisi Scrimgeour'la buluşacak olmasıydı. Bu ona bir fırsat veriyordu.

"Kazanan tarafa geri mi dönüyorsun?" Draco'nun derin sesi üstlerindeki tribünlerden gelen gürültüyü . Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ona sırttı.

"şu anda Gryffindor kazanıyor."

Dilini dişlerine vurarak şaklattı. "Biraz zaman ver."

Önce mesafeliydi ve şimdi yine onunla flört ediyordu. "Buraya benimle spor hakkında konuşmaya mı geldin?"

"GörünüŖe göre Weasel'dan kurtarılmaya ihtiyacın vardı."

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, teşekkür ederim."

"Farkındayım."

Bir süre sessizlik oldu ve ona ne söyleyeceğini düşündü. Sorunları geçiştirmekten bıkmıştı. "Snape bana senden uzak durmamı söyledi."

Yüz hatları sertleşti ve gülümsemesi kayboldu. Hiçbir şey söylemedi.

"Seninle vakit geçirmem konusunda beni ilk kez ," dedi ve ondan bir tepki bekledi.

"Haksız değil."

İçinde o kadar çok duygu kaynıyordu ki, önce tepki vereceğinden tam olarak emin değildi. Bu yüzden mi aniden uzaklaşmıştı? Snape onu da mı uyarmıştı?

"İkinizin benim adıma planlar yapmasından bıktım," diye tersledi Hermione. "Ben yetişkin bir kadınıym, kendi kararlarımı verme yetisine sahibim."

Cevap vermedi.

Alay etti. "Snape'in kurallarına uymamak buraya kadarmış."

Arkasında bir şey Draco'nun dikkatini çekti ve döndüğünde Harry'nin orada durmuş onu aradığını gördü.

"GörünüŖe göre evine dönsen iyi olacak," dedi Draco ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

"Çok özür dilerim Mione," dedi Harry. "Ron seninle Bakanlık'taki şu aptal yıldönümü toplantısı hakkında konuşmaya aşırı hevesliydi. Bu fikirden ben de nefret ediyorum. En iyi şekilde değerlendiririz. Beleşe bir sürü güzel yemek yeriz." Ona umutla gülümsedi.

Oyunun geri kalanında Hermione, Ginny ve Harry'nin yanında oturdu. Scrimgeour'la yapacağı görüşmeyi düşündü. Ron'la birlikte poz vermek ve mutlu altın üçlüyü oynamak zorunda kalma düşüncesi onu endişelendirse de, Sihir Bakanı'yla buluşma büyük bir fırsattı.

O derin düşüncelere dalmışken, Gryffindor Arayıcısı Altın Snitch'i kaptı ve stadyum ayağa kalktı. Gryffindor resmen kazanmıştı. Kırmızı ve altın rengi etrafında patlıyor gibiydi ve sonra herkes sahaya gidip oyuncuları tebrik etmeye başladı. Hermione garip bir şekilde Ginny, Harry ve Ron'un yanında durmuş, etrafındaki kutlamaları izliyordu.

Oyunculardan biri Ron'a doğru yürüdü ve sarıldılar. İnsanlar etrafta durmuş konuşuyorlardı.

Draco sahanın karşısında, Slytherinli arkadaşlarının yanındaydı. Sonra onun imzası olan, güven veren ve tehlikeli bir şeyle kaynayan çalımla yürümeye başladı. Ona yaklaştığında ne yapmak üzere olduğundan emin değildi. Etrafı Gryffindor'larla çevriliyken onunla hiç konuşmamıştı. Ama şimdi kararlılıkla ona doğru ilerliyordu. Sahayı boydan boya geçti. Tek başına ona doğru.

Onu sahiplenircesine boynundan yakaladığında gözleri neredeyse kararmıştı. O daha düşünmeden, adamın dudakları onunkilere çarptı. Onu öyle bir öptü ki neredeyse ciğerlerindeki rüzgârı söküp atacaktı. Öpücüğü kararlılıkla derinleştirirken dili dudaklarını ayırdı. Sanki onun her santimine açmış gibiydi. Bir an için etrafındaki her şeyi unuttu. Tüm sınıf arkadaşlarıyla çevrili bir alanda olduklarını unuttu. Hemen yanı başındaki arkadaşlarını unuttu. Bunun şimdiye kadarki en aleni öpüşmeleri olduğunu unuttu - sanki adam herkesin gördüğünden emin olmak istiyordu.

Nane ve buz. Damarlarında sabit bir tamburla akıyor gibiydi. Cildi onunla karıncalanıyor gibiydi.

Öpücüğü kestiğinde, eli sanki oraya aitmiş gibi kızın boynunda kaldı.

O kadar yakındı ki, nefesinin teninde dans ettiğini hissedebiliyordu. Sert ve derin bir sesle şöyle dedi: "Söyle Granger. Senin için, var olan her kuralı çiğneyeceğim."

Bunu söyleyerek uzaklaştı ve Hermione etrafındaki herkes ona bakarken zorlukla yutkundu.

Bölüm 29

Ginny ona sırtıtmaktan alamazken, Harry beceriksizce üçüncü kez gömleğindeki gözlüğünü temizledi.

"Buyurun," dedi garson kız yiyeceklerini önlerine koyarken.

Hermione maçtan beri pek konuşmamıştı, çünkü çoğunlukla ne söyleyeceğini bilmiyordu. Draco onu herkesin önünde öpmüştü. Sanki hak iddia etmek ister gibiydi. Artık okulda kimse kütüphanedeki o gece hakkında konuşmuyordu. Artık resmen tek gecelik bir ilişkiden... bu cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu.

"Yani," Ginny düpedüz baş döndürücü görünüyordu. Sahada ona gözlerinde sevinçle bakan tek kişi oydu. Harry yere bakmıştı. Ron öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. "Artık 'aramızda bir şey yok' lafına inanmıyorum."

Hermione çoğunlukla cevap vermek zorunda kalmamak için ağzına bir lokma yemek tıktırdı.

"O çocuk sana abayı yakmış," diye devam etti Ginny.

"Hayır, bence bunu bir meydan okuma olarak gördü," dedi Hermione ve bu kısmı doğruydı. Malfoy'a Snape'in kurallarını dinlediğini söyleyerek meydan okumuştı. Belki de bu sadece onun yanıldığını kanıtlama yoluydu.

Ginny gözlerini devirdi. "Hermione, senden hoşlandığını kör bir adam bile görebilir. Bu konuda bana destek ol." Dirseğini, bir kez daha yanacak kadar rahatsız görünen Harry'ye doğru itti.

Boğazını temizledi. "Evet, çok açık." Omuz

silkti. "Eğleniyoruz... ama bu."

Harry tabağındaki yemeğe bakarken giderek daha solgun görünüyordu.

Ginny, "Bunu söyleyip duruyorsun ama bunun çıkar öte bir Şey olduğu çok açık," diye karşı ıktı.

Draco Malfoy çıkmak istemezdi. Bunun anlamlı bir Şeye dönüŐeceđi hiçbir senaryo yoktu. "Malfoy'dan . O tam olarak ilişkiye uygun bir adam değil."

"Bilmiyorum... o tarladan geçerken sana bakış Şekli..." Ginny kendini yelpazeledi.

Hermione atalı makarna tabağına dalgınca sapladı. "Bu sadece fiziksel."

Ginny içini çekti ve başını salladı. "Hayal görüyorsun." Devam etmeden önce Şarabından bir yudum aldı. "Fizikselden bahsetmişken, en azından bana seksin o öpücük kadar iyi olduğunu söyle."

Hermione alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken yanaklarının kızardığını hissetti.

Harry önündeki yemek tabağını iterken, "İŐtahım kaçtı," dedi ve Hermione kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Bu kadar namuslu olma," diye azarladı Ginny onu.

"Tatlım, seni seviyorum ama daha 'seks' ve 'Malfoy' kelimelerini aynı cümle içinde kullanırsan sana büyü yapmak zorunda kalabilirim."

Omuz silkti. "Sadece söylüyorum, Malfoy sikiŐebilecek birine benziyor."

Harry gözlüğünü çıkardı ve sanki bu konuşmayı gibi gözlerini ovuşturdu. "Merlin bana yardım et."

Ginny güldü ve Harry'yi kıvrandırmaktan zevk alıyor gibiydi. "O... büyük m?"

Harry'nin yüzü kl rengine döndü. "Ginny!" DeŐet içinde bağırdı ve Şimdi Hermione de gülmek zorundaydı.

Ginny onun kolunu sıkarken, "Bu kadar dramatik olma, yaşayan ocuk," dedi.

"Eğer bu konuşma devam ederse, yemek masasında trajik bir şekilde ölen çocuk ben olacağım."

"Malfoy'un sikini duymak zorunda kalarak ölmek mi?"

Harry'nin yüzü ellerinin arasına düştü ve bir çılgılığı

bastırdı.

Neyse ki (özellikle Harry için) sohbet başka bir konuya geçti ve o da yemeğini bitirebildi.

Gece sona ererken ve hesabı beklerken Hermione'nin içinden bir şey geçirmesi gerekiyordu.

"Beni onun hakkında uyardığını biliyorum," dedi Harry'ye, Gryffindor ortak salonunda Malfoy'un Saevus Mors, yani zalim ölüm olarak bilindiğini konuşmalarını hatırlayarak. "Sadece bilmeni istedim, araştırdım ve Bakanlık'ın görüldüğü kadar basit değil."

Harry kuşkuyla baktı. "Ne şekilde?"

"Ayrıntılara giremem." Bu Harry'yi daha da temkinli yaptı ve kaşlarını birbirine geçirdi. Ona kalıcı imperius lanetinden söz edemezdi. "Tek söyleyebileceğim, onun sanıldığı gibi akılsız bir katil olmadığı."

"Bu bilgiyi aldın?" "Snape'ten."

Bu Harry'nin daha dik oturmasını sağladı. Savaştan sonra profesöre yeni bir saygı duymaya başlamıştı. Onun çifte casus olduğunu ve Yoldaşlık'a yardım etmekteki rolünü öğrendikten sonra, Harry Snape'e daha önce sadece Dumbledore'a güvendiği kadar güvenmişti.

"Neden detaylar hakkında

konuşamıyorsun?" "Konuşamam işte.

Ama bu konuda bana güven, Harry."

Yalvaran gözlerle ona baktı, eski en iyi arkadaşının hâlâ kendisine inanacağını umuyordu.

Bir an için tereddüt eder gibi oldu. Sonra başını salladı. "Elbette sana güveniyorum."

Ginny izin isteyip banyoya gitti.

"Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi Harry.

"Ne oldu?"

"Ginny'ye evlenme teklif edeceğim."

Hermione heyecanla ciyaktı. "Sence evet diyecek mi?"

"Tabii ki öyle, seni aptal. Ne zaman? Yüzüğün var mı?"

Başını salladı. "Birkaç ay önce seçmiştim. Sadece doğru anı bekliyordum. Her şey . Onu dağlardaki en sevdiğimiz yere götüreceğim ve sonra Weasley'lerde arkadaşlarımız ve ailemizle kutlayacağız. Yani... Umarım kutlarsınız."

Onun omzuna yumruk attı. "Kes şu saçmalığı. Evet diyecek."

Garip bir şekilde ensesini kaşıdı. "Her neyse, gelebilirsen çok sevinirim."

"Tabii ki!"

"Malfoy'u getirebilirsin."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Malfoy'u... Weasley'lere götürmemi mi istiyorsun?"

Başını salladı. "Onun yanındayken ne kadar mutlu göründüğünü görüyorum ve benim için önemli olan tek şey bu. O yanımdayken senin de rahat olmanı istiyorum. Aramızda bir ayrılık olmasını istemiyorum."

Malfoy'u getirmesinin gerekli olmadığını söyleyemeden, Ginny'nin onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Ne kaçırdım?" Tekrar otururken sordu.

Hermione omuz silkti. "Pek bir şey yok. Harry'ye kütüphanedeki geceyi anlattım sadece."

Ginny'nin gözleri büyüdü. "!"

Harry kıkırdadı. "İnan bana, eğer olsaydı, şu anda senden beni unutmanı istiyor olurdum."

Ertesi gün Hermione çoğunlukla Malfoy'un sahadaki öpücüğünü ya da Harry ile Ginny'nin nişan partisine davet edilmesini çalışarak (ve başaramayarak) geçirdi. Bunun yerine, Voldemort'un asasını yok etmenin yollarını düşünmek daha güvenli görünüyordu. Neden Sihir Bakanı'na karşı bir suç işlemeyi düşünmek Malfoy'la olan karmaşık ilişkisini düşünmekten daha kolaydı? Görmezden gelinecek ve çok yakından incelenmeyecek bir başka soru.

Snape'le İksir dersi hayal edebileceği kadar keyifli geçmişti. Hâlâ ona uzun ve sert bakışlar atıyordu, belki de safkan varis konusunda onun tavsiyelerine uymadığını biliyordu. Eğer Malfoy'u kalıcı imperius lanetinden kurtarmanın yollarını araştırdığını bilseydi, muhtemelen onu bir sincaba dönüştürürdü. Ya da bir fareye. Yılanın yiyebileceği bir şeye.

Dominic dersten sonra ona heyecanla, "Sana bir şey göstermeliyim," dedi. "Benimle bu akşam saat 10'da yatakanemde buluş."

Ravenclaw'ın odasında da benzer bir mini laboratuvar vardı. "Beni taklit mi ediyorsun?" Hermione her yerdeki kazanlara ve iksirlere bakarak şaka yaptı.

Cevap vermedi, önündeki gece mavisi renkte parlayan iksire .

"bu?" Daha yakından bakarken sordu.

"Doğru dozu bulmak aylarımı aldı." Bir elini kahverengi saçlarında gezdirdi.

"Bu senin tez iksirin mi?"

Başını salladı.

"bitirdin mi?"

"Şey, hayır, hala bazı tuhafliklar var ama sonunda çalışmasını sağladım."

Dominic'in iksiri en iddialı projelerden biriydi. "Yani bana büyülere karşı bir kalkan icat ettiğini ve işe yaradığını mı söylüyorsun?"

"Evet, çalışıyor ama-" "Hiç

mi?"

"Evet, var ama-" İksiri yuttuğunda gözleri şok içinde açıldı "Ne yapıyorsun sen?"

"Ben ikinci deneyinizim." Eğer bu işe yararsa, Scrimgeour'la yüzleşmesinde ona yardımcı olabilirdi. "Hadi, bana bir büyü fırlat."

Domonic'in ağzı hâlâ şok içinde gevşekti. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Haydi. En iyi vuruşunu yap."

Duvardaki saate baktı. "İşe yaraması üç dakika sürüyor. Keşke önce yan etkilerini dinleseydin."

"Oh..." Artık o da biliyordu. "Ne gibi yan etkiler?"

"Hala bazı tuhaflıklar var. Yeni başlayanlar için, sadece yaklaşık 30 dakika sürüyor. Henüz daha uzun ömürlü olmasını sağlayamadım."

O kadar da kötü değildi.

"Ama şu ana kadar iksirle ilgili yaşadığım en büyük sorun..." Dudaklarını bir şekilde ısırды. "Kalkanı sadece belirli büyüler için geçerli olacak şekilde bağlamanın bir yolunu bulamadım, büyücünün büyüsü için değil ve bu da hesaplamayı değiştirmem gerektiği anlamına geliyordu-"

"Dom, ikinci yan etki de neyin nesi?"

"Veritaserum," diye . "Veritaserum'u dahil etmek zorundaydım çünkü hoxweed'in kum ağacı çiçeğinin sıvı formuna yapışmasını sağlayacak tek şey bu."

Beyninin bir kısmı aniden az önce açtığı akademik soruyla çok ilgilendi ama sonra yaklaşık 2 dakika içinde kendisine sorulan her şey hakkında gerçeği söyleyeceğini fark etti.

"Herhangi bir yan etkim rapor edeceğim."

"Özür dilerim."

"İnan bana, daha önce de denenmemiş iksirlerden payıma düşeni aldım." Çoğunlukla da koluna. Şimdiye kadar hiçbir işe yaramadı. "Daha ne kadar sürecek?"

Saati tekrar kontrol etti. "Bir dakika daha. Malfoy'la aranız nasıl? Dün Quidditch sahasında oldukça cesur bir hareket yaptığını duydum."

"Cidden Malfoy hakkında konuşmamı mı istiyorsun?"

"İksir etkisini gösterdiğinde anlayacağım çünkü normalde onun hakkında konuşmaktan kaçınma eğilimindesin."

"İyi deneme," dedi bir sandalyeye otururken. "Peki ya aşk hayatın? Bu konuda hiç konuşmuyoruz."

İnledi. "bir şey yok. Son ilişkim iki ay önce bitti ve şimdi zamanımı kazanlarla ve iksirlerle konuşarak geçiriyorum."

"En iyi iletişim ortakları değiller. Eski sevgilin okulda mı?"

"Hayır, bu da sorunun bir parçasıydı. Uzun mesafe yaramadı. Ama tek sorun bu değildi. Birbirimizden uzaklaştık. Dünyayı merak eden birine ihtiyacım var ve o kendi yöntemlerine daha çok saplanmıştı. Beni konfor alanımın dışına iten birini istiyorum."

"Bana tüm öğrenciler arasında ilgini çeken kimse olmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben öyle bir şey

demedim." "İsimler."

"Hiç şansın yok. Veritaserum kullanan ben

değilim." "Sadece bir isim. Yoksa tahmin etmeye

başlayacağım."

Gözleri saati taradı. "Malfoy yatakta nasıl?"

"Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks." Ellerini ağzına kapattı ve kendini mahcup hissetti.

Dominic kıkırdadı. "Özür dilerim. Görünüşe göre iksir işe

yarıyor." "Bir dahaki sefere, test etmek için bana bir büyü

yapmanı tercih ederim."

Güldü ve asayı aldı. Acı veren büyü ona doğru uçtuğunda refleksi sinmek oldu ama büyü sadece derisinden sekti.

"Merlin, gerçekten işe yarıyor," dedi

"Sana söylemiştim."

İksirin sunduğu olanaklar sonsuz görünüyordu ve daha şimdiden onu Bakanlığa karşı mücadelesinde nasıl kullanabileceğini düşünüyordu.

"Pekâlâ, sanırım önümüzdeki otuz dakika boyunca kendimi odama kilitleyeceğim," dedi. "Harika iş, Dom. Bu inanılmaz."

Kendini yatakhaneşine bırakırken ona gururla gülümsedi ama yeniden ortaya çıktığında içindeki kan donmak üzereydi. Yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış devasa bir yatak odasında duruyordu ve pencerelerin büyüklüğü, yorganların koyu yeşil örtüsü ve zarif mermer zemin nedeniyle nerede olduğunu acı verici bir şekilde farkındaydı.

"Merhaba Granger," dedi Draco, bir omzuyla kapının pervazına yaslanmış, bir bacağını zarifçe diğerinin üzerine atmıştı. Onu beri görmemişti. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesi açıktı, onun dışında şık giyinmişti. Görünüşe göre Malfoy varisi için bir gece bile takım elbise gerektiriyordu. Onu bir aşağı bir yukarı süzerken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Bu ne hoş bir sürpriz."

"Ben... Ben bir hata yaptım." yanlış gittiğini merak ederek kelimelerinde tökezledi.

'Ev' yerine doğruca Draco'nun yatak odasına gitmişti.

Bölüm CO

Görünüşe göre, Dominic'in iksiriyle görünmek mümkün değildi. Ona listeye bir yan etki daha eklemesini söylemesi gerekecekti. Bu da hemen Hogwarts'a geri dönemeyeceği anlamına geliyordu. Alt kattaki Floo'yu kullanması .

"Ben gidiyorum," dedi telaşla.

Draco eğlenmiş görünüyordu. "Gecenin bir yarısı doğruca yatak odama ışılandın. Sanırım bunu bir işaret olarak görmezden gelemem."

Eğer Veritaserum'u bilseydi, ona acımasızca her şeyi sorardı.

"Buraya gelmek istememiştim. Şimdi gideceğim."

Ama kız onun yanından geçmeye çalıştığında, adamın eli kapının pervazını kavradı ve gümüş gözleri onu şüpheyile tarayarak çıkış yolunu kapattı.

"Neden ışınlanamıyorsun?"

Bu doğrudan bir soruydu ve Veritaserum'un onu çektiğini hissetti. "Garip bir iksir aldım. Yan etkisi."

Mümkün olduğunca kısa cevap verirse, belki de söylememesi gereken şeyleri söylemeyecektir.

"Ne iksiri?"

"Dominic'in tez iksiri. Görünüşe göre onunla ışınlanamıyorum."

Veritaserum kullanmayalı uzun zaman olmuştu ve kelimelerin zorla içinden geçme şekli hatırladığı kadar tatsızdı.

"Tek yan etkisi bu mu?"

"Hayır." Daha fazla konuşmamak için dudaklarını ısırđı ve nefesini tuttu.

Gözleri kısıldı. "Diğer yan etkileri neler?"

Gerçeği söylemek. Kelimeler adeta dilini yaktı ve yüksek sesle söylemeden önce ellerini ağzının üzerinde kenetledi. Ama görünüşe göre bu onu ele verdi çünkü sırtışı genişledi.

"Ah, anlıyorum," diye kıkırdadı ve mesafeyi kapattı. Elleri kızın bileklerindeydi ve kollarını iki yanına doğru çekti. "Veritaserum aldın mı?"

Kelime bir anda ortaya çıktı. olamadı. "Evet. Eğer bir beyefendiysen, şimdi gitmeme izin verirsin."

Yüzüne kurt gibi bir sırtıma yayıldı. "O zaman iyi ki hepimiz benim bir centilmen olmadığımı biliyoruz. Kolaydan başlayalım: Gelincik dün sana ne dedi de kaçtın?"

"Üçümüzün savaşın sona ermesinin yıldönümü için yapmamız gereken fotoğraf gösterisinden bahsetti."

"Scrimgeour size köpek ve midilli gösterisi yaptırıyor, ha?" "Evet.

Gitmeliyim."

"Maçtan sonra ne yaptın?" "Ginny ve

Harry ile yemeğe gittik."

Elleri yavaşça kızın kollarında gezindi. "Ne hakkında konuştunuz?"

Konuşmanın utanç verici olmayan kısmıyla cevap vermesine izin verecek kadar geniş bir soru. "Harry Ginny'ye evlenme edecek."

Buna şaşırmamış görünüyordu. "Potter'ın uzun zamandır yaptığı en akıllıca hareket. Başka ne var?" Daha da yaklaşıp saçlarını tararken sordu

ve boynunu açığa çıkarıyor.

Konuşmanın sıkıcı kısımlarını düşünmeye çalıştı ama cevabın ağzından kaçmasını engelleyemedi. "Ginny bana seks hayatımız hakkında sorular sordu."

Adam durakladı, eli hâlâ kızın saçındaydı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Sonra gülmeye başladı. "Şimdi mi?"

Hermione ölmek istiyordu. "Yemin ederim, bana soru sormaya devam edersen seni Avada ederim."

"Ona cevabın ne oldu?" "Hiçbir

şey söylemedim."

Elini kızın kalçasına koyarak, bacaklarının karyolaya değene kadar onu yavaşça yatağa yasladı. Boynuna tek bir öpücük kondurdu ve bu öpücük kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

"Sorusu tam olarak neydi?"

Onu öldürecekti. Cevap vermemek için dilini düğümlemeye çalıştı ama cevap her şeye rağmen zorla içinden geldi. "Seksin öpücüğün görüldüğü kadar iyi olup olmadığını sordu."

Adam kendisiyle gurur duyarak sırtıttığında, onu bir gelinciğe dönüştürmeyi hayal etti. Üniformasının bağını yavaşça açtı ve kaydırды. "mi?"

"Evet."

Bu cevap onun daha da ukala görünmesine neden oldu. Adamın ellerini yakaladı ve kendisinden uzaklaştırdı. "Veritaserum kullanan birinden faydalanmak hiç de nazik bir davranış değil."

Sahte bir ciddiyetle başını salladı. "Öyle. Ama çok eğlenceli." Sonra onu yatağa itti ve vücudunu kendi vücuduyla birlikte yatağa bastırdı.

"Ciddiyim, gitmeliyim."

Kollarını başının üzerine getirdi ve bileklerinden tutarak onu hareketsiz hale getirdi. Sonra yavaşça boynunu öptü. Dudakları nabız noktasının üzerinde dans ediyordu. "Durmamı istiyor musun?" Onun tenine karşı sordu.

Evet, çünkü etrafınızda Veritaserum olması tehlikeli. Ama tabii ki buna cevap veremezdi çünkü gerçek şu ki, başka hiçbir yerde olmak istemiyordu. "Hayır."

"Aferin kızıma. Sorulara devam edelim." "Seni öldüreceğim."

Sırıttı. "Buna güveniyorum. Başka ne söylediler?"

"Harry seni Weasley'lerdeki nişan partisine götürmemi istedi." Harry de en az onun kadar şaşırmış görünüyordu.

"Öyle misin?"

Çılgılık hazırdı çünkü iç monologu onun önünde konuşulan kelimelere dönüşmek üzereydi.

"Benimle çıkmak isteyip istemeyeceğini ve bunun aramızdaki işleri zorlaştırıp zorlaştırmayacağını bilmiyorum ama aynı zamanda senin de orada olmanı isterim." Kelimeler ağzından bir şelale gibi döküldü ve durduramadı. "Ughhhh! Malfoy!" diye bağırdı ve adamın göğsünden bir kıkırdama yükseldi. Bu hoşuna gidiyordu.

Eğildi ve çene çizgisine öpücükler kondurup boynuna doğru ilerledi. "Kibarca rica edersen seninle çıkabilirim."

"Sana hiçbir şey sormayacağım, seni pislik. Şimdi bırak gideyim." "Gitmek mi istiyorsun?"

Ateş püskürtmeye hazırdı. Sıkılmış dişlerinin arasından "Hayır," dedi.

Bir eliyle hâlâ bileklerini tutarak bluzunun ilk birkaç düğmesini tembelce açmaya başlarken ona muzaffer bir edayla gülümsedi. "Hadi zamanda geriye gidelim. Hogwarts'ın ilk yıllarında kime gizli bir aşk besliyordun?"

Dişlerini sertçe birbirine geçirdi. Aptalca aşkını daha önce hiç kimseye itiraf .

Sırıttı. "Cevaba karşı koyuşuna bak. Kimdi o? Gryffindor mu? Hayır. Sanırım bir Hufflepuff? Diggory mi? Pansy bile ondan hoşlanıyordu."

Dişlerini sertçe birbirine geçirdi, cevap dilini yakıyordu.

"Aman Tanrım, buna gerçekten cevap vermek istemiyorsun. , . Kim?"

Daha içinde tutamadı. "Sen, seni geri zekalı aptal."

Altındaki kadını izlerken tamamen durgunlaştı. Dünyanın en kötü aşkı olmuştu. Aptalca. Aptalca. Ron ve Harry ondan nefret ediyordu, bu yüzden küçük ergen kalbine yasak bir aşk gibi gelmişti. Ona karşı korkunçtu. Bir zorba. Ve onu öpmeyi hayal etmişti. Ona Mudblood diyordu ve onu Yule balosuna davet etmesini düşünüyordu. Utanç vericiydi. Bu Ron'la olan arkadaşlığının kötü bir ilişkiye dönüşmesinden önceydi.

Draco'nun yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, o zamanlar bunu fark etmemişti.

Bilgi kafasına dank , tavrı değişti ve o kendini beğenmiş aptal sırtışını takındı. "Vay, vay."

", " diye tısladı.

Boştaki eli kızın bacağından yukarı, kalça kemiğine, eteğinin altına kadar uzanırken dilini şaklattı. "Karanlık bir sırrı olan küçük altın kız. Bana bundan bahset." Dudakları boğazına gitti, köprücük kemiğine kadar indi. Kasıtlı olarak yerleştirilmiş öpücükler, sadece dilin ipucunu kullanarak. Başını döndürüyordu.

Sertçe yutkundu. "Quidditch antrenmanları sırasında seni izlerdim."

"Potter için orada olduğunu sanıyordum."

Onu fark etmiş miydi? Onun için her zaman görünmez hissetmişti ve fark ettiğinde, kanındaki saflık eksikliğinden iğrenmiş gibi görünüyordu. Dudakları köprücük kemiğinin yanından geçip göğüs dekoltesine indi.

"Ne hakkında hayal kurdun?" Bluzunu eteğinden çözerek, sütyeni ortaya çıkana kadar gömleğini açarak sordu.

"Ben... antrenmandan sonra stadyumun arkasında ya da gece koridorlarda seni öpmeyi düşündüm." Sözlerine odaklanmaya çalıştı ama adamın dudakları tenindeyken bu giderek zorlaşıyordu.

Bir kahkaha attı. "Bundan çok daha fazlasını hayal etmiştim."

Onun hakkında fanteziler mi kurmuştu? Sütyeninin dantel kumaşı tenine yapışana kadar meme ucunu ağzına alırken eli göğsünü yumuşakça sıktı.

"Seni stadyumun ortasında domaltmayı hayal ettim," dedi boğuk bir sesle, sütyenini indirip diliyle yavaş daireler çizerek meme ucunu yalamadan önce.

"Eteğini yukarı çekip seni öyle bir hayal ettim ki, adımı haykıracaktın."

eli bacaklarının arasına girdiğinde, parmakları kumaşın üzerinde onu okşarken, nefesi titredi.

"Senin hakkında çok pis düşüncelerim vardı, Granger. Seni yatağıma bağlamak istedim."

Onun dokunuşuna karşı inledi ve kumaşın üzerinden bile ıslandığını fark etti.

"Antrenmandan sonra duşta seni kabaca almayı düşündüm."

Eli külotunun altına girdi. Kadın başını geriye yasladı ve adam bunu, parmakları klitorisini okşamaya devam ederken boynunu yumuşakça ısırarak için bir davet olarak kabul etti.

Onun kendisine karşı sert olduğunu hissetti.

"Ders sırasında, masaya yayılmanı hayal ettim, böylece amcığınınla ziyafet  ekebilirdim."

İki parmağını onun içine soktu ve kadın bu his karşısında inledi.

"Senin o çok bilmiş ağzın adımı inlettiginde kulağa nasıl geleceğini düşündüm."

Dili, kulak memesini nazikçe ağzına alana kadar boynunun uzunluğunu takip etti, nefesi sıcak ve teninde ağırdı.

"Bu yüzden, sizi kütüphanede bulduğumda duyduğum mutluluğu hayal edin - ergenlik çağındaki  ocuğumun fantezileri gerçek oldu."

Dudaklarıyla onun bir sonraki iniltisini yakaladı. Onu ihtiyaçtan  ıldırtmak için doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Kadının omurgası ona doğru eğildi ve doruğa ulaştığını hissetti.

Tam zirvedeyken, adam ona sordu: "Seni en çok kim zorluyor?" Kızın doğru cevap vermesi gerektiğini biliyordu.

"Sen." Tüm vücudu yanıyor gibi görünürken söylemeyi başardı.

Sırtı, başparmağını klitorisine bastırırken parmakları hala acımasızca kızın içine girip çıkıyordu.

Orgazm onu dalgalar halinde yırttı ve parmakları onu okşamaya devam etti. Hâlâ nefesini tutmaya çalışırken, adam kemerinin tokasını açtı. Onun doğum kontrol tılsımını fısıldadığını duydu ve sonra yavaşça doğru itti. İçgüdüsel olarak, onun kendisini gerdiğini hissettiğinde keskin bir nefes aldı.

Gözlerini kapattı. "Siktir, çok sıkısın."

Ona tamamen sokulduğunda durakladı ve bir süre birbirlerine baktılar. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı.  pt ğ nde

hareket etmeye başladı. Yavaş ve derin. Eli bileğinden eline doğru gitti ve parmakları onunkilerle iç içe geçti. Adamın bir sonraki sert hamlesiyle kadın parmaklarını adamın parmaklarının etrafına kenetledi ve adamın ağzına doğru inledi. Bu sefer farklı hissediyordu. Acele etmedi, kızın her tepkisini sanki bir yerlerde kataloglamış gibi dikkatle izledi, nefesinin ne zaman yükseldiğini ve onu sınıra nasıl yaklaştıracaklarını fark ediyor gibiydi.

Gıcır gıcır beyaz gömleğinin kumaşı nefret başladığı bir ayrılık katmanı gibi görünüyordu. Adamın teninin sıcaklığını kendi teninde hissetmek istiyordu.

"Sen benimsin," dedi ağır bir nefesle. Gümüş gözler sahiplenici bir tavırla ona bakıyordu.

Bir sonraki hamlesi daha da derin görünüyordu ve kadın ona doğru eğildi. Adam hızını artırdıkça eli onunkinin etrafında sıkılaştı.

Sonra kendini onun üzerinden kaldırdı ve onu çevirdi. Bir yastık kaptı ve onu altına itti. Eteğini yukarı çekti ve kalçalarına doladı. Yastığın ne işe yaradığından pek emin değildi ama adamın tekrar içine girdiğini hissettiğinde anladı. Açık onun çok derine inmesine izin veriyordu. Adam tamamen içine girdiğinde nefesi kesildi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Yeni açığa alışması için ona zaman tanıyarak tam kulağının dibinde sordu.

Başını salladı.

"Ben de öyle

düşünmüştüm."

Yavaşça hızını artırdı, sık sık ve nefesinin altında küfrediyordu. Elleri başının iki yanında, sabit bir ritme yerleşti. Serviksine çarpan derin itişler. Acının sınırındaydı ama şaşırtıcı derecede iyi bir şekilde.

"Daha önce seni bu kadar derinden siken oldu mu?" Adam nefes nefese sordu ve kadın cevap vermekte, adamdan başka bir şeye odaklanmakta zorlandı. Ama Veritaserum onu bu kelimeyi söylemeye zorladı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Dik oturdu, gömleğini çıkardı ve kalçalarından tutarak içinden çıkardı, ancak tekrar içine girdi. Hızını bir kez daha artırdı.

"Çok iyi gidiyorsun," diye övdü derin bir iniltiyle. Çok yaklaşmıştı.

"Oh Tanrım..." Elleri can havliyle çarşafı kavrıdı. Tırnaklarını geçirebileceği şeye ihtiyacı vardı. Duygu kasırgasında onu sabitleyecek bir şeye.

"Biliyorum," dedi sert bir sesle, ona çarpmaya devam ederken kalçalarından sıkıca tutuyordu.

Tüm vücudu çok sıcak görünüyordu. Sanki yanmak üzereydi. "Draco... lütfen..."

"İşte bu . Adımı söyle. Çığlığını duymak istiyorum."

Bir eli kalçalarında, diğeri bacaklarının arasında yılan gibi kıvrılmıştı ve vücudu rahatlamak için yalvarıyordu.

"Tekrar boşalacak mısın?" Onun klitorisini ovuştururken sordu. "Sikimin etrafına gelecek misin?"

Sonra kadın onun etrafında paramparça oldu. Sarsıntı üstüne sarsıntı vücudundan geçti. Hızını bir kez daha artırdı ve onu uçurumun kenarına kadar takip ederek yüksek sesli bir iniltiyle içine boşaldı.

Neredeyse üzerine yığılıyordu ama kollarıyla kendini yakaladı. Gözlerini tekrar açtı ve yüzünün hemen yanında onun Karanlık İşareti vardı. Terden parlayan derinin altında şişkin damarlar. Bir an öylece kaldılar, ikisi de hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Adam yavaşça kadının üzerinden yuvarlandı ve kadın hemen ayağa kalkıp kıyafetlerini yeniden ayarladı.

Yatağın ayakucunda durup kemerinin tokasını kapatarak, "Hayalet yeteneklerin şu anda olduğuna göre," dedi, "bu gece burada kalabilirsin."

Gözlerini ona dikti. Bunun ne olduğundan tam olarak emin değildi. Bu endişe yeni bir iksirin etkisinde olduğu için miydi? Neden geceyi burada istiyordu ki? Emin olduğu tek şey, bunu yapmasının mümkün olmadığıydı. En son onunla İtalya'da aynı evde kaldığında olanlardan sonra olmazdı. Onu bir kâbustan uyandırmak zorunda kalmış ve bu sırada kollarını kan revan içinde bırakıp ağlayan bir karmaşaya dönüşmüştü.

Neyse ki iksirin etkisi geçmişti çünkü içten içe kalmak istiyordu.

"Geri dönmeliyim," dedi gergin bir şekilde bluzunun düğmelerini iliklerken. "Yarın sabah dersim var."

Ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Elbette." "Ben alt kattaki Floo'yu kullanacağım."

"Umarım Hogwarts'a yürüyerek dönmezsiniz."

Kadın bluzunu beceriksizce karıştırırken, adam üzerinde tişört olmadan orada durmuş, ona sırtıyordu. Acaba hiç bir gece biriyle kalabilecek miydi? Kabuslar hiç bitecek miydi? Hiç normal olabilecek miydi?

Merdivenlerden inip Floo şöminesine doğru ilerlerken o kadar da emin değildi.

Yatakhaneğine döndüğünde duş aldı ve eşofmanlarını giydi (gerçi Pansy'nin Slytherin gardırobunu elden geçirmesi sayesinde onlar bile ona fazla şık gelmeye başlamıştı). Tam oturup kitap okuyacaktı ki kapı çalındı.

"Hermione?" Dominic'ti.

Kadın kapıyı açtığında, adam onu bu kadar geç saatte rahatsız ettiği için hemen özür diledi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Ortadan kayboldun ve kapını birkaç kez çaldım ama bir şey çıkmadı."

Onu odasına aldı ve kapıyı kapattı. "Yarın gelip seni bulacaktım. Listene ekleyebileceğin bir yan etki daha var."

"Ah?" Cüppesinin içinden bir defter çıkardı ve bir tüy kalem çıkardı.

"Görünüş," diye iç geçirdi. "İşe yaramıyor."

Yazmaya başladı. "Neden? Nereye gitmek istiyordun?"

"Eve."

"Seni nereye götürdü?" "Fark

etmez. Buraya değil."

Durdu ve ona baktı. "Aslında bu biraz önemli. Seni nereye götürdüğüne bağlı olarak, iksiri buna göre ayarlayabilirim."

"Ya da insanlara onunla görünmemelerini söyleyin."

"Zor durumdaki insanların kendilerini korumalarına yardımcı olabilecek bir iksir üzerinde çalışıyorum. Eğer şimdi onlara ışınlanamayacaklarını söylersem, iksirin savunuculuğu çok daha az değerli hale gelir. Bu seni nereye götürdü?"

İç çekti. "Malfoy Malikanesi."

Ağzını açmaya başladı ve sonra dudaklarını ısırdı. Yavaşça not defterini kapattı ve sanki bu konuşmayı artık umursamıyormuş gibi cebine geri koydu.

"Ne?" Sinirli bir şekilde sordu.

"Görünüş niyete dayanır. Nereye gitmeye niyetlendin?"

"Veritaserum etkisindeyken Malfoy'lara gitmeye niyetim yoktu, bunu size hemen söyleyeyim."

Adam gülmek için mücadele ediyordu ve kadın bu kadar komik olan Şeyin ne olduğunu anlayamadı.

"Niyet normalde beyninize nereye gitmek istediğinizi sylemenizdir. Sizin durumunuzda 'ev' ve beyniniz evin Şu anda Hogwarts'taki yatakhaneiniz olduğunu biliyor. Ancak Veritaserum altındayken, bilinaltınızın gerçekten 'ev' olduğuna inandığı yere dönüŐür."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "EĞer bilinaltımın Malfoy Malikânesi'nin evim olduğunu düşündüğünü ima edeceksen, seni Avada edeceğim."

" değil. Malfoy'un kendisi."

Sanki biri onu vurmuŐ gibi hissetti. Bu ifadenin ima anlam içinden geçti. Böyle bir Şey olamazdı.

"Ev bir kavram, değil mi?" Başı giderek daha hafif hissederken devam etti. "Bazıları için bir yer, bazıları içinse bir insan."

"Ya da belki de yanılıyorsunuz. Veritaserum hakkında her Şeyi okudum, hiçbir yerde bundan bahsetmiyor."

Bir kitap yarattı ve onu açtı, sayfaları çevirerek özellikle bir tanesini . "Veritaserum'un kendisiyle ilgili değil... işte burada." Devam ederken kitabı ona uzattı. "Bilinaltımızı değiştiren Şeyler görünmeyi engelleyebilir."

Gözleri kitaptaki kelimelerin üzerinde hızla ilerliyordu.

"'Ev' yerine," diye devam etti, bilinaltınızın boŐlukları doldurmadığından emin için 'Hogwarts' gitmek istiyorum' demeniz gerekir."

Bunu daha önce hiç duymamıştı ama işte oradaydı - siyah ve beyaz - bazı Şeyler hayaleti etkiledi.

"...bazı zihin deĐiŐtirici iksir ve ilaçların kullanılması durumunda, görünme etkilenir. Görünürlük yaralanmalarda asla tavsiye edilmezken, büyücüler

Ağır yaralanmalarla görünür hale gelenler de zihin değiştirici ilaçların etkisi altında olanlarla aynı etkilere sahip olduklarını ..."

"Yaralanmalar, özellikle de hayati tehlikesi olanlar da aynı etkiye sahip mi?"
Aklından saatte bir milyon mil hızla düşünceler geçerken sordu.

Başını salladı.

"Neden daha fazla insan bunu bilmiyor?"

Kaşları birbirine çarptı. "Çünkü aklı başında hiç kimse hayati tehlikesi olan yaralarla görünmez olmaz."

Sakatlıklar.

Ağzı kurudu. Draco'nun Nott'un hastane şişelerin bulunduğu dolaba cansız bir şekilde çarpışının görüntüsü gözünün önüne geldi. Draco'nun o geceki sözleri şimdi zihninde durmadan tekrarlanıyordu.

"Eve ışınlanacaktım. Beni neden buraya getirdiğinden emin değilim."

Bölüm C1

Saatini tekrar kontrol etti. Saat 8:58. Hogsmeade'deki küçük iksir dükkânının dışındaki tabelada tam 9'da açılacağı yazıyordu. Hermione parmağını endişeyle dirseğine vurdu.

Dün gece, odasından çıkmadan hemen önce Dom ona şöyle demişti: "Oh, bir şey varsaymak istemiyorum ama..." Başını beceriksizce kaşırken sözlerini yarıda kesti.

"Ne?"

"Açık olmak gerekirse, iksir tüm büyülere karşı kalkan görevi görür." "Biliyorum. Mesele de bu zaten."

Boğazını temizledi. "Pekâlâ. Tekrar söylüyorum, Malfoy'lara gittiğinizde neler olmuş olabileceğini ya da olmayabileceğini varsaymaya çalışmıyorum ama iksir aynı zamanda doğum kontrol büyülerine karşı da kalkan oluşturuyor."

Sikeyim.

İşte buradaydı; iksir dükkânının bekliyordu, böylece B Planı'nın sihirli eşdeğerini satın alabilecekti. Sabahın bu erken saatinde dükkânda kimsenin onu fark etmeyeceğini umuyordu.

Yaşlı dükkân sahibinin ışıkları yaktığını ve yavaşça bir köşeden diğerine yürüdüğünü gördü. Saatini tekrar kontrol etti. 9:01. Endişeyle alt dudağını ısırdı.

Hemen yan tarafta bir gazete standı vardı. Ön sayfada onun, Ron'un ve Harry'nin eski bir fotoğrafı vardı.

Altın Üçlü savaş sonu kutlamalarında yeniden bir araya geliyor

O akşamı düşünmek onu ürpertti. Kesinlikle hiçbir şey için bir poster çocuğu değildi.

Sonunda kapı açıldı.

", " diye selamladı onu iksir dükkânı sahibi. "Günaydın."

"Size yardımcı olabilirim?" Tezgâhın arkasına doğru yürürken sordu.

İlk kez doğum kontrolü istemek zorunda kalıyordu. Muhtemelen iksiri kendisi de yapabiliirdi ama yanlış yapma riskini almak istemedi.

"Ertesi gün iksirine ihtiyacım var."

Dükkândaki tek kişi olduğu için şükreliyordu.

"geliyor," diyerek eczaneye doğru yürüdü ve çekmecedden bir şişe çıkardı. "Cinsel ilişkiye girdikten sonraki 24 saat içinde için ve şişenin tamamını bitirdiğinizden emin olun. Bazıları acı tadı nedeniyle sadece bir yudum alabiliyor."

Başını salladı, bozuk para dolu çantasını çıkardı ve ona ödeme yaptı.

Hogwarts'a döndüğünde hepsini bir yudumda yuttu ve tadı karşısında yüzünü buruşturdu. Bu belki de şimdiye kadar yediği en kötü şeydi.

"Sabah iksiri mi?" Pansy duvara yaslanarak sordu. Hermione irkilerek arkasını döndü. "Seni orada görmedim."

"O bokun kokusunu buradan alabiliyorum. Tadı berbat. Sakın bana Malfoy'un bir doğum kontrol büyüsu yapma nezaketini bile göstermediğini söyleme."

Ona Dominic'in kalkan iksirinden bahsetmek istemiyordu. "Unuttuk."

"O anın heyecanıyla, ha?" Pansy göz kırptı ve sonra ona Gelecek Postası'nın bir kopyasını fırlattı.

Hermione kendisine bakan genç haline baktı. "Evet, gördüm." Yüzünü buruşturdu. "Bunu dört gözle beklemiyordum."

"Bunun için bir kıyafet bulmana yardım edeceğim." "Neden?" Şüpheyile sordu.

Pansy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Neden?" Alay etti. "Basına Parkinson orijinali giydiğini söyleyebilmek için tabii ki."

Ah! Şimdi mantıklı geldi. Pansy onunla elbise yerine pantolon giymesi konusunda konuşmuştu. "O Gryffindor palyaçolarıyla eşit görünmek istiyorsun," dedi Pansy. "Sıkıntı içindeki bir genç kız gibi değil."

Takım elbise Hermione'ye iyi göründü, bu yüzden itiraz etmedi.

"Neyin var senin?" Pansy sihirli bir mezurayla onun ölçülerini alırken sordu.

"Hiçbir şey."

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Saçmalık."

"Tamam. O etkinliğe hiç gitmek istemiyorum. Beni endişelendiriyor." Mezura mavi ışıktaki kolunda hızla ilerledi.

"İlgi odağı olmayı sevmediğin için mi?"

"O da var. Ama basınla savaşın sonu hakkında konuşmak istemiyorum."

Hermione'ye göre savaş gerçekten bitmemişti. Kendisinden çok şey götürmüştü. Savaşın bitişini kutlamak, şimdiye kadar bunu atlatmış olması gerektiğini düşündürüyordu. Kendini toparlamış gibi davranarak kameraların önünde geçit töreni yapması gerekiyordu. Kabusların ve anıların ağırlığı altında ezilmemiş gibi davranmalıydı. Hermione Granger o savaştan sağ gibi davranıyordu. Bazen başaramadığına ikna oluyordu. Çok fazla şeyi geride kalmıştı. Kendinden geriye bir kabuk kalmıştı.

"Hey," diye azarladı Pansy parmaklarını yüzünün önünde şıklatırken. "Savaş hepimizi mahvetti. Kameraların önünde sahte gülümsemeni değiştirmeyi öğrenmelisin. Her şey yolundaymış gibi davran. Malfoy'un etrafında bu kadar çok olunca şimdiye kadar öğrenmişsindir diye düşündüm. O bu konuda tam bir usta."

"bu konu hakkında hiç konuşmuyor mu?" Kadın

başını salladı. "Asla."

"Annesine ne oldu?"

Pansy Hermione'nin ölçülerini karaladı. "Özellikle de onun hakkında konuşmak istemiyor."

"Ama yaşıyor mu?"

"Evet. nerede olduğuna dair bir fikrim yok. Theo, Malfoy'un onu Azkaban'dan uzak tutmak için Bakanlık'la özel bir anlaşma yaptığından şüpheleniyor."

Hermione'nin kalbi sıkıştı. Annesinin özgürlüğü karşılığında kalıcı imperius lanetinin devam etmesi mi? Anlaşma böyle miydi?

"Eğer anlaşmayı o yaptıysa, annesi neden Malikâne'ye dönmedi?"

"Onunla yatan sensin. Sen bilmiyorsan, biz nasıl bilelim?"

Harry'nin nişan partisi yarındı ve birkaç kez, biraz da çılgınca, Ginny'ye gelip ne giymesi gerektiği konusunda tavsiye istemişti. Çok güzel bir şey giyerse, Ginny'nin şüphelenebileceğini savunuyordu. Her seferinde ona Malfoy'u getirip getirmeyeceğini sordu. Ginny her seferinde hâlâ düşündüğünü . Malfoy'a bundan bahsetmemiş olsaydı, bunu düşünmezdi bile. Bu kadar basit. Onu getirmeyin. Onlar daha

Randevu. Neden onu Weasley'lere getirsin ki? Ama şimdi -veritaserum sayesinde- ona söylemişti ve ona sormaması garip olurdu.

Böylece, partiden bir gün önce, Karanlık Sanatlar sınıfının önünde onu bekledi. Onu gördüğünde, sanki kazanmış gibi sırıttı. Neden kazanmış gibi hissediyordu?

"Bana sormanı bekliyordum," dedi neşeli yüzünden bir sevinçle.

Dişlerini o kadar sert sıkı ki çenesi ağrımaya başladı. "Sana sormuyorum." Kadın yürümeye devam etti ve adam da onu takip etti.

"Sen değil misin?"

Kocaman sırıtişı onu giderek daha da öfkeliendiriyordu.

"Hayır, sadece isterseniz bildiriyorum. Bu size kalmış."

Şimdi güldü. "Bana çıkma teklif ediyormuşsun gibi geliyor."

"Etmıyorum."

Onu. Weasley'lerde. Ron. Derisinin sinirden karıncalandığını hissetti. Bu korkunç bir fikirdi. Her yerde.

"Varsayımsal olarak," diye . "Biri nişan partisine davet edilseydi, ne zaman gelirdi?"

İç çekti. "Altı."

"Çok güzel. Seni çeyrek kala alırım."

Weasley'lere ışınladıkları andan itibaren kendini gergin hissetti. Ve nedeni yanındaki Malfoy değildi, mükemmel bir şekilde dikilmiş uç renkli bir elbise giymişti.

parçalı takım elbise onu şimdiden yersiz yurtsuz gösteriyordu. Weasley'ler onun ikinci eviydi; ailesi onun kim olduğunu unuttuğunda ödünç aldığı ebeveynleriydi. Ama şimdi, Ron'la ayrıldıktan sonra, birdenbire onların evinde bir yabancı oluvermişti. En azından öyle hissediyordu.

"Hermione," dedi Molly kocaman bir sırtısla Hermione'ye sarılırken.

"Seni gördüğüme sevindim, sevgilim," dedi Arthur onun yanında.

Gözleri Draco'ya kaydığı anda bir anlık bir gariplik oldu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay ve Bayan Weasley," dedi Draco en kibar sesiyle.

Molly, "Hermione'nin bütün arkadaşlarını evimize bekliyoruz," dedi. "Haydi, bir sürü yiyecek ve içecek var."

Dışarıdaki bir çadırdaki büyük bir büfe kurulmuştu. Ron'un onları fark etmesi birkaç dakikadan az sürdü. Elbette Harry'nin ona Draco'yu getirmesini söylediğini biliyor olmalıydı ama yüzü anında o kızgın kırmızı tona döndü.

İçgüdüsel olarak koluna dokundu, yara izi yazlık elbisesinin kolunun altında kaşınıyordu. Draco başparmağıyla çenesini kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı ve onu tekrar şimdi ve buraya odakladı. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

"İçimde bir his var," diye iç geçirdi. "Sanki kötü bir şey olacakmış gibi."

Bu, Ron'un ona genellikle hayal gördüğünü söylediği kısımdı.

Yere baktı. "Travma yüzünden böyle konuştuğunu biliyorum. Normal olduğumuz anlarda kendimizi en savunmasız hissettiğimiz anlardır. Sanki her şey bir parmak şıklatmasıyla elimizden alınabilirmiş gibi."

Savaşın sonra, travma ve TSSB üzerine inanılmaz miktarda literatür tüketmişti. Her şeyi entelektüel bir bakış açısıyla anlamıştı.

"Hermione." Hermione'nin dudaklarından dökülen ilk isim zaman içini ürpertirdi. Tekrar ona baktı. "Sana kötü bir şey olmayacak. Buna izin vermeyeceğim." Sesi sertti. Bir söz. Bir yemin.

Gümüş gözleri içini dağlıyordu ve bazen ona gerçekten bir ejderhayı hatırlatıyordu.

Birden alkışlar ve kahkahalar yükseldi ve Harry ile Ginny'nin etraflarındaki insanlar tarafından kucaklanıp kutlandıklarını gördü. Hermione Ginny'ye doğru ilerledi, onu kollarıyla sardı ve tebrik etti. Ginny ona yüzüğü gösterdi ve Harry'nin bütün gün ne kadar gergin olduğuna güldü.

Harry onu hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu. Neşeyle ışıldıyordu.

Mutlu çift onları tebrik etmeye çalışan diğerlerinin kollarına girdiğinde, Draco'yu hâlâ çadırın yanında, onca insan arasından Luna'yla konuşurken buldu.

"Demek onu gerçekten getirdin," dedi Ron.

"Evet, Harry istedi. Harry sana söylemedi mi?"

Bir kez başını salladı. ". Ama bunu gerçekten düşünmüştüm."

Beceriksizce omuz silktili. Kolundaki kelime neredeyse yanıyordu ve ona dokunmamak için kendini zor tuttu. Etrafındaki tüm bu mutluluk ona sadece normalden ne kadar uzak olduğunu fark ettiriyordu. Bunu düşünmek bile bencilce geliyordu. Mudblood. Çamur kan. Bu duygu damarlarında dolaşıyordu. Derisi kaşınıyordu. Kemiklerine gömülüyor.

"Neden onu getirmeyeyim

ki?"

Ona gözlerini devirdi. "Mione, kes şunu. Siz bir ilişki içinde bile değilsiniz."

"Nereden biliyorsun?"

"Peki, sen?"

Kolunun kaşınmasını önlemek için elini yumruk yaptı. Cildi çok sıcak hissediyordu. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum."

"Sadece sana göz kulak oluyorum."

"Beni mi kolluyorsun?" Şaka yapıyor olmalıydı.

"Senin için her zaman en iyisini istedim. Onun seni mutlu edemeyeceğini biliyorum."

"Peki kim yapabilir?"

"Birlikte iyiydik biliyorsun. Gerçekten iyiydik."

Düşündüğü şeyi mi ? Kolunu kavrayan elini daha fazla durduramadı. "Ron, biz her zaman her şeyden daha iyi arkadaşık. Seni özlüyorum... bir arkadaş olarak."

Reddedilme sanki teflondan yapılmış gibi ondan sekiyor gibiydi. "Ben de seni özledim."

Kadının söylediklerinden çıkardığı tek şey bu muydu?

Çadıra dönüp baktığında Luna onunla konuşmaya devam ederken Draco'nun dikkatli gözlerle ona baktığını gördü. Bu konuşmadan kurtulmak için ona bir işaret vermesini bekliyordu ama bu sefer kendi savaşını vermek istiyordu.

"Ron, bence arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Bu da çıktı? Sana benim hakkımda her türlü yalanı mı söylüyor?" "Ne? Hayır

Ron, bunun Draco'yla bir ilgisi yok."

"Oh, şimdi de 'Draco' mu oldu?" Alay etti ve birasından büyük bir yudum aldı.

" istediğim, bu bir aşama değil. Ben artık farklı biriyim. Olmamı istediğin Hermione değilim."

Kalabalığa baktığında göğsünün sıkıştığını hissetti. Elleri karıncalanıyor ve iğneleniyordu. Bu duyguyu çok iyi biliyordu. Endişe. Burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından yavaşça verdi. Ron yüzünden değildi. Bütün gün o yaklaşan kıyamet hissini . Gittikçe kötüleşiyordu ve nedenini anlayamıyordu. En iyi arkadaşlarının mutlu olduğunu görmek ona mutsuzluktan başka bir şey getirmeyecek kadar berbat durumda mıydı?

Ron birasından bir yudum daha almadan önce soğuk bir sesle, "O senin için iyi değil," dedi.

Mudblood. Mudblood. Midesi çalkalanıyordu. Başı dönüyordu. Etrafında bir sürü mutlu, gülen yüz vardı.

Ateş püskürmeye hazır görünen Draco'yla göz göze geldi. Muhtemelen Ron'un onu kötü hissettirdiğini düşünmüştü. İhtiyacı olan son şey Harry ve Ginny'nin büyük gününde ikisi arasında bir kavga çıkmasıydı. Gülümsemeyi başardı ve başını salladı. Ron onu anlamak için başıyla kısa bir selam verdi. Endişe bütün ağırlığıyla üzerine çöktü. Göğsüne oturmuştu. Kolundaki kara büyü kendi kalbi gibi atıyordu.

"Kalbini kıracağını biliyorsun," diye devam etti Ron.

"Evet Ron, bunu biliyorum." Sesi sessizdi. Draco'ya açılmasına izin verdiği andan itibaren bunun kendisi için iyi sonuçlanmayacağını biliyordu. Ateşle oynuyordu ve sonunda yanacaktı.

Ron'un kızıl saçları, giydiği pas rengi gömleğin üzerinde neredeyse turuncu görünüyordu.

"Lanet , yarı muggle olduğun için seni tam bir insan olarak bile görmüyor. Sen muhtemelen onun için bir bahis ya da yerine getirilmesi gereken bir sapkınlıksın."

Kolundaki kara büyü'nün sabit davulu boğazının kurumasına neden olmasaydı bu suçlamaya çok öfkelenenecekti.

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum," diye devam etti Ron. "Bunu söylüyorum çünkü konu ona geldiğinde saf olmanı istemiyorum. O Malfoy. Safkan fanatığı bir aileden geliyor."

Koluna bir acı saplandığında keskin bir nefes aldı. Ron fark etmemiştir ve Malfoy'un onu asla eşit olarak göremeyeceğinden bahsetmeye devam ediyordu. Kaşları endişeyle çatılmış, gözleri kolunda dans eden Draco'ya baktı.

Başka bir gülümsemeyle geçiştirmeye çalıştı.

"Ron, sanırım biraz su gerekiyor," dedi, ensesinden aşağı ter boşaldığını hissederek.

"Tabii, sana biraz su getireyim."

Ron uzaklaştığında Hermione kolunda bir acı daha hissetti ve sonra... karşısında durdu. Bellatrix. Tıpkı son kâbusundaki gibi, beyaz saçlı. Siyah gözleri ona kilitlenmişti. Etrafındaki her şey tamamen sessizleşmişti.

Hermione kendi kendine, "Bu gerçek değil," diye fısıldadı ve gözlerini kapadı.

Belki de içindeki kara büyü çok fazla yayılmıştı? Belki de deliriyordu? Görünüşe göre, arkadaşlarının nişan partisine gitmek sinir krizi geçirmesine olmuştu.

"Bu gerçek değil," diye tekrarladı.

Ama gözlerini tekrar açtığında, ani bir farkındalıkla kalbi sıkıştı -Bu bir hayal değildi. Çünkü Hermione, siyah asasını çekmiş, son hızla ona doğru koşan Draco'nun yüzündeki saf ve mutlak panik ifadesini gördü.

"Sende bana ait bir şey var," dedi Bellatrix çarpık bir gülümsemeyle, asasını Hermione'ye doğru kaldırırken.

Sonra gökyüzü açıldı ve Ruh Emiciler kara ölüm bulutları gibi belirdi.

Bölüm C2

Vücudundan bir soğukluk geçti. Bundan daha fazlasıydı. Boşluk. Hiçbir şey hissetmiyordu. Korku bile.

Ruh Emicilerin kara bulutu boğucu geliyordu. Bellatrix'in beyaz saçları buluta karşı parlıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı. Hermione korkmalıydı. Hareket etmeli ve savaşmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Ama yapamadı.

Her şey hissizleşmişti. Artık yarası bile yanmıyordu. Sessizdi. Her şey çok sessizdi. Elbette sesler vardı. Çığlıklar. Büyülerden kaynaklanan patlamalar. Kulaklarında yüksek sesle çınlayan kalp atışları dışında hiçbir şey duymuyordu. Etrafındaki dünya yavaşlamış gibiydi. Draco ona doğru koşarken Bellatrix'in asasını kaldırdığını gördü, gümüş gözleri dehşetle açılmıştı.

Bir çığlık attı ama Ruh Emiciler gittikçe yaklaşırken duyamadı. Bir fırtına cephesi gibi. Gölgelelerin uzun parmakları ona doğru uzanıyor, onu daha yakına çağırıyordu.

Sonra, gökyüzü soluk mavi bir ışıkla patladı. Bir ejderha karanlık bulutu yırtarak kanatlarını ardına kadar açtı. Draco'nun Patronus'u. Hermione'nin tam önüne inmeden önce birkaç Ruh Emici'yi parçaladı, pençelerini toprağa sapladı ve kanatlarını açtı.

Patronus'unun ateş ve buza benzeyen gücünü hissetti. Soğuklukla yanıyor, karanlıkla parlıyordu. Büyüsü o kadar keskindi ki, sanki havayı bile kesebilirdi.

Ejderhanın göğsündeki pullar, ona Draco'nun gözlerini hatırlatan farklı maviler ve grilerle parıldıyordu.

Draco koşunun ortasında Ruh Emicilere büyüler fırlatıyor, hâlâ ona doğru ilerliyordu. Ejderha Ruh Emicilerden bazılarını yeterince uzaklaştırmıştı, böylece içindeki uyuşukluk azalmaya başladı. Hâlâ suyun altındaymış gibi hissediyordu, sanki etrafındaki dünya gerçek değilmiş gibi. Ama normale döndüğünü hissetmeye başlamıştı.

Tam o anda kolu acıyla patlayacak gibi oldu. ılık attı ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Ruh Emiciler tekrar yağmur gibi yağmaya başladı ve ona farklı açılardan saldırmaya çalıştılar.

Önündeki ejderha kükredi ve beyaz ışıktan alevler püskürttü. Hermione gözlerini korumak zorunda kaldı. Gözlerini tekrar kırptıında ejderha ve Ruh Emiciler ortadan kaybolmuştu. Draco şimdi onun önündeydi, asasını teyzesine doğrultmuştu.

Bellatrix, "Artık eve dönme vakti geldi, Draco," diye ikna etti. "Artık Bakanlığın fino köpeğı olmak zorunda değilsin."

Hermione ilk kez etrafına bakındı. Parti konukları Ruh Emicilerle savaşıyordu. Kendi patronları çelenk benzeri yaratıklarla savaşıyordu. ılıklar havada uçuşan büyülerin zaplama seslerine karışıyordu.

"Olmam gereken yerdeyim," diye cevap verdi Draco, o kadar sakın bir sesle ki dehşet vericiydi.

Adamın bedeni onunkini tamamen bloke etmişti. Trans halinden çıkan Hermione, koluna saplanan acı hâlâ dinmemişken asasını eline aldı.

"Baban seni hayal kırıklığına uğrattırdı," dedi Bellatrix iç çekerek. Dudakları soluk tenine karşı ateş kırmızısıydı.

"İyi ki babamın hakkımda ne düşündüğünü umursamayı çoktan bırakmışım."

Draco'nun duruş şekli -ayaklarını genişçe dikmiş, sırtı kaskatı, omuzları geride ve elindeki asayı kararlı bir şekilde ona doğru tutuyordu- Bellatrix'i hafife almadığını gösteriyordu.

"Onda sana ait bir şey olduğunu söylemiştin." Sesi eşitti. Soğuktu. "Neymiş o?"

Kıkırdadı. "Bakanlık şimdi de sana bir melezin korumalıını mı yaptırıyor?"

Sessizdi.

"Sen bir Malfoy'sun," dedi. "Bakanlığın ayak işlerini yapan bir çocuk değilsin."

Draco tereddüt etmedi. Asasını taşıyan kolunu Bellatrix'e doğrultmuş, söz vermişti: Fırsatını bulursa öldürecekti.

Harry uzaktan onlara doğru koşmaya başladı. Büyüsü Bellatrix'e doğru uçtuğunda, Bellatrix onu engelledi. Draco hiç tereddüt etmedi. Hermione daha önce kimsenin öldürme büyüsünü bu kadar etkili bir şekilde yaptığını görmemişti. Sessizce. Nefesinin altında. Neredeyse zarifçe. Tam yeşil ışık teyzesine vurmak üzereyken, teyzesi gülümseyerek gözden kayboldu.

Draco hemen ona döndü. "İyi misin?" Gözleri onu tepeden tırnağa taradı. "Yaralandın mı?"

"Mione?" Harry nefes nefese kalmıştı, saçları alnına yapışmıştı. "Ruh Emicilerin arasında Bellatrix'i görmedim bile. Sana zarar verdi mi?"

Bu bir kabus değildi. Delirmiyordu. Bellatrix onun önünde duruyordu.

"Hermione?" Draco endişeyle sordu.

"Hayır, yaralanmadım." Bellatrix gözden kaybolduğunda yanması durmuş olan kolunu bıraktı.

Harry rahatlayarak başını salladı. "Ginny'nin yanına

dönmem gerek." "O iyi mi?" Hermione sordu.

"İyi. Kargaşada bacağını incitti sadece."

Ron onlara doğru yürümeye başladı.

", " diye parmağıyla Draco'yu işaret etti. "Buraya gelmesinin sebebi sensin."

Draco Hermione'ye döndü. "Gitmeliyiz. Gelincik oğlanı kız kardeşinin nişan partisinde öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim."

"Siz . Ginny'yi kontrol etmek istiyorum." "Seni

bırakmayacağım."

Ron kıpkırmızı kesilmiş yüzüyle yanlarına . "beri planın bu muydu? Hermione'nin gözüne girmek ve sonra da dengesiz Ölüm Yiyen teyzeni ailemin evine getirmek mi?"

Draco'nun gözleri titredi ama tamamen hareketsiz kaldı. "Oldukça zahmetli bir girişim, de öyle değil mi? Seni öldürmek isteseydim Weasley, bunu çoktan on kez yapmış olurdum."

"Yani, buraya ilk gelişinde bir Ruh Emici sürüsüyle ortaya çıkmasının tesadüf olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Ron, dostum," dedi Harry elini onun göğsüne koydu. "Sakin ol."

"mi? Kız kardeşim bu Ölüm Yiyen pisliği yüzünden neredeyse ölüyordu."

"Ginny sadece bacağını incitti," dedi Harry. "O iyi."

Bellatrix Draco için gelmemişti. Hermione için gelmişti. Her şey çok fazla görüldüğü için henüz aklına bile gelmemişti.

"Bellatrix benim için buradaydı," dedi sessizce.

Draco'nun gözleri onaylamaz bir şekilde kısıldı. Belli ki Ron ve Harry'nin bu bilgiye sahip olmasını istemiyordu. Kimseyle hiçbir şey paylaşmadığı düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Onu korumak zorunda değilsin," dedi Ron, az önce söylediklerini bir kez daha ardı ederek.

"Ben . Bellatrix benimle konuştu. Görünüşe göre bende ona ait bir şey varmış."

"Sende ne var?" Harry sordu.

"Bilmiyorum."

Ron, Draco'ya şüpheyle bakarak, "Herhalde bu yılan teyzesine böyle söylemesini söyledi," dedi.

Ron gerçekten de tanıdığı en inatçı insanlardan biriydi. Gerçekler bile nadiren onun bir fikir oluşturmaya engel olurdu.

Draco Hermione'nin dirseğini tuttu. "Weasley kızını kontrol edip gidelim."

"Kardeşimin yanına bile yaklaşamazsın," diye tısladı Ron. "Hermione kendi başına gidebilir."

Draco burun deliklerinden yavaşça nefes aldı, tıpkı ateş kusmadan önceki bir ejderha gibi. "Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Weasel. Onun gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Eğer bu olay bana bir şey öğrettiyse, o da senin düşündüğümde daha da acınası derecede işe yaramaz olduğundur."

Hermione, "Bu çok saçma," dedi ve yürümeye başladı. "Arkadaşımı kontrol etmek için senden izin almama gerek yok."

Ron onun yolunu kesti. "Sanırım bir gün için yeterince şey yaptın. Etrafına bir bak."

Çadır yırtılmıştı. Yiyecekler ve enkaz her yere saçılmıştı. İnsanlar birbirlerini teselli ediyordu.

Harry Ron'un kolunu çekti. "Dostum, pişman olacağın şeyler söyleme." "Bu benim suçum değil, Ron," diye karşı çıktı.

"değil mi? Az önce Bellatrix'in senin için burada olduğunu söylediğini ."

Bu yorum kalbine işledi. Adam haklıydı. Eğer orada olmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. O gelmemeliydi.

Bunun sorumlusunun kendisi olduğunu düşününce midesi bulandı. Ginny ve Harry'nin nişan partisini mahvetmişti. İnsanlar ölebilirdi. Ron hâlâ önündeydi, yolunu kapatıyordu.

Draco'nun sesi soğuktu "Potter, yemin ederim, eğer onu hemen kızıdan uzaklaştırmazsan-"

"Sonra ne olacak?" Ron sordu.

Harry Ron'u daha sıkı tutup çekti. Sonra arkasını döndü ve Hermione'ye "Özür dilerim," diye mırıldandı.

", " dedi Draco.

Ya Ginny ölseydi ve bu onun suçu olsaydı? "Hermione?"

Başını salladı. "Ortalık sakinleştikten sonra Ginny'yi kontrol ederiz."

Az önce olanları düşündükçe Snape'le konuşmayı daha çok istiyordu. Onun cevapları olabilirdi.

Snape'in ofisinde yeniden belirdiklerinde, profesör çoktan onları bekliyordu. Her zamanki yerinde durmuş, pencereden dışarı bakıyordu.

"Otur." Onun tek emriydi.

Sessizlik onu boğdu. Az önce olan biten her şeyin üzerine çökmesine izin veriyordu. Bellatrix yaşıyordu. Hermione'nin sahip olduğu bir şeyin peşindeydi. Ginny'nin.

Snape, "Bekliyorum, Bay Malfoy," dedi.

"Bellatrix Hermione için oradaydı. Onda ona ait bir şey olduğunu söyledi. Ona sorduğumda cevap vermedi. Görünüşe göre bir grup Ruh Emici'den sorumlu."

"Sanırım kaçtı?" "Evet."

"Ben... ben onun öldüğünü sanıyordum," diyebildi Hermione. "İnsanlar onun öldüğüne yemin etmişti."

Harry. Harry ona anlatmıştı. Tarih kitapları bununla doluydu. Bellatrix savaş sırasında ölmüştü.

Snape döndü; elleri hâlâ kavuşturulmuştu. "Evet, . Ama şimdi hayatta. Her ikisi de doğru olabilir, Bayan Granger."

"Nasıl?"

"Cevap kanınızda yatıyor. Bellatrix'in büyüğü imzası sende aktif."

Draco'nun kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Büyüğü imzası aktif derken ne demek istiyorsun?"

Snape ona şaşkınlıkla baktı. "Bilmiyordun." "Neyi

bilmiyordum?"

Draco'nun yarı ölü halde Nott'lara geldiği gece, Slytherin'lere Bellatrix'in büyüğü imzasını çıkarttırmıştı. Elbette Snape, Draco'nun bildiğini varsayacaktı.

"Bay Nott, Brezilya'dan döndüğünüz gece Bayan Granger'dan Bellatrix'in büyüğü imzasını aldı."

Draco daha uzun oturdu. Çenesindeki kaslar seğirdi. "O ne?"

Malfoy bunun için seni öldürecek, demişti Pansy Nott'a.

Hermione zararı en aza indirmeye çalışarak, "Nott değildi," dedi hemen.

"Ayrıca, endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var." Snape'e döndü.

"Büyüğü imzanın onun yeniden ortaya çıkmasıyla ne ilgisi var?"

"O seninle bağlantılı. Tahminimce yeniden dirilmek için senin kanını kullandı. Ters bir Hortkuluk düşünün. Kolunda bıraktığı büyü

Aktif, yani aynı anda senin kanını da almış ve daha fazlası için geri gelebilir. Voldemort'un Potter'a yaptığına oldukça benziyor."

Kalbinin atmayı bıraktığından emindi. Odanın soğuk havası üzerine yapışmıştı. Az önce duyduklarının tüm dehşetine rağmen, hissettiği belli bir rahatlama da vardı. Hasta olduğunu bildiği halde hiçbir doktorun derdinin ne olduğunu söyleyemediği bir hasta gibi... Ta ki sonunda biri ona hastalığının ne olduğunu söyleyene kadar.

O deli değildi. Bunca zaman hayal görmemişti. Savaşı geride bırakamamasının bir nedeni vardı. Bellatrix ona büyüünü enjekte etmiş, onu içten içe zehirlemiş ve Hermione'yi ona bağlamıştı.

"Ben deli değilim," diye fısıldadı kendi kendine ve sessiz bir gözyaşını sildi.

Ron'un ona artık bırakmasını söylediği onca yıl. Yara izinin yanıp kaşındığını hissettiği onca yıl. Kafasında değildi.

"Kabuslarımın daha canlı hale gelmesinin nedeni bu mu?" diye sordu. "Belki de," diye önerdi Snape.

Draco onun yanında tamamen hareketsiz kalmıştı.

"Bu da başka bir açıklama getiriyor," diye devam etti Snape. "Ölüm Yiyenler'in Brezilya'da daha iyi organize olmalarının nedeni muhtemelen bağlantılı. Bellatrix'in biz konuşurken dünya çapında güç topladığını varsayıyorum. Zayıflamış durumdalar ama Karanlık Lord'un destekçileri kesinlikle yok edilmiş değil."

"O zaman benden başka ne isteyebilir ki?" Hermione sordu. "Kanım zaten onda."

Snape, "Tahminimce büyü hâlâ zayıf," dedi. "Eğer tüm büyüünü senden çıkarırsa, bu onun güçlerini yeniden canlandıracaktır."

Tüm sihrini. Hermione'yi öldürecekti. Onu Bellatrix için yüceltilmiş bir serum torbasına dönüştürecekti. Düşüncesi bile midelerini bulandırıyordu.

Hermione, "ki beni öldürmek istemeyecek," diye teklif etti.

Snape başını salladı. "Eğer teorimiz doğruysa. Ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeyin. Seni ele geçirir. Boş bir kabuktan başka bir şey kalmayana dek büyüsünü senden çekip alır."

Draco'nun sessizliği sağır ediciydi. Büyüsünü hâlâ havada hissedebiliyordu. Soğuk. Tehditkâr. Çenesi sertleşmişti; tırnakları koltuğa batıyordu.

Teşhisi vardı ama tedavisi neydi?

"Bağlantıyı koparmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Snape kısa bir süre başını salladı. "Ölüm."

Bellatrix'i öldürmek kolay bir iş değildi. Zayıflamış haliyle bile en deneyimli ve güçlü Ölüm Yiyenlerden biriydi. Ve onun nerede olduğunu bile bilmiyorlardı.

Snape sessizliğin içinde, "Bakanlık savaş zamanı önlemlerine geri dönecek," dedi. "Bir Ölüm Yiyen ordusu kurma planlarının suya düşmüş olmasından hiç memnun olmayacaklar."

Scrimgeour'un daimi imperius laneti altında bir Ölüm Yiyenler ordusu istemesinin de tam olarak buydu. Neyse ki yadigârı çalarak bunun gerçekleşmemesini .

Draco onun işaretli kolunu yakaladı. "Çağrılıyorum."

"Kim tarafından?" Hermione sordu. Voldemort öldüğüne göre bu işin hâlâ böyle yürüdüğünü .

"Scrimgeour."

"Seni işaret aracılığıyla arayabilir mi?"

Ayağa kalktı. "Acil olduğunda. Evet."

"Ben de seninle geleceğim."

"Hayır. Malikânede kal. Oradaki koğuşlar seni korur. Bellatrix onları geçemez."

"Scrimgeour'a gitmemiz gerek. Voldemort'un asasını yok etmeliyiz."

Draco için kalıcı imperius lanetini bozmak zorundaydı. Özellikle de şimdi. Yeniden savaşa girmişlerdi ve Draco en tehlikeli görevlerde Bakanlığın bir numaralı askeri olacaktı.

Adam onun kolunu tuttu. "Beni dinle, artık bunların hiçbir önemi yok." "Tabii ki önemli. Seni kullanacak-"

"Hedeflerimiz aynı," diye sözünü kesti sesinde zehirle. "Hepimiz Bellatrix'in ölmesini istiyoruz. Scrimgeour'un benim üzerimde imperius kullanmasına gerek kalmayacak çünkü ben bunu seve seve yapacağım. Bunun için gönüllü olacağım çünkü onun ölümünü izlerken gözlerinin içine bakacak kişi ben olmak istiyorum."

Yutkundu.

"Şu anda önemli olan tek şey onu öldürmek," dedi ve bir hayalet çatırtısıyla ortadan kayboldu.

Malikâneye geri dönmedi. Etrafta çok fazla beklemişti. Bir kez daha Bellatrix'e karşı hiçbir şey yapmamıştı. Tek yapabildiği korkudan donakalmak gibi görünüyordu.

Koridorlarda yürürken Hogwarts'ın çoktan bir çılgınlığa dönüştüğünü gördü. McGonagall etrafta dolaşıyor, talimatlar veriyordu.

Öğrenciler koridorlarda koşuşturuyordu. Bazılarının bavulları toplanmış ve gidiyorlardı. Birkaç profesör koruyucu koğuşlar oluşturuyordu. Dışarıdaki taş askerler yeniden harekete geçmişti. Tıpkı Hogwarts Savaşı'ndan önceki gece olduğu gibi yine o batma hissine kapıldı. Bir savaşın eşiğinde beklemek her zaman en kötüsüydü. Ne olacağını merak etmek. Ne kadar kötü olacaktı?

Hogwarts savaşa hazırlanıyordu, o da öyle.

Odasına gitti ve yazlık elbisesini çıkarıp pantolonunu giydi. Ardından, birkaç iyileştirici iksirden oluşan bir kit hazırladı. Savaş sırasında bunlar onun en çok kullandığı iksirler olmuştu. Kan yenileyici iksir. Zehir önleyici iksir. Anında kesen iyileştirici iksir. Bunları kemerine yerleştirebildiği küçük bir kitin içine koydu. Asasını ve ardından karanlık sanatlar iksirlerini içeren ikinci bir kiti taktı.

Hogwarts Savaşı'ndan önceki gece gibi hissediyordu ama gerçek şu ki, o artık aynı Hermione değildi. İçindeki öfke korkusundan daha sıcaktı. Bellatrix çok uzun zamandır peşini bırakmamıştı.

Cübbesini giymiş ve tamamen siyahlara bürünmüş olarak odasından çıktığında bir şeyden emindi: Bellatrix'le aralarındaki bağ nihayet sona erecekti. Öyle ya da böyle.

Gereken şey ölümdü. Bellatrix'in ya da onun.

Bölüm CC

Portreler kısık seslerle konuşuyor, Hermione'nin konsantrasyonunu bozuyorlardı. Artık onunla konuşmuyorlardı - anlaşılan Draco onları azarlamıştı.

Hermione kitabı kapatırken sinirli bir iç çekişle, "Konuşsan ," dedi. "Seni hâlâ duyabiliyorum."

Ama portreler sessizdi. Malikâne onu kabul etmişti ama yine de pahalı mobilyalar ve basamaklı duvarlar arasında kendini yabancı hissediyordu.

Gece yarısına yaklaşıyordu. Bellatrix ortadan kaybolmuştu ve kimse onu bulabilecek gibi görünmüyordu. Harry resmi arama ekibiyle birlikte dışarıdayken, Draco'ya daha ölümcül görevler verilmişti.

Hermione bütün günü Hogwarts'ta geçirmiş, koşuşları güçlendirmelerine ve koruyucu iksirleri hazırlamalarına yardım etmişti.

Draco geceyi Malikâne'de geçirmesi için ısrar etmişti. Hermione itiraz etmişti ama Draco'ya göre zaten uzlaşmaya varmıştı çünkü eğer istediği olsaydı, Hermione'yi 7/24 Malikâne'ye kapatırdı. Bellatrix onun peşinde olduğu için Malfoy Hermione'nin yanından ayrılmak istemiyordu ama Bakanlığa gitmesi gerekiyordu.

Malikânede Hermione'nin ihtiyacı olan her şey vardı. Tamamen dolu bir laboratuvar ve Karanlık Sanatlar hakkında devasa bir kütüphane. Gerçekten de onun isteklerine karşı çıkmasının pek bir anlamı yoktu, bu yüzden istemeye istemeye kabul etmişti. Misafir yatak odasını onun için hazırlamıştı. Bellatrix gittiğine göre, araştırma yapmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Portreler sessiz kaldığında kitabını tekrar eline aldı. Bellatrix'i nasıl yeneceğine dair birkaç teorisi vardı ve uyanık olduğu her dakikayı bunları araştırarak geçiriyordu. Bir çatırtıyla Draco ortaya çıktı, tökezleyerek kendini duvara tuttu.

Hermione ayağa fırladı.

Doğruldu, yüzü gerilmişti. O saklamak istese bile, acısının belirtilerinin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Ona yaklaşıp cübbesine dokunduğunda, kara büyü'nün soğukluğunu bir bulut gibi etrafında hissedebiliyordu. Parmakları neredeyse .

"Çok fazla kara büyü kullanıyorsun."

Gözleri ona dikilmişken hiçbir şey söylemedi.

"O kadar kara büyü..." Başını iki yana salladı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorsun, Draco."

Yalvaran gözleri soğuk bir bakışla karşılaştı. "Ne yaptığımı biliyorum." Kadının ellerini cüppesinden çekip iksir dolabına doğru yürüdü ve direweed draught'ı çıkarıp yeşil şişeyi tamamen yuttu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet, kendini yavaş yavaş öldürüyorsun. Yaptığın şey bu."

Boynunu kırdı, ona cevap vermedi. "Snape'ten haber var mı?" "Yaralanmışsın.

İyileşene kadar sana bir şey söylemeyeceğim."

"Önemli bir şey değil," dedi.

"Bırak da buna ben karar vereyim. Gömleğini çıkar."

Bunun üzerine kaşları kalktı. "Beni çıplak görmek istiyorsan, yeterli, Granger." Cüppesini çıkardı ve cüppe süzüldü. Sonra asa kılıfının deri tokasını çözdü ve gömleğinin düğmelerini açıp silkindi.

Neredeyse muggle kurşun yaralarına benzeyen iki yara fark etti.

"Otur," diyerek deri koltuğu işaret etti ve adam sırtarak bir viski şişesi aldı.

"Şu patronluğa bak," dedi otururken, arkasına yaslanırken uzun bacaklarını uzattı. "O güzel ağzın benim için başka neler yapabilir merak ediyorum."

Ona gözlerini devirdi. "Bu canını yakacak." "Buna güveniyorum." Şişeden bir yudum aldı.

İyileştirici bir merhem sürüp bir büyü yaptı ve derinin yavaşça kapanmasını izledi. Draco'nun acıya tahammülü aklının alamayacağı bir şeydi. Tamamen hareketsizdi. Acı çektiğinin tek göstergesi kaslarının nasıl . Acıyı çok iyi tanıyordu ve bu oluyordu.

Hermione, "Ondan hâlâ bir iz yok," diye sordu.

Başını iki yana salladı. Bellatrix'i ölü ya da diri ele geçirmenin ödülü tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

"Ama Snape'le birlikte onun izini sürmeye çalışıyorum. Yaklaşıyoruz."

"Seni nereye gönderdiler?" İkinci yarayı temizlerken sordu. Teni bile dokunulduğunda soğuk geliyordu.

"İskoçya."

Merhemi açık yaraya sürdü. "Bu sefer kaç tane?" "Sayısını unuttum."

"Rastgele Ölüm Yiyen gruplarını öldürmenin ne anlamı var?"

Şişeden bir yudum daha aldı. "Bakanlık bu gruplardan birinin bizi Bellatrix'in bulunduğu yere götürebileceğini düşünüyor."

Kara büyü'nün yoğun kullanımı büyücü için tehlikeliydi. Gövdesine dağılmış yara izlerine baktığında, bunun onun için özellikle kötü olduğunu biliyordu. Her seferinde eski yaralarını zehirliyordu.

"Rünler henüz etkinleştirilmedi."

Bundan bahsetmek gözlerinin açılmasına neden oldu.

"Sana söyledim: Onu kendi isteğimle öldüreceğim. Beni imperius laneti altına sokmanıza gerek yok."

"Peki o zaman neden bu kadar çok karanlık sanat kullanıyorsunuz?"

"Ne kullanmamı isterdin? Stupef-fuck," diye tısladı Hermione yarayı kapatırken, etler birbirine şarkı söylüyordu.

"Özür dilerim." Gülümsemesini

gizleyemedi. Adam ona sert bir

bakış attı.

"Harry'nin Bellatrix'in bana söylediklerini Bakanlığa anlattığını

sanmıyorum." "Umarım söylememiştir. Söylememesini ben istedim."

Hermione elindeki şişeyi düşürdü ve yere yakaladı. "Ne yaptın?"

"Ondan yapmamasını

istedim." "Harry'ye

sordun mu?"

"Evet. Onu kendim bulup öldürmem için bana zaman vermesini istedim. Ona Bellatrix'in Bakanlık'ın elinde senin için geri döneceği bilgisinin tehlikeli olacağını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde, ilk kez bir konuda anlaştık."

İkisinin bu konuşmayı yaptığını hayal etmeye çalıştı.

Yaranın tedavisini tamamladıktan sonra malzemeleri deri kesesine geri koydu. "Hâlâ bu kadar çok kara büyü kullanmamalısın."

Bileğinden tutup onu kendine çekti ve kucağına oturttu. Boynu boyunca kayan dudakları bile her zamankinden daha soğuk görünüyordu. Dişler tenini sıyrıyordu.

"Nasıl daha iyi hale getirebileceğinizi biliyorum."

Hâlâ nane ve buz gibi kokuyordu ama şimdi kara büyü kokusu da üzerine sinmişti.

İki eliyle onu sandalyeye geri itti ve başını ona salladı. "Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var."

İç çekti, başı yenilgiyle öne eğildi. "Zorlu bir pazarlık yapıyorsunuz, Hemşire Granger."

Ona gözlerini devirdi. "Ben senin hemşiren değilim. Kimsenin böyle bir kaderi istemem. Berbat bir hasta oluyorsun."

Adam kıkırdadı, elleri hâlâ kadının kalçalarında duruyordu. "İnanmıyorum-"

Sağ eli kızın üzerinde hafifçe sıkılaştırken yüz ifadesinde bir irkilme oldu. O söylemeden önce bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Çağrılıyorum."

"Ciddi olamaz. Daha yeni döndün. Kara büyüyle sıırıslıklam olmuşsun." Draco ayağa kalkıp gömleğini eline aldı ve yavaşça yeniden ilikledi.

"Bir şey söyle," diye ısrar etti. "Ne söylememi istiyorsun?"

"Voldemort'un esasını yok etme zamanı geldi."

Çenesi gerildi. "Bunu konuşmuştuk. Benim önceliklerim değişti."

"Benimkiler değişmedi."

Gömleğini pantolonunun içine sokup cübbesini çıkarırken sessiz kaldı. Kara büyü miktarı... Bunu yapmaya devam edemezdi.

"Korkuyorum," dedi.

"Olmanıza gerek yok. Malikânenin her yerinde koğuşlarım var. Hogwarts'ın bugünlerde bir kale olduğunu biliyorum ve-"

"Güvenliğim konusunda korkmuyorum," diye sözünü kesti ve bu onun olduğu yerde durmasına neden oldu. Gümüş gözleri onunkilere kilitlendi.

Yavaşça aralarındaki mesafeyi kapattı, elini çene çizgisinden saçlarına kadar kaydırды. Alnını onunkine yasladı. "Benim için endişelenme."

Elini onun elinin etrafına sardı ve soğukluğun tenini karıncalandırдыğını hissetti. "Bana geri döneceğine söz ver."

"Her zaman," diye güvence verdi.

Tam yatmak üzereydi ki Snape'ten bir tomar geldi ve yaşanan olaylarla ilgili kendi görüşlerini dinlemek üzere derhal Bakanlığa çağrıldığını söyledi. Şu anda yapmak istediğı son şey buydu ama şu anda Voldemort'un asasını elinde tutan adamla daha fazla zaman geçirebilecekse, bunu akıllıca kullanmak istiyordu.

Scrimgeour bir konferans salonunda uzun bir masada oturuyordu ve etrafı Bakanlık üniforması giymiş birkaç kişiyle çevriliydi. Snape, Scrimgeour'un sağında oturuyordu. Harry üniformalı birkaç seherbazla birlikte duvarın yanında duruyordu.

"Bayan Granger, bu kadar kısa geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Bakan.

Bir sonraki adımda ne olacağından emin olamadan yerine oturdu.

Bellatrix'le olan etkileşimini detaylandırmasını istedi ve Bellatrix bitirdiğinde başıyla onayladı.

"Yıldönümü kutlamalarımıza yarın devam edeceğiz," dedi ve bu beklediği son şeydi.

Zaten bir sonraki savaşın ortasındayken son savaşın bitişini kutlamak kimin umurundaydı?

Scrimgeour ayağa kalktı, ellerini arkasında kenetledi. "Bu zamanlarda halkın güvenceye ihtiyacı var. Başka bir Voldemort'la karşı karşıya değiliz. Bu sadece adalete teslim edilmesi gereken dengesiz bir Ölüm Yiyen."

"Ruh Emicileri kontrol eden bir Ölüm Yiyen," dedi Hermione ve Sihir Bakanı ona bir bakış fırlattı.

"Bellatrix Lestrange'in dönüşünün endişe verici olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz ve bu konuyla hızla ilgileniyoruz. Ancak panik yapmanın zamanı değil."

İçindeki kan kaynıyordu. Bellatrix bir Ruh Emici ve muhtemelen Ölüm Yiyenler'le geri dönmüştü ve Scrimgeour daha çok optikle ilgileniyordu. Harry de tıpkı onun gibi hissediyor gibiydi.

"Yarınki etkinlikte birlik duygusu sergileyeceğiz ve Bakanlığın güçlü ve bu krizle başa çıkmaya hazır olduğunu göstereceğiz. Bu bir krizdir. Bir kriz. Bir savaş değil. Yarın hepinizle görüşeceğim."

Pansy'nin nezaketiyle mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesinin içinde durup Bakanlık'tan önceden onaylanmış konuşma noktalarını gözden geçirmeyi düşünmeye bile başlayamadı.

Koridorda Harry'ye yetişti. "Bir haber var mı?" diye sordu.

"Bazı büyü izlerini bulduk ama o ne biliyor. Sanırım Bakanlık ile açık bir savaş istemiyor. Ya da en azından henüz değil."

Muhtemelen henüz yeterince güçlü değildi. Bir sonraki hamlesini beklemek sinir bozucuydu.

"Ginny nasıl?"

"Tamamen iyileşti. Hogwarts'ta yardım ediyor ve nişan partimizi böldüğü için Bellatrix'öldürmek istiyor."

Hermione sırtıttı. Bu Ginny'nin sesine benziyordu.

"Demek Scrimgeour'un meşhur ofisi buydu?" diye sordu.

"Hayır, bu koridorun sonundaki büyük kapı." "Ah, sanırım bir dahaki sefere görebileceğim."

"Gerçekten özel bir şey değil." Harry'nin amiri ona . "Gitmem gerekiyor. Malikânede mi kalıyorsun?"

Başını salladı. "Güzel. Orasının bir gibi olduğunu

biliyorum." "Dikkatli ol, Harry."

Başını sallayarak gülümsedi.

Herkesin meşgul olduğundan emin olduktan sonra Scrimgeour'un ofisine doğru ilerledi. Yavaşça kapı kolunu açtı ve kilidin açık olduğunu görünce hoş bir sürprizle karşılaştı. Hızla içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Voldemort'un asasının ofisinde olmasını beklemiyordu. Draco ondan hiç ayrılmadığını söylemişti. Ama belki de onda Bakan'a karşı kullanabileceği suçlayıcı bir şey vardır?

Evrak yığınları masasının üzerine düzgünce yığılmıştı ve kadın onları karıştırdı. Sonra, masasının çekmecelerini açtı ve . Herhangi bir gizli yarık olup olmadığına baktı ama hiçbir şey bulamadı.

Kapının tıkırtısı duyuldu ve masanın altına saklandı. Kararlı adımlar ve ardından kapının kapanması. Adamın ayakkaşlarını hemen tanıdı ve ayağa kalktı.

Draco şaşkın şaşkın ona baktı ve dirseğinden yakaladı. "Burada ne ediyorsun?"

"Sadece etrafa bakıyordum. Burada ne yapıyorsun?"

"Beni buraya o çağırdı, bu yüzden şimdi gitmeniz gerekiyor. Malikâneye geri dön. Buradan ışınlanamazsın ama Floo'yu kullan ve-"

Birden adamın eli kadının elinin üzerinde sıkıştı ve adam acıyla inledi. Gözleri panikle parladı.

"Saklan. Şimdi."

"Ne oldu?"

"O geliyor ve-" Dişlerini birbirine geçirdi ve dizleri neredeyse bükülüyordu.

Dehşet içinde neler olduğunu fark etti.

"Saklan," diye kelimeyi ısırarak söyledi. "Ne yapacağımı kontrol edemiyorum." Yüzü solgunlaştı. "Saklan." Adam homurdandı ve o da saklandı.

Saniyeler sonra Scrimgeour kapıdan içeri girdi ve sonra onu gördü. Açıkça. Voldemort'un asası. Beyaz. Kemik gibi.

Draco acı dolu çığlıklar altında dizlerinin üzerine çöktü. Draco'nun imperius laneti harekete geçtiğinde, varlığının her zerresinde titreşen gırtlaktan gelen bir sestir bu.

Bölüm C4

"Bellatrix'i isteyerek öldüreceğini söylediğini biliyorum," dedi Scrimgeour .
"Sözünüze inanmadığım için özür dilerim, özellikle de söz olan sizin aileniz olduğu için. Sanırım Ölüm Yadigârı'nın ortadan kaybolması için size teşekkür etmeliyim?"

Scrimgeour dizlerinin üzerinde acı içinde başını eğmiş duran Draco'ya baktı. Onun göğsünün hızlı nefeslerle yükseldiğini gördü.

"Eğer yapmasaydın ve şimdi Ölüm Yiyenlerden oluşan bir ordum olsaydı, seni sürekli kullanmak kalmazdım. Ama işte buradayız."

Rünleri aktive etmişti ama henüz tam laneti yapmamıştı, Draco'yu askıya alınmış işkencede tutuyordu.

" bakalım," dedi Scrimgeour asasını savururken ve büyü tamamen etkinleşirken Draco'nun vücudu kasıldı.

Hermione ellerini ağzının üzerinde kavuşturmuş, gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Vücudundaki sarsıntılar nihayet durduğunda, mekanik bir dik durdu. Yüzü boştu. Artık yetkili o değildi. Scrimgeour'du. Draco başka bir şey söylemeden döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

Hermione gözyaşlarını yuttu ve Scrimgeour'un gitmesini bekledikten sonra onu takip ederek Floo ağına doğru ilerledi.

Planı kafasında netti. Önce Voldemort'un asasını yok etmek istiyordu. Draco'yu serbest bırakacak ve o da Ölüm Yiyen suikast yolculuklarına gönderilerek yavaş yavaş ölmek yerine Bellatrix'e odaklanabilecekti.

Scrimgeour'un güvenini kazanması gerekiyordu ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Hermione gözlerini yanıp sönen kamera ışıklarından korumak istedi ama bu fotoğraf çektilme amacını boşa çıkarırdı. Pansy'nin ona öğrettiği gibi yumuşak ama ağırbaşlı bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Ron ve Harry'nin yanında durarak, eski Hermione Granger gibi davranmaya çalıştı. Altın Üçlü. Muhabirler bağırarak sorular soruyorlardı ve söylediklerine odaklanmak zor görünüyordu.

Kâbusu eskisi kadar şiddetli bir şekilde geri geldiği için zar zor uyuyabilmişti. Gecenin bir yarısı uyandığında Draco hâlâ dönmemişti. Ondan sonra hiç uyuyamadı. Şimdi orada durmuş, kameralara gülümsüyordu. Bakanlığın korumak istediği bir imajı korumak için gülümsüyordu.

Harry soruların çoğunu cevapladı, bunun için minnettardı ama sonra bir tanesi ona yöneltildi.

"Hermione, Bellatrix Lestrange ile tekrar yüz yüze gelmek nasıl bir şeydi?"

Bakanlık ekibi tarafından bu soru için hazırlanmıştı. "Kesinlikle şok ediciydi. Hepimiz onun öldüğüne inandık. Ancak Bakanlık ekibinin onun deliliğine kısa sürede son vereceğine inanıyorum."

"Harry," diye bağırdı başka bir muhabir. "Savunma planlamasının bir parçası mısın?"

"Evet, bu görüşmeyi bitirdikten hemen sonra Bellatrix'i bulmak için göreve çıkıyorum. Emin olun, onu bulmak için yapılabilecek her şey yapılıyor."

"Yine birlikte mi çalışıyorsunuz?" Başka bir muhabir sordu.

Ron bu soruyu cevapladı. "Birlikte çalışmayı hiç bırakmadık. Çok yakın arkadaşız ve birbirimize güvenebileceğimizi biliyoruz."

Adam Hermione'yi kendine doğru çekerken eli omzuna dolandı ve Hermione geri için kendini zor tuttu. Daha fazla yanıp sönen ışık ve neredeyse manşetleri görebiliyordu.

Scrimgeour kürsüye doğru yürüdü. "Bakanlık durumu tamamen kontrol altında tutuyor. Tarihteki en güçlü büyücünün yok edilmesinden tam bir yıl sonra burada duruyoruz."

Azkaban'ın girişine doğru döndü. Basın toplantısını burada yapmak onun fikriydi.

"Arkamda Bakanlığın çalışmalarının başarısının bir kanıtı var. Karanlık Lord ile savaşanlar ya öldüler ya da arkamda kilit altında tutuluyorlar."

Altın   l 'n n ayrılmasına izin verilmeden önce birkaç fotoğraf daha çekildi. Azkaban'dan ayrılmaktan her zaman çok memnun olmuştu. Hapishane kasvetli ve ürkütücü görünüyordu.

Yarasının davul gibi vurduğunu hissetti ama ona dokunmaktan kaçındı.     kameralardan uzaklaştığında büyük bir patlama sesi duydu. Herkes sessizleşti. Sirenler çalmaya başladı. Bir patlama sesi daha duydu ve bu kez altından toprağın sallandığını hissetti. Patlamalar. Sonra her şey kaosa dönüştü. Muhafızlar etrafta , Seherbazlar ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Muhabirler çılgınca fotoğraf çekiyorlardı.

Harry ona, " ışınlan," dedi. "Hiç şansın yok," diye karşılık verdi.

"Mione, eğer Bellatrix buradaysa-

"Arkadaşlarımın benim için savaşmasına izin vermeyeceğim."

Ruh Emiciler Azkaban'ın dar koridorlarında koşuşturuyordu.  ksirlerinden birini havaya fırlattı ve bir büyüyle ona vurdu. Parlak mavi ışık patlayarak Ruh Emicileri bir anlığına geri püskürttü. Sonra gri ve beyaz çizgili üniformalarıyla etrafta koşuşturan mahk mları gördü.

Ron asasını çekerek, "Mahk mları serbest bırakıyorlar," diye sözlerini tamamladı. Hapishanede bir patlama sesi daha duyuldu.

Harry, "Bu taraftan," diye bağırdı ve koşmaya başladı.

Tıpkı eski günlerdeki gibi, Ron ve Hermione de onları takip etti. En kötü şöhretli hapishane kaosa dönerken, koşunun ortasında büyüler fırlattılar. Hermione bir mahkûma doğru büyü fırlatıp onu hareketsiz hale getirirken üzerlerine yağan enkazdan kıl payı kurtuldu.

Çok fazla vardı. Mahkumlar. Ruh Emiciler.

"Hermione!" Harry çığlık attı ve Hermione tam önüne devasa bir taş levha düşüp ikisiyle bağlantısını kesince sıçradı.

döndü ve Ruh Emicilerin varlığını arkasında hissetti. Yaklaşmaya devam ediyorlardı. Bu sefer hareketsiz değildi. Belki de Bellatrix burada olmadığı içindi.

"Expecto Patronum," diye bağırdı, asasını çekerek.

Ve sonra gözleri şaşkınlıkla açıldı. Patronus'unun ışıkları bir araya geldiğinde, artık bir su samuru oluşturmuyorlardı. Görkemli görünümlü, devasa bir panterdi. Ruh Emicilere doğru hırlayarak büyük dişlerini gösterdi. Kulakları geride, neredeyse şeytani görünüyordu. Büyük pençeleri onun önünde yere sıkıca basmıştı. Patronus'u ne zaman değişmişti? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu. Panther bir kükremeyeyle Ruh Emicilere doğru sıçradı ve onları iterek uzaklaştırdı.

Döndü ve Ron'un çoktan ona elini uzatmış olduğu taş levhanın üzerine tırmandı.

"Ne zamandan beri senin Patronus'un bir panter?" Kızın kalkmasına yardım ederek sordu ve kız şu anda topuklu ayakkabı giydiği için gerçekten pişmanlık duyuyordu.

"Ben... Bilmiyorum. Bu benim için yeni bir şey."

"Bu harikaydı," dedi kocaman bir gülümsemeyle.

Seherbazlar sağda solda Ruh Emicilerle savaşıyordu. Harry'nin Patronus'u bazılarını kovalıyordu.

İlerlemeye devam ederlerken Hermione, "Bütün hücreler açık," dedi.

Neredeyse hiç mahkûm yoktu, bu da büyük olasılıkla çoktan kaçmış oldukları anlamına geliyordu.

"Bellatrix'in burada olduğunu sanmıyorum," dedi

Harry'ye. "Nedenmiş o?"

"Onu... hissetmiyorum."

Gözleri ona odaklandı. Ona henüz büyüğü bağlantıdan bahsetmemişti.

"Onu hissedebiliyor musun?"

"Geçen sefer yaptım. Kötü bir alamet

gibi." Harry bir Ruh Emici'ye bir büyü

daha fırlattı.

"Hâlâ ordusunu topluyor," diye devam etti Hermione. "Henüz açık bir savaşı göze alamayacak kadar zayıf."

"Ne demek çok zayıf?" "Scrimgeour'la

konuşmam gerek." "Neden?"

"Bilmesi gerekiyor."

"Hermione, sen neden ?" "Beni ona

götürürsen sana anlatırım."

Ama Ruh Emiciler etraflarını sardığı için konuşmaya devam edecek zamanları yoktu. Hermione kemerindeki zülden bir iksir daha kullandı ve iksir bir kez daha beyaz bir ışıkla patladı.

"O da ne?" Harry hayretle sordu.

"Üzerinde çalıştığım bir şey."

Sonunda hapishanenin diğer ucuna vardıklarında, sessiz bir dehşet içinde durdular. Duvarın neredeyse yarısı yok olmuştu.

Ruh Emiciler artık ortadan kaybolmuştu çünkü Azkaban boştu. Hiç mahkûm kalmamıştı.

Bakanlığa geri döndüklerinde pantolonundaki kiri temizliyordu. İnsanlar sıkışık koridorlarda aceleyle ilerliyordu. Scrimgeour halkın paniğe kapılmasını önlemek istemişti ama basın toplantısı alevler içinde kalmıştı.

Yerden atılmış bir Daily Prophet nüshası aldı. Kesinlikle hızlılardı. Manşette şöyle yazıyordu: Azkaban saldırıya uğrarken Sihir Bakanı her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi; sayısız mahkûm serbest bırakıldı.

Resimde Scrimgeour görülüyordu ama başka bir haber dikkatini çekti: Altın Üçlü Bellatrix'le savaşmak için yeniden bir araya geldi. Üçünün resmi içini kıpır kıpır etti.

Bu ya Draco'nun henüz manşetleri görmediği ya da hâlâ kalıcı imperius laneti altında olduğu anlamına . Üçüncü seçeneği düşünmek için kendine izin vermedi.

"Sence Lucious Azkaban'dan kaçmış mıdır?" Hızlı adımlarla Bakan'ın ofisine doğru yürürlerken Harry'ye sordu.

"O Azkaban'da değil."

Şok olmuş bir şekilde ona baktı. "Ne? Nerede o?"

"Bir grup üst düzey Ölüm Yiyen yeraltındaki yüksek güvenli li bir hapishaneye nakledildi. O da onlardan biriydi. Scrimgeour'a dönecek olursak, ona ne söylemek istediğinden emin değılim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Draco'nun senden ona hiçbir Şey s ylememeni istediğini biliyorum."

"Evet, ben de katılıyorum. Açıkçası, bu bilgi Bakanlığın eline geçerse tehlikeli olabilir."

"Güven bana, Harry. Ne yaptığımı biliyorum."

Scrimgeour masasının başında durmuş, iki ba  seherbazla konuşuyordu. O emir verirken onlar da hararetli bir Şekilde konuşuyorlardı.

"Ne oldu?" Hermione ve Harry'ye baktı.

"Bay Scrimgeour, Hermione size bir Şey söylemek istiyor."

"Beklemek zorunda canım. Tahmin edebileceğın gibi oldu ca me gul m." "Bellatrix hakkında," dedi Hermione. "Onu nasıl bulacağımı biliyorum."

Herkes ona bakarken bir sessizlik oldu. Scrimgeour diğer seherbazlara ba ıyla selam verdi ve gittiler. Kapı kapandığında, ona ve Harry'ye oturmalarını işaret etti.

"Bu iyi bir Şey olsa iyi olur," dedi Bakan.

"Bellatrix'le bağlantım var." Scrimgeour'un

ka ları kalktı. "Nasıl yani?"

"İkinci Büyücülük Savaşı sırasında bana işkence etti." Kolunu kaldırdı ve yara izini ortaya çıkardı. "Bunu kara büyüyle koluma kesti. İçimde hâlâ biraz kaldı ve g r n  e göre yeniden güçlenmek için daha fazlasına ihtiya ı var. Benim için gelecek."

Harry'nin yüzü solgunlaşmıştı; ağzı açık kalmıştı.

"Eğer bu doğruysa, onu bulmama nasıl yardım edebilirsin?" Scrimgeour sordu. "Beni yem olarak kullan."

Harry'nin yüzü ona döndü. "Hermione, hayır."

"Bugün Azkaban'a yapılan saldırı bize iki şey gösterdi. Birincisi, gerçekten de bir ordu topluyor, böylece yeni bir savaşa öncülük etmek istiyor. İkincisi, kendisi doğrudan çatışmaya girmek için hâlâ çok zayıf. Bu yüzden Harry'nin nişan partisinde bana saldırdı. Tüm Ruh Emicilerle birlikte beni kaçırabileceğini sandı."

Draco olmasaydı, o da olurdu. Sadece onu düşünmek bile Scrimgeour'un asayı tam olarak nerede sakladığını merak etmesine neden oluyordu. Cüppesi giysisinin çoğunu gizlediğinden görmek imkânsızdı. Büyük olasılıkla etrafında koruyucu bir büyü vardı. Ona ulaşabilse bile, asa kendiliğinden serbest kalmayacaktı.

"Bu çok tehlikeli," dedi Harry , Hermione ile Scrimgeour'un arasına bakarak.

"Doğru planlarsak hayır," diye devam etti Hermione. "Beni yem olarak kullanırsınız ve onu alaşağı etmeyi planlıyorsunuz. Tek başına gelmeyecektir. Ruh Emiciler ve muhtemelen başka Ölüm Yiyenler de olacak."

Scrimgeour pencereye doğru yürüdü ve bir süre dışarı baktı. "Harry haklı, bu çok tehlikeli bir teklif. Kaybedersek, Altın Üçlü'nün bir üyesini öldürmüş ve Bellatrix'e savaşını sürdürmesi için eksik parçayı vermiş oluruz."

"Ama kazanırsak, savaşı daha başlamadan bitirmiş oluruz," dedi Hermione kendinden emin bir şekilde.

Scrimgeour yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle döndü. "Pekâlâ, bir ekip oluşturacağım."

Harry boşuna, "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Scrimgeour, "Yarın plana devam edeceğiz," dedi. "Harry, sen de komisyonun bir parçası olacaksın."

"Ben... bu gerçekten iyi bir fikir değil," kekeledi Harry, ama belli ki kovulmuşlardı.

Onlar gittikten sonra Harry'nin sesi öfkeye dönüştü. "Lanet , aklından ne geçiyordu?"

Ona gülümsedi. "Merak etme. Bir planım var."

Draco'nun bunu önceden öğrenmemesini umuyordu çünkü aksi takdirde onu durdurmaya kararlı olacaktı.

Malikâneye döndüğünde saat geç olmuştu ama Draco'dan hâlâ bir iz yoktu. Kanepeye oturdu, ayakkabılarını çıkardı ve yüzünü buruşturdu. Yüksek topuklu ayakkabılarla koşmak ve Ruh Emicilerden kaçmak, tekrarlamak isteyeceği bir şey değildi.

Draco'nun eve gelip manşetleri görmesi ihtimaline karşı Gelecek Postası'nın kopyasını ortadan kaldırdı. Onun bütün bunların ortasında olmasından memnun olmayacaktı.

Üst kattan yüksek bir gümbürtü duyunca iç çekerek arkasına yaslandı. Hızla merdivenleri çıktı ama oraya vardığında Draco çoktan gitmişti. Banyo kapısı kapandı.

Sonra onun şiddetle duydu, hemen ardından da tuvaletin sifonu çekildi. Kapıyı çaldı.

"İyi misin?"

Onun tükürdüğünü duydu. "Evet. Sen?"

"Kusan ben değilim." Sessizlik.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Hayır."

Sonra duşu açtı. Yaşıyordu. Bu iyi haberdi. Ona tam olarak ne olduğunu merak ederek koridorda volta atmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra duş kapatıldı ve adam dışarı çıktı, havluyu göbeğine sarmıştı. Önce onu yaralı görmediği için rahatladığını hissetti. Ama sonra gözleri onun göğsündeki rünlere takıldı. Artık seçilmesi zor, uzak yara izleri değillerdi. Sanki yeni kazanmış gibi teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyorlardı.

Kız hiç konuşmadan adamın kollarına düştü ve adam da ona sarıldı. Saçlarından hala damlayan sıcak suya rağmen çok üşüyordu.

"Geri döndün," diye fısıldadı onun tenine karşı. "Her zaman," diye karşılık verdi.

"Teşhis yapmama izin vermediğinize göre, bana sorunun ne olduğunu söylemeniz gerekiyor."

"Hiçbir sorun yok. Sadece imperius'un yan etkileri."

Onun gümüş gözlerine baktı. Adam bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu.

"Bu ve kullandığınız kara büyü arasında, Scrimgeour bunun vücudunuza ne yaptığını biliyor olmalı."

Eliyle onun yüzünü kavradı. "Benim için endişelenme. Ben halledebilirim. Bunu yıllardır yapıyorum. Scrimgeour bunu Voldemort çok kullanmıyor."

Bunun üzerine kalbi sıkıştı. Scrimgeour'un ofisinde attığı acı çığlıkları hâlâ kulağındaydı. Ona hiçbir şeyin kalıcı imperius lanetinin ne kadar acı verici olduğunu yanına bile yaklaşamayacağını söylemişti.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece birkaç iksir uygulayıp iyileştirici bir büyü yapacağım ve kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Adam şaşkınlıkla onun giysisine baktı.

"Fotoğraf gösterisi," diye açıkladı

Hermione. "Yine de sana bunu mu yaptırdılar?"

Başını salladı. "Optik için daha iyi."

Başını iki yana salladı. "Elbette."

"Biraz dinlenmelisin," dedi, Azkaban'daki felaketi duymamış umarak.

Başını salladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

Onun yanında uyumaktan başka bir şey istemiyordu. Kolunun ağırlığını vücudunun etrafında hissetmek; göğsünün, hayatta olduğunu bir kanıtı olarak yanında yükselip alçalmasını. Ama kâbusları hâlâ peşini bırakmıyordu ve onu çaresizce ihtiyaç duyduğu uykudan alıkoyan kişi olmak istemiyordu.

Onu bırakmadan önce alnından öptü ve yatak odasına doğru yürüdü. Damarlarının bile kara büyüyle karardığını daha yeni fark etmişti.

Her zaman onu kurtarıyordu ve yarın da onu kurtarmayı planlıyordu.

Bölüm C5

Uyandığında Draco'nun yatak odasının kapısı çoktan açılmıştı. Aşağı indiğinde onu siyah cüppesini giymiş halde buldu. Floo'ya doğru yönelmişti ki onu gördü ve olduğu yerde durdu.

"Günaydın," dedi. "Günaydın."

Neredeyse hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kaybolmuştu ve ten rengi dün geceki kadar solgun değildi.

"Kendine biraz kahvaltı al," dedi. "Artık ev cinlerim yok, bu yüzden korkarım süslü bir şey değil."

"Nereye ?"

Çıkarımlar açıldı. Scrimgeour'a mı gidiyordu? Bir kez daha büyüünün etkisi altına mı giriyordu?

"Bugün İrlanda'da bir görevim var. Ölüm Yiyenler'in bir hücresinin orada olduğunu düşünüyorlar."

Rahatlayarak iç çekti. Birdenbire normal suikast görevleri imperius lanetine kıyasla hoş bir sürpriz gibi göründü.

"Neden bana söylemedin?" Sesi suçlayıcı geliyordu. "Sana

neyi anlatmadım?"

Gözleri kısıldı. "Bana naz yapma. Neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Azkaban'da mı demek istiyorsun?"

Eninde sonunda bunu öğreneceğini biliyordu. Sadece bunun bugünden sonra olmasını umuyordu.

"Evet, hapishaneyi harabeye çeviren saldırı," dedi alaycı bir tavırla. "Bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Sakatlanmadım. Her şey yolunda gitti."

Dudaklarından bıkkın bir alay çıktı. "Ah, evet, Ruh Emici sürüsü seni öldürmedi, bu yüzden bana anlatmana gerek yok, öyle mi?"

"Sana teşhis koymama ya da başına gelenlerle ilgili ayrıntılara girmeme bile izin vermek istemiyorsun."

Ona doğru hızlı bir adım attı. "Bana hiçbir şey *olmuyor*. Buradaki fark bu. Açık bir görevle dışarı çıkıyorum. Son birkaç gün içinde kaç tane öldürme laneti ettiğimi söylememi ister misin? Kaç tanesinin yavaşça ölmesini izlediğimi detaylandırmamı ister misin?"

Başını meydan okurcasına kaldırdı. "Dün sana bir şey *oldu*."

Kaskatı kesildi. Yerde donmuş bir heykel gibi. İsmen olmasa bile imperius lanetinden bahsedilmesi bile onu gözle görülür bir şekilde rahatsız etmişti.

"Onları öldüren sen değildin," devam etti. "O öldürdü."

"Kendine böyle mi söylüyorsun? Gerçekten bir katil olmadığımı mı? Şunu açıklığa kavuşturalım, aylar sonra ilk kez lanetini üzerimde kullandı. Ama durum hakkında kendini daha iyi hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yap."

Cüppesini düzeltti. "Scrimgeour'un ofisinde ne yapıyordun?" Diye sordu ve sesi tehlikeli geliyordu. Batmadan önce ayağınızın altında yavaşça çatlayan buz gibi.

Bunu inkâr etmek mümkün değildi. "Ne yaptığımı biliyorsun."

Dişlerini birbirine geçirirken gözleri karardı. "Beni dikkatle dinle," dedi daha da yaklaşıp onun üzerinde yükselirken. "Durmanı istiyorum. Beni anlıyor musun?"

Bir zamanlar onun maskeye benzeyen öfke dolu yüzünden korkardı; o soğuk ve boş gözler onu korkuturdu. Şimdi ise başını kaldırıp onlara bakıyor, onun bakışlarıyla yüzleşiyordu.

"Beni korumaktan hiç vazgeçer misin?" diye sordu.

Adam sessizdi. Kadın onu bir kez olsun suskun bırakmıştı. Neredeyse onun içten içe nasıl cevap vereceğini tartıştığını görebiliyordu ama o sessiz kaldı.

Ceketinin yakalarından tutarak onu kendine doğru çekti ve parmak uçlarına basarak aradaki mesafeyi kapattı. Sonra onu öptü. Adam da ona izin verdi.

Bir an için ikilemde kalmış gibiydi; teslim olmayacak kadar öfkeliydi ama sonra onu kendine doğru çekti ve öpücüğe karşılık verdi. Dudakları artık soğuk değildi.

"Bana geri dön," dedi onun dudaklarına karşı.

"Her zaman." Flooya gidip gözden kaybolmadan önce sözünü bir öpücükle daha mühürledi.

Bakanlık'ta Harry endişeden neredeyse hasta görünüyordu. "Bu berbat bir fikir, Mione," dedi.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Gerçekten mi? Belki de şimdi beni bilgilendirmenin tam zamanıdır."

Scrimgeour'un ofisine girdiklerinde, Harry'ye şaşkın şaşkın baktı. "Scrimgeour nerede?"

Tanımadığı birkaç Seherbaz ve Bakanlık personeli vardı ama Bakan'ın kendisi kayıptı.

Harry, "Bir toplantıya gitmesi gerekti," diye cevap verdi.

Scrimgeour'un orada olmayacağını hesaba katmamıştı. Bu da planının bir .

"Bayan Granger, sizinle tanıştığıma memnun oldum. Benim adım Thomas Hughes. Bu görevin lideriyim," dedi askeri kıyafetler içindeki siyah saçlı adam.

Scrimgeour burada olmasa da iyiydi, dedi kendi kendine, planını biraz değiştirmesi gerekiyordu ama yine de işe yarayacaktı.

"Bu yaptığınız çok cesurca bir şey," dedi Hughes. "Bunu yapabileceğine emin misin?"

Draco'nun odada olduğunu ve ona nasıl öfkeyle baktığını hayal etti. *Eğer bilseydi...*

"Gördüğüm kadarıyla Bay Hughes, benim tek yaptığım yem taklidi yapmak olduğuna göre, asıl soru takımınızın buna hazır olup olmadığıdır."

Sırıttı. "Size garanti ederim, benim ekibim en iyilerin en iyisidir. Seherbazlardan oluşan özel bir birim. Sadece en tehlikeli görevlere gönderiliyoruz."

Şu anda en tehlikeli görevlere gönderilen kişinin Draco olduğundan oldukça emindi.

Hughes onunla planın üzerinden geçti ve sonra gitme vakti geldi.

Hermione gitmeden önce Harry onu kolundan yakaladı.

"Malfoy böyle bir şey olacağından endişelendiği için Bakanlığa söylememem için bana söz verdirdi ve sen dönüp kendini yem olarak mı sunuyorsun? Burada bir mantık göremiyorum."

"Bellatrix'i son gördüğümde şoktaydım. Bu sefer hazırlıklıyım. Burada avantaj bizde, Harry. Onun ne istediğini biliyoruz."

"Evet. Sen! Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" "Hem de çok."

"Eğer sana bir şey olursa..."

"Hiçbir şey . Kaslı seherbazlardan oluşan bir ekibim var ve en önemlisi de sen varsın."

İç çekti ve başını salladı.

Görünüşe göre Scrimgeour'la görüşmesi zorunda kalmıştı. Onun yerine, boş bir arazide yürüyordu. Plan basitti. Kendi başına iksir için malzeme arıyormuş gibi yapacaktı. Umarım Bellatrix yemi yutar ve onu yakalamaya çalışırdı. Bunu yaptığında, Seherbazlar ve Harry hazır olacaktı.

Diz çöktü ve iksirlerinden biri için gerçekten kullanabileceği bazı otları kesti. Dakikalar bir saate dönüştü ve hiçbir şey olmadı. Belki de Bellatrix'in bir şekilde nerede olduğunu izlediğini düşünerek saflık etmişti.

Tam görevden vazgeçmek üzereyken, kolunda o tanıdık sızıyı hissetti. Ve sonra içinde kanatlarını açan bir korku belirdi. Birden Draco'nun orada olmasını diledi. İşte o anda planını sorguladı. Ya bu bir hataysa? Ama artık geri dönüş yoktu.

Bazıları bunu bir fırtına dalgası sanabilirdi ama o Ruh Emiciler olduğunu biliyordu. Hâlâ önüne atlayan panterin büyüüne kapılmış bir halde Patronus'unu kullandı. Patronus'u Ruh Emicilerle savaşırken, bir grup maskeli Ölüm Yiyen'in süpürgelerle yaklaştığını gördü. Bu kez Bellatrix'in Hermione'yi kaçırmak için hazırladığı bir ekip vardı.

planını karmaşıktırdı. Bellatrix ortaya çıkmadan Seherbazlar ve Harry devreye giremezdi, yoksa tuzağı ele verirlerdi.

Siper almak için koşarken yakındaki bazı ağaçlara art arda büyüler fırlattı. İki tanesi isabet aldı ve yere düştü. Ama geriye birkaç tane . Ormanda koşarken yanındaki ağaçların kabukları patlıyordu. Kolundaki sızı daha da artmıyordu, bu da Bellatrix'in hâlâ burada olmadığı anlamına geliyordu.

Sonra tam önünde Ruh Emiciler kesti.

Tam bir Patronus daha yapmak üzereydi ki "Expelliarmus" sesini duydu ve büyü eline çarparak onu etkisiz hale getirdi.

Döndü ve birkaç Ölüm Yiyen' yaklaştığını gördü, arkasındaki Ruh Emici bulutunu hissetti. Ama hâlâ Bellatrix yoktu. Bir yanı bu maskelerden birinin ardında Draco'nun olmasını diliyordu. Ama onun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Ölüm Yiyenler'den biri asasını tekrar kaldırdı, ama kendisi de etkisiz hale getirildi, ardından peş peşe sersemletme büyüleri geldi. Harry onun hemen yanındaydı.

"Al," dedi ve kızın eline yeni bir asa tutuşturdu. "Şimdilik bunu al."

Patronus büyüü yaptı ama işe yaramadı. Büyü yeni bir asa için çok ileri seviyedeydi. Elindeki asanın ağırlığını hissetmeye çalıştı, büyüü tekrar yapmadan önce onunla bağlantı kurmaya çalıştı. Bu sefer işe yaradı ve panter geri döndü.

İşte o zaman koluna bıçak gibi bir ağrı saplandı. "O burada." Harry

ona endişeyle baktı, elinin kolunda olduğunu fark etti.

Sonra her şey çabucak oldu. Ruh Emiciler her taraftan patladı. Ölüm Yiyenler üzerlerine yürümeye devam etti. Sanki önceki her şey sadece bir iştah açıcıymış gibi.

Bellatrix'in kıkırdamasını duydu. "Mudblood'un Potter olmadan yapamayacağını biliyordum."

Hughes ve ekibi harekete geçti ama seherbazlardan daha fazla Ölüm Yiyen vardı.

"Bundan vazgeçiyoruz," dedi Harry ona. "Bir dakika bekle."

Harry Ölüm Yiyenler'e ve Ruh Emiciler'e karşı büyüler fırlatırken dişlerini birbirine geçirdi, o da öyleydi. Başka bir patlama iksiri kullandı, onu havaya fırlattı ve bir büyüyle ona vurdu. Ölüm Yiyenlerin üzerine asit gibi yağdı ve çığlık atıp düşürmeye başladılar. Bu Hughes'a büyülu ağı atması için yeterli zamanı verdi ve ağ Bellatrix'in üzerine düştü. Sadece tuzağa düşmesine izin vermekle kalmadı, aynı zamanda onunla görünemez oldu.

Çığlık attı, ağ elektrikle yanıyordu. Hughes bir öldürme laneti yaptı ama o da bir tane yaptı ve iki büyü havada çarpışarak birbirini iptal etti. Harry ve Hermione Ruh Emicilerle savaşmakla meşgulken, Hughes'un ekibinin geri kalanı Ölüm Yiyenlerle savaşıyordu ve sayıları daha da artacak gibi görünüyordu.

Birden kolundaki acı patladı ve asasını yere düşürdü. Bellatrix'e baktığında, siyah gözleri onun üzerindeydi. *Kolundaki kara büyüyü o mu kontrol ediyordu?* Büyünün lav gibi içini yaktığını, durmaksızın titreştiğini hissetti.

Hughes hâlâ Bellatrix'i öldürmeye çalışırken üç seherbaz çoktan yere düşmüştü.

"Hermione," dedi Harry. "Sen rolünü oynadın. Hadi seni buradan çıkaralım."

Kara büyü onu sıkıştırırken dizlerinin üzerine çöktü. Harry bir şeyler haykırıyor gibiydi. Belki de onun adıydı. Bellatrix'in gülümsediğini gördü. Bu iş plana göre gitmiyordu.

Hughes yaklaştığında bir köke bastı ve neredeyse ayağı takılıyordu. Bu onun konsantrasyonunu sadece bir milisaniye için bozmaya yetti ve Bellatrix'in bir sonraki öldürücü laneti ona isabet etti ve yere yığıldı.

Bir Ölüm Yiyen büyüğü ağda bir delik açtı ve Bellatrix kendini kurtardı.

karanlık bir gölge belirirken Harry Hermione'yi kolunun altından yakaladı. Snape hızlı bir şekilde art arda büyüler yaparak ikisini engelledi. Gruptan sadece bir Seherbaz sağ kalmıştı ve Ölüm Yiyenler ile Ruh Emiciler sayıca onlardan fazlaydı, ama Snape'in büyüleri hızla uçuyordu ve çoğunlukla Bellatrix'e odaklanmıştı. Harry de Ölüm Yiyenleri büyüleyerek yolu açmaya yardım ediyordu.

"Onu buradan uzaklaştırın. Hemen," diye emretti Snape.

Harry başını salladı ve Hermione'yi kendine çekerek onları Bakanlığa ışınladı.

Kolundaki ağrı anında kesildi.

"Sen iyi misin?" Harry sordu. Kız

başını salladı. "İyiim."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet . Tam da endişelendiğim şey buydu."

Snape yanlarında belirdi, kara gözlerini onlara dikmişti. "İkinizden biri sizi bu aptalca plana hangi çılgınlığın sürüklediğini açıklamak ister mi?"

"Benim yüzümden bir savaş daha çıkmasını istemiyorum," dedi Hermione. "Eğer onu daha önce öldürebilsek, yüzlerce hayatı kurtarabiliriz."

Alay etti. "Ne kadar da Gryffindorvari bir ." "Bu

süreçte yeni bir şey öğrendik."

"Yaptık mı?" Harry sordu.

Başını salladı. "Bellatrix yakınımdayken büyüğü kontrol edebiliyor. Büyünün yoğunluğunu artırabiliyordu."

Snape, planına duyduğu nefrete rağmen, bu bilgi ilgisini gibi görünüyordu.

"Bizi nerede bulacağınızı nasıl bildiniz?" Planlarının çok gizli olduğunu bildiği için sordu.

"Bay Malfoy sana göz kulak olmamı istedi. Büyük ihtimalle aptalca bir şey yapacağını söyledi. Görünen o ki, haklıymış."

Bununla birlikte, uzaklaştı.

Scrimgeour'la görüşmesi birkaç dakika sonraya planlanmıştı. Görevlerinin ayrıntılarını duymak istiyordu.

"Bayan Granger." Masasının önüne oturmasını işaret etti. "Bana öyle geliyor ki en iyi birimlerimden birini kaybettim ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok."

Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Biraz çay alabilir miyim? Ne de olsa az önce hayatımı riske attım."

İç çekti. "Elbette."

Çaydanlığa doğru yürüdü ve iki bardağa sıcak su doldurup birini ona uzattı.

"Süt mü şeker mi?"

Bardağı alıp bir yudum içerken başını salladı.

"Bu görevin neden başarısız olduğunu düşündüğünüzü anlıyorum, ancak son derece değerli bir şey öğrendik."

Çay fincanının kenarından kaşlarını ilgiyle kaldırdı. "Oh?"

"Bellatrix yakınımıdayken içimdeki büyüü kontrol edebiliyor. Bu bize gelecekte yardımcı olabilir."

Çay fincanını tekrar masanın üzerine koydu. "Başka bir soru sormama izin verin. Eğer ölürseniz büyüü bağlantıya ne olur?"

Onu doğru duyduğundan emin değildi. "Anladığımdan emin değilim."

Parmaklarını birbirine geçirdi. "Sanırım beni gayet iyi duydun. Eğer onun sözde güç kaynağı sensen, o zaman seni öldürmek onu kesmek anlamına gelmez mi?"

Fincanı sözsüz bir şekilde elinde tuttu.

"Gördüğüm kadarıyla Bayan Granger, bana bu soruna bir çözüm sunmuş olabilirsiniz. Eğer ölürseniz, yüzlerce hayat kurtulabilir. Doğru mu?"

Fincanı tabağa geri koyarken yutkundu. "Ben... benden intihar etmemi mi istiyorsun?"

Omuz silkti. "Benim açımdan işleri kolaylaştıracağı kesin. Ama değilse, sizi öldürmek için araçlarımız var."

"Yani Draco Malfoy sizde mi?"

Bir an hareketsiz kaldı ve sonra gülümsemeye başladı. "İkinizin arasında bir şeyler var mı? Sizi baloda birlikte gördüğümü hatırlıyorum."

Hiçbir şey söylemedi, keşke artık kendisininmiş gibi hissettirmeyen yeni bir asa değil de kendi asası olsaydı diye düşündü.

"Sana lanetten bahsetti mi?" O sordu. "Yani, beni

öldürmek için onu mu kullanmak istiyorsun?"

"oldukça şiirsel bir son. Eski Ölüm Yiyen eski sevgilisini soğukkanlılıkla öldürdü. Ömür boyu Azkaban'a gidecek ve senin fedakârlığın yüzlerce hayatı kurtarmış olacak."

Midesinin bulandığını hissetti. Her nedense, onun bunları söylemesini beklemiyordu. Yaptığı her şeyi öğrendikten sonra bile, bu derece saf kötülük onu şaşırtmıştı.

Scrimgeour, sanki sadece onun ölümünden bahsetmiyormuş gibi çayından bir yudum daha alarak, "Küçük erkek arkadaşını bu kaderden kurtarmak istiyorsan, kendi sonunu getirmen için önerebileceğim birkaç büyü var," diye devam etti. "İntihar notunuzu inandırıcı hale getireceğimden emin olabilirsiniz. Duyduğuma göre, savaştan beri TSSB'den muzdarip olduğun için bu çok zor olmamalı."

"Voldemort'un asasının beyninizi mahvetmiş olabileceğini hiç düşündünüz mü Sayın Bakan?"

Neredeyse çayında boğuluyordu. "çok iyi laf yapıyor, değil mi?"

"Küfür etmenin şu anda en büyük sorunum olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım değil." Saatini kontrol etti. "Ne tarafa gidiyor? Çabuk mu, çabuk mu? Bütün gün bekleyemem. İntihar mı yoksa erkek arkadaş tarafından öldürülme mi? Siz yarı muggle'lar Shakespeare hayranı değil misiniz? Bana sorarsanız çok Romeo ve Juliette-vari."

Scrimgeour'un Draco'yu imperius lanetiyle onu öldürmeye zorladığını ve sonra da Azkaban'a attığını düşünmek bile kalbini parçalıyordu.

Hızlı bir hamleyle asasını kaptı, ona doğrulttu ama Voldemort bunu bekliyordu ve asasını ona doğru çekti. Ölüm laneti o kadar hızlı geldi ki, geldiğini bile görmedi. Scrimgeour'un gözleri şok içinde açıldı. Büyü onun üzerinden sekti. Gülümsedi.

"Crucio," dedi.

Neyse ki yeni asası bile onun komutunu dinledi ve Scrimgeour çılgınlık içinde yere düştü.

"Expelliarmus," dedi ama tahmin edildiği gibi asa büyüye karşı bir tılsımla korunuyordu.

Adamın vücudu acı içinde kamburlaşırken, kadın onun yanına diz çöktü.

"Asayı huysuz yaşlı ellerinden nasıl kurtaracağımı söyle bana."

Dudaklarını birbirine ısırdı.

Daha yakına eğildi. "Çayına Veritaserum koydum. Söyle bana, asayı elinden nasıl kurtarabilirim?"

Latince büyü dudaklarından kontrolsüzce döküldü. Büyüyü tekrarladı ve Voldemort'un asası ile Scrimgeour'un eli arasında beyaz ışıkların dans ettiğini gördü. Sonra kilit çözüldü ve bir sonraki Experlliarmus büyüğü işe yaradı. Asa onun elinden düştü ve Scrimgeour artık resmen asanın efendisi oldu.

Onu aldı ve anında içinde bir güç dalgası hissetti. Bu ona Ölüm Yadigârı'nı hatırlattı. Yarası sessizdi. İçindeki kara büyü her yerdeydi.

"Lütfen," diye yalvardı Scrimgeour, Crucio büyüğü konuşmasını zorlaştırıyordu. "Asa... bana... bunu yaptırdı."

Elindeki beyaz asa bir tüy kadar hafifti. Kolunun bir uzantısı gibi. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi.

Yeterince acı çekmediği sonucuna vardı. Bundan çok daha fazla acı çektirmişti.

Kadın bilmediği bir büyü söyledi ve adamın derisi kaynar gibi kabarmaya başladı. Adam çığlık attı ve kadın onu başka bir büyüyle susturdu. Onun yerde soluşunu izledi.

"Arkanda bıraktığın mirası düşünmeni istiyorum," dedi zar zor kendi sesi olduğunu fark ettiği bir sesle. "Herkes ne yaptığını bilecek. Bir hain olarak damgalanacaksın. Bir utanç kaynağı."

Merhamet, diye mırıldandı, hâlâ konuşamıyordu.

Bir kemik kırma büyüğü yaptı ve adamın vücudundaki her bir kemiğin kırılma sesi garip bir şekilde tatmin ediciydi.

"Seni öldürürken gözlerinin içine bakmak istedim. Ona ne yaptığını duyduğumdan beri bunun hayalini kuruyorum."

Kendisine zahmetsizce gelen öldürme büyüünü yaparken asasını adamın boynuna bastırdı. Adamın gözleri bir an panikle parladıktan sonra boşluğa dönüştü.

Ayağa kalktı ve onu yerde değerlendirdi. Hiçbir asa ona bu kadar uygun olmamıştı. Bugün erken saatlerde asasından kopulması tesadüf değildi. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ne yapıyorsun? İçinden bir ses talep etti. Asayı yok etmelisin.

Tek yapmam gereken asayı ondan uzaklaştırmaktı. Bu noktada onu yok etmek gereksiz görünüyordu. Bir israf. Bu mükemmel bir asaydı.

Yok et onu. Yapman gerektiğini biliyorsun.

Zihnindeki iç savaş başını döndürüyordu.

Düşüncelerini sıralamak için nefes almaya çalıştı.

Asanın yok edilmesi gerekiyordu. Buraya kadar gelmişti. Ama elinde asaya bakarken, bunu yapmak giderek zorlaşıyordu. Asayı iki ucundan tutmak için tüm zihinsel enerjisini harcadı, kafasının içinde onu tutmasını söyleyen sesleri görmezden geldi ve bir sonraki nefes verişinde onu ikiye ayırdı.

Sanki bir şey gevşemiş gibiydi. Üzerindeki görünmez bir baskı aniden ortadan kalkmış gibiydi. Yara izindeki acı geri dönmüştü. Geriye doğru tökezledi ve Scrimgeour'un yerdeki cesedine baktı. Bunu o mu yapmıştı? Ama en azından asa yok edilmişti. Planı sonunda işe yaramıştı.

Tam o sırada odanın köşesinden tiz bir kahkaha duydu. Arkasını döndü ve Bellatrix asasını çekmiş, önünde duruyordu.

"Şey, şey, buna inanmadım," dedi.

Hermione yerdeki asasına atladı ama Bellatrix hızlı bir büyüyle asasını kırdı.

"Aptal kız. Seni geçen seferki gibi doğrayacağım."

Hermione duvara yaslanarak ondan olabildiğince uzaklaştı. Bundan kurtulmanın yolunu düşünmeye çalıştı ama Bellatrix kapıya giden yolu kapatıyordu. Hermione hâlâ büyülere karşı korunuyordu ama Bellatrix ona büyü istemiyordu, onu kaçırmak istiyordu ve bu hâlâ mümkündü.

Şimdi yarası tekrar yanıyordu. Kolundaki büyü efendisini tanımış, onu çağırıyordu.

"Neye inanmadın?" Hermione bir sonraki hamlesini düşünürken Bellatrix'i konuşturmaya çalışarak sordu. Tabii bir tane varsa. "Peşinde olduğun asayı yok edebileceğime mi?"

Bellatrix güldü. "Hayır, Draco sonunda asayı onun için yok edecek kadar saf birini bulduğunu söylediğinde ona inanmamıştım: Altın Kız'ın ta kendisi. Beni güldürmeye çalıştığını düşünmüştüm ama işte buradayız."

Hermione içindeki kanın donduğunu hissetti. Sanki oda dönmeye başlamıştı. Tüm dünyası alt üst olmuştu.

Bellatrix suratını astı. "Aww, sakın bana ona gerçekten aşık olduğunu söyleme." Başını sallayarak kıkırdadı; beyaz bukleleri zıplıyordu. "Kulağına fısıldadığı tüm o tatlı sözlere inandın mı? Bu şimdiye kadar duyduğum en acınası şey olabilir. Bir de sana neslimizin en parlak cadısı diyorlar."

Acıttı. Yandı. Kolundan bile daha fazla.

"Yalan söylüyorsun," sesi çaresizlikle ağırlaşmıştı.

Bu doğru olamazdı. Varlığının her buna sarıldı.

"Ne düşünmüştün? Hepsinin bir tesadüf olduğunu mu? Geri döndüğümü biliyordun. portrelerden biri aracılığıyla onunla konuştum. Bir anlaşma yaptık. Karanlık Lord'un asasını onun için yok edene kadar beklersem beni sana getirecekti. Seni gerçekten de küçük bir köpek yavrusu gibi eğitmiş, değil mi?"

Bir yanı şimdiye kadar yaşadıkları her etkileşimi tekrarladı. En başta Hogwarts'a geri dönmesinin nedeni bu muydu?

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Hermione. "O kadar insan arasından neden beni seçtin?"

"İnanın bana, o kısım beni de şaşırttı. Ama Sihir Bakanı'nı kandıracak kadar zeki birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Gryffindor'un cesaretine ve özverisine sahip ama kolayca çıkarabileceği biri. Seni zaten kıldığım için, seni manipüle etmesi kolay oldu."

Hermione sanki yavaş yavaş boğuluyormuş gibi bir batma hissine kapıldı.

"Yanılıyorsun," diye ısrar etti, kelimeleri kendi duymak, onlara inanmak istiyordu. "Bana özellikle Scrimgeour'dan ve asadan uzak durmamı söyledi."

Bellatrix'in başı gülererek geriye düştü. "Tabii ki yaptı. Siz muggle'ların 'ters psikoloji' dediği şey bu değil mi? Eğer sana onu yok etmeni söyleseydi, bu biraz fazla açık olurdu, değil mi?"

Bu yüzden mi onu soruşturmaya dahil etmişti? Güvenini kazanmak için mi? Kütüphanedeki buluşma, hepsi planlanmış mıydı? Sırf özgürlüğüne giden altın bileti olduğu için mi onu koruyordu? *Hayır. Asla.*

Gözyaşlarıyla savaşıyordu. Ciğerleri yanıyordu.

"O seninle asla anlaşma yapmaz," diye tükürdü Hermione, acı daha da yakıcı hale gelirken kolunu tutarak. "Eğer anlaşmanın ona düşen kısmı beni sana teslim etmekse, o zaman şimdi nerede?"

Köşenin karanlığından iki adım çıktı. Her biri adeta ruhunda .

Sonra Draco'nun solgun yüzünün, keskin yüz hatlarında hınzır bir sırıtışla gölgelerin arasından çıktığını gördü.

Gümüş gözleri ejderha gibiydi. Neredeyse insanlık dışıydı. Soğuk buz parçaları sanki onu kesip kalbini paramparça edecek gibiydi.

"Merhaba, Mudblood."

Bölüm C6

Onu buna hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu. Savaş sırasında olan her şeye rağmen, bu daha önce deneyimlemediği yeni bir acı biçimiydi. İnançsızlıkla ona baktı, buzgözlerine biraz sıcaklık gelmesini umuyordu. Tüm bunların bir kabus olduğuna dair bir işaret umuyordu. Ama sadece derinliksiz bir soğukluk buldu.

Bir eli yavaşça cebindeydi, diğer eli ise sanki ölümcül bir silah değilmiş gibi asayı zarifçe parmaklarının arasında gezdiriyordu. Saevus Mors-zalim ölüm. Daha önce hiç görmediği bir şekilde şimdi onda görüyordu. O kadar zahmetsizce takındığı bir zalimlik. Çok rahat. Sanki onun tüm dünyasını yok etmiyormuş gibi.

Harry ona güvenmemesi için onu uyarmıştı. Ron onun kalbini kıracağını söylemişti. Kıracağını biliyordu ama o zaman bile bu şekilde hissedeceğini hiç düşünmemişti. Bu kadar sarsıcı.

Siyah asasını kullanıyordu ve birdenbire iki ayrı asası olduğu o kadar belli oldu ki, tıpkı iki kişiliği olduğu gibi. Ona inanmak istemişti ama Slytherin'ler kurnazdı ve onu kandırmıştı; ona duymak istediklerini söylemişti; başka hiç kimse görmemiş gibi görünürken onun görüldüğünü ve anlaşıldığını hissetmesini sağlamıştı. Hepsi bir yalandı.

Gözünden kaçan yaşa engel olamadı ve Bellatrix kıkırdadı. "Bu sana bağlı,

Draco."

Sırıttı. "Öyle görünüyor."

"Çamurkanlar oldukça itaatkâr küçük yaratıklar gibi görünüyorlar, tabii doğru eğitimle."

Kendini o kadar boş hissediyordu ki, artık konuşabileceğinden bile emin değildi. Söyleyecek bir şey kalıp kalmadığından. Ya da yapacak. Kolu artan bir basınçla yanıyordu. Kalbi paramparça olmuştu.

Bir yanı hâlâ bunun ayrıntılı bir plan olduğuna, onun hakkında bu kadar yanılmış olamayacağına dair giderek azalan bir umuda tutunuyordu.

"Eninde sonunda asayı benim için yok edeceğini biliyordum," dedi insani duygulardan yoksun gibi görünen bir sesle.

O küçülürken, adam onun üzerinde gittikçe büyüyor gibiydi. Tırnakları koluna batıyordu ama bunu neredeyse hiç hissetmiyordu. Uyuşmuştu.

" etmeliyim ki," diye devam etti, "içimde hep bir merak vardı. Bazılarına sizin gibileri yatağa atmak oldukça itici gelebilir ama ben hep Çamurkanlar hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını merak etmişimdir."

Ron, Malfoy'un onu sadece yerine getirmesi gereken bir sapkınlık olarak gördüğünü söylemişti. Hasta olmak üzereydi.

Eğer ondan bunun bir oyun olduğuna dair bir işaret bekliyorsa, boşuna bekliyordu çünkü adamın yüz hatları daha da sertleşerek maske gibi bir şeye dönüşmüştü.

"Sadece asayı yok etmene ihtiyacım vardı ama..." alt dudağını imalı bir şekilde yakaladı, "gerisi itiraf etmeliyim ki oldukça hoş bir bonus oldu."

"Lütfen dur," demeyi başardı Hermione, hayatının yavaş yavaş tükenmekte olduğunu hissediyordu.

Tarihteki en güçlü iki Ölüm Yiyen onu yaralı bir hayvan gibi eli kolu bağlı bir şekilde köşeye sıkıştırmıştı. Bildiği tek bir şey vardı; Bellatrix'e gücünü geri veren kişi o olamazdı. Başka bir savaş başlatmalarının sebebi o olamazdı.

Kapı Bellatrix tarafından kapatılmıştı ama bir pencere vardı. Düşüşün ne kadar uzak olduğunu bilmiyordu. Belki de tırmanabileceği bir çatı vardı? Ama ikisi yaklaştıkça, mavi gökyüzü Bellatrix için güç kaynağı olarak yaşamaktan daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Savaşmadan teslim olmaksızın denerken ölmeyi tercih ederdi.

Draco'nun gümüş gözleri kısıldı. Onu çok iyi tanıyordu. Çabucak asasını çekti ve ona doğru bir kelepçe büyü gönderdi. Ama büyü ondan sekti.

Maske gibi yüzünde gerçek duygular görmek nadirdi ama şimdi bir şaşkınlık titreşimi gördü. Sadece kısa bir an için gözleri büyüdü.

Sonra Hermione pencereye doğru kaçmaya başladı. Adamın koştuğunu duydu. Pencereyi yakaladığında, adamın kolları Hermione'nin etrafındaydı ve onu zorla çekiyordu. Hermione tekmeleyerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam bırakmadı. Birinin, herhangi birinin onu duymasını umarak yardım için çığlık attı.

"İstediğin kadar çığlık at," dedi Draco'nun soğuk sesi kulağına. "Bu odayı susturdum."

Adamın tutuşuna karşı mücadele etti ama hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Aksine, kaslarının onun etrafındaki kilidi daha da sıkılaşmış görünüyordu. Adamın kendisinden daha güçlü olduğunu biliyordu ama kollarını sertçe ve etkili bir şekilde arkasından çekmesi ve bir eliyle bileklerini sabitlemesi, daha önceki etkileşimlerinin oyun kavgası olduğunu gösteriyordu. Bu sefer ciddiye.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı Bellatrix. "Vahşi biri, vermeliyim."

Hermione kendisini kavramasına karşı koymaya devam edince, Hermione'nin saçlarını şiddetle çekerek başını geriye eğdi ve onu daha da hareketsiz hale getirdi.

"Tükettiğin o küçük kalkan iksirini kullanmamış olsaydın bu kesinlikle daha kolay olurdu," diye tısladı keskin dişlerinin arasından.

"Bırak beni," diye çaresizce yalvardı, adamın içinde bir parça insanlık kalmış olma ihtimaline karşı. "Lütfen, bırak gideyim."

Sırıttı. "Bu kadar güzel yalvarmana bayılıyorum," dedi memnuniyetle.

Onun sesi olmasından nefret ediyordu. Onun sesini. Kollarındaki tutuşu ve kafa derisindeki acıyı görmezden gelebilirdi; başka biriymiş gibi davranabilirdi

tüm bunları ona başka biri yapıyordu. Ama onun sesini gelemiyordu ve söylediği her kelime onu daha da yaralıyor gibiydi.

Ona o kadar yakındı ki nane ve buz kokusunu alabiliyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. Tüm vücudu korkudan titriyordu.

"Seni yozlaştırmak istediğimi söylemiştim," diye devam etti. "Sadece bu kadar kolay olacağını hiç beklemiyordum."

Gözlerini kapattı, olmak üzere olanlardan başka bir şey düşünmeye çalıştı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı. Harry ve Ginny'yi düşündü. Ailesini. *Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.*

Belki de bu her zaman kaçınılmaz bir sonuç olmuştu. Bellatrix'ten asla kaçamayacaktı. Bu dünyadaki son görüntüsünün Bellatrix'in karanlık gözlerinden başka bir şey olmasını istiyordu. Bu gözler onu çok uzun zamandır rahatsız ediyordu.

"Sadece çabuk ol," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldi ve onun yerine Bellatrix'le konuştu. "Bu nasıl çalışıyor?" "Biraz zaman alıyor."

"Ne kadar ?"

"Neden?"

Adam yanıt vermedi ve Hermione gözlerini tekrar açtığında onun Bellatrix'e müstehzi bir şekilde gülümsediğini gördü.

"Ah, anlıyorum. Birkaç gün. Belki üç. O zamana kadar onunla eğlenmeye devam edebilirsin."

İçindeki boşluk ve panik duygusu olmasaydı kusmak üzere olduğundan emindi.

"Onu Bellingham'a götüreceğiz," diye devam etti Bellatrix. "Artık küçük cadının etrafında bir kalkan olduğuna ve büyülü prangalara vurulamayacağına göre, sanırım onu oraya götürmek zorundasınız."

Nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Bellatrix, "Ama şimdilik biraz tadına bakmama izin verin," dedi.

"Hayır, lütfen," diye bağırdı Hermione, Draco'nun imkânsız tutuşuna karşı koyarak.

Hermione'nin bilincine kazınmış o sırtıyla ona doğru yürürken Bellatrix'in gözleri ona odaklanmıştı.

Kelime acı veriyordu. Bellatrix yaklaşırken kendi çığlıkları yüzünden ciğerleri yandı. Draco'nun onu neredeyse kafa derisinden tutan sıkı hâlâ devam ediyordu.

Tüm vücut ağırlığını bıraktı, böylece onu dik tutamazdı. Herhangi bir şey. Bu kabustan kaçmak için her şeyi yapardı.

Taktik değiştirdi ve onu masanın üzerine eğerek başını sert ahşap yüzeye çarptı. Bir eli onu ensesinden sıkıca kavrarken, diğer eli hâlâ bileklerini tutuyordu. Adamın vücut ağırlığı onu daha da hareketsizleştirdi. Kendini o kadar aşağılayıcı, o kadar umutsuz hissediyordu ki, keşke Scrimgeour'un daha önceki teklifine uyup bu işi kendi başına bitirseydi diye düşündü.

"Eskisinden daha zor biri," dedi Bellatrix, sanki marketteki etleri değerlendirmiş gibi başını yana eğerek.

Hermione masanın çekmecesinde yedek bir asa olduğunu hatırladı ama şimdi bunun ona ne faydası vardı?

Bellatrix yaklaştı, kötücül gözleri ona sabitlenmişti. En ufak bir kayma oldu. Bir serbest bırakma. Hermione ne olduğunu anlamadı bile, ta ki adam asasını alırken bileklerinin artık onun elinde olmadığını fark edene kadar.

Her şey gözlerinin önünde ağır çekimde gerçekleşmişti. Bellatrix'in gözleri Hermione'ye dönmeden önce farkına vararak genişledi.

Her zamanki gibi, öldürme büyüğü dudaklarından ölümcül bir şiir gibi çıktı ve Hermione'nin göğsüne tam isabet etti. Hermione'nin boynundaki eli gevşedi. Her şey sessizleşmiş gibiydi. Kolundaki kelime yanmayı bıraktı.

Bellatrix'in gözleri sanki kaçan bir ödölmüş gibi ona odaklanmıştı.

Birinin gözlerindeki hayatın söndüğü bir an her zaman olurdu. Bellatrix'in gözleri şimdiye kadar gördüğü en siyah gözlerdi ama şimdi cansızlaşana kadar yavaş yavaş donuklaşıyorlardı.

Tam o anda kolu acıdan yırtıldı. O ölü gözler hâlâ onun üzerindeydi. Büyü yeni bir yapışkanlıkla onu kesip geçti. Tek bildiğı acıydı. Ondan önce Bellatrix'in gözleri siyaha dönmüşü ve sııttı.

"Buna pişman olacaksın," dedi geriye doğru tökezleyip titreyerek gözden kaybolurken.

Kolundaki acı anında kesildi. Başını kaldırdığında, Draco'nun kendisinden birkaç metre ötede, asasını hâlâ Bellatrix'in az önce durduğı yere doğru çekmiş olduğunu gördü. Burun delikleri öfkeli nefeslerle alevleniyordu.

Adam ona döndüğünde, artık onun kim olduğundan emin değildi. Hangi yalandı? Hangisi gerçektı? Ne kadar örtüşüyorlardı? Çizgiler onun anlayamayacağı kadar bulanıklaşmıştı.

Asasını indirdi ve sözsüzce ona baktı.

Aptal bir asa olmadan görünmez bile olamıyordu. Ama oradan çıkması gerekiyordu. Hâlâ hareket etmiyordu. Sıkı tutuşu yüzünden kafa derisi yanıyordu. Parmaklarını hâlâ boynunda ve bileklerinde hissedebiliyordu.

Bir sonraki nefes verişinde çekmeceyi açtı ve asayı çıkardı.

"Expelliarmus," büyü ona doğru uçarken siyah asa yere saçıldı.

Bir adım öne çıktı. "Yapabilirim-"

"Kımıldama," diye bağırdı ve adam . Sertçe

yutkundu. "Açıklamama izin ver."

"Hayır," dedi asasını hâlâ ona doğru tutarak ama kolu şiddetle titriyordu.

Onun sesini duymak istemiyordu. Ona yakın olmak istemiyordu. Ama ona zarar vermeyi de kendine yediremiyordu.

Bir sonraki asa hareketiyle birlikte ortadan kayboldu. Adam kızın adını haykırıp ona doğru atlarken gözleri büyüdü ve belki kız kendini çok zayıf hissettiği için belki de adam çok hızlı olduğu için, tam kız gözden kaybolurken onu bileğinden yakaladı.

Bakanlıktan kayboldular ve muggle Londra'sında bir ara sokağın duvarına çarptılar.

Bölüm C7

Büyücülük dünyasından olabildiğince uzaklaşmak istiyordu. Muggle dünyasının onun güvenli alanı olması gerekiyordu ama şimdi Draco da onunla birlikteydi.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bile

adamın elleri kızın canını yakıyordu. "Bırak beni,"

diye bağırdı.

"Lütfen, sadece beni dinle," dedi çaresizlikle, kolları onu kendine doğru çekerken.

Onu itmeye çalıştı ama adam çok güçlüydü. "Bana bir daha asla dokunma."

"Çok özür dilerim." Onu göğsüne doğru çekerken sesi zayıftı. "Affet beni. Lütfen beni affet."

Bir an için kendini onun kollarına bıraktı. Keşke onların içinde daha önce olduğu kadar güvende hissedebilseydi.

"Hayır," diye onu itti ve bu kez o da buna izin verdi. "Artık neye güveneceğimi bilmiyorum."

İlk kez ona gerçekten baktı. Yağmurda sıırıslıklam olmuştu. Yüzünde çaresizlik okunuyordu. Sonsuz bir hüznle çınlayan gözler. Sanki içinde bir şeyler kırılmış gibiydi.

"Hepsi yalandı. Yemin ederim," dedi. "Daha iyi bir plan yapardım ama bugün kendini yem olarak sunmaya karar verdiğin için zamanım kalmadı."

"Scrimgeour'a yaklaşmam gerekiyordu, bunu yapmanın yolu buydu."

"Hayatını riske attın. Benden ne yapmamı bekliyorsun? Arkama yaslanıp olanları izlememi mi? Hızlı hareket etmem gerektiğini fark ettim. Bir an önce Bellatrix'e ulaşmalıydım.

Kendini. Onu dışarı çek."

"O kadar zahmetsizce yalan söylüyorsun ki artık neye güveneceğimi

bile bilmiyorum." Ona hâlâ güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Başı dönüyordu.

Bir elini ıslak saçlarında öfkeyle gezdirdi. Yalvaran gözleri onunkileri buldu.

"Bunu inandırıcı kılmam gerekiyordu. Tüm o kan saflığı saçmalıklarına inanacağını biliyordum. Bunların hepsi partide seni neden koruduğumu açıklıyordu. Eğer bana yeterince güvenirse, ona ulaşabileceğimi biliyordum. Sadece öldürülemez gibi görüldüğü gerçeğini hesaba katmamıştım."

"Neden bu kadar ? Onu aynı odada tutuyordun."

"Düelloda inanılmaz hızlıdır. Tanıdığım en iyilerden biri. Bana o öğretti.

Onun yakınına ve dikkatinin dağılmasına ihtiyacım vardı. I..." Sertçe yutkundu, gözlerini kapattı ve hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Seni... fiziksel olarak zapt etmek zorunda kalacağımı düşünmemiştim."

Yüzündeki kan tamamen çekilmişti. Yere baktı. Planı onu basitçe büyümlü prangalara vurmaktı ama kalkan iksirini bilmediği için bu işe yaramadı.

Daha önce yüzü acımasız bir maskeydi, şimdi ise kırık görünüyordu. Gerçek o hangisiydi?

"Bellatrix'e ulaşmak için bunca zamandır bir araç olmadığımı kim söyleyebilir? Perde arkasında her zaman daha büyük bir planın vardır."

"Yemin ederim sana doğruyu söylüyorum."

"Tamam, gerçeği söyle o zaman. Portre aracılığıyla onunla ilk ne zaman

konuştunuz?" Ağzını açtı ve tekrar kapattı. "I..." Yutkundu.

"Onun hayatta olduğunu , değil mi? Kabuslar yüzünden delirdiğimi düşündüğüm bunca zaman boyunca, bu konuda konuşmama izin verdin ama onun geri döndüğünden hiç bahsetmedin mi?"

Kadın uzaklaşmaya başladı ve adam da peşinden koştu.

"Sakin şu anda bana dokunayım deme," diye tısladı ve adamın ona uzanan eli geri çekildi.

"Malikanede onun bir portresinin olduğunu bile tamamen unutmuştum, yoksa savaştan sonra onu yakardım. Birkaç hafta önce mırıltılar duydum ve odaya girdim, konuşuyordu. Hiçbir şey düşünmedim. Ölmüş akrabaların portreleri çok konuşur. Nişan partisinde ortaya çıkana kadar hayatta olduğunu bilmiyordum."

"Eminim aniden seninle konuşmaya başlamasını Snape'e söyleyecek kadar tuhaf , değil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Siz ikiniz bir kez daha arkamdan iş çeviriyorsunuz."

Bir köşeyi döndüler ve görünüşe göre onları Piccadilly Circus'un hemen yanına .

"Onunla sadece birkaç gün önce konuşmaya başladım, çünkü seni öldürtebilecek bir göreve kararlı olduğunu söyleyebilirdim ve buna izin veremezdim.

olur. Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Onunla bire bir görüşebileceğimi düşündüm. Sonra, sen kendini yem olarak sunduktan sonra, onunla tekrar iletişime geçtim. Ona bir anlaşma teklif edersem, ben onu öldürene kadar senin için gelmeyeceğinden emin olabileceğimi düşündüm. Senin çoktan gidip asayı yok ettiğini tahmin edemezdim."

Nereye gittiğinden bile emin olmadan yürümeye devam etti. Paltolu ve şemsiyeli insanlar yanından geçip gidiyordu.

"yok ettiğimi nereden bildin?" "Hissettim.

Bellatrix de öyle."

Bu bilgiyi işlerken yavaşladı. "Bütün Ölüm Yiyenler mi?" "Emin

değilim. Henüz Snape'le konuşmadım."

Öyle olsaydı, Bellatrix'in kolundaki büyüyü kontrol edebildiğini bilirdi. Muhtemelen bu yüzden ölmemişti çünkü Hermione çok yakındaydı.

Arabalar geçip giderken ve karşılarındaki büyük ekrandaki reklamların ışıkları yanıp Draco sessizce ona baktı.

"Bana inanmalısınız," dedi.

Tekrar adamın artık koyu cıva rengi değil, açık maviyle gümüş rengi olan gözlerine odaklandı. Nasıl bu kadar kusursuz bir şekilde başka birine dönüşebiliyordu?

"Artık kim olduğunu bile bilmiyorum," diye cevap verdi ve sanki içinde bir şeyler paramparça olmuş gibiydi. "O kadar çok versiyonunu yarattın ki - arkadaşlarının görebildiği tarafın, Snape'in bildiği tarafın... milyonlarca yapboz parçası gibi, asla çok fazla şey açığa vurmuyorsun, insanları hep karanlıkta tutuyorsun."

Su, keskin yüz hatlarından aşağı akıyordu ve hiç bu kadar kırılmış görünmemişti. Draco Malfoy ilk kez tamamen çaresiz görünüyordu.

"Belki sırlarımı çok ateşli bir şekilde koruyorum ama kendimle ilgili herkesten daha fazla şeyi seninle paylaştım," dedi.

Eğer ona söylediklerinden herhangi biri gerçekse bile. Artık kim bilebilirdi ki? Bellatrix'in portresiyle konuşmuştu ama bundan ona daha önce hiç bahsetmemişti.

"Peki neden? Çünkü bu senin başka bir planına mı uyuyor?"

Keskin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi. Ellerini sıkı yumruklar haline getirmeden önce . Cevap vermeyeceği belli olunca, kadın uzaklaşmaya başladı.

Ama sonra bir kez daha konuştu.

"Çünkü seni seviyorum," diye neredeyse hayal kırıklığıyla bağıracaktı.

Her şey durdu. Düşünceleri. Görünüşe göre etrafındaki dünya. Kadın döndüğünde, adam bıkkın görünüyordu. Ne zaman bir şey açıklasa

Sanki ruhundan bir şeyler koparılmış gibiydi. Bir daha asla geri kazanamayacağı bir kontrol.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında sözsüz bir şekilde ona baktı.

Ellerini sıırılsıklam giysilerinin kalçalarına koyarak içini çekti. Bir an uzaklara baktı, içten içe devam edip etmemesi gerektiğini tartıştı.

"Bir keresinde bana kimsenin hakkımda ne düşündüğünü umursamama yeteneğime hayran olduğunu söylemiştin," dedi, hâlâ onun bakışlarına karşılık vermeyerek. "Ve bir kişi dışında umurumda değil: Hogwarts'taki ilk günümde tanıştığım kıvrıcık saçlı kız."

O gün ikinci kez, tüm dünyasının olduğunu hissetti. Hâlâ nefes alıp almadığından emin değildi.

"O yaşıta beni reddettiğinde içimin neden bu kadar yandığını anlayamamıştım," diye devam etti. "Özellikle de hor görmem gereken her şey sen olduğun için. Ama yapmadım. Yapamadım. Senin onayını alamayacağımı anladığımda farklı bir yol izledim. Çünkü bana küfrettiğinde ya da yüzüme yumruk attığında bile, ki bunu hak etmiştim, bu senin ilgisizliğinden daha iyiydi. Senden alabileceğim her türlü ilgiyi istedim. Elde ettiğim senin nefretinse, bunu kabul ederdim."

Sessizdi, onu küçümsüyor gibi görünen neredeyse beyaz saçlı genç çocuğu düşünüyordu.

"Savaş sırasında, öldürülenlerin listesini her okuduğumda korkuya kapıldım ve senin adını okumamak için dua ettim."

İronik bir şekilde, o da aynısını yapmıştı. Bunu Ron'a ya da Harry'ye asla itiraf etmedi. Onun düşman olduğunu biliyordu ama başka seçeneği olmayan 16 yaşındaki çocuğu görmekten de kendini alamıyordu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Tuhaf, savaş sırasında yaşadığım her dehşete rağmen, senin hayatından endişe edene kadar gerçekten korkmamıştım."

Etraflarındaki her şey çoktan arka planda kalmıştı.

İki eliyle saçlarını geriye doğru itti, parmaklarından aşağı su akıyordu.
"Yaptığım şeyi yaparken kendimi hep yalnız hissettim ama bir şekilde sadece senin yokluğun bana yalnızlığın gerçek anlamını öğretti."

Eve ışınlanmaya çalıştığında, onun yanına gitmişti.

"Sanırım seni bilmeden çok önce, kendime itiraf etmek istemedem çok önce sevdim."

Sanki Londra'nın en işlek yerlerinden birinde sadece o ve kendisi varmış gibiydi çünkü ondan başka kimseyi göremiyordu.

Sertçe yutkundu, sanki her kelime ona enerji kaybettiriyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı.

"Açıklayamayacağım bir şekilde sana aidim," dedi ve gümüş gözleri tekrar onunkileri buldu. Bakışlarını kararlılıkla tutuyordu. "Varlığımın her zerresiyle seninim Hermione."

Ciğerleri yanıyor, gözyaşları gözlerini yakıyor ama kelimeleri oluşturamıyordu. Zihnindeki düşünceler oluşuyor ve o daha yüksek sesle söyleyemeden dağılıyordu.

"Sana söyledim; sen daha iyisini hak ediyorsun ve bunda ciddiydim. Beni affetmeni beklemiyorum. Aslında, bugünden sonra beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksın, ama sana yalvarıyorum, çünkü ben bencillikten başka bir şey değilim, bana beni tanıımıyormuşsun gibi bakma. Bana nefretle bakma. Buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Her şeyden sonra olmaz."

İçindeki duygular onu bir tsunami gibi sarmış, hareket edemez ve konuşamaz hale getirmişti. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı çünkü adam ona beklenti dolu gözlerle bakıyor, bir şeyler söylemesi için yalvarıyordu.

Orada, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, muggle Londra'sında duruyorlardı ve adam onun için her şeyi ortaya dökmüştü. Milyonlarca katmanın ardına sakladığı her duyguyu açığa çıkarmıştı.

Sözünü sakınmadan ona doğru yürüdü ve adam onu dikkatle izledi. Bir saat önce onun en soğuk yanını görmüştü. Şimdi ise onu gördüğü en savunmasız halini görüyordu. Kolları yenilgi içinde vücudunun yanında gevşek duruyordu. Onun bir sonraki adımında ne yapacağını düşündüğünden emin değildi ama alnındaki endişe çizgilerine bakılırsa kendini bir vedaya hazırlıyordu.

Şu anda hissettiklerini özetlemek için söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu. Adamın tam önündeydi, sadece birkaç santim uzağında, yağmurun saçlarından aşağı süzülüşünü izliyordu. Adam tamamen hareketsizdi. Sonra ceketinin yakalarından tuttu ve onu kendine doğru çekti. Dudakları buluştuğunda neredeyse isteksiz görünüyordu, sanki bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildi.

"Bu gece için muggle Londra'sında kalmak istiyorum," dedi. "Henüz geri dönemem."

Başını salladı. "Anlıyorum. Potter'a haber veririm. Belki Ginny seninle kalabilir. Bellatrix hâlâ dışarıdayken yalnız kalmamalısın. Muggle Londra'sında bile."

Başını iki yana salladı. "Ginny'yle kalmak istemiyorum. Seninle kalmak istiyorum."

Gözleri bir şeyle parladı ve tam bir inançsızlıkla ona baktı. Gerçekten de onu bir daha görmek istemediğini mi düşünmüştü? Hâlâ hareket etmiyordu.

Belki de henüz kendine itiraf edemediği şeyi şimdi ona itiraf etmeliydi. Bunca zamandır savaştığı ama kalbinin derinliklerinde bildiği şeyi. Sanki cesaretini toplaması gerekiyormuş gibi bir nefes aldı.

"Seni seviyorum."

Bakışlarında özgür bırakan bir şey vardı. Aralarındaki son engel de yıkılmıştı. Ve sonra artık tereddüt etmedi.

Onu kendine doğru çekti, nabız noktasında dengede dururken onu öptü ve etraflarındaki her şey yok oldu.

Öpücükleri ruhunu yakıyordu. Sanki artık başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Sırtındaki elleri onu yeterince yaklaştıramazken, aralarındaki boşluk özlemle patlıyor gibiydi. Uzun zamandır arzulanan. Sonunda gerçekleşmişti.

Öpüşmenin dakikalar mı yoksa saatler mi sürdüğünü ya da bir ömür mü geçtiğini bilemiyordu; tek bildiği bunun hiç bitmesini istemediğiydi.

İşte o anda onun gerçekten evi olduğunu fark etti. Onunla birlikte olduğu sürece dünyanın neresinde olduğunun bir önemi yoktu.

Öpüşmeyi kestiklerinde, alnını onunkine yasladı ve başını nazikçe ellerinin arasına aldı.

"Onu öldüreceğim, yemin ederim," dedi, sesi duygusallıktan arınmıştı. "Yapacağım son şey bu olsa bile. Söz veriyorum."

Başını salladı. "Biliyorum."

Az önce olanlardan sonra Sihir Bakanı'na suikast düzenlediğini neredeyse unutmuştu.

"Harry'yle konuşmam gerek," dedi. "Ona neler açıkla."

Ayrıca Seherbazlar Draco'nun siyah yaptığı tüm karanlık büyüleri araştırmadan önce ondan kurtulması gerekiyordu.

"Snape'le konuşmalıyım. Bellatrix hakkında birkaç şey öğrendik. Yeri de dahil. Şimdi çoktan gitmiş olacak ama umarım onunla birlikte çalışan Ölüm Yiyenleri şaşırtabiliriz."

"Bir saat içinde Londra'da buluşalım ama... Aslında nerede kalacağımı bilmiyorum," dedi. "Sanırım bir otele gidebiliriz."

Sanki bu fikir ona saçma geliyormuş gibi kıkırdadı. "Ya da benim dairemde kalabiliriz."

"Muggle Londra'sında bir dairen mi var?" Adam cevap vermek için ağzını açtığında, kadın başını salladı. "Boş ver onu. Tabii ki var."

Sırıttı.

Muggle'lar tarafından fark edilmeden görünebilmek için ara sokağa doğru yürüdüler.

"Tamam, bir saat içinde," dedi.

Başını salladı. "Sana adresi göndereceğim. Dikkatli ol."

"Olacağım. Bana geri döneceğine söz ver."

Ona usulca gülümsedi ve buklelerinden ıslak bir tutamı kulağının arkasına yerleştirdi. "Her zaman."

Sonra göründü ve Scrimgeour'un ofisine geri döndü.

Harry'ye bir acil durum parşömeni gönderdi. Saniyeler sonra, Harry kapıyı çaldı ve Harry asasıyla kilidi açtı.

İçeri girdiğinde, Scrimgeour'un masasında iliklerine kadar ıslak bir şekilde oturan Hermione'ye ve ayaklarının dibinde Bakan'ın parçalanmış bedenine bakarken yüzü dehşetten soldu.

Bölüm C8

Harry gözlerini Scrimgeour'un cesedinin ve Voldemort'un kırık asasının yere dikti. Hermione az önce ona her şeyi anlatmıştı. Malfoy'un kalıcı imperius laneti hakkında. Scrimgeour'un laneti diğer eski Ölüm Yiyenler'in üzerine yerleştirme ve kendi ordusunu yaratma planını. Hermione'nin hayatını nasıl tehdit ettiğini, Draco'ya onu öldürmeye zorlayacağını nasıl söylediğini. Bunu Draco'ya bile söylememişti ve söyleyeceğinden de emin değildi. Bu düşünce hâlâ midesini bulandırıyordu.

Harry sessizdi ve onu suçlamadı.

"Biliyorum, hazmetmesi çok zor," dedi.

"Pardon, bir kez daha soruyorum, Scrimgeour'un asaya sahip olduğunu ne zaman öğrendiniz?"

kötü hissettiği kısım da buydu. Harry'nin asanın hâlâ dışarıda bir yerde olmasından korktuğunu biliyordu ve bunu ona söylememişti.

"Biliyorum, sana daha önce gelmeliydim. Sadece ona çok yakındın."

Harry incinmiş görünüyordu, çünkü bunun ona tam olarak güvenmediği anlamına geldiğini biliyordu. "Bütün yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." cesede daha yakından . "Ona tam olarak ne oldu?"

"Voldemort'un asasını kullandım ve... işler kaçtı."

O buna bir şey söylemedi ama Hermione onun gözlerindeki onaylamama görebildiğinden emindi.

"Pekala, asıl soru tüm nasıl açıklayacağımız?" Diye sordu.

O anda Snape odaya girdi. Bir kırık asaya, bir de Hermione'ye baktı. Hermione onun bu şekilde "aferin" mi yoksa "seni aptal" mı dediğinden emin değildi, çünkü yüzü soğukkanlıydı.

"Onlara tam olarak ne olduğunu anlatacağız, Bay Potter. Karanlık Lord'un esasını saklamak büyük bir suçtur. Kendi iradeleri dışında eski Ölüm Yiyenlerden oluşan bir ordu yaratmaya çalışmak da kesinlikle başka bir suçtur. Sorguya çekileceksiniz Bayan Granger. İfadenizin yeterli olacağından eminim."

"Benim sözüme mı sanıyorsun?" Harry boğazını

temizlerken Snape ona baktı.

"Mione, bu bir muggle polis soruşturması gibi değil. Konuşarak yapılmıyor. Anılarını araştırmak için legilimency kullanıyorlar."

"Oh."

"Oklüzyon konusunda son derece kötü olduğunuz için, diğer Seherbazların aramadıkları anıları görmemeleri için anılarınızı araştıracam."

Snape'in anılarına son kez baktığı zamanı hatırlayarak kızardı. Aklına gelen ilk görüntü Draco'nun onu kütüphanedeki kitaplığa doğru ittiği olmuştı.

Snape, "Bay Scrimgeour'un yerine birini bulmamız gerektiği için acil bir toplantı talep ettim bile," dedi. "Bellatrix ile bir savağa hazırlanmak zorundayız ve herhangi bir zayıflık gösteremeyiz."

Harry başıyla onayladı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Seçilmiş kişi olarak," bu terimi her zaman alaycı bir tavırla söylerdi, "kamuoyunun karşısına sen . Daily Prophet'a bir röportaj ver ve neler olduğunu anlat."

"Malfoy hakkında konuşayım mı?" diye

sordu. Hermione, "Evet," diye yanıtladı.

Snape neredeyse aynı anda, "Hayır," dedi.

Hermione, "O olmasaydı ölmüş ," diye itiraz etti.

Snape neredeyse gözlerini devirecekti ona. "Evet Bayan Granger, ne kadar sık kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunuzun fazlasıyla farkındayım. Bu halka verilecek mesajla ilgili. Malfoy ismi, sizin de kesinlikle farkında olduğunuz gibi, pek itibarlı bir isim değil. Sihir Bakanı'na düzenlenen suikastla ilgili olarak adının geçmesi korkarım ki işleri daha da karmaşık hale getirecektir. Bunun yerine, hikayemiz onun asanın ortaya çıkarılması ve yok edilmesiyle hiçbir ilgisi olmadığı yönünde. Ne de Scrimgeour'un öldürülmesiyle."

"Ondan bahsetmemek haksızlık gibi görünüyor," diye karşı çıktı.

"Casusların işi tamamen övgüsüzdür, Bayan Granger. Onu lanetten kurtardınız. Bu onun için yeterli bir ödül olmalı."

Snape'le tartışamayacağını bildiği için dudağının içini ısırdı. "Draco nerede?"

"Bellingham'da." "Tek

başına mı?"

Snape'in ağzı seğirdi. "Onunla bu kadar zaman sonra, onu hafife almamayı öğrenmiş olman gerekirdi."

Sonra yürümeye başladı, Harry ve Hermione de onu izledi.

Snape, Harry'ye odayı belgelemek ve temizlemek için bir seherbaz ekibi toplamasını emretti. Hermione'nin cebinde Draco'nun siyah asası vardı. Sık sık imperius laneti altında olmasına rağmen, Draco'nun pek çok Affedilemez'i isteyerek kullandığını biliyordu.

Bakanlık kaos içindeydi ve Snape'le birlikte sorgu odasına doğru yürürken uzun bakışlarla karşılaştı. Snape seansa başlamadan önce ona resmi bir yasallık belgesi imzalattı. Bu kez ondan bir şey saklamaya çalışmıyordu. Geçen sefer Hogwarts'tan atılmaktan endişe etmişti. Şimdi ise Sihir Bakanı'na suikast düzenlemişti. Zaman ne kadar da değişmişti.

Hiçbir şey saklamaya ihtiyacı olmasa da, karşılaştığı ilk görüntü Draco'nun onu yağmurda öptüğü olduğunda hâlâ irkiliyordu. Bu görüntüyü hemen bıraktı ve bir sonrakine geçti; Bellatrix yaklaşırken Draco onu şiddetle masaya çarpıyordu. Öylece kaldı ve Draco'nun onu nasıl öldürdüğünü ama Bellatrix'in anında nasıl hayata döndüğünü izledi. Hermione raporda bu kısımdan bahsedilmeyeceğinden emindi.

Sonra, Scrimgeour'un ofisine ilk girdiği ana geldi. Şimdi geriye dönüp izlediğinde, yüzünde neredeyse şeytani bir gülümsemeyle Bakan'a işkence ederken kendini tanıyamadı.

Bitirdiğinde nefesi kesildi. Sözsüzce her şeyi yazmaya başladı.

"Sen.... her şeyden bahsediyor musun?" Scrimgeour üzerinde giderek daha fazla acı veren büyüler kullanması hakkında konuşup konuşmayacağını merak ederek sordu.

Durdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, Bayan Granger, . kadarıyla Bakan art arda gelen büyüler yüzünden çabucak öldü."

"Teşekkür ederim."

"Karanlık Lord'un asasını yok etme başarınız ne kadar takdire şayan olsa da, Bay Malfoy için hayatınızı riske atmaya devam etmemeniz gerektiğini hatırlatmak isterim."

"Neden?"

Durakladı. "Herkes kurtarılamaz Bayan Granger."

Snape onun hakkında gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyordu? Draco'nun karanlık bir yanı olduğunu ve acımasız olabileceğini biliyordu ama savaştan bu yana çok değişmişti.

Elbette Snape bunu görmeliydi. Draco için bir baba figürü olan birinin onu bu kadar az düşündüğünü bilmek acı veriyordu.

"Bence yanılıyorsun," diye karşılık verdi ve gitti.

Draco'nun Londra'daki dairesinde dururken garip bir şekilde gergindi. Görünüşe göre o da öyleydi. Görüldüğü anda ayağa kalktı ama ona doğru yürümedi. Bu için de yeni bir durumdu. Oynadıkları sonsuz oyun ermişti. İtiraf etmişlerdi. Gerçekleri konuşmuşlardı. Ve de bu konuda pek iyi değildi.

İkisi de giysilerini değiştirmemişti, giysileri hâlâ sanki bunu yapmak kutsal şeylere saygısızlıkmiş gibi. Yağmurda o andan dışarı adım atmak.

Saçları kuruydu ama o güne kadar gördüğü en dağınık saçlara benziyordu. Bunun ona yakıştığı sonucuna vardı. Kıvrıkcık buklelerini topuz yapmıştı.

Yaklaştı ve onu öptü, dudakları birbirine çok uzun zaman olmuş gibi hissediyordu. Onun vücudunun sıcaklığını kendi vücudunun yanında hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Adam onu kendine doğru çekti ama o kadar nazikti ki sanki camdan yapılmış gibiydi.

"Bellingham'a gittiğini duydum?" O sordu.

Başını salladı. "Onunla birlikte çalışan bir hücre Ölüm Yiyen varmış. Ama tahmin edildiği gibi, çoktan gitmiş. Orayı taramak ve herhangi bir büyü izi bırakıp bırakmadığına bakmak için oraya bir seherbaz ekibi gönderiyorlar."

Bir geceliğine tüm dehşeti unutmak istedi. Bir geceliğine Bellatrix'ten ve kara büyüden duygusal olarak uzaklaşmak istedi.

"Daha önce Londra'da bulundunuz mu?" diye sordu.

Bu soru onu gözle görülür bir şekilde şaşırttı. ". Bir keresinde babam beni götürmüştü."

"Aslında eğlenceli bir şey yapmadığını tahmin ediyorum." "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hadi yemeğe çıkalım. Bir duş alıp kuru kıyafetler giyeceğim ve sonra sana biraz muggle hayatını göstereceğim."

Bunun üzerine neredeyse irkildi.

"Yemek yemelisin," diye ısrar etti. "Ve hatırlayacağın gibi, burada ev cinleri yok."

"Evet, ama teslimat , değil mi?"

Şimdi şaşırma sırası ondaydı. "Yemek dağıtım hizmetlerini biliyor musun?"

"Muggle çalışmaları konusunda tamamen cahil değilim. Ama hanımefendi yemeğe çıkmak isterse elbette çıkarız."

Duş harika hissettiriyor, günün yorgunluğunu üzerinden atıyordu. Havludan başka bir şey giymeden dışarı çıkıp getirdiği kıyafetleri , adam ona sırtıttı.

"Evden ayrılmak için çok iyi bir gerekçe sunmuyorsunuz," dedi.

Gülümsedi ve tam cevap verecekti ki adamın duruşunun tamamen değiştiğini fark etti. Yüzündeki gülümseme durakladı ve şoka benzer bir şekilde sertleşti. Çenesindeki kaslar gerginlikle esnedi. Gözleri kızın bileklerine sabitlenmişti. Aşağı baktığında adamın bıraktığı mor ve yeşil çürükleri gördü. Şimdiye kadar onları fark etmemişti.

"Onları iyileştireceğim. Önemli değil."

Burun delikleri öfkeli bir nefesle alevlendi. "Kesinlikle *hiçbir şey* değil," dedi dişlerinin arasından.

"Bunu Bellatrix'i öldürmek için yaptın."

Gözleri kızın bileklerinde kaldı, onunkilerle buluşmadı. "Evet, peki bu ne kadar başarılıydı?"

"Onun öldürülemez olduğunu bilemezsiniz."

Yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. "İşte bu. Bunu da bilmediğim şeyler listesine ekleyin. Görünüşe göre, oldukça kapsamlı ama sanırım şunu söyleyebilirim

En azından denedim," dedi sesinde zehirle, banyoya doğru yürüyüp duşu açarken.

Adamın ona birdenbire camdan yapılmış gibi davranmasının nedenini anlamıştı. Kadın onu affetmişti ama adam kendini affetmemişti.

Her zamanki özel dikim siyah pantolonu ve beyaz düğmeli bluzu içinde, saçları yine düzgün bir şekilde yerinde, oturma odasına geri döndüğünde, tüm morlukları çoktan iyileşmişti. Ama başka bir şey fark etti. Adam çok soğuk görünüyordu. Herhangi bir duygudan yoksundu. Gözleri uzak görünüyordu.

"Nereye gitmek istersin?" Diye sordu ve sesi bile buz gibiydi.

Az önceki öfke ateşi sönmüştü ve sonunda nedenini anlamıştı. Çok açıktı ama ancak şimdi bir araya getirebildi; nasıl neredeyse iki farklı insan olabiliyordu. Biri göz açıp kapayıncaya kadar nasıl bu kadar soğuk ve mesafeli olabiliyordu.

"Oklüzyon kullanıyorsun."

Gözleri onunkilere kaydılar ama hiçbir şey söylemedi. Tüm duygularını bu şekilde kilitleyebiliyordu. Hepsinin içeri boşaltmayı. Pek çok kişinin onun olduğunu düşündüğü soğuk, kalpsiz canavara dönüşmek için.

"Neden?" O sordu.

Adam boş bir ifadeyle ona baktı. "daha kolay."

Bu onun hayatta kalma mekanizmasıydı. Travmasını, korkularını ve öfkesini bölümlere ayırmış ve gerektiğinde tüm duygularını silmişti.

Gözlerinin içine bakabilecek kadar yaklaşıp kadar ona doğru birkaç adım attı. "Yapma. Benimleyken olmaz. Ben gerçek seni seviyorum. Oklüzyon kullandığında, yok oluyorsun."

Bir an için soğuk gözler hareketsizce ona baktı. Yumuşak bir nefes verisiyle, ona sıcaklığın geri döndüğünü gördü. Sanki kendi tenine geri adım atmıştı. "Peki," diye cevap verdi. "Seninleyken gizlenmek yok."

"Ne sıklıkla kullanıyorsunuz?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. " zaman ihtiyacım

olursa." "Bugün erken saatlerde mi?"

Sanki Scrimgeour'un ofisindeki o andan bahsetmek bile derisini kaşındırıyormuş gibi gözlerini ona dikti. "Sen ne düşünüyorsun?"

Gölgelerden çıktona farklı biri gibi görünmesinin nedeni, tüm duygularını kapatmış olmasıydı.

"Snape bana gizlenme konusunda mükemmel

olduğunu söyledi." Sessiz kaldı.

"Bana bu işte berbat olduğumu söyledi," diye devam etti ve bu ona kibirli de olsa bir gülümseme kazandırdı. Ellerini onun göğsüne koydu. "Her neyse, senin duygularını istiyorum. Hepsini."

Dudaklarını dudaklarına götürürken, "Not edildi," dedi.

Onu şehirdeki en sevdiği restorana götürdü. Yaşlı bir çift tarafından işletilen küçük bir Vietnam . Safkan prens Draco Malfoy'u küçük bir muggle restoranında, plastik sandalyelerde otururken görmek çok komikti.

"Yemekler güzel, yemin ederim," dedi Hermione, etrafındaki tüm manzara karşısında kafası karışmış gibi görüldüğünde.

"Sözüne güveniyorum Granger." Kâğıda sarılı tek kullanımlık yemek çubuklarına şaşkınlıkla baktı. "En sevdiğin restoranlardan biri olduğunu söylediğinde, biraz daha farklı bir şey hayal etmiştim, itiraf etmeliyim."

"Bu benim rahat yemeklerimden biri."

Ve şu anda alabileceği her türlü rahatlığa ihtiyacı vardı. Kendisinin oklüzyon konusunda daha iyi olmasını diledi, böylece onu rahatsız eden korkuyu kilitleyebilecekti. Voldmeort'un asasını kullanmasının onu yeniden harekete geçirmesinden korkuyordu.

Bellatrix' içindeki kara büyü. Uyumaya çalıştığında bunun için ödeyeceği bedelden korkuyordu.

"Rahat yemek, mi?" Merakla sordu.

"Rahatlatıcı bir yemeğin olmalı."

"Wagyu bifteği üzerine havyar."

Gözlerini devirdi. "Bu rahatlatıcı bir yemek değil."

Gülümseyerek omuz silkti. "*Beni* rahatlatıyor."

Hoşuna giden akşam yemeğinden sonra, onu London Eye'a birlikte gitmeye ikna etti. Onu şaşırtacak şekilde, adamın bir muggle kredi kartı vardı ve biletleri ödemek için ısrar etti. Karanlıkta ışıklarla parıldayan şehri izlerken, ona bir süpürge'nin salyangoz hızında giden dev bir dönme dolaptan çok daha verimli olacağını hatırlattı.

Sonra Thames Nehri kıyısında uzun bir yürüyüş yaptılar. Son birkaç yaz gecesinden biriydi. Hava serinlemeye başlamıştı ama havada hâlâ yaz kokusu vardı.

Draco ona muggle dünyasında olup da büyücülük dünyasında olmayan bir şey söylemesini istedi ama kızın söylediği her şeye ve neden yanıldığını ayrıntılı bir şekilde açıkladı. Cep telefonları mı? Baykuşlar ve parşömenler bunun içindir ve muggle'ların ellerindeki küçük ekranlara bakmaya nasıl takıntılı olduklarına bakın. Televizyon ve filmler? Kitaplar ve kendi hayal gücünüz varken bunlara kimin ihtiyacı var?

Listenin sonunda hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Şimdi de beni gaza getiriyorsun," dedi.

Sırıttı. "Ya da daha önce tahmin edildiği kadar yetenekli bir tartışmacı değilsin."

Gözlerini devirdi ve dirseğini ona doğru itti. Sonsuza kadar konuştular ve o bunun bitmesini istemedi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu.

Her şeyi onunla paylaşmak istedim.

"Bu bizim ilk resmi randevumuz mu?" O sordu.

Kaşları çatıldı. "İlk randevumuzda seni muggle dünyasına götüreceğimi mi sanıyorsun?"

"Peki, o zaman beni nereye götürürsün?"

Tek bir hamleyle onu kendine doğru çekti, eli çene hizasından yukarı kayarak saçlarına ulaştı. "Bekleyip öğrenmen gerekecek."

Bu an, tam burada, savaş olmadan tanışmış olsalardı nasıl olurdu diye merak ediyordu. Travma olmadan. Belki de o zaman bir araya gelemezlerdi. O kadar farklıydılar ki, belki de sadece ortak yaraları onları bu kadar yakınlaştırmıştı. Ama sokak lambasının altında öpüşürlerken, insanlar yanlarından geçerken ve serin esinti tenine vururken, onunla normal bir hayatı hayal etmekten kendini alamadı. İkisinin de işinin bir hayat. İşe metroyla giderlerdi. Eve gelip akşam yemeği pişirdikleri. Birlikte film izledikleri. Ölüm ve korkunun sürekli peşinde olduğu bir hayat değil.

Saat ilerledikçe içindeki korkunun arttığını hissetti. Kendilerinin fantezi versiyonuna biraz daha tutunmak istiyordu. Yakınlarda, nehre bakan bir bara gittiler.

Pelüş koltuğa oturan Draco bir kolunu ona doladı. Viskiden bir yudum

aldı. "Ateş viskisi değil ama fena da değil."

Kadın ona gözlerini devirdi. Barmenin sunduğu en pahalı viskiyi sipariş .

"Tam bir züppesin." Alay etti.

"Buna uzman olmak deniyor, Granger. ." Adam boynunu hafifçe ısırdı ve kız anında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Gülmeye ve birbirlerine sataşmaya devam ettiler. Gece ilerledikçe, dokunuşları giderek daha şehvetli ve tehlikeli hale geldi. Adamın eli kızın dizindeydi.

Elbisesinin eteklerine değene ve oradaki tenini sıyrana kadar ilerledi. Dilindeki viskinin tadının neye benzediğini merak ederek ona daha da yaklaştığını hissetti.

"Ben genellikle ilk buluşmada bir erkekle eve giden kızlardan değilimdir," dedi şakayla karışık.

Gözleri kızın dudaklarında gezinirken gülümsemesi genişledi. "Öyle mi? O zaman bunun bir randevu olmaması iyi bir şey, bu yüzden evime geri dönmen ve sana ağza alınmayacak şeyler yapmama izin vermen sosyal olarak kabul edilebilir."

Bu düşünce tenini heyecanla ürpertti.

Adam hesabı ödediğinde, iznini isteyip tuvalete gitti. Başını dönüyordu. Bir genç kız gibi. Alkolle karışık hissin sıcaklığı vücudunda uğulduyordu. Ellerini yıkıyor, kağıt havluyla kuruluyor, gülümsüyor ve gecenin geri kalanının neler getirebileceğini düşünüyordu.

Ama aynaya baktığında damarlarındaki kan dondu. Siyah giysili iki adam arkasında duruyordu. Bir an için burayı erkekler tuvaletiyle karıştırdıklarını düşündü ama çok hareketsiz duruyorlardı; ona çok hararetle bakıyorlardı.

İçlerinden biri gülümseyerek, "Onun yanından ayrılacağını düşünmemiştim," dedi.

"Onun açısından aptalca bir hata, gerçekten. Bizim işimizi kolaylaştırıyor. Ve ben kolay olanı severim."

Bunun rastgele olduğuna dair umutları yıkılmıştı. Onları takip etmişlerdi. Onları izlemişlerdi. Belki de bütün gece. Bardaki müzik çok gürültülüydü. Draco onun çılgınlığını bile duymuyordu.

"Ne istiyorsun?" Sağ tarafındaki kapıya bakarak sordu.

"Seni bir yere teslim etmem gerek, değil mi? Görünüşe göre para ediyormuşsun."

Muggle dünyasındaydı. Burada güvende olması gerekiyordu. Ama şimdi fark etti ki, artık hiçbir yerde güvende değildi.

Bölüm C9

Bunlar Snatcher'lar mıydı yoksa onu Bellatrix'e götürececek birine teslim etmek için tutulmuş muggle'lar mıydı?

Muggle Londra'sında olduğu için asası yanında değildi.

İki adam yavaşça ona doğru yaklaştı. Tam kaçmaya çalışacaktı ki kapı açıldı. Draco pahalı paltosunu koluna geçirmiş, orada duruyordu. Klasik bir konsere katılmak üzere olan biri gibi giyinmişti ama yüzü farklı bir hikâye anlatıyordu.

"Beyler," dedi keskin gülümsemeyle, "terbiyeniz nerede?"

Draco adamlardan daha uzundu ama onlar çok daha hantaldı. Kiralık kas gücü falan.

"Bizi dangelak bu mu?" İçlerinden biri diğerine sordu. "Küçük züppe çocuk. Babana geri dönme zamanı."

Gülüştüler ve Draco da onlara katıldı. Onu anında gerginleştiren soğuk bir kahkahaydı bu. Onun bir asayla ne kadar ölümcül olduğunu biliyordu ama bu yumruk yumruğa bir dövüş olacaktı. Onu Ron'la kavga ederken görmüştü ama o Ron'du. Bu adamlar bunu yaşamak için yapıyorlardı ve Draco'nun onlara karşı nasıl bir takınacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Dışarıdan bakan biri kesinlikle boynunda dövmesi olan iki adama bahse girerdi.

Ama Draco'nun gözlerinde her zaman daha derin bir öfkeye işaret eden parıldayan bir şeyler vardı. Yine koyu cıvaya dönmüşlerdi. Neredeyse siyaha. Draco ona bakmamıştı bile ve kız onun oklüzyon kullandığından emindi; diğer tüm duyguları bir kenara iterek içlerinden birinin en parlak şekilde parlamasını sağlıyordu: Öfke.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi adamlardan biri Draco'ya. "Küçük kız arkadaşını alıp şu kapıdan çıkıp gideceğiz. Sen de bize izin vereceksin çünkü ikimiz de biliyoruz ki hayatın o amcığa değmez."

Draco dişleri görünene kadar genişçe gülümsedi. "Ona elini sürersen pişman olursun," dedi kıkırdayarak ve bu uyarıyı daha da tehlikeli bir hale getirdi.

Adamlar güldüler ve başlarını salladılar.

İçlerinden biri onun koluna girdi. "Sanırım-

"

Her şey hızlı bir şekilde arka arkaya oldu. Draco adamlardan birinin boğazına öyle sert bir yumruk indirdi ki adam boğuldu ve yere yığıldı. Diğer Hermione'yi bırakıp Draco'ya saldırdı ama Draco daha hızlıydı ve onun hamlesini savuşturdu. Onu yüzünden yakaladı ve kafasını aynaya çarptı. Adam Draco'nun böbreklerine yumruk atarak karşılık verdi ama durmadı. Adamın kafasını ayna paramparça olana dek defalarca aynaya vurdu. Her yere kan sıçradı ve sonra vücudu yere yığıldı.

Hermione onun öldüğünden emindi ama Draco adamın kafasının bir kısmı kadar durmadı. Hermione gözlerini kapattı ama adamın kafasının daha da ezildiğini duymaya devam etti. Belli ki çoktan ölmüştü. İkinci adam yerden kalkmasaydı belki Draco bunun da kendisini yavaşlatmasına izin vermeyecekti.

Adam Draco'nun boğazını sıktı. Draco dizlerini büktü, adamın kolunu yakaladı ve omzunun üzerinden yere düşürdü. Hâlâ sersemlemiş olan adam, Draco'nun kafasına tekme atmasıyla ayağa kalkacak zaman bulamadı.

Hermione artık gideceklerini sanıyordu ama Draco'nun işi bitmemişti. Adamı yakasından tutup açık banyo kabinine doğru sürükledi, başını suyun altına soktu, dizlerini sırtına gömdü. Adam hâlâ mücadele ediyordu ama hareketleri eskisinden daha az koordineliydi. Draco adamın başını bir saniyeliğine kaldırdı ve onu tekrar suyun altına itmeden önce nefes nefese kaldı. Kolları ve bacakları amaçsızca çırpınıyordu.

Draco su tükürürken yüzünü bir kez daha yukarı çekti.

"Beni en çok ne kızdırır biliyor musun?" Draco onu iliklerine kadar donduran bir sesle sordu. "Az önce en sevdiğim takım elbisemi mahvettin."

Yüzünü tekrar suyun altına itti. Sonra ayağa kalktı ve Draco artık yettiğini düşündü. Ama adam öksürerek ve nefes nefese kalarak başını tuvaletten çıkardığında, Draco tüm gücüyle yüzüne vurdu.

Kafatasının porselene çarparken çıkardığı ses midesini bulandırdı. Hermione adamın yüzüne tam olarak ne olduğunu göremedi ama tüm vücudu çökerken akan kanı gördü.

Orada öylece durmuş, az önce tanık olduğu şey yüzünden elleri titriyordu. Draco derin bir nefes alıp lavaboya doğru yürüdü ve sanki az önce iki adamı vahşice öldürmemiş gibi ellerini yıkadı. Onlara acıdığından değil. Onu kaçırmaya gelmişlerdi. Ama adamdan gördüğü şiddet onu şaşırtmıştı ve adamın geçmişini bildiği halde neden hâlâ şaşırdığından emin değildi. Snape, Draco'nun kurtarılamayacağını söylerken bunu mu kastediyordu?

Lavabonun başında durmuş, et ve kan parçalarıyla kaplı kırık aynadaki yansımasına bakıyordu. Bir kâğıt havlu aldı ve solgun yüzüne sıçrayan kırmızı noktaları temizledi. Sonra yerden paltosunu aldı ve kırmızı spreyle kaplanmış beyaz gömleğini saklayarak üzerine giydi. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve yerlerinden düşen birkaç tutamı düzeltti.

Sonunda ona döndü ve tek kelime etmeden elini onu banyodan dışarı çıkardı.

Bardaki müzik hâlâ yüksek sesle çalıyordu ve buradaki hiç kimsenin banyoda iki ölü adam olduğundan haberi yoktu. İnsanlar kokteyllerini yudumluyor, partnerleriyle flört ediyor ve arkadaşlarıyla gülüşüyordu. kötülükten habersizlerdi. Birkaç dakika önce o da onlardan biriydi. Şimdi, gerçekliği onu yakalamıştı.

Caddeye ulaştıklarında serin hava teninde rahatlatıcı bir his uyandırdı. Draco'nun adımları hızlı ve kararlıydı. Eli kızın elinin üzerinde bir mengene gibi duruyordu.

"Yakınlarda gizli noktalar var mı?" Gözleri etrafına sabitlenmiş bir şekilde sordu.

Dakikalar öncesinin sahneleri beyinde sonsuz bir döngüde tekrarlandı. "Neden? Nereye gidiyoruz?"

"Daireye geri dönemeyeceğimize göre Malikâneye. Burası artık güvenli değil. Bellatrix'in muggle dünyasında kapkaççıları var."

Daha önce buralarda pek dolaşmamıştı, görünmez olunabilecek gizli yerler arıyordu. Draco sola doğru keskin bir dönüş yaparken onu da yanına çekti ve karanlık bir sokağa girdiler. Onu kendine doğru çekti ve gözden kaybolup Malikâne'de yeniden belirdiler.

Hemen arazinin etrafındaki koğuşları kontrol etti ve gözleri koridordaki masanın üzerinde duran Daily Prophet'in bir kopyasına takıldı.

BAKAN SCRIMGEOUR ÖLDÜ; ŞEYTANİ PLANI ORTAYA ÇIKTI

Scrimgeour'un bir fotoğrafının yanında, asadan ve asanın kalıcı bir imperius lanetiyle masum eski Ölüm Yiyenleri bir orduya dönüştürme planından bir makale vardı.

Harry'nin resminin olduğu başka bir makale daha vardı.

HARRY POTTER SCRIMGEOUR'UN ÖLÜMÜNÜN HALA SORUŞTURULDUĞUNU SÖYLEDİ

Harry Potter, Scrimgeour'un işlediği suçları ayrıntılı bir şekilde anlattı ancak Bakanı ofisinde kimin öldürdüğünü söylemekten kaçındı. Potter, "Bu noktada, bu aktif bir soruşturma ve Bakanlık ayrıntıları zamanı geldiğinde açıklayacak" dedi.

Onu bu işin dışında bırakmalarına şaşırmıştı ama aynı zamanda rahatlamıştı. Şu anda ihtiyacı olan son şey, yüzünün gazete haberlerinde yer almasıydı.

Kafasını kaldırdığında Draco'nun hararetle bir parşömen yazdığını gördü ve kime yazdığını tahmin edebildi.

"Snape mi?" Kız sordu ve o da başını salladı.

"Şu an için burada kalmanız sizin için en güvenlisi ve sadece burayı kastediyorum."

Bütün gün Malikâne'de kapalı kalma fikrinden nefret ediyordu ama bunu anlıyordu. Burası bir mahzen gibiydi ve Bellatrix şimdi onu ele geçirmeye kararlıydı.

Draco'nun ihaneti onu daha önce olduğundan daha da kararlı hale getirmişti. Elleri kalçalarında yere bakıyordu ve yüzündeki ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu. Hata yaptığı için kendine kızgındı. Yaptığı yanlış hesaplama için.

Şu anda öldürülemez olduğunu bilemezdi ama onu bu konuda ikna etmeye çalışmaktan daha iyisini .

Gömleğinin bir düğmesini açtığında göğsünde kan lekeleri gördü. "Duş alacağım," dedi dalgınca yukarı çıkarken.

Saat gece 1'i geçiyordu ve uyumak zorunda kalacağı için giderek daha çok korkuyordu. Bu düşünce midesini bulandırıyor.

Onun yerine banyoya doğru yürüdü ve içeri girdi. Oda sıcak su yüzünden buharlıydı ve Draco duşa durmuş, ellerini duvara dayamış, başı öne eğik, su vücudundan aşağı akıyordu. Çocuklardan birinin böbreğine yumruk attığı yerde koyu mor bir çürük gördü.

Soyundu ve duşa girdi. Sırtına hafifçe dokunana kadar onu fark etmemişti ve neredeyse sıçrayacaktı. Kadın adamın önüne geçti ve gülümsedi, adam ise kıpırdamadan durmuş onu dikkatle izliyordu.

Elleri karnında gezindi, sert kasların dokunuşuyla daha da gerildiğini hissetti. Gözleri yavaşça onun vücudunda gezindi. Tenini teninde hissedene kadar kendini ona yaklaştırdı. Hissettiği tek şey bu değildi. Elini sikinin etrafına sardı ve yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek sertleştiğini hissetti. Dışleri birbirine kenetlenirken

Gözleri karardı ama onun dışında hareketsiz kaldı; elleri hâlâ kadının iki yanındaki duvara dayanmıştı. Belli ki bunu en az onun kadar o da istiyordu ama kendini tutuyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve alt dudağını okşayarak onu kendine yaklaştırdı. Dilleri buluştuğunda eli ıslak saçlarında gezindi. Onu kendine daha da yaklaştırdı ve sert aletini karnında hissetmek heyecanla karıncalanmasına ve ihtiyaçla ağrımına neden oldu.

Öpüşmeyi kestiğinde, ağır nefesler alarak ona baktı ve onun içten içe bir şeyler tartıştığını hissetti. Belki de Scrimgeour'un ofisinde yaptıkları yüzünden hâlâ suçluluk duyuyordu. Belki de az önce iki adamı nasıl vahşice öldürdüğünün farkındaydı.

Ama Hermione şu anda bunların hiçbirini umursamıyordu. Sadece henüz kendi karanlığıyla tekrar yüzleşmek istemiyordu.

"Bunu istiyorum," dedi onun gözlerine bakarak.

Adam hâlâ ikna olmamış görünüyordu.

"Bana bir an için diğer her şeyi unuttur," dedi.

Onu sertçe öptü, ağzını hararetle sahiplendi ve sonra onu uyluklarının arkasından kolaylıkla kaldırarak duvara yasladı.

Adamın eli bacaklarının arasına girdi ve parmakları klitorisini yavaş, kararlı daireler çizerek okşarken kadın adamın ağzına doğru inledi. Başını duvara yasladı ve sıcaklığın vücuduna yayıldığını hissetti.

"Her zaman çok ıslak," diye mırıldandı kulağının dibinde.

Bir parmağını içine soktu ve kadın yüzüğünün soğuk, aşındırıcı metalini içinde hissetti.

"Bunu , değil mi?" Adam sordu ve kadın daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını adama salladı. Daha fazla sürtünme. Daha fazla temas. Daha çok ona.

İkinci bir parmak ekleyerek basıncı artırdı ve kadın bir iniltiyle boğuldu.

" böyle, elime bin," dedi onaylayarak. "Kendini parmaklarımın etrafına getir."

Eğildi ve dişlerinin arasında dengeleyene kadar meme ucunu ağzına aldı. Kendini çok yakın hissediyor, kalçasının her sarsılışında parmaklarını daha derine itiyordu. Başparmağının bir hareketiyle onu ödüllendirdi, parmakları orgazm onu kuvvetle parçalayana kadar içine ve dışına pompalamaya devam ederken klitorisini yavaşça okşadı.

"Aferin kızıma," diye övdü onu okşamaya devam ederken.

Son titreme de durduğunda, adam elini çekti ve kız bir sonraki hamlesini bekledi ama adam onun yerine endişeyle kıza baktı.

"Emin misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı. "Çok

eminim."

Tılsımı fısıldadı ve sonra girişinde yavaşça içine iterken hissetti. Tamamen içine girdiğinde ikisi de inledi ve sonra cezalandırıcı bir hız almaya başladı. Derin ve sert. Daha azını istemiyordu. Elleri adamın omuzlarını pençeliyor, her hareketinde kaslarının esnediğini hissediyordu. Adam kızın içine sonuna kadar girerken sıcak su üzerlerine dökülüyordu. Ağzı boynundaydı. Dudakları, dişleri ve dili.

Eli yanındaki duvara çarptı. "Fuuuck." Nefes verirken

kelimeyi uzattı.

Belki ikisi de lanetlenmişti ama o anda ondan başka kimsenin kendisini yakmasına izin vermek istemiyordu. Eli saçlarında, başını geriye yatırıp onu sertçe öptü. Sanki tek bir mest edici nefesi paylaşıyorlardı. Sadece dişlerinin arasından küfretmek için öpüşmeye ara verdi.

Omurgasını ona karşı dikleştirdi; onu daha da yaklaştırmak, daha da derinde hissetmek için bacaklarını beline sıkıca doladı.

Boynuna doğru inledi. O kadar ilkel bir sesteki ki, vücudunda yankılandı. Onun bu şekilde ses çıkarmasını sağlayabilmesi, doruk noktasına daha da yaklaşmasına neden oldu.

Vücuduyla onu duvara doğru daha da itti ve sonra kalçalarını yavaş ve kontrollü bir şekilde ona doğru yuvarladı, o noktaya mükemmel bir şekilde vurdu. Bir gülümsemeyele onun çözölüşünü izledi. bacakları titredi ve uçurumun kenarından geçerken adını haykırdı. Hareketleri hızlandı ve onu hızla takip etti.

Adam onu öpmeden ve kızın elleri adamın saçlarına gitmeden önce bir süre nefes nefese birbirlerine baktılar. Suyun durduğunu fark etti ve adam onu duştan çıkardı. Sonra öpücüğü kesip onu oturttu ve bir havlu uzattı.

Kız başka bir şey söyleyemeden, adam onu tekrar kollarına aldı ve yatak odasına doğru taşımaya başladı. Normal bir kız olsaydı, bu onu sersemletirdi ama o normal değildi. Eğer onun yatağında kalır ve bir kâbus daha görürse, kim bilir bu sefer ne yapardı?

Yanından geçerken gözleri misafir yatak odasını taradı.

"Bu gece benim yatağımdan başka bir yerde uyuyacağını aklımdan bile ," dedi sırtarak.

Dudaklarını ısırdı ve onu yatak odasına taşırken kaşları çatıldı ve onu yere bıraktı. "Bugün olanlardan sonra kendini iyi hissetmemeni anlıyorum-"

"Hayır," diye araya girdi, "öyle değil."

Scrimgeour'un ofisinde yaptıkları yüzünden onun kendisiyle aynı yatağı paylaşmak istemediğini düşünmüştü.

Kafası karışmış görünüyordu. " zaman ne?"

"Ya bir kabus görürsem?"

Bir an hareketsiz kaldı, sonra kıkırdamaya başladı. "Büyük ikilemin bu mu? Bu neden önemli olsun ki?"

"Geçen sefer seni tırmalamıştım."

"Sanırım kıl payı kurtuldum," diye sırtarak alay etti. "Ben ciddiym," diye itiraz etti.

"Ben de öyle. Gerçi o gün yaşadığım kan kaybından dolayı hâlâ başım dönüyor olabilir."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Malfoy."

"Ah, yine *Malfoy*, mi?" Adam sırttı, bu durumdan onun hoşuna gitmeyecek keyif alıyordu.

Kız hâlâ öfkeyle ona baktığında, onu kendine doğru çekti. "Kabus görmem umurumda değil. Orada olup seni uyandırmayı tercih ederim. Geçen sefer orada olduğum için mutluyum. Aslında, her seferinde orada olmak istiyorum."

" kez daha tatlı dille bu işten sıyrıldın," dedi sırtarak ve adam da ona sırttı.

Adam çekmecedен bir çift boxer çıkarırken odanın içinde dolaştı. Buraya son gelişinde odasına bakacak vakti olmamıştı. Vertiaserum kullandığını öğrenmesinden kadar korkmuştu ki, bir an önce oradan çıkmaya çalışmıştı.

Masanın üzerinde düzgünce dizilmiş kitapları fark etti. Üzerinde Slytherin sembolü olan tüy kalem ve mürekkebi. Dolabı, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çeşitli koyu renk takım elbiselerle doluydu. Elini bir sıra düğmeli gömleğin üzerinde gezdirdi. Her şey siyah ve beyazdı. Renk yoktu. Yeşil bile yoktu. Bir tane yeşil kravat olduğunu fark etti. Diğer kravatlarla birlikte düzgünce katlanmıştı. Çeşitli şekil ve boyutlarda kol düğmeleri. Bazılarında baş harfleri vardı. Bazılarının üzerinde Slytherin yılanı vardı.

Giysilerinin envanterini çıkarırken onu dikkatle izledi. Onun beyaz yakalı gömleklerinden birini aldı ve giydi. Yeni bir tane olmalıydı çünkü

Daha önce giydiği kıyafet başkasının kanıyla kaplıydı.

Ona doğru yürüdü ve havluyu yüzüne doğru fırlattı. Adam bir eliyle havluyu yakaladı ve sonra onu belinden kavrayıp yatağına çekti. Kız ciyakladı ve adam güldü.

Kadın yorganın altına girdi ve adam arkasına geçerek kolunu ona doladı ve onu sıcak bedenine yaklaştırdı. Adam kızın boynunu nazikçe öptü ve kız uzun zamandır ilk kez rahatladığını hissetti. Belki de hâlâ güvende olduğu tek bir yer vardı: Draco'nun kolları.

Odada. Kahkahalar. Bellatrix'in karanlıktaki gözleri. Ve Hermione bir kez daha olduğu yerde donakaldı. Hareket edemiyordu.

"Vay, vay, ," dedi Bellatrix geniş bir sırıtışla. "Balın üzerindeki bir sinek gibi."

Acı, tanıdık bir şekilde koluna vurdu. Tüm bunlardan çok yorulmuştu. Bu kadar çaresiz hissetmekten bıkmıştı.

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi Bellatrix. "Bunun nasıl biteceğini biliyorsun, değil mi canım? Neden kaçınılmaz olanla savaşırsın ki? Kendini bırakabilirsin ve ben de bunun çok uzun sürmesine izin vermeyeceğim. Sana yardım etmeme izin verirsen çok uzun süre acı çekmezsin."

Hermione, "Sana yardım etmektense sonsuz bir ıstırap içinde olmayı tercih ederim," diye tısladı.

Bellatrix kıkırdayarak, "," dedi ve Hermione'nin kolu yanıyormuş gibi hissetti.

Onu hassas bir şekilde kesen bir büyü. Sadece bu odadan çıkmak zorundaydı. Ayaklarını hareket ettir, diye kendine emretmeye çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Yüzünden acı ve hayal kırıklığı gözyaşları dökölüyordu. Çaresiz olmak . Sadece bu seferlik.

Voldemort'un asasını tuttuğunda nasıl hissettiğini hatırladı. Ya da Ölüm Yadigârı'nı kullandığında. Bir kez olsun kara büyüye hükmetmişti. Onun efendisiydi, tam değil. Eliyle kavradı

Kolunu daha da sertleştirdi ve içinde titreşen büyüye odaklanmaya çalıştı. Onunla savaşmak yerine, onu kucaklayacaktı. Büyüsü Bellatrix'inkine karıştı ve aniden üzerine bir sükûnet  kt ğ n  hissetti. Bir kesinlik. ayaklarını hareket ettirebilirdi. Kontrol ondaydı. Gözlerini açtığında, Bellatrix gülmeyi bıraktı ve kafasını şaşkınlıkla ona doğru eğdi.

Sonra Hermione koştı. Bu şimdiye kadar yaşadığı en özgürleştirici duyguydu. Sonunda k buslarından kurtulacaktı. Kapıyı açtı ve dışarı koştı ama sonra kalbi dondu. Tekrar odadaydı. Kapıya koşup açtı ama kendini yine odada buldu.

şey yavaşça etrafında dönüyordu. Bellatrix artık orada değildi ama bunun daha da kötü olduğunu hissediyordu.

Bunu üç kez daha denedi, her seferinde odaya geri döndü. Vücudu titriyordu, sadece uyanması gerekiyordu.

"!" Kendine bağırdı. Ama hâlâ

odadaydı.

"Hermione," dedi Draco ona doğru yürürken usulca.

Daha önce hiç k buslarına girmemişti. Ya bu numaraysa? Bellatrix kılık değiştirmiş.

Adam yavaşça ona doğru yürürken geriye doğru bir adım attı, üzerinde hâlâ sadece boxer'ı vardı.

"Geri ekil," dedi ve adam durdu.

"Sorun yok. Sadece seni yatağına geri götürüyorum," dedi ve ona elini uzattı.

"Yatağımdayım ve uyuyorum. Bu da sorunun bir parçası. Uyanmam gerek."

"Hayır, sen aşağıda balo salonundasın. Neden yukarı çıkmıyoruz?"

Adam hâlâ elini uzatıyordu ve kadın giderek daha fazla dehşete

kapılıyordu. "Sen gerçek değilsin," dedi sesi titreyerek.

"Bu bir rüya değil, Hermione."

"Çünkü burası kâbuslarımdaki oda. Sen o odada olamazsın. Bu yüzden gerçek olmadığını biliyorum."

Eli düştü ve neredeyse hasta görünüyordu. "Hatırlamıyorsun." Soru değildi. Bir açıklama.

"Neyi hatırlamıyorum?"

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "Bilmiyordum. Aksi takdirde sana söylerdim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Hermione, Bellatrix'in sana işkence ettiği oda... burada, Malfoy Malikanesi'ndeydi."

"Hayır, değildi. Snatcher'lar bizi bir yere getirdi. Sonra da bizi ayırdılar."

"Seni Malfoy Malikanesi'ne getirdiler."

O güne dair her şey çok bulanıktı. Sadece o tek an, zihninde tüm açıklığıyla tekrar tekrar canlanıyordu.

"Hayır, bunu söylüyorsun çünkü sen benim hayal gücümün bir ürünüsün. Sonunda hareket edebildiğim, karşı koyabildiğim için, Bellatrix'in benden intikam almak için kullandığı zalimce bir yolsun."

"Ben de karşılık vermedim. Bunun sana olmasına izin verdim. O geceki çılgınlıkların zihnime kazındı. Onu durdurmak için bir şey yapmadığım için kendimden o kadar iğreniyordum ki, onlara karşı savaşmaya kararlıydım. Ne şekilde olursa olsun."

Birden, o gecenin parçaları zihninde yeniden belirdi. Babasını g6rd6. Annesini. Onu. Aynı odada. O da oradaydı. Nasıl unutmuştı? Tam da bu konakta olduğunu nasıl unutmuştı? Acıdan çığlık attığında onun nasıl gör6ndüğ6nü hatırladı. Gözlerini kapatmış ve sanki onun da canı yanmış gibi dişlerini birbirine geçirmişti.

İkisi de çocuktu. Asla o pozisyonda olmamalıydılar.

Çekingen bir tavırla ona doğru yürüdü. Sanki o yaralı bir hayvandı ve onun için bir tehlike olmadığını bildiğinden emin olmak istiyordu.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordu.

"Muhtemelen buraya uyurgezer olarak geldin."

Kabuslarında gördüğü odaya neden gitsin ki? Etrafına bakındı, ne emin değildi. Mobilyalar arşafllarla örtölüydü. Bazı tabloların üzerine toz çökmüştü. O zamandan beri odayı kullanmamıştı. Kapıyı kapatmış ve bir daha hiç bakmamıştı.

"Bu odayı nerede bulacağımı nasıl bilebilirim ki?" O sordu.

"Bilmiyorum. Tesadüf mü?"

Hayır, bu bir tesadüf gibi gelmiyordu. Kalbi göğsüne çarpıyordu. Bu tamamen yanlış hissettiriyordu.

Üzerine soğuk bir şey çöktü. Bir bulut gibi.

Sertçe yutkundu. "Draco, ben-"

Sonra bir çekim hissetti ve Draco kendini ona doğru fırlatırken gözleri dehşetle açıldı. Ama artık çok geçti. Bir an Draco'nun dehşete kapılmış gözlerine baktı, bir an sonra çekildi ve sert bir zemine düşene kadar havada savruldu.

Bellatrix'in gözlerini gördü ve sonra tek bildiğ i acı olana kadar her şey karardı.

Bölüm 40

Başı zonkluyordu. Uzaktan kafatasını delip geçen bir damlama sesi geliyordu. Dili ağırlaşmıştı; ağzı kurumuştı. Yavaşça gözlerini kırıştıtararak açtı ve yönünü bulmaya çalıştı. Oraya nasıl geldiğini hiç hatırlamıyordu.

Bir mahzene benziyordu. Gözlerini bir dakika daha kapadı, çok parlak görünen güneş ışığına alışmaya çalıştı. Başındaki ağrı hiç dinmiyordu. Kendini çok güçsüz hissediyordu. Gözlerini açmak bile zor bir işti. Rahatsızlığın puslu havası içinde birden hatırladı. Bellatrix.

Gözleri parlayarak açıldı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama el ve ayak bileklerinden bir sedyeye bağlanmıştı. Panik şimdi acıdan daha sıcak bir şekilde yanıyordu. Sonra koluna baktı. Eski yara izinden koyu renkli damarlar fışkırıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı kısık sesle, gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

Bellatrix büyülu çıkarma işlemine başlamıştı. Draco'ya bunun üç gün süreceğini söylemişti. Bu birinci gün olmalıydı. Hermione bağlarına karşı kıpırdanmaya çalıştı ama nafile. Korku vardı ve şimdi bunun böyle sona ereceğini anladığında içine yerleşen sessiz dehşet vardı. Bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Tek ses suyun yavaşça damlamasıydı.

Tekrar uyandığında güneş batıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Zaman tükeniyordu. Yakında ikinci gün başlayacaktı ve ondan sonra ne kadar bilinçli olacağını bilmiyordu. Biri onu nasıl bulabilirdi ki? Bellatrix'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyorlardı.

Kapı açıldı ve neredeyse korkudan çığlık atacaktı. Ama gelen Bellatrix değildi. Elinde bir bardak su olan, büyük gözlüklü, ufak tefek bir adamdı.

"Ah, uyanmışsın," dedi ve ona doğru yürüdü. "Susamışsındır diye düşündüm."

En son isteyeceği şey bu canavarlardan bir şey kabul etmekte ama ağız o kadar kurumuştı ki çiğ kalmıştı. Başını kaldırdı ve adam bardağı dudaklarına götürdü. Su diline karşı serin ve rahatlatıcı bir his veriyordu.

"Kimsin sen?" Sesi hâlâ tam olarak uyuşmadığı için mırıldandı.

"Dr. Allen Hill. Büyülü dönüşümünüzü gözlemlemek için buradayım." "Yani yavaş yavaş ölmemi izlemek için mi buradasınız?" diye düzeltti.

Gözlüklerini yeniden ayarladı ve hiçbir şey söylemedi. Teşhis büyüleri onun şüphelendiğı şeyi gösteriyordu. Bellatrix'in büyüünün üçte biri gitmişti ama bu onun büyüünü tüketmişti. Yavaş yavaş yeniden dengeleniyordu. Bu yüzden Bellatrix her şeyi bir anda alamazdı. Hermione' tüm kara büyüü çıkaramadan ölmüş olacaktı. Bu şekilde, bir sonraki kısma dayanabilecek kadar iyileşti.

"Büyün iyi toparlanmış," dedi sanki o sadece bir deneymiş gibi.

"Ben bir laboratuvar faresi değilim, doktor. Zarar vermeyeceğimize dair yemin etmediniz mi?"

Yazmakta olduğu defterden başını kaldırdı. "Sen bir Mudblood'sun ve bence senin türün büyücülük için iğrenç bir şey. Ama Bayan Lestrage'a büyük hizmetlerde bulundunuz."

Adam çıkıp kapıyı kapattı ve kadın güneş ışığının son parçasının da kaybolmasını izledi.

-- Draco --

Derisi ürperiyordu. Geçen her saniye saatler gibi geliyordu.

Hermione'nin karanlığın içinde kaybolduğu an sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Snape'in casus ağı Bellatrix'in son yerlerinden birkaçını keşfetmişti ama her birinin bir hiç olduğu ortaya çıkmıştı. İz bırakmayacak kadar zekiydi. Zamanı tükeniyordu. Bu vahşi kaz avı için saatlerini harcamıştı ve elinde gösterecek hiçbir şey yoktu. Onu bulamazsa, ölecekti.

Hogwarts'taki Büyük Salon'a daldığında saat akşamın altısıydı ve Potter'ı beklediği gibi orada buldu. Diğer birkaç Seherbaz ve aptal Gelincik'le konuşuyordu.

Potter'a, "Bana değerli Bakanlığınızın şu anda durup konuşmaktan başka bir şey yaptığını söyle," diye çıkıştı.

Potter, "Biz de en az sizin kadar onu bulmaya çalışıyoruz," diye karşılık verdi.

Şüpheli. Onu güvenli bir yere götürebilmek için tüm dünyayı ateşe vermeye ve her şeyin yanıp kül olmasını izlemeye hazırdı. Bu arada, Bakanlık'taki hıyarlar daha çok Bellatrix'i durdurmakla ilgileniyorlardı.

"Bence görevlerimiz kesinlikle farklı, Potter. Bakanlık Hermione'yi umursamıyor. Onlar Bellatrix'i önemsiyor."

"Bu da aynı şey. Bellatrix'i bitirmek Hermione'yi kurtarmak demek."

"Aynı şey değil çünkü Hermione'nin üç günü yok. Ama Bakanlığın umurunda değil. Geçen sefer, değerli Bakanınız onu öldürmek istedi çünkü bu daha basit bir çözüm olurdu."

"Arayan Scrimgeour'du. O artık ölü."

"Bakanlığın geri kalanının hâlâ çalışmadığını mı sanıyorsun? Merlin, o lanet olası yüksek atından iner misin?"

"Onu bulmak için elimden geleni yapmadığımı mı

sanıyorsun?" "Eminim o değerli kurallarından hiçbirini

çığnemiyorsundur." İçindeki öfkenin yükseldiğini ve

kaynama noktasına geldiğini hissetti.

"Nerede olduğunu bile bilmiyoruz. Eğer bilseydik, onu kurtarmak için her şeyi yapardım."

"Bana tüm bakanlığınızın onu bulmaktan aciz olduğunu mu söylüyorsunuz? Hepiniz ne işe yarıyorsunuz? Süslü üniformalar içindeki korkaklardan başka bir şey değilsiniz."

Potter'ın gözleri karardı. "Rich, bunu sen söylüyorsun. Onu kaybeden ben değilim. Kendi evimde bir geçit olduğunu bilmeyen ben değilim."

İçime bir yumruk yemiş gibi hissettim çünkü doğrudu. Bu onun hatasıydı. Bir kez daha onu koruyamamıştı.

Draco kırmızıyı gördü.

"Az önce bana ne dedin sen?" Ona bir adım daha yaklaştı, bir daha konuşmasını engellemeye hazırdı

"Dostum," Nott'un eli ağırlıkla omzuna düştü ve onu geride tuttu. "Neden biraz temiz hava almıyoruz?"

Büyük Salon'daki herkesin onlara baktığını gördü.

"Temiz havaya ihtiyacım yok," diye tısladı.

"Hadi," dedi Draco'nun çok iyi tanıdığı o bakışla.

Nott'un, Potter'ın saçmalıklarını yüzüne vurma gibi bir yeteneği vardı. Potter'ı yere sermek bir an için tatmin edici olsa da, Hermione'yi daha çabuk bulmasına yardımcı olmayacaktı.

Koridorda yürürken Nott da onu çekti ve Draco paniğe kapıldı.

"Onu nasıl bulacağımı bilmiyorum," dedi gergin bir sesle. "Fazla zamanım yok ve nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Dışarı çıktılar ve güneşin batmakta olduğu gerçeği, içindeki endişenin daha da hızlı yükselmesine neden oldu. Zaman gidiyordu. Bildikleri ne olursa olsun.

Ne yaparsa yapsın. Tüm o öfke. Tüm o öfke. Hiçbir çıkışı yoktu. Hiçbir şey yapamadı. Sadece oturup bekledi.

Nott sadece ona bakarken Draco bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi Draco. "Bana ne yapacağımı söyle çünkü sanırım deliriyorum."

Bir kez olsun, güç kullanmak sorunlarını çözmeyecekti. Bundan savaşarak kurtulamazdı. Onu bulabilse bile Bellatrix'i öldüremezdi. Ölüm Yiyen askerlerinin her birini öldürebilirdi ama sonra ne olacaktı? Bellatrix yine buharlaşıp giderdi. Cildi çok sıcaktı. Bir şey göğsünü tırmalıyordu. Belki de kalp kırıklığı. Hasta olmak üzereymiş gibi hissediyordu.

"Snape ne dedi?" Nott çaresizce sordu çünkü ne yapacağını nereden bilebilirdi ki?

Draco'nun tırnakları avuçlarına battı. "Elindeki her ipucunun bir hiç olduğu ortaya çıktı. Bellatrix ya bizi bilerek yanlış yola soktu ya da o kadar çok yer değiştirdi ki izi çoktan kayboldu."

"Ne kadar zamanın hakkında ne dedi?" Hermione'nin

ölmesine ne kadar kaldı?

"Bellatrix toplam üç gün sürdüğünü söyledi. Bu birinci gün." Sonraki kısmı yüksek sesle söylemek istemedi çünkü duyduğunda bile midesi . "Ama Hermione'nin üç günü yok. Snape'e göre, ikinci gün artık kendisi olmayacak. Bir kabuktan fazlası olmayacak. Kalbi atıyor ama beyin fonksiyonu yok."

Karnı guruldadı ve eğilip öğürürken duvara tutundu ama bir şey yemediği için çıkacak bir şey yoktu.

Nott onun omzunu sıvazladı. "Elimden geldiğince yardım etmek için burada olduğumdan başka ne bilmiyorum."

Draco gözlerini kapadı. *Acınası*. Kulaklarında babasının sesi vardı. Sen bir hayal kırıklığısın, Draco. Babasından, ona yaptığı her şey için nefret ediyordu.

ona ve annesine. Ama bu noktada onunla hemfikir olmak zorundaydı.

Draco birinin boğazını temizlediğini duydu. Hermione'nin takıldığı o aptal Dominic denen çocuktı.

"Ne istiyorsun?" Draco sordu.

"Hermione'yi bulamadığını

duydum."

"Bir Ravenclaw için çok anlayışlı," diye tısladı Draco. "Bunu ne ele verdi? Tüm Bakanlığın burada olması mı yoksa her gazeteye ilan verilmesi mi?"

Dominic gergin bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Şey, Hermione ve ben iksirler üzerinde birlikte çalışırdık. Tez iksirimi hazır önce aldı. Almamalıydım ama sanırım yan etki konusunda yeterince açık değildim ve-"

"Ona kalkan iksirini veren sersem sensin." Başını

salladı.

"Harika," dedi Draco ve içindeki öfke bir kez kabarmaya başlamıştı. "Ben de hayatını riske attığı için kime teşekkür edeceğimi merak ediyordum."

Nott ona yine saçma sapan bir bakış attı. *İyi*. Bir nefes aldı. "Devam et,"

dedi Nott Ravenclaw'a.

"Her neyse, o sırada... senin hayalet kazanı öğrendim."

Draco dişlerinin birbirine öyle sert çarptığını hissetti ki bir yerlerini kırdığından emindi. "Merlin'e yemin ederim, eğer buraya akademik saçmalıklar hakkında konuşmaya geldiysen seni öldüreceğim."

"Özür dilerim," dedi Dominic. "Bu konuda kötüyüm ama yemin ederim bu

hikâyenin bir anlamı var." "O zaman başla. Çabuk ol."

"Evet, yani yaralandığınızda ve Nott'un malikanesine

ışınlandığınızda..." Draco, aynı derecede şaşkın görünen Nott'la bakıştı.

"...eve ışınlanmak istemiştiniz. Bunun neden olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

Draco Ravenclaw'ı boğmamak için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Önemli olan. Oraya git."

"Doğru, bu yüzden bunun bir hata olmadığı kanaatindeyim. Zihin durumunuz değiştiğinde bilinçaltınız kontrolü alır. 'Eve' gitmek istediğinizde, bu sizi gerçekten eviniz olduğuna inandığınız yere götürdü."

Durumun vahameti olmasaydı, Nott, Nott Malikanesi'ni kendi evi zannettiğini söyleyen biriyle ederdi.

"Merlin aşkına, bunun Hermione'yi bulmakla ne ilgisi var?" Draco sabrı tükenmiş bir halde sordu.

Dominic derin bir nefes aldı. "Çünkü o senin evin." Draco

içindeki kanın çekildiğini hissetti.

"Nott'un evine ışınlanmadın. Ona gittin."

Bu tekrar yapabileceği anlamına geliyordu. Doğruca ona görünebilirdi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?" Draco birdenbire ineğin ağzından çıkanlarla yoğun şekilde ilgilenmeye başlamıştı. "Beni tanımıyorsun bile."

"Doğru. Aynı şeyi o da yaptığı için bunun daha çok eğitilmiş bir tahmin olduğunu kabul etmeliyim. İçinde Veritaserum olan iksirimi aldığı anda-"

Draco cümleyi, "Bana göründü," diye bitirince Dominic başını salladı. Draco

bu bilgiyi alırken bir an için her şey bir kenara bırakıldı.

Ona ulaşmanın yolu buydu. Kimse bulamazken onu bulmak için.

-- Hermione --

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Hayatının bu son saatlerinde uyumak mı yoksa her şeyin sona ermesi için acı dolu bekleyişe katlanmak mı?

Pencereden giren bir parça ay ışığı dışında oda artık karanlıktı. Gözlerini kapadı ve daha iyi şeyler düşünmeye çalıştı ama tam bunu yaptığı sırada koridorda Bellatrix'in sesini duydu.

"İşe yarıyor," dedi gülerek. "Snape'in casusları sonsuz bir boşa kürek çekiyorlar. Bunu anladıklarında çok geç olacak."

Ama sonra Bellatrix'in koridorda konuşmadığını fark etti. Hermione onu şömineli bir odada dururken görebiliyordu.

İşte o zaman dank etti. Harry'nin Voldemort'la garip bir bağlantısı vardı. Bellatrix'le de aynısı vardı.

Bir süre onların konuşmalarını dinleyebildi ve sonra büyük bir patlama sesi duydu. Bellatrix şok olmuş görünüyordu. "O da ne?"

"Her ne ise, bu kalenin etrafındaki koğuşlar dayanacaktır."

Bir patlama sesi daha ve birden Hermione penceresinin dışında alevler gördü. Uzaktan geliyorlardı ama büyülü bir ateş olduğu kesindi.

Gittikçe alevlere bakarken Bellatrix'i görme yetisini kaybetmişti.

Kapı pat diye açıldı ve Bellatrix yanında iki adamla içeri girdi. "Bunun için hazırlıklıyız," dedi gülümseyerek.

Bir asa hareketiyle Hermione'nin bağları çözüldü ve bir adam onu zorla tutup ayağa kaldırdı. En iyi ihtimalle sallanıyordu ve ayakta durmak başını döndürüyor gibiydi. Elleri büyümlü bağlarla bağlanmıştı. Onu dışarı çıkardılar, ayakları yetişemediği için neredeyse sürüklüyorlardı. Kendini çok güçsüz hissediyordu.

Kalenin önündeki kapılar açıldı ve Bellatrix onu kendine doğru çekerek asasını boynuna sapladı.

Alev çemberinin içinde Draco'yu gördü. Onu bulmuştu. Onun için gelmişti. Draco'nun bakışları sertti ve Bellatrix'e dikilmişti ama bir anlığına Hermione'ye kaydı ve o kısacık an için gözleri sanki sırf onun için gizliliği bırakmış gibi yumuşadı.

"Onun için geleceğini umuyordum," dedi Bellatrix sırtarak. "Aksi takdirde, ihanetin için seni nasıl cezalandıracağımı bilemedim. Kendi kanından ve canından biri yerine bir Çamurkan'ı seçtin, Draco. Sana doğruyu yanlış öğretmenin, onu senin huzurunda çığlık attırmaktan daha iyi bir yolu var mı?"

Draco siyah takım elbisesinin içinde karanlıktan bir heykel gibiydi. Arkasındaki alevler solgun yüzünü kıpkırmızı yapıyordu. Tehditkâr görünüyordu. Ama yalnızdı. Buradaki amacı neydi? Bellatrix'i öldüremeyeceğini biliyordu.

Onu hiç bu kadar duygudan yoksun görmemişti; gizliliği bu kadar güçlü kullandığını hiç görmemişti. Bellatrix'in söylediği hiçbir şeye tepki vermedi. Hareket etmedi. Nefes alış veriş bile değişmemiş gibiydi.

"Beni yenemeyeceğini biliyorsun," dedi Bellatrix. "Onu yavaş yavaş öldürmemi izleyebilirsin. Dün gece çok çığlık attı. Eminim dışarıdan duyabileceksiniz."

"Buraya seni yenmeye gelmedim," dedi Draco dengeli bir ses tonuyla. "Bir anlaşma yapmak için buradayım."

Hermione, Bellatrix'in asasının ucunun derisinin daha da derinliklerine gömüldüğünü hissetti.

"Seninle bir anlaşma yapmakla ilgilendiğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü bundan daha fazlasını elde edeceksiniz ve iyi bir teklifi reddedemeyeceğinizi biliyorum."

Hermione tamamen kaybolmuştu. Adamın bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Ne önerebilirsin ki?"

"Onun karşılığında ben."

Bellatrix kıkırdadı. "Sevgilim, coşkunu seviyorum, gerçekten ama senden ne isteyebilirim ki? Benim gücüm onda."

Omuz silkti. "Enine boyuna düşünmüyorsun. Bak, şu anda seni öldüremem çünkü o hala hayatta. Öldüğü an..."

Yüzü karardı; yüz hatları çukurlaşmış gibiydi.

"...Senin yaşayan kabusun olacağım. Seni bu dünyanın sonuna kadar avlayacağım. Beni düşünmeden nefes alamayacaksın. Her köşenin ardında benim yüzümü göreceksin. Imperius lanetinden kurtuldum, artık istediğimi yapabilirim ve hayattaki tek görevim seni öldürmek olacak. Ve bu konuda senden daha iyi olduğumu biliyoruz teyze." Bu kelimeyi bir hakaret gibi söyledi. "Onu öldürürsen ömür boyu sürecektir bir düşman yaratmış olacaksın ve ben de seninkinin kısa, ölümünün ise acı verici olmasını sağlayacağım. Sana söz veriyorum."

Bellatrix bir kahkaha attı ama Hermione vücudunun gerildiğini hissetti. Bu tehdidi ciddiye almıştı. "Seni bir tehdit olmaktan çıkarmak için gücümün vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, gücünden vazgeçmek zorunda kalacağını hiç söylemedim. Snape'in araştırmasına göre, şu anda bana yerleştirmek için yeterince gücün var. Senin çok güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi, ben senin etin ve kanın olduğuma ve Karanlık İşaret'e de sahip olduğuma göre, kara büyünü geliştirmem uzun sürmez. Seni yenilemek için fazlasıyla yeterli."

Hermione bunun bir numara olduğunu düşündü. Onun planlarından biri daha, ama bu giderek daha gerçekçi .

Bellatrix doktoruna döndü. "Bu doğru mu?"

"Büyüleyici bir teklif," dedi Dr. Hill. "Evet, yeğeniniz olduğu için bu işe yarar. Açıkçası, yeni deneğin de geçişin sonunda süresi dolacak."

Son kullanma tarihi. Bir kutu süt gibi.

Draco'nun planı bu olamazdı. Bellatrix tüm güçlerini yeniden kazanıp bir savaş başlatacak ve o da ölecekti.

Hermione onunla göz teması kurmaya çalıştı ama Hermione ona bakmadı bile.

"İkisi bir arada olur," dedi Draco. "Güçlerin geri gelir ve ben de bir tehdit olmaktan çıkarım."

Bellatrix'in adamlarından biri, "Bu hiç mantıklı değil," dedi. "Sonunda kendi tarafının kaybedeceği anlamına gelecekse neden canını versin ki?"

İşte o zaman Hermione bunun bir plan olmadığını anladı. Bu . Soğukkanlı ve hesaplı bir teklif. İyi düşünülmüş.

"Benim tarafım mı?" Draco sinsi bir sırıtışla sordu. " ne olduğunu sanıyorsun? Açıkçası kaybetmeleri umurumda bile değil. Bana kalırsa hepsi trajik bir şekilde ölsün. Hogwarts'ı yerle bir edin. Bakanlığı yok edin. Binlercesi ölsün. Umurumda değil." Sonra Hermione'ye bakmadan onu işaret etti. "Tek umursadığım o."

Hermione panik gözyaşları döktüğünü hissetti. Başını şiddetle salladı. "Hayır, yapamazsın."

Gözleri sonsuza dek ilk kez onunkilerle buluştu. Soğuk. Sert. "Ben Potter değilim. Senin hikâyedeki kahraman olduğumu hiç söylemedim."

O kötü adamdı, onun için dünyayı feda etmeye hazırdı. Kalbi acıyordu. Draco tekrar Bellatrix'e baktı.

"Bozulmaz bir yemin edeceğim. Eğer onun gitmesine izin verirsen ve ona zarar vermezsen beni güç kabın olarak kullanabilirsin - şimdi ve ölümünden sonra. Kanla yemin edeceksin."

Kan Yemini, Bozulmaz 'in kara büyüdeki eşdeğeri idi. Ancak Kan Yemini, kişinin Bozulamaz Yemini ettiği kişiye bağlanmak yerine, kişinin kendisine bağlanıyordu. Bellatrix yeminini bozarsa, ölecekti.

Teyzesi Hermione'nin midesini bulandıran bu teklifi düşünüyordu.

"Asanı teslim edecek ve sihirli kelepçeleri kabul edecek misin?" diye sordu.

Başını salladı. "Asanı teslim etmeden önce onun güvenliğinin garanti altına alınmasını istiyorum." Bellatrix hâlâ bu teklifi içten içe tartışıyordu.

"Bunun daha iyi bir anlaşma olduğunu biliyorsun," dedi Draco. "Eğer onu öldürerek gücünü geri alırsan, daha fazla yaşamana gerek kalmaz. Bundan emin olacağım. Onun yaşamasına izin ver, ben de sana savaşı kazanmanın ve hayatını korumanın bir yolunu vereyim."

Hermione'nin zaten başı dönüyordu ve şimdi sürekli 'hayır' dediği için gözleri yaşlarla doluyordu ama kimse onu dikkate almıyor gibiydi.

Bellatrix, "Pekâlâ, anlaştık," dedi ve Hermione'yi götürmesi için adamlarından birini çağırdı.

"Hayır, Draco, lütfen, bunu yapamazsın," diye bağırdı adam onu çekip götürürken.

Bellatrix Draco'ya doğru yürüdü ve Draco onu tam ortada karşıladı. Herkes asalarını Draco'ya doğrultmuştu.

Bir plan olmalıydı. Bu olamazdı. Ama sonra kollarını kenetlediler ve Bozulmaz Yemin üzerine yemin ederken aralarındaki altın ipleri gördü. Sonra, kanıyla bir yemin imzaladı. Bunu gerçekten yapıyordu. Kendini çok yenilmiş hissetti. Çok zayıftı ve doğuştan gelen çaresizliğinden yorulmuştu.

Bu iş bittiğinde bile, hâlâ bir vahiy bekliyordu. Adamın kolunda bir numara vardı.

Bellatrix, "Asanı ver," diye emretti.

"Önce onu bırak," diye karşılık verdi Draco. "Aksi takdirde beni öldürüp sonra da onu kullanabilirsin. Onun güvenliğinin garanti altına alınmasını istiyorum."

"Bunu nasıl yapmamızı istiyorsun? Gitmesine izin verdiğimiz anda onu kapıp ortadan kaybolabilirsiniz."

"Bu bilmeceyi düşünmüştüm." Eli ceketinin iç göğüs cebine gitti.

"Kıpırdama," dedi Bellatrix'in biri, hepsi de asalarını ona doğrultmuşken.

"Sadece bir parşömen alıyorum," diye gülümseyerek güvence verdi ve bir parşömen çıkarıp bir şeyler yazdı ve gönderdi.

Bir ile Nott ortaya çıktı.

Draco hâlâ Bellatrix'e bakarken, "Nott, bana bir iyilik yapıp Hermione'yi Hogwarts'a geri getirebilir misin?" dedi. "Onu eline geçirdiği anda asamı teslim edeceğim."

Nott yürümeye başladı ama Bellatrix elini kaldırarak onu durdurdu. "Tek bir şartla. Dizlerinin üzerine çök, asanı önüne koy ve ellerini arkada birleştir. Küçük Mudblood kız arkadaşını ele geçirene kadar asanı almaya gelmeyeceğim."

Draco bir kahkaha attı. "Peki." Asasını çıkarıp yere bıraktı ve üç adım geri çekildi. Sonra dizlerinin üzerine ve ellerini başının arkasına koydu.

Nott Hermione'ye doğru yürümeye başladı. "Hayır," diye bağırdı Hermione. "Bunu istemiyorum. Anlaşma yok. Beni duyuyor musun? Anlaşma falan yok." Nott ona doğru yürürken ve Draco dizlerinin üzerine çökmüş, ona bakmazken sesi duygu doluydu.

Nott ona ulaştığında yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Elleri bağlı olduğu ve kendini çok güçsüz hissettiği için karşı koyamadı. Ama öylece gidemezdi

Bununla birlikte.

"Hayır," diye tekrar bağırdı.

Arkasındaki adam onu bıraktığında yere yığıldı, bu onun direnmesinin tek yoluydu. Nott içini çekti ve onu tutmaya çalıştı ama o direndi.

"Bunu yapmasına izin vermeyin," diye bağırdı.

"Nott, çıkar onu buradan," dedi Draco'nun sesi gergin çıkmıştı.

"Bunu yaparsan kendimle yaşayamam," diye bağırdı ona hâlâ bakmayan Draco'ya.

Nott kollarını kızın beline doladı ve onu yukarı çekti. "Granger," dedi sert bir sesle.

Adam onu kaldırdı ve kız çığlık atarak bacaklarını tekmeledi ama adam onu . İşte bu kadar.

Draco'ya baktı ve Draco bir an için başını çevirip ona baktı. Son bir kez.

Kısa bir an için gizliliğini kaldırdı ve tekrar donmadan önce gözleri duyguyla parladı.

Ona onu sevdiğini söylemek istedi ama yapamadı çünkü bu bir veda gibi geliyordu ve ona veda edemezdi.

İçindeki panik öylesine hamdı ki, bu panik onu parçalara ayırmış gibi hissediyordu.

Nott onu uzaklaştırırken, gördüğü son görüntü Bellatrix'in Draco'nun asasını yok ettiği ve onu bir crucio lanetine maruz bıraktığı oldu. Draco yere düştü, iki adam ona sihirli kelepçeler takarken içinden titreme geçti.

Ve sonra Nott onu Hogwarts'a geri gönderdi.

Bölüm 41

Yatakhaneye indikleri anda, adam onu bıraktı ve kız neredeyse masaya yığılıyordu. Nott onu sabitledi.

Bileklerini adama doğru tutarak, "şunları," diye neredeyse çığlık atacaktı.

Tüm vücudu şiddetle titriyordu. Nott, sonunda biri işe yarayana kadar birkaç farklı kilit açma büyüsü yaptı. Bağlar çözülmez masasının çekmecesini açtı.

"Ne yapıyorsun?" O sordu.

Aradığı iksiri bulana kadar çılgınca birkaç çekmeceyi ve iksiri içti.

"Büyülü yenileme iksiri mi?" Nott etiketi okuyarak sordu. "Sanırım seni bir şifacıya götürmemiz gerekiyor."

Onu görmezden geldi ve ikinci bir şişe aldı. Enerji . Gücünü olabildiğince geri kazanması gerekiyordu. Toprak tadındaki sıvı boğazından aşağı inerken, kalp atış hızının arttığını ve büyüsünün güçlendiğini hissetti.

Yine de Draco'nun gömleğiyle dolabına gidip siyah bir pantolon siyah bir gömlek çıkardı. Üstünü değiştirdiğinde Nott hızla arkasını döndü.

Boğazını temizledi. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ama gerçekten bir şifacıya görünmen gerektiğini düşünüyorum."

"Şifacıya ihtiyacım yok," diye cevap verdi tamamen giyinip saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra.

Onu kurtarmak için hâlâ zamanı vardı. Öyle hissetmese de. Onu Bellatrix'le bıraktığı her saniye sonsuzlukmuş gibi gelse de.

"Granger, ne yapıyorsun?"

İksir malzeme çantasını aldı ve kemerine bağladı. Sonra dolabından yedek اساسını aldı, çünkü kendine yeni bir tane almaya bir türlü fırsat bulamamıştı. yanında Draco'nun siyah اساسını gördü.

"Olabilir," dedi kendi kendine ve aldı.

"Bitti," dedi Nott ve kendisi de ağlamaya yakın görünüyordu. "Bunun boktan bir şey olduğunu biliyorum. Bana güvenin. Biri daha iyi bir planla gelseydi, ama kimse gelmedi. Artık bitti. Bozulamaz bir yemin etti. Onu kurtaramazsın. Bundan emin oldu. Tek derdi seni kurtarmaktı."

"Evet, olan tek şey değil, değil mi?" Sesinde zehirle sordu.

Kimse onun için aynı şeyi yapmazken Draco tarafından kurtarılmaktan bıkmıştı.

"Beni oraya geri götüreceksin ve takviye kuvvet getireceğiz."

Nott başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Seni güvende tutacağıma dair ona yemin ettim. En iyi dostlarımdan birine verdiğim son sözü bozmayacağım."

"O söz boktandı. Onun yerine onu kurtarmama yardım et."

"Nasıl? Bir Kırılmaz ancak bağlı olanlardan biri ölürse kırılabilir ve sen hayatta olduğun sürece o öldürülemeyeceğine göre böyle bir şey ."

Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. "Onu öldürmenin bir yolunu buldum. Beni ona götür, gerisini ben hallederim."

Kapıdan çıktı ve Nott da onu takip etti.

"Onu öldürmenin bir yolunu nasıl bulduğunuzu benimle paylaşmak ister misiniz?" Diye sordu.

"Karmaşık bir cevap ve detaylar için vaktim yok ama temelde büyülerimiz birbirine bağlı ve ben bunu çözmenin bir yolunu buldum. Harry nerede?"

Koridorda hızlı adımlarla yürüdüler. "Karargâhları Büyük Salon'da."

O içeri girdiğinde kafalar anında döndü ve insanlar alkışlamaya başladı. Harry'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve ona doğru koştu.

"Mione," dedi onu kucağına çekerken. "Nasıl? Nasıl kaçtın?"

"Bunun için zaman yok," diye karşılık verdi. "Bellatrix'i öldürmenin bir yolunu buldum. Kendi sihrimi onunkinden ayırabilirim. Ama yalnız değil. Yanında büyük bir Ölüm Yiyen grubu var, bu yüzden desteğe ihtiyacım var."

Harry kararlılıkla, "Bize nerede olmamız gerektiğini söyle," dedi. "Biz fazlasıyla hazırız."

Nick Miller Seherbaz komutanıydı ve ekibini göndermeden önce tüm detayları öğrenmek istiyordu. Kaç tane Ölüm Yiyen var? Kalede koğuşlar var mı? Kaleye kaç giriş var?

Hermione her şeye cevap veriyordu ama giderek daha da sinirleniyordu. Zaman akıp gidiyordu. Hareket etmeleri gerekiyordu. Hemen.

"Neden seni Bellatrix'e geri götürmek isteyeyim ki?" diye sordu. "Güçlerini geri alabilmesinin yolu sensin."

"Artık değil. Draco benimle yer değiştirdi."

"Malfoy oğlan mı?" Şaşkınlıkla sordu.

"Evet, oraya gitmeliyiz. Mümkün olan en kısa sürede"

"Sorumlu komutan benim Bayan Granger, ekibimin en başarılı sonucu almasını sağlamam gerekiyor."

"Başka bir deyişle, o ölene kadar beklemekten memnunsun," dedi dilini yakan bir öfkeyle. "Kurtulmak için sadece bir Ölüm Yiyen'in daha hayatı, değil mi komutan?"

Gözleri kısıldı. "Adamlarımı yarım yamalak bir görev için riske atmayacağım. Altın Üçlü'nün bir parçası olabilirsin ama son baktığımda savaş sırasında pek savaşmamıştın. O yüzden işimizi yapmamıza izin vermeye ne dersin? Güvende olmanıza sevindim."

Döndü ve grubun geri kalanına doğru yürüdü. Ona yardım etmeyeceklerdi.

"Draco beni nasıl buldu?" Nott'a sordu.

"O Ravenclaw çocuğu ona 'eve' ışınlanmasını söyledi."

Göğsü sıkıştı.

"Dostumu ölüme gönderdiğim için beni kalpsiz biri olarak gördüğünüzü biliyorum ama onu görmeliydiniz. Seni bulamadığında kendinden geçmişti. Benim yardımım olsa da olmasa da bunu yapardı."

Onu suçlamadı. Onlara sürekli boktan kartlar dağıttığı için evreni suçluyordu. Onun için kendini feda etmişti. Onlar konuşurken gözleri tekrar Seherbaz birimine kaydı ve herhangi bir aciliyet hissi görmedi. Draco'dan ayrılalı yirmi yedi dakika olmuştu. Onun için işkence ve ıstırap dolu 27 dakika olduğundan emindi. Bellatrix'in büyüünü ona yüklemekten önce oraya varmak istiyordu.

"Sikerim böyle işi," dedi sinirli bir şekilde.

Harry'yi kenara çekti. "Bu aptalların kararlarını vermelerini bekleyemem."

"Sadece bir strateji bulmaları gerekiyor-"

Onu omuzlarından yakaladı. "Harry, sana Voldemort'un açısından bahsetmememin nedeni, senin Voldemort'la bu kadar iç içe olmandan endişelenmemdi.

Bakanlığa benden daha çok inandığınızı söyledim."

Gözlerini yere dikti.

"Onu seviyorum," dedi ve Harry şaşkınlıkla ona baktı. "Seviyorum. Bunun ona olmasına izin veremem. Kendimle yaşayamam. Bu yüzden, en iyi arkadaşım olarak senden rica ediyorum, lütfen bana yardım et. Eski günlerdeki gibi. Bir şeyi araştırmak için öğretmenlerden izin beklemezdin. Üçümüz gecenin bir yarısı gizlice kaçtık çünkü bir şeylerin temeline inmek istiyorduk. İşleri yoluna koymak istedik. Bu yanlışlığı düzeltmek için bana yardım etmene ihtiyacım var. Onu öldürmeme yardım et."

Harry bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, bana olan bu mu? Bir şirket adamı mı oldum? Ginny hep böyle der ama ben sadece benimle dalga geçiyor sanıyordum. Tabii ki sana yardım edeceğim. Neye ihtiyacın var?"

Seherbazlardan oluşan bir ordu değildi ama iyi bir gruptu. Slytherin arkadaşları. Altın Üçlü artı Ginny (evet, Ron bile gelmeyi kabul etti). Eski, terk edilmiş şatoya vardıklarında Hermione hemen işe koyuldu. Gözlerini kapadı, kolunu tuttu ve Bellatrix'in büyüüne konsantre oldu. Ve sonra onu Draco'yla birlikte bir odada gördü.

"Bir zindanda gibiler," dedi Hermione, önündeki sahnenin gelişimini izlerken gözleri hâlâ kapalıydı.

Draco bir sandalyeye bağlanmıştı, ayakları da bağlıydı. Tarihteki en üretken Ölüm Yiyenlerden birine karşı temkinli oldukları belliydi, esasını bile çıkarmışlardı. Artık ceketini giymiyordu ve gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Başını öne eğmişti.

"Bu aileye utançtan başka bir şey getirmedi," dedi Bellatrix, esasını elinde döndürerek. "Önce babana ihanet ettin, sonra da bana."

İkisi de sadece size yardım etmek istiyordu."

Kadın bir haçlı laneti daha savurdu ve adamın başı acıyla geriye düştü. Dişlerinin arasından kısık bir homurtu izin verdi. Göğsünde terin parladığını gördü. Boynundaki atardamar hızla nabız gibi atıyordu.

Sonra her şey bitti ve vücudu gevşedi. Kadın ona bilincini kaybetmesine ramak kala işkence etmişti.

Dr. Hill defterine bir şeyler yazarken "Kırk iki crucio laneti," dedi. "Etkileyici bir acı toleransı. Daha önce bu kadar kısa bu kadar çok crucio vakası yaşadığımızı sanmıyorum. Ancak büyü transferi için gücünü toplaması gerektiğinden burada durmak istiyorum."

Dr. Hill'in Draco'ya doğru yürüdüğünü gören Hermione Harry'ye, "Ona ulaşmamız gerek," dedi.

"Özür dilerim, bu acı verici olacak," dedi ve doktorun bir safkanla uğraşırken, kendisiyle uğraşırken olduğundan farklı bir ahlaki krizle karşı karşıya olduğunu fark etti.

Doktor asasını kullanarak Draco'nun göğsüne bir kesik attı. Bu onu geri getirdi, gümüş gözleri acıyla açılmıştı.

"Acele etmemiz gerek," dedi Hermione.

Harry, "Hemen," diye karşılık verdi.

Bellatrix'e kulak misafiri sonra onlara kalede hangi koğuşların kullanıldığını söylemişti. Harry birkaç kilit açma büyüsünden bahsediyordu.

Draco'nun göğsündeki kesi tamamlanmıştı. Dr. Hill, "Burası gücünüzü depolayacağımız yer olacak," dedi. "Oradan büyüyecek."

Bellatrix, "Bu aile için kendini affettirmenin yolu bu," dedi. "Bunu sadece iğrenç küçük Çamurkan'ını kurtarmak için yaptığın gerçeğini bir kenara bırakacağız. Tarih kitaplarına kendini ailen için feda ettiğini yazacağım. En azından ölürken bir işe yarayacaksın."

Harry bir büyü daha yaptı ve kalenin etrafındaki kalkan düştü. "Burada biri var," dedi Bellatrix. "Kalkan kırıldı. Yerlerinizi alın."

Hermione gözlerini tekrar açarak gerçekliğe yeniden odaklandı. "Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi.

Harry bir büyüyle kapıyı kırdı ve içeri girdiler. Karanlıktı ve ıssız görünüyordu.

"Herkes nerede?" Koridorda yavaşça ilerlerken Ron sordu.

Köşeyi döndüklerinde karşılarına yine uzun bir koridor çıktı. Ne zaman sonuna gelseler, bir öncekine tıpatıp benzeyen başka bir koridora çıkıyorlardı.

"İllüzyon büyüğü," diye bitirdi Harry. "Bu labirentten çıkış yolunu asla bulamayacağız."

Hermione kemerindeki iksir zulasına uzandı. "Pek sayılmaz," dedi bir tanesini yere atıp bir açıklama büyüğü fısıldarken.

Bir perde gibi, önlerindeki sahte koridor düştü ve kalenin gerçek içine baktılar.

"Slytherin'e bir sıfır," dedi Pansy kocaman bir sırıtışla.

Ron, "Bu bir tür oyunmuş gibi ciddi ciddi skor tutmuyorsun," dedi.

Omuz silkti. "Bu bir oyun değil. Öyle olsaydı, kaybediyor olurdun." Ron içini çekti ve gözlerini devirdi. "Gidip şu kaltağı öldürelim." Yürümeye başladıkları anda büyüler üzerlerine doğru uçmaya başladı.

Harry kendi büyüleriyle karşılık verirken, "Ölüm Yiyenler," diye bağırdı.

Karanlıkta onları görmek zordu. Maskeleri sadece yeşil büyülerinin ışııyla kısa süreliğine aydınlanıyor, sonra tekrar gölgelerin içinde kayboluyorlardı. Büyüler uçuşmaya devam etti, bir tanesi o kadar çarptı ki kulağını sıyırdı.

"Illuminare," dedi Zabini, esasını havaya kaldırdı ve ışık patladı.

Artık görebildiklerine göre, ekip hızla hareket etti ve art arda kendi büyülerini ateşledi. On Ölüm Yiyen kısa bir süre sonra yere yığılmıştı.

"Sırada ne var?" Nott sordu.

Hermione gözlerini kapatarak tekrar yarasına dokundu. "Başka bir odaya taşınmışlar. Kiliseye mi benziyor?"

Uzun vitray pencereler, bir sunak.

"Şapel," dedi Ginny. "Birçok şatoda vardır. Bu taraftan."

Hermione hâlâ gözlerini kapatmış, iki Ölüm Yiyen'in Draco'yu dizlerinin üzerine çöktürdüğünü, ellerinin hâlâ arkadan bağlı olduğunu görüyordu.

"Mione, hadi gidelim," Harry onu elinden tuttu ve gerçekliğe geri döndü.

"Kaç tane Ölüm Yiyen var?" Nott ona sordu.

"Yaklaşık 40," dedi gergin sessizliğin içinde.

Sayıcı çok azdılar. Ama büyük bir avantajları vardı: Bellatrix, Hermione'nin ikisi arasındaki bağlantıyı koparmanın bir yolunu bulduğunu bilmiyordu.

Şapelin kapısına vardıklarında, neredeyse çok kolaymış gibi geldi. Bellatrix onlardan korkmuyordu. Bekliyordu.

Grup girdi, böylece Hermione en son giren kişi oldu. Gözlerden en uzun süre saklanan kişi.

Harry onun hemen yanındaydı. Diğer Gryffindorlar sağındaydı. Slytherinler solundaydı.

Sayıca az olduklarını biliyordu ama önlerinde sessizce onlara bakan maskelerin çokluğunu görmek onu germişti. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. Planı tartışırlarken Pansy'nin ona hatırlattığı gibi milyonlarca şey. Ama zamanları tükenmek üzereydi.

"Boktan bir planı başka bir planla mı değiştireceğiz?" Nott Hogwarts'a döndüğünde sormuştu.

Bir şans vardı ama Hermione orada öylece oturup Bellatrix'in Draco'ya işkence ederek öldürmesini bekleyemezdi.

"Nerede o?" Zabini onun yanında sessizce sordu.

Tek gördükleri Ölüm Yiyen maskelerinden oluşan bir denizdi. Ama sonra Bellatrix'in kahkahası şapelde yankılandı.

Sonra onu kürsünün yanında dururken gördü, Draco önünde diz çökmüştü. Başı aşağı sarkıyordu.

Bellatrix, "Görünüşe göre Mudblood köpeğin sana geri dönmüş," dedi.

Draco başını kaldırdı ve gözleri yüzüyordu. Bilinci neredeyse yerinde değildi. Ama gümüş gözleri Hermione'ye sabitlendiğinde dondular ve anında yeniden keskinleştiler. Tüm vücudu adrenalinle kaskatı kesilmişti.

Başını Theo'ya doğru salladı. "Senden onu güvende tutmanı istedim. anlamadın? Çıkar onu buradan. şimdi."

Theo ona bir planları olduğunu söyleyemedi.

O anda, arkalarındaki kapılar çarparak kapandı.

"Korkarım artık çok geç," dedi Bellatrix. "Ona zarar veremem ya da onu öldüremem ama Ölüm Yiyenlerim vahşi bir saldırıya karşı kendilerini savunmak zorunda kaldıklarında böyle bir şey söz konusu olamaz. Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir

Çünkü o Çamurkan'ın senin kafanı bu kadar karıştırdığı için ölmesi gerektiğini düşünüyorum, Draco, sevgilim."

Elini adamın saçlarına koymuş, ona bakabilmek için başını geriye doğru çekiyordu.

"Umarım benden alacağın her damla güç seni yavaş yavaş içten içe yakar," diye tısladı ve sonra bedenini onunkine çarparak onu devirdi

Kaos patlak verdi. ölüm Yiyenler gruba saldırmaya başladı. Büyüler havada uçuşuyordu. Hermione ve Harry sıralardan birinin arkasına saklandılar ve tahta parçalanıp çatladı. Harry sık sık ayağına kalkıp büyülere karşılık veriyordu. Gruptaki diğerleri de aynı pozisyondaydı. Hermione, Bellatrix'in yerde acı içinde kıvranan Draco'ya bir başka crucio büyüünü yaptığını gördü.

Bu kadar yeter.

İksirini aldı ve teorisinin işe yaramasını umarak içindekileri tamamen yuttu. İksirinin kara büyüünü diğer büyülerden ayırabildiğini biliyordu. O kadar ileri gitmişti. Sorunu onu nasıl dışarı ıkaracağıydı ama sonra Bellatrix'in Hermione'ye sadece bir bakış atarak onun büyüünü yönetebildiğini fark etti. Ona bakarak bir şekilde büyüünü kontrol edebiliyordu. Şimdi Hermione'nin de aynısını yapması gerekiyordu.

Sorun şu ki, bu konsantrasyon gerektiriyordu ve şu anda 40 ölüm Yiyen'le açık bir savaşın içindeydiler.

Onlara daha fazla zaman kazandırmalı ve bir fırsat penceresi açmalıydı. Savaş için geliştirdiğı iksirlerden birini havaya fırlatarak bir büyüyle vurdu ve iksir boğucu bir gaza dönüştü.

"Ventus," diye bağırdı Ginny sağdan, Zabini de soldan, gazı sadece ölüm Yiyenler'e doğru iterek.

Ron ve Ginny ölüm Yiyenleri etkisiz hale getirip büyüünü bağlarla bağlarken, sağındaki Slytherinler daha az bağışlayıcıydı. Öldürme büyüleri serbestçe ve hızla uçuşuyordu. Hermione'nin gaz buharlaşmadan önce fazla zamanı yoktu.

Bellatrix'le arasındaki büyülu bağlantıyı kesmeye çalışırken onu koruyacak olan Harry'ye, "Hadi yapalım şunu," dedi.

"Ben hazırım," diye cevap verdi.

Hermione ayağa kalkıp çılgınca komutlar yağdıran Bellatrix'e baktı, asasını önündeki Draco'ya doğrultmuştu. Onun koluna dokundu ve büyüyle bağlantı kurmaya çalıştı. Bir an için gözlerini kapadı, çığlıkları ve kullanılmış büyüün kokusunu karıştırmaya çalıştı ve Bellatrix'in içindeki, kendi kalp atışı gibi atan büyüye odaklandı.

Her zaman deliriyormuş gibi hissetmişti ama şimdi nedenini biliyordu. Kan dolaşımında Bellatrix'in bir parçasını taşıyordu. Bir kanser gibi. Bir sonraki nefesinde onu buldu. Koyu mor bir parlaklığa sahip, koyu renkli büyü telleri. Zihninde onları yakaladı, tıpkı bir atın dizginleri gibi. Ama sonra Harry onu yakaladı ve bir büyü patlayıp bağlantı kopunca yere yığıldı.

"Neredeyse ," dedi. "Tekrar

deneyeceğiz."

"Kaç tane Ölüm Yiyen yakaladık?" diye sordu. "Şu

anda sayamıyorum ama yeterli değil." "Theo!"

Pansy'nin çığlığını duydu.

Harry ve Hermione ayağa kalktılar ve hemen bir büyü bombardımanına tutuldular. Hermione hex'lerden kaçıp kendi hex'lerini gönderirken, Nott'u bir sütunun arkasında, omzunu tutarken görebildi.

Paniklemiş görünen Pansy'ye, "Ben iyiyim," diye karşılık verdi.

Diğer tarafta, Ron ve Ginny aşağıda, bankların arkasında saklanıyorlardı. Tahta, üzerinde delikler açan büyüler yüzünden İsviçre peynirine benziyordu.

Hermione kemerinden bir iksir daha havaya fırlattı ve bir büyüyle vurarak Ölüm Yiyenlerin üzerine asit yağdırdı.

vurdu. Diğerleri saklanmak için acele ediyordu. Nott ileri atıldı ve birkaçını kolaylıkla öldürdü. Pansy ve Zabini de onu takip etti.

Harry Hermione'ye, "Git," dedi.

Gözlerini tekrar kapattı. Bu kez kara büyü iplikçiklerini bulmak daha kolaydı çünkü bunu daha önce yapmıştı. Onları ellerinde sıkıca ve güvenli bir şekilde hissetti. Sonra gözlerini açtı ve kendisine hiç dikkat etmeyen ama bu işin gidişatından giderek daha fazla hoşnutsuz görünen Bellatrix'e baktı.

Tam güçleri olmasa bile, Bellatrix asasını aldı ve büyülü ateşi çağırdı. Yanlış kullanılırsa kara büyü olur. Normal ateşten daha sıcak yakıyordu. Gryffindor'lara doğru bir öpücük üfledi ve alevler patladı.

"Ventus!" Harry çığlık attı ve Ron ile Ginny kendilerini duvara yaslayıp alevler gittikçe yaklaşırken rüzgâr alevleri geri itti.

Bellatrix aynı şeyi Slytherinlere de yaptı ve alevleri elleriyle onlara karşı tuttu. Draco yerdeydi, iki Ölüm Yiyen ona asalarını doğrulturken büyülü bağlarla bağlanmıştı.

Sonra pencereler patladı ve Ruh Emiciler içeri daldı.

Nott ve Pansy Ölüm Yiyenlerle savaşmaya devam ederken Ginny ve Ron Patronusları çağırdı ve Zabini de öyle yaptı.

"Şu an şapkandan bir şeyler çıkarmak için harika bir zaman, Granger," diye bağırdı Pansy.

Hadi, Hermione, dedi kendi kendine. Bunu şimdi bitir. Gücünün dizginlerini elinde hissederken Bellatrix'e baktı. Aralarındaki gücü tam olarak nasıl keseceğinden emin değildi, sadece farklı teorileri vardı. Ama sonra gücün iplerini çekebildiğini hissetti. Onları çekiştirdi ve birdenbire içine doldular. Sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi kolayca çözüldü.

Bellatrix gözlerini hızla kırıştırdı ve sonra ateşi başladı. Ayaklarının üzerinde yalpaladı, ne olduğunu şaşırmişti.

"Sen!" Hermione'yi fark edince çılgılık attı. "Kızı yakalayın!"

Slytherin'ler ve Gryffindor'lar bir çember gibi etrafına dolanıp onlarla savaşırken, Ölüm Yiyenler ve Ruh Emiciler ona doğru koşuyordu. Harry art arda büyüler yapıyor, onun anda kalmasına ve içindeki büyüye konsantre olmasına izin veriyordu.

Hermione, Bellatrix gücünü geri çekmeye çalışırken onunla arasındaki mücadeleyi hissetti. Bir savaş çekişmesi gibi. Büyünün bir kısmı ona geri döndü. Bellatrix sırttı ve Hermione büyünün parmaklarının arasından kaydığını hissetti. Hayır! Elleri onu tutmaya çalıştı ama başaramadı. *Odaklan! Tüm güçlerin sende. Onda yok. Sen daha güçlüsün.*

Kara büyüyü reddetmek yerine, onu kucakladı. Onu memnuniyetle karşıladı. Ve sonra büyülü ipi tekrar ellerinde hissetti. Kuvvetle geri çekti ve sonra her şey çok kolay oldu. Kara büyü onu yenilerken ve damarlarını doldururken derin bir nefes aldı. Artık onu kontrol etmiyordu. O kadar uzun zamandır içinde yaşıyordu ki, belki de cevap hiçbir zaman onu içinden çıkarmak olmamıştı, belki de cevap her zaman Bellatrix'in gücünün son damlasına kadar içine çekmek olmuştu.

Bellatrix tökezledi ve Hermione içindeki gücün yükseldiğini hissetti. Ellerini açtı ve onun ağırlığına yaslandı. Teninde dans ediyordu. Vücudunda şarkı söylüyordu.

"Merlin, neler oluyor?" Ron, Hermione'ye bakıp birden daha uzun boylu olduğunu fark edince sordu. Hayır, daha uzun değil. Havada süzülüyordu.

Bellatrix dizlerinin üzerine çöktü.

Nott, Draco'ya bir kilit açma büyüsü fırlatarak onu yere bağlayan bağlardan kurtardı. Nott'un ikinci kilit açma büyüsü, bir Ölüm Yiyen onunla çarpıştığı için ona ulaşamadı. Draco elleri ve ayakları hâlâ bağlı olmasına rağmen tereddüt etmedi. Bir Ölüm Yiyen'i yere devirdi.

yere yatırdı ve ayak bilekleri arasındaki zincirleri boynuna dolayarak onu boğarak öldürdü.

Hermione içindeki gücün gittikçe hissetti. Ölüm Yadigârı'nda ya da Voldemort'un asasında hissettiğinden çok daha fazla. Başından beri bu onun gücüydü. Onun gücüydü.

Artık yerden birkaç metre yüksekte süzülüyordu ve Ölüm Yiyenlerden gelen büyüleri kolaylıkla engelleyebiliyordu.

Bellatrix hâlâ onunla savaşıyordu. Hermione bir sonraki nefes alışında ellerini kaldırdı ve dışarıdaki ay ışığı kayboldu. Kara bulutlar pencerelerden içeri giriyor, kapılardan ve binadaki çatlaklardan sızıyordu. Ruh Emicileri geri püskürtmek için kullandı. Bulutlarla bütünleşip yok olana kadar geri çekilmelerini emretti.

Grup sonunda Ölüm Yiyenler'e karşı ilerleme kaydetmiş, Nott'a Draco'ya bir kilit açma büyüsü daha yapması için yer açmış ve sonunda özgür kalmıştı. Hemen ayağa fırladı ama bir grup Ölüm Yiyen karşısında hâlâ eli kolu bağlıydı. Büyülerden dans eder gibi kolaylıkla sıyrıldı. Bir Ölüm Yiyen'i yakalayarak boynunu kırdı ve vücudunu kalkan olarak kullandı.

Hermione, Dr. Hill'in kaçmaya çalıştığını gördü ama tam gözden kaybolmak üzereyken Draco onu kolundan yakalayıp önüne çekti, o sırada başka bir Ölüm Yiyen'in büyüsüyle vuruldu ve şişmiş eti parçalandı.

"Kendi ilacınızın tadına bakmak ister misiniz doktor?" Hill'in asasını kaptığı gibi sordu ve bir büyü fısıldadı.

Doktor kan kusmaya başladı ve Draco o kadar hızlı ve etkili bir şekilde öldürücü lanetler savurmaya başlayınca dizlerinin üzerine çöktü.

Bellatrix dizlerinin üzerine çökmüştü ama Hermione ne kadar çekmeye çalışırsa çalışsın, son güç kırıntısı da onu terk . Güç tamamen gitmeden onu öldüremezdi.

Neden ölmüyorsun? Kendi kendine düşündü. Bellatrix'in kalbinin parmaklarının altında attığını hissedebiliyordu. Kemiklerini. Organlarını. Kontrol altındaydı ama onu öldürecek kadar değil. Belki onu daha da zayıflatmak işe yarar?

Hermione Bellatrix'in omzunun etrafındaki kemiklerini yokladı. Bileğinin bir hareketiyle kolu şekerden yapılmış gibi paramparça oldu. Bellatrix çılglık attı ve Hermione sırttığını hissetti. Bileğinin bir başka hareketiyle Bellatrix'in ikinci kolu da kırıldı.

Kafasının içinde onun çılgınlığını duydu. Bununla ilgili bir şey lezzetli bir şekilde eğlenceliydi.

Elini sıkarken Bellatrix'in kalbinin sıkıştığını ve nefese kaldığını hissetti.

Kontrol bende. Vazgeç.

Soluk soluğa, kafasının içinde Bellatrix'in sesini duydu.

Aptal kız. Ne yaptığını bilmiyorsun. Beni tüm gücümünden kurtaramazsın. Tek yaptığın beni zayıflatmak. Bağımızı bu şekilde yok edemezsin.

Dilinden çıkan her kelime yalan.

Bellatrix ona sırttı. *Kimse sana karanlık sanatları öğretmemiş ve bu da belli oluyor. Güçlerimizi ayırmanın bir yolunu bulduğun için zekisin, bunu kabul ediyorum. Ama tüm güçlerimi elde etmenin bir yolu yok. Onlar senin değil. Ya ölene kadar aramızdaki bağla yaşarsın ya da tüm gücümü geri verirsin.*

Bu sizin için uygun olmaz mıydı?

Gerçek bu ve sen bunu biliyorsun. Bunu hissedebiliyorsun. Gücün son parçası beni terk etmeyecek. Ne kadar uğraşırsan uğraş.

Hermione ona inanmak istemiyordu ama kendini başka bir şeye ikna etmek de giderek zorlaşıyordu. Bağlantının o kadar kötü olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Bellatrix'i sonsuza dek bir zindanda sakat tutabilirdi. Yetki ondaydı. Ona her gün işkence edebilirdi, böylece asla iyileşemezdi. Neden bu güçten vazgeçsin ? Bu duygudan.

"Mione?" Altından gelen sesi duydu.

Anlayamazlardı. Bu gücü daha önce hiç hissetmemişlerdi. İstese şimdi herkesin ona itaat etmesini sağlayabilirdi. Bakanlık. Hogwarts. Her şey alınmak içindi.

Kargaşanın içinde Draco'nun gümüş gözlerinin ağırlıkla üzerine dikildiğini fark etti. Ağzından adının çıktığını gördü ama onu duyamadı. Endişeli görünüyordu. Sonra başını salladı ve ağzından 'yapma' kelimesi çıktı.

Bellatrix gülüyordu ve Hermione soğuk kara bulutlar denizinde giderek kaybolduğunu hissediyordu. Kara büyü onun etrafında dönüyordu. Onu tüketiyordu.
O ne yapıyordu?

Bellatrix'i sonsuza kadar bir güç kaynağı gibi tutmayı mı düşünüyordu? Ona her gün işkence etmeyi mi? Her şeyi yanlış anlamıştı - hâlâ kara büyüü kontrol etmiyordu, o kendisini kontrol ediyordu. Tıpkı asanın Scrimgeour'u bozduğu gibi.

Aralarındaki bağlantıyı kesmenin tek bir yolu vardı. Her şeyi geri vermek zorundaydı. Tüm kara büyüü. Artık onu kendininkinden ayırdığına göre, bu süreçte kendini öldürmeden bunu kolayca yapabilirdi.

"Harry, hazırlan," dedi ona bakarak ve arkadaşını hiç bu kadar endişeli görmemişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Ona istediğini veriyorum."

Sonra kara büyüü bıraktı ve Bellatrix'in o kadar hızlı çektiğini hissetti ki başı döndü.

"Ron, yakala onu," diye bağırdı Harry, ne demek istediğinden emin değildi ama sonra tüm gücü bir anda onu terk ederken düştüğünü hissetti.

Ron'un kollarına sertçe indi ama henüz bitmemişti, içinden akıp gidecek çok fazla gücü vardı. Gözlerini kapatarak kendi büyüünü çekimden uzak tutmaya odaklandı.

"Mione, iyi misin?" Onu ayağa kaldırırken sordu ama hâlâ ona tutunuyordu.

Cevap veremedi, kendi gücünü korumakla çok ilgiliydi. Enerji boşalması gittikçe ağırlaşıyor, onu daha fazla eziyordu. Elleri Ron'un kollarını kavradı ve birden bunun iyi bir fikir olduğundan emin olamadı. Belki de güçlerini koruyamıyordu.

Gözlerini kırıştıtarak açtı ve Bellatrix'in kollarının iyileştiğini, elinde asasıyla yeniden ayağa kalktığını ve saçlarının yeniden siyah olduğunu gördü.

Draco, Ölüm Yiyenleri öldürmeye devam ederken, hararetle Bellatrix'i öldürebileceği anı bekliyordu.

Hermione başının döndüğünü hissetti ve sonra - Bellatrix'in gücünün son parçası da gitmişti ve birden kendini çok hafif hissetti. Sanki üzerinden büyük bir ağırlık kalkmıştı.

"Gitti," dedi neredeyse gözleri yaşararak çünkü sonunda her şey durmuştu.

Yara izi hâlâ oradaydı ama artık yanmıyordu. Artık kaşınmıyordu. Bellatrix'in gücünün vuran davulu gitmişti.

Nott ve Zabini son birkaç Ölüm Yiyen'i öldürüyordu ve Draco orada durmuş, onun işaretini bekliyordu.

Hermione ona başını salladı ve o da hiç tereddüt etmedi. Öldürücü büyüleri o kadar hızlı ateşledi ki, baş döndürücüydü. Ama haklıydı, Bellatrix çok hızlıydı, onun büyülerinden sıyrılıp kendi büyülerini fırlattı. Harry ve Ginny ona büyüler fırlatıyordu ama Bellatrix hiçbir şey olmamış gibi onların arasında dans ediyordu. Slytherinler de şimdi daha yakın yürüyorlardı. Ruh Emiciler geri geldi ve artık onlardan sorumlu değildi.

Hermione Patronus'unu ateşledi ama dikkati Bellatrix'teydi. Her şey onunla sona erecekti.

Hermione asasını kaptı ve ona doğru yürüdü. Herkesten bir üstünlüğü vardı, Bellatrix onu hafife almıştı. Herkesin içinde, Mudblood'dan korkmuyordu. Yıllarca işkence ettiği kişiden. Tüm kavgaların arasında Hermione basit bir "sersemletme" büyüü gönderdi ve Bellatrix'e tam isabet etti.

Asasını hâlâ çekmiş bir halde ileri doğru adım attığında herkes sessizleşti. Sonunda bu kâbusu sonsuza dek sona erdirmenin zamanı gelmişti.

Draco'nun siyah asasının ağırlığını elinde hissetti ve gülümseyerek şöyle dedi.
"Avada Ka-"

"Expelliarmus!"

Asa elinden uçup gitti.

Seherbazlar kiliseye hücum ederken hepsi arkasını döndü.

Bölüm 42

Komutan Miller yaklaşırken, "Herkes Bellatrix'ten uzak dursun," dedi. "Özellikle de sen, Malfoy."

Draco hâlâ asasını çekmişti.

Miller gülümseyerek, "Bunu yapman için sana yalvarıyorum," diye meydan okudu. "Seni Azkaban'a kilitlemek ve dengesiz babanın yanında bir hücreye koymak için sabırsızlanıyorum. Bunca zamandır ait olduğun yerdesin."

Karanlık gözler onunkilerle buluştu ve Draco'nun taş gibi soğuk yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Kadını şaşırtarak asasını indirdi ve başını salladı.

Seherbazlar Bellatrix'e doğru yürüdü ve onu sihirli kelepçelere taktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ron öfkeyle, "Onu yakaladık," dedi. "Onu yakaladık. Onu öldürüp bu işi bitirebiliriz."

"Onun öldürülemeyeceğini sanıyordum? Bu bir yalan mıydı?" Miller Hermione'ye baktı.

"Hayır, değildi. Ama bağlantıyı koparmanın bir yolunu buldum, böylece artık öldürülebilir."

"Bağlantıyı nasıl kopardın?" "Ona

güçlerini geri verdim."

"Ne yaptın?"

"Bağlantıyı koparmanın tek yolu buydu. Yapmak zorundaydım. Ama şimdi onu öldürebiliriz, o yüzden bunu yapalım."

"O zapt edildi. Onu idam etmeye gerek yok. Onu Bakanlığa geri getirebilir ve adaletin işini yapmasına izin verebiliriz."

Nott alay etti. "Başka bir deyişle, hiçbir şey yapmadığınız halde onu tutukladığınız için üstlerinizden övgü almak istiyorsunuz."

Miller'ın gözleri Theo'ya dikildi. "Dikkatli olun. Emirlerle itaatsizlikten hepinizi . Size kıımdamamanızı söyledim ama yine de buradasınız."

Seherbazlar Bellatrix'i yakalayıp dışarı çıkardılar, herkes de onları izledi. Harry ve Hermione Millerın hemen yanındaydı ve onu tutuklamaması için yalvarıyorlardı.

"Bellatrix normal bir Ölüm Yiyen değil," dedi Harry. "Daha önce kaçmıştı. Şimdi tüm güçlerini geri aldı. Tehlikeli biri."

Miller, "Bayan Granger sayesinde tüm güçlerini geri kazandı," dedi.

"Aksi takdirde öldürülemezdi," diye neredeyse çığlık atacaktı Hermione hayal kırıklığıyla. "Dinlemiyor musun sen?"

Seherbaz portallarının çoktan parlamaya başladığı dışarıya çıktılar.

Miller, "Sizi dikkatle dinliyorum," dedi. "Tek duyduğum tahminlere dayanarak tehlikeli kararlar verdiğin. Bellatrix'e güçlerini geri vermenin onunla bağını koparmanın tek yolu olduğunu kim söyledi? Kimseye danıştın mı?"

"Hayır, çünkü zaman yoktu-"

"Zaman vardı. Siz sadece büyük resmi düşünmek yerine erkek arkadaşınızın hayatıyla ilgileniyordunuz Bayan Granger."

Harry tekrar denedi. "Komutan, bence gerçekten izin ver-"

"Senden daha iyisini beklerdim, Potter. İtaatsizliğin hakkında bir rapor yazmak zorunda kalacağım."

Bununla birlikte, o uzaklaştı ve Hermione onun peşinden hışımla

gidiyordu. "Bırak onu," dedi Harry. "O buna değmez."

Bellatrix'i geri götürmek üzere hazırlayan on Seherbaz ve Miller'dan oluşan gruba baktı.

O kadar öfkeliydi ki Draco'nun yanından geçip gittiğini neredeyse fark etmemişti. Siyah esasını tekrar elinde gördü. Bir şeyler fısıldadı ve sonra havanın bir şey tarafından itilmesi gibi garip bir ses duyuldu. Bulutların arasından bir ejderhanın hızla alçaldığını gördü. İlk başta onun Patronus'u olduğunu düşündü ama sonra ejderhanın buzdan sivri uçlardan oluştuğunu gördü.

Seherbazlar ıgılık atıp asalarını kaptılar ama ejderha kanatlarını etraflarına sararak çöktüğünde artık çok geçti. Draco'ya baktı, sanki bir ölüm senfonisini yönetiyor gibiydi.

İki elini bir araya getirdi ve kız ellerinin neredeyse titrediğini gördü. Buz büyüsünü kontrol etmek için gereken güç ve konsantrasyon miktarı göz önüne alındığında buna şaşmamalı. Adam kollarını tekrar açtığında, kız sadece etin dilimlenmesinin çıkardığı o mide bulandırıcı sesi duydu. Buz parçaları Seherbazları tereyağı gibi kesmişti.

Hepsi bir anda ölmüştü.

Draco'nun tadının hep buz gibi olduğunu düşünürdü. Buz büyüsüne bu kadar özgürce sahip olmasına şaşmamalıydı.

Ortada, büyülü kelepçelerle bağlanmış Bellatrix duruyordu.

"Yavaş yavaş ölmeni izlerken gözlerinin içine bakacağımı söylemişim," dedi Draco ve esasının bir başka hareketiyle buz derisini dondurup parça parça kopardı.

Bellatrix'in ıgılıkları manik kahkahalarla karışarak sessizlik oldu ve vücudu kan ve erimiş buzdan oluşan bir su birikintisinden başka bir şey olmadı.

Draco orada bir saniye daha durdu, asayı kılıfına geri koymadan önce eli bir kez daha asanın etrafında sıkıştı.

Döndü ve Weasley kardeşler gibi hayalet görmüş görünen Harry'ye doğru yürüdü. Öte yandan Slytherinler memnun görünüyordu.

"Beni tutuklatacaksan Şimdi söyle. Sadakatinin nerede yattığını bilmek isterim," diye alay etti Draco.

Harry sertçe yutkundu, bir grup seherbazın cesetlerine baktı. Onun ne gördüğünü biliyordu. Bir grup masum Seherbaz yerde l yatıyordu. Biliyordu, çünkü bir zamanlar kendisi de böyle dŐnmŐt. Şimdi ise onlara talihsiz teminatlar olarak bakıyordu. Miller'ın ölmesi gerekiyordu. Daha da önemlisi, Bellatrix'in ölmesi gerekiyordu. Diğەرleri onları ispiyonlayacak ya da Bellatrix'i canlı olarak geri getirmeyi kendilerine görev edineceklerdi. Draco'nun kararı acımasız olsa da mantıklıydı.

"Ne tarafa doğru gidiyor, Potter?" Draco ne zaman özellikle sinirlense Potter'daki 'p' harfini daha da kuvvetle vurguluyordu. Sanki onun adını söylemek dilini yakıyormuŐ gibi.

Harry derin bir nefes aldı ve bir an Hermione'ye baktı. "Senin yöntemlerine katılmıyorum," dedi sonunda. "Ama Bellatrix'in ölmesi gerekiyordu. Sadece Hermione'nin iyiliğ-i için değ-il, tüm büyülü dünyamız için. Onlara Seherbazları Bellatrix'in adamlarının öldürdüğünü syleyeceğ-im."

Draco hâlâ Harry'ye tepeden bakıyordu ve mecazi olarak- ama kaŐları hoŐ bir ŐaŐkınlıkla kalktı. "TeŐekkr ederim."

"Bunu senin iyiliğ-in için yapmıyorum."

Draco sırtıttı. "Bunu yapacağ-ını beklemiyordum."

Sonra Draco dikkatini Hermione'ye çevirdi ve Hermione etrafındaki her Şeyin yok olduğnu hissetti. Sanki manyetik bir çekim varmıŐ gibi birbirlerine doğru yürüdüler. Onlar gözden kaybolurken Harry'nin Ginny ve Ron'la konuŐtuğnu duydu.

Sonra Draco onun önünde durdu ve o da her Şeyi içine çekti. Gözlerinin rengini. Göğ-sndeki kesiğ-in yanındaki kurumuŐ kanı. Teninin solgunluğ. Kara büyüsünün dalgalar halinde ondan uzaklaŐt-ıg-ını hissetti.

Gözleri onu eŐit Şekilde taradı, her sa telinin, her çürük ya da sıyr-ığ-in envanterini çıkardı.

Sonra kollarına düştü ve adam onu göğsüne doğru çekti. Çok üşümüştü ama kalbinin düzenli atışı orada olduğunun kanıtıydı. Güvendeydi.

"Çok korkmuştum," diye fısıldadı ona doğru.

Onun başının üstünü öptü. "Artık güvendesin."

Başını kaldırıp ona baktı. "Senin için

korkuyordum."

Yüzündeki gevşek bir saç telini kaldırırken ona usulca gülümsedi. "Artık ikimiz de güvendeyiz."

Başını salladı, gözlerinden yaşlar aktığını hissetti. "Teşekkür ederim."

Kadının daha fazla açıklama yapmasına gerek kalmadan anladı.

"Sen benim canavarımı öldürdün," diye cevap verdi. "Ben de seninkini öldürdüm. Sadece adil görünüyordu. Ayrıca, zor kısmı sen yaptın. Eninde sonunda bağlantıyı nasıl koparacağını bulacağını biliyordum. Bu yüzden sana zaman kazandırmak istedim. Ama sen zaten ne yapacağını biliyordun."

"Kendini feda ederek bana zaman kazandırırıyorsun," dedi öfkeyle. "Bunu bir daha asla yapma!"

"Böyle bir söz veremem." "Ne

demek yapamam?"

"Seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Bu benim hayatımı alacaksa, olsun. İnan bana, bunu planlamıyorum. Ama sana tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum."

Yavaşça dudakları onunkileri buldu. Belki de onu susturmanın bir yoluydu ama bu sözü de tutamayacakken onunla tartışamazdı.

Onun için her şeyi yapardı.

Alnını onunkine yasladı. "Seni bir şifacıya götürmeliyiz. İnanılmaz miktarda büyü yaptın."

"Sen de öyle yapmalısın. O kadar soğuksun ki sanki bir buz kütlesine sarılıyormuşum gibi hissediyorum."

Sırıttı. "Yeterince adil. İkimiz de bir şifacıya görünmeliyiz. Kara büyü sisinin içinde yüzerken delicesine güzel göründüğünü söylemem yanlış mı olur?"

İç dudağını ısırdı ve nasıl bir his olduğunu hatırlayarak yere baktı. "Keşke daha iyi kontrol edebilseydim."

Parmaklarını kızın çenesine götürdü ve gözleri buluşana kadar başını yukarı kaldırdı. "Yaptığın şey inanılmazdı. Sana hayranım Hermione Granger."

Boğazında bir duygu düğümü oluştu ve nasıl cevap vereceğini bilemedi. Onu nazıkçe öptü ve sonra onları Hogwarts'a geri gönderdi.

Snape kızın teşhislerine baktığında sessizdi ve ilk kez yara izinin altında artık kara büyü yoktu. Bir şifacıyla konuştu ve talimatları sıraladı. Draco yatağa oturup onun elini tuttu ama başka bir şey söyleyemedi Snape ona kendisiyle gelmesini emretti.

Etrafında koşuşturan şifacılar ona merhemler sürüyor ve sürekli farklı iksirler veriyorlardı. Şimdi hissediyordu, tüm bunların güçleri üzerindeki muazzam etkisini. Ama her şeyden çok huzur hissetti. Gözlerini kapadı ve içindeki kara büyüü aradı ama hiçbir şey bulamadı. Onun yerine sadece kendi büyüü vardı, artık vücudunda tehlikeli bir şeyle savaşıyor, aksine yumuşak ritimlerle mırıldanıyordu.

Bellatrix'in kanserli büyüü olmadan büyüünün nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Nazik ama güçlüydü. Bir dalga gibi. Bunca zaman boyunca bunu tekrar hissedeceğini hiç ummamıştı. Bu sessizlik hissini. Memnuniyet. Kendi teninde mutlu olmak. Bunca yıldır kendi bedeninde bir yabancı gibi hissediyordu.

"Şımartılmak hoşuna mı gidiyor?"

Gözlerini açtı ve Nott'un yatağının ucunda, kolu askıda durduğunu gördü.

"Omzun nasıl?"

"Birkaç gün içinde eskisi kadar iyi

olacağım." "Teşekkür ederim. Her şey

için."

"Bana teşekkür etmeyin. Kendimizden birini terk etmemiz mümkün değil. Biz yılanlar birbirimize destek ." Gülümseyerek ona göz kırptı.

Pansy neredeyse görünerek Nott'un üstüne çıktı ve kollarını onun beline doladı. "Sadece omzunu incittiğin için şanslısın. Eğer sana bir şey olsaydı, seni öldürürdüm."

"Farkındayım, aşkım."

Hermione uzaktan Draco'nun sesini duydu. "Buna gerçekten gerek yok."

Snape inatçı bir ses tonuyla, "Gerekli olduğu konusunda ısrar ediyorum,"

diye karşılık verdi.

Hayal kırıklığına uğrayan Draco emirlere uydu ve bir şifacının esasına bir fiske vurmasıyla hastane pantolonu ve beyaz ketenden bir gömlek giydi. İsteksizce Hermione'nin yanındaki yatağa doğru yürüdü ve üzerine oturdu.

Nott neredeyse yumruğunu ısıracaktı, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Pansy yüzünü Theo'nun göğsüne gömdü.

"Ne?" Draco onlara doğru tısladı.

Hermione dudaklarını ısırды ama Theo ile göz göze geldiği anda hepsi birden kahkahayı patlattı.

"Ha, ha, çok komik," dedi Draco sinirlenerek.

Şifacı, "Lütfen arkanıza yaslanın Bay Malfoy," dedi.

Öfkeyle ofladı ve kendisine söyleneni yaptı ve hepsi tekrar kıkırdamaya başladı.

Şifacı ona farklı iksirler içeren birkaç şişe verirken, dişlerinin arasından üçüne de "Size Avada vereceğim," dedi.

Ama gri gözleri buluştuğunda sırttığını gizleyemedi.

Şifacılar çoktan gitmiş, şifa odasında sadece o ve Draco kalmışken ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. Draco battaniyesini kaldırınca kız yorganın altına girip Draco'nun bedenine sarıldı ve başını onun göğsüne yasladı. Adam yine çok sıcaktı.

Yıllar sonra ilk kez gözlerini kapatıp uykuya dalmaktan korkmuyordu. Artık peşini bırakmayan kâbuslardan korkmuyordu. Rüyaları yeniden onun olmuştu. Hayatı yeniden onun olmuştu. Ve ona sahipti.

"Bütün gece seninle kalmak istiyorum," dedi esneyerek. "Ama çok yorgunum."

Parmaklarını onun kolunun üzerinde gezdirdi. "Uyu. Yarından itibaren bol bol vaktimiz olacak."

Gözlerini kapadı ve gülümsedi, ikisinin de hayatta kaldığını hatırlatmak kalp atışlarını dinledi.

"Sen benimsin." O yanıt verene kadar bunu yüksek sesle söyleyip söylemediğinden emin değildi.

"Ve sen de benimsin."

Hayatının en keyifli uykusuna dalarken, "Seninle sonsuza kadar bile yetmiyor," diye .

Bölüm 4C

Bir özgürlük hissi vardı. Yeni başlangıçlar. Bir 'sonra' duygusu. Savaştan sonra. Yaralardan sonra. Hâlâ yara izi vardı ama artık aynı ağırlığı taşımıyordu. Kabuslar gitmişti. Cildi artık kaşınmıyor ve yanmıyordu. yara izini tamamen yok etmek için yaptığı araştırmayı bitirmek istiyordu ama bu bekleyebilirdi. Şimdilik, etrafını saran sürekli ağırlık olmadan yaşam hissinin tadını çıkarmak istiyordu.

İyileştirme çeyreğinden çıktıklarında Malfoy Malikanesi'ne gittiler ve sonraki haftayı sadece içeride geçirdiler çünkü birbirlerine

Yıllar süren hasretten sonra nihayet birbirlerinden istedikleri kadar zevk almalarına izin verilmiş gibi hissediyorlardı. Adamın seksi bile rekabetçi hale getirdiğine dair şakalar yapıyordu çünkü adam evin her odasında ve her yüzeyinde yapmaya kararlı görünüyordu. Onu girişteki masanın üzerinde domalttı, merdivenlerde becerdi, koridorda duvara yasladı, kahvaltı hazırlığını bölüp mutfak tezgâhına kaldırdı ve üzerine çıktı, kanepede üzerine çıktı ve Malikânenin kütüphanesinde birlikte geçirdikleri ilk geceyi yeniden canlandırdı.

Birbirlerinin kıyafetlerini zamanları saatlerce konuşarak geçiriyorlardı. En sevdiği kahvaltı yemeği gibi küçük şeylerden geçmişleri hakkında derin sohbetlere kadar onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ailesi hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Neye benzediklerini. Noelleri muggle dünyasında nasıl geçirdiğini. Babasıyla ilişkisinin ne zaman değiştiğini ve Lucious'un kan saflığı takıntısının yanlış olduğunu ne zaman anladığını bilmek istiyordu.

"Bunda senin büyük bir rolün var," dedi, kız onun üzerine uzanıp gözlerinin içine bakarken kolunu okşayarak. "Safkanların karışık kanlılardan çok daha üstün olduğunu öğrenerek büyüdüm. Seninle ilk tanıştığımda hâlâ buna inanıyordum ama sonra sen her şeyde daha iyiydin. Tanıdığım en mükemmel insan melezken nasıl olur da melez birine aşağı diyebilirim?"

Kızardı. "Şimdi de beni gaza getiriyorsun."

Kıkırdadı. "Sana iltifat etmeyi seviyorum çünkü birincisi, onları kastediyorum ve ikincisi, seni çok utandırıyor."

O ilk haftadan sonra -dışarıdaki dünya onlarsız devam ediyordu ve bu sorun değildi çünkü onun için önemli olan tek şey bu evdeydi- Malikâneyi tekrar terk etme zamanının geldiğine karar verdiler.

Hogwarts'a gidip daha fazla kıyafet alması gerekiyordu ve o da bunu Snape'le görüşmek için bir fırsat olarak değerlendirdi. Hermione, gelecek yıl için düğün planları yapan Ginny ve Harry ile sohbet etti ve davetiyelerin yakında dağıtılacağını söyledi. Harry Bakanlık'ta yükselmişti ve organizasyonun elden geçirilmesine yardım etme sürecindeydi.

Ayrılmadan önce Dominic'e merhaba demek istedi ama yatakhane'nin kapısını , keşke daha önce kapıyı çalmış olsaydım diye düşündü.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedi gözlerini siper ederek. "Sadece merhaba demek istedim."

Zabini soğukkanlılıkla gülerken Dominic'in beceriksizce bir şeyler mırıldandığını duydu. "Merhaba, Granger."

İkisi de giyinik olmasına rağmen hâlâ gözlerini kapatarak kapıyı tekrar kapattı.

Bu beklenmedik olaylar zinciri karşısında kıkırdayarak Snape'in ofisine gitti ama profesörün Draco'yla ciddi bir tonda konuştuğunu ve elinin Snape'ten gördüğü en babacan hareketle onun omzuna indiğini görünce durdu. Ne konuştuklarını merak ederken, onlara biraz zaman tanımaya karar verdi ve olduğu yerde döndü.

Ginny ve Harry ile barda yaptığı haftalık toplantılara yeniden başlamıştı ve Draco'nun şimdiye kadar neden katılamadığına dair her zaman uygun bir bahanesi .

Bir sabah, yatakta uzanmış kitap okurken, kıza bir mektup gelmiş.

"Kimden gelmiş?" Draco hâlâ kitabına odaklanmış bir halde sordu.

"Ron," diye şaşkınlıkla cevap verdi.

Bunun üzerine gümüş gözler onunkilerle buluştu. "O serseri Weasel ne istiyor?" "Sadece konuşabilirsek çok sevineceğini söylüyor."

"Sana biraz daha nutuk çekip hakaret edebilsin diye mi?"

Neden konuşmak istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu son gördüğünden beri haftalar geçmişti. Bellatrix'i yendikleri günden beri.

"Bunun için benimle temasa geçeceğinden şüpheliyim." Draco alay etti.

Sırıtmaya başladı. "Kıskanıyor musun?"

"Weasel'ı mı? Pek sayılmaz."

Kitabını bıraktı ve onun kucağına oturdu. dalga geçmek hâlâ en sevdiği şeylerden biriydi. "Gerçekten mi?" Sırıtarak söyledi. "Yani, eğer beni geri istediğini söylerse-"

Onu o kadar hızlı sırt üstü çevirdi cümlelerin geri kalanı dudaklarından dökülemedi. Onu altına sıkıştırdı.

Dili kızın boynunda gezinirken, "Büyük ihtimalle ona büyü yapardım," dedi. "Onu bir gelinciğe dönüştürürdüm."

Kadın kıkırdadı ama adamın dudakları ve dili çoktan sihrini konuşturmaya başlamıştı ve kadın kendini ona doğru eğilmiş hissetti. Bir kez daha etraflarındaki her şeyin içinde kaybolmuştu.

Adam onun içine doğru iterken elleri birbirine dolandı.

"Benim," dedi derin bir sesle, gözleri onu delip geçerek. Kadın onunkiydi. Ve adam da onun.

Ron'la Hogwarts'ın dışındaki gölde buluştu. Çocukken onların mekânı olan gölde.

Adam bir battaniyenin üzerine oturmuş, uzaklara bakıyordu ve kadın ne bekleyeceğinden emin değildi. Hâlâ onu incitmek için doğuştan gelen bir yeteneği vardı çünkü onu bir arkadaş olarak önemsemekten asla vazgeçmemişti.

Onun yanına oturduğunda, kendini bundan sonra olabileceklere hazırlıyordu.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedi, bu da onu çoktan rahatlatmıştı.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi. "Bir seninle konuşmak istiyordum. Sadece cesarete ihtiyacım vardı." Derin bir nefes aldı. "Sana büyük bir özür borçluyum. Bektan bir arkadaş ve daha da bektan bir erkek arkadaş oldum. Bunu anlamam biraz zaman aldı çünkü başıma hiçbir şeyi gerçekten anlamıyordum. Fred'in öldüğü o gün beni mahvetti."

Başını salladı. "Biliyorum."

"Hayır, bildiğinizi sanmıyorum çünkü ben bile bilmiyordum. O gün o kadar karanlıktı ki, böyle derin bir kederden sağ çıkamayacağımı hissettim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Gençtiniz ve kardeşinizi yeni kaybetmişsiniz, bu tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Duygularım normaldi ama onlarla başa çıkamadım ve içime attım. O kadar derindi ki yas döneminin bittiğini düşündüm. Birden kendimi çok daha iyi ve hafıflemiş hissettim. Kendimi bunun ve savaşın üzerimize attığı her şeyin üstesinden geldiğime ikna ettim. Bu yüzden konuyu sürekli açman beni öfkeliendirdi çünkü her seferinde o eski yarayı deşiyordun."

"Özür dilerim."

"Hayır, yapma. Bunu sana bu yüzden söylemiyorum. Üzgün olmanı bir şey yok. Yaşadığın travmaya verdiğim tepki korkunçtu ama bunun nedeni

yaptığım şeyin sağlıksız olduğunu anladım. Duygularımı bastırarak, her şeyin üstesinden gelmişim gibi davranarak, bununla en ufak bir şekilde başa çıkmadım. Kabuslar hakkında konuşmaya devam ettiğinizde neden kanımın bu kadar kaynadığını bile anlamıyordum. Sonunda bunu anlamak için bir zihin terapistine gitmem gerekti. İçten içe bildiğim bir şeyi, travmamın üstesinden gelemediğimi hatırlatıyordun. İyileşme yolculuğuna bile başlamamıştım. Ama işte sevdiğim insan bunu her gün yüzüme vuruyordu."

Başını iki yana salladı.

"Bir zihin şifacısına gitmeye ne zaman karar verdin?"

"Ginny'nin nişan partisinden sonra. Sadece ayak bileğini incitmişti ama sanki - işte bu, her şey yeniden oluyor, ailemden birini daha kaybediyorum, diye düşündüm. Sonrasında Harry'yle konuştuğumda tamamen aşırı tepki verdiğimi fark ettim ve neredeyse panik atak geçiriyordum. İşte o zaman anladım, henüz hiçbir şeyle başa çıkamamıştım. Fred'i kaybettiğimiz güne geri dönmüştüm. Sanki tek bir gün bile geçmemiş gibi hissettiğim o ana geri döndüm."

Derin bir nefes aldı.

"Her şey için çok özür dilerim Mione. Beni affetmeni beklemiyorum. Bir özür söylediğim şeyleri geri almaz. Ama sen hayatımdaki en önemli insanlardan biri olmaya devam ve seni kaybetmiş olsam da, en azından üzgün olduğumu bilmeni istedim. Bunu sana borçluyum."

Onun elini tuttu. "Boktan bir arkadaş değilsin. İkimiz de derin travma geçirmiş çocuklardık ve bununla kendi başa çıkıyorduk. Senin arkadaşın olmaktan asla vazgeçmedim."

Gömleğinin koluyla gözyaşlarını sildi. "Teşekkürler, Mione."

Ona sarıldı ve gözlerinin dolduğunu hissetti. Onu özlemişti. Onun Ron'unu. Tanıştığı o komik çocuğu. Savaş hepsini değiştirmişti.

"Onu büyülemem gerekiyor mu?" Malikâneye döndüğünde Draco sordu.

"Hayır, özür diledi."

Kaşlarını şüpheyile kaldırdı. "Bana öyle bakma. Güzeldi." "Eminim öyleydi. Bu birinci adım."

Ona gözlerini devirdi. "Onun bir gündemi yoktu."

"Gördüğüm zaman inanırım."

Onu belinden yakaladı ve bir öpücüğün içine çekti.

Dudakları boynundan aşağı inerken, "Herkesi çağırmalıyız," dedi. "Herkes kim?"

"Senin ve benim arkadaşlarım."

Durakladı. "Potter ve Gryffindork'ların Nott ve arkadaşlarıyla birlikte burada olmasını mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

Güldü. "İyi. Ama bir süre olmaz." "Neden?"

"Çünkü ben çok bencilim, sevgilim. Bir süre daha sadece bana ait olmana ihtiyacım var."

Nedense bunu söylediğine sevinmişti çünkü o da aynı duygular içindeydi. Birlikte geçirdikleri üç haftadan sonra bile, gün içinde onunla geçirecek yeterli dakika yokmuş gibi hissediyordu.

Kadının bacaklarını beline doladı. "Resmen pes mi ediyorsun?" diye sordu.

Kafası karışmış görünüyordu.

"Bunu bu rafa karşı zaten yaptık," dedi sırtarak.

Onları daha önce hiç gitmediği karanlık bir odaya ışınlarken sırttı.

"Babamın çalışma odası," dedi bluzunu açarken. "Seni burada görse ölürdü."

Onu masanın üzerine kaldırdı ve kaldıkları yerden devam etti.

Muggle Güney Fransa'sına bir gezi yaptılar. Aslında muggle yaşamı hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordu ki bu şaşırtıcıydı.

Lavanta tarlalarında öpüştiler ve gün batımında okyanus manzaralı akşam yemeği yediler. Onu hiç görmediği kadar rahatlamış görünüyordu. Küçük bir kasabanın limanında gezinirken, kollarını ona dolamış, teknelerin hafifçe sallanmasını izlerken, sonunda annesini sorma cesaretini buldu.

Gerildi.

"İstemiyorsan onun hakkında konuşmak zorunda değilsin," dedi.

"Hayır, istiyorum. Sadece o kadar uzun zamandır kimseyle görüşmedim ki bu bana garip geliyor. Kan saflığı teorisine hiçbir zaman babam kadar ilgi duymadı. Hogwarts'taki son yıllarımda babam bu konuya kafayı taktığında, kendini giderek daha çaresiz hissetmeye başladı. Onu bundan vazgeçirmeye çalıştı ama babam bunu kafasına o kadar takmıştı ki. Bunun aile için en iyi şey olduğundan emindi. Voldemort başımıza gelen en iyi şey olacaktı. Ailesini bir canavara sattığını göremedi. Karanlık İşaret'i aldığım da, bu annemi yıktı. Babama onu terk edeceğini ve beni de yanında götürceğini söyledi. Babam paniğe kapıldı ve Voldemort'a durumu anlattı, o da annemi gitmeye kalkışırsa beni öldürmekle tehdit etti. Kısa bir süre sonra kalıcı imperius lanetini aldım. Çoğunlukla iyi bir asker olmadığım ve beni daha iyi kontrol etmesi gerektiği içindi ama o bunun kendisi yüzünden olduğuna ikna olmuştu. Bu bir cezaydı.

ayrılmak istediği için. Ondan sonra da beni hayatta tutmak için elinden geleni yaptı."

Hermione yutkundu. Lucious Malfoy'u en son Hogwarts Savaşı'nda gördüğünde, daha önce tanıdığı adamdan çok farklı görünüyordu. Birden dağınık görünmeye başlamıştı. Gözleri vahşı. Olması gerekenden daha fazla yaşlanmış gibiydi.

"Annen şimdi nerede?"

Nefes verdi. "Güvenli bir yerde. Babamın hapsedilmesine yardım ettiğinde Voldemort'a sadık birçok Ölüm Yiyen intikam yemini etti. Ona bir şey yapamadan onları yok etmeye çalışıyordum ama-"

"Ama hepsini öldüremez misin?"

"Hmm." O da kabul etti. Ona Narcissa'nın tam olarak nerede olduğunu söylememişti ve hiçbir şeyi amaçsızca yapmazdı, bu yüzden o gece daha fazla zorlamamaya karar verdi.

Adamın göğsüne yaslandı ve kolunu ona doladı. "Bana anlattığın için teşekkür ." Dedi ve adam onun başının üstünü öptü.

Bir gece onun kalkıp çantasına gittiğini gördü. Elleri titrerken yeşil şişeyi gördü.

"Hâlâ ağrın var mı?" Kadın sordu ve adam onun uyanık olduğunu ancak şimdi fark etti. "Korkunç bir şey değil, sevgilim. Sadece artık. çok daha iyi."

"Kalıcı laneti kırmanın acıyı sona erdireceğini umuyordum."

"Ben de öyleydim," dedi ve şimdi Snape'in Hogwarts'ta ona ne söylediğini anlıyordu. Acı, rünlerin kalıcı bir hatırlatıcısı olacaktı.

"Snape ne diyor?"

Tekrar onun yanına yattı. "Bu sadece rünlerin bir yan ürünü. Umarım acı zamanla azalır. Zaten  yle oldu."

Onu Japonya'daki büyücülük dünyasına götürdü ve o da kültüre, mimariye ve yemeklere hayran kaldı. Her zaman muggle Japonya'sına gitmek istemişti, bu yüzden bu ona ekstra özel gelmişti. Fransa gezisinden beri onun titremelerine daha fazla dikkat ediyordu. Acısını saklamakta o kadar başarılıydı ki, bunu fark etmesi için araması gerekiyordu.

"Sanırım Snape'le tekrar konuşman gerekiyor," dedi.

"Ne hakkında?" Bir nehir restoranında suşı yerken, mumlar ve çiçekler havada s z l rken sordu.

"Ağrı tedaviniz." " nemli

bir şey değil. Gerçekten."

"Seni görüyorum. Daha fazla direweed alıyorsun. Sana yardım etmeme izin verseydin, sana düzgün bir teşhis koyar ve sadece bir tanesine güvenmek yerine farklı iksirler denerdim."

Gülümseyerek bir elini kaldırdı. "Peki, döndüğümüzde Snape'le konuşurum."

Onun acısı geçerken kendisinininkinin geçmemesi haksızlık gibi görünüyordu. Onun bu acıdan tamamen kurtulmasını istiyordu ama bunun olmayacağını biliyordu.

Geri döndüklerinde Snape'le konuştu ve Snape ona çok daha iyi etki eden farklı bir ağrı kesici ilaç verdi.

Haftada bir kez Slytherin'lerle buluşuyorlardı. Zabini artık Dominic'le birlikte olduğu için kendini üçüncü tekerlek gibi hissetmiyordu ve şaşırtıcı bir şekilde harika bir çift olmuşlardı.

Draco'yu zaman zaman Harry ve Ginny'yle barda buluşmak için kendisine katılmaya ikna etti. Onlara hiçbir zaman tam olarak ısınamamış gibi görünse de

daha az yapmacık olmaya çalışın.

Bir akşam 'de yemek yerlerken, "Bir ara Narcissa'yla tekrar görüşmeyi çok isterim," dedi.

Sustu.

Hermione, muggle doğumlu olduğu için Narcissa'nın onu onaylayıp onaylamayacağını merak ediyordu. Belki de bu soru aptalcaydı.

"Buna bayılırdı," dedi. "Ona senin hakkında her şeyi anlattım."

Noel civarında Narcissa'yla buluşmak için plan yaptılar. Draco, ziyaret etmeden önce Narcissa'nın bulunduğu güvenli evin sağlam olduğundan emin olmak istediğini söyledi.

Bir gün malikânenin arazisinde gezintiye çıktılar.

"Babanla en son ne zaman konuştun?" diye sordu. Anında gerildi, çene kasları sıkıştı. "Savaştan beri konuşmadım." "Onu Azkaban'da hiç ziyaret etmedin mi?"

Başını iki yana salladı. "Onu bir daha görmek gibi bir arzum yok."

"Belki de görmelisin."

Gözleri ona suçlayıcı bir ifadeyle baktı ama sessiz kaldı. "Onun için değil," diye açıkladı. "Kendin için. Eğer hazırsan." "Neye hazırsam? Onu asla affetmeyeceğim."

"Kapanış için hazır. Hâlâ peşini bırakmıyor. Onun hakkında konuşurken bunu gözlerinde görüyorum. Onunla yüz yüze görüşmek içindeki kızgınlığın bir kısmının gitmesine yardımcı olabilir."

"Bana affetmek gibi geliyor."

"Şu anda kendinizde ne bulursanız bulun, bu ona üzerinizde güç vermeye devam etmekten daha iyi olacaktır."

Lucius, Draco'nun çocukluğunda karanlık bir otorite figürü olmuştu. Çocukken ona nasıl davrandığını görmüştü. Hayatı boyunca babasından onay almak istemiş, ancak babası güvenini kötüye kullanıp onu Voldemort'a teslim etmişti. Ama Draco artık babasından korkan on altı yaşında bir çocuk değildi. O artık azılı bir büyücüydü. Belki de babasını kelepçeler içinde ve parmaklıklar ardında, gözden düşmüş bir halde görmek ona yeterince iyi olduğunu gösterecekti.

İki hafta sonra ondan bir buluşma ayarlamasını istedi. Bunu neredeyse nefesinin altında mırıldanmıştı. Ziyaret hakları hâlâ kısıtlı olduğu için Harry'den bir iyilik istedi.

Endişeyle kitabı okumadan kanepeye oturmuş, Draco'nun dönüp ona toplantıdan bahsetmesini bekliyordu.

Draco oturma odasında durmuş kravatını gevşetirken bir ses duydu. Ciddi görünüyordu ve nasıl gittiğini kestiremiyordu. Hiç konuşmadan içki dolabına gitti ve bir bardağa ateş viskisi doldurdu.

Kanepeye oturdu ve gergin bir şekilde onun konuşmasını bekliyordu. Korkunç mu gitmişti? Buluşmalarını önermemeli miydi?

Draco viskisinden uzun bir yudum aldıktan sonra ona doğru yürüyüp yanına oturdu. Gözleri hâlâ elindeki bardağa odaklanmıştı. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Nazikçe sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır." Sonra viskisini bitirdi ve bir kolunu ona dolayarak kendine doğru çekti. "Beni bunu yapmaya zorladığın için teşekkür ederim." Onun başının üstünü öptü.

Nefes verdi ve vücudunun gevşeme şekli kıza üzerinden bir yük gibi hissettirdi.

Sonbahar, kışın ilk günlerine doğru yol alıyordu. Hava gittikçe soğuyordu.

İksir projesini yeniden ele almaya başlamıştı, ancak araştırmasını Malikâne'deki laboratuvarda yapıyordu. Yara izini etme konusundaki aciliyet artık ortadan kalktığı için üzerinde çok fazla zaman harcamıyordu. Bir şey açıktı, o kelimenin gitmesini istiyordu. Sonunda.

Mutfakta yemek pişirirlerken Draco gülümseyerek, "Seni hâlâ ilk randevuma götürmem gerekiyor," dedi.

Güldü. "Sence de ilk buluşma için biraz geç değil mi?"

"Hayır," dedi, kadın sebzeleri kesmeye çalışırken kollarını kadının beline dolayarak.

"Bir sürü randevuya çıktık. Birlikte tatillere çıktık." "Doğru, ama seni ilk resmi randevumuza hiç götürmedim," diyerek boynundan öptü. "Sizi umutsuz bir romantik olmanız için seçmedim, Bay Malfoy."

Boynuna doğru sırttı. "Sadece rekabetçi. Bunun şimdiye kadarki en iyi ilk randevun olduğundan emin istiyorum."

"Sadece Ron vardı ve o da savaş sırasındaydı, o yüzden sanırım temize çıktınız."

Ertesi akşam Ginny, Harry ve Ron'la geçirdiği akşamdan döndüğünde, yatağın üzerinde, arkasında altın bir yılanın dolandığı yeşil ipek bir elbisenin yanına yerleştirilmiş bir kart gördü.

*Sevgilim,
Bunu giy. Saat 8'de dışarıda buluşalım.*

- D.M.

Kapıyı açtığında, smokin giymiş, elinde bir süpürge tutan Draco'yu gördü.

Gülümseyerek ona doğru yürüdü ve onu öptü.

"İlk randevumuzun başında öpüşmek mi?" Adam onun dudaklarına karşı sıırttı. "Bunu çok kolaylaştırıyorsunuz Bayan Granger."

"Eğer başarılı olursan, bu gece seninle eve bile gidebilirim."

"Meydan okuma kabul edildi," dedi süpürgenin üzerine oturup onu önüne çekerken. "Bunun nasıl yapıldığını hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki? Geçen sefer neredeyse ölüyordum."

En son İtalya'da, Ölüm Yadigârı'nı Bakanlık'tan uzaklaştırmaya çalışırken yüksek hızda bir kovalamaca yaşanmıştı.

"Neyse ki, binicilik becerilerim kusursuzdur."

"Bir nehre düştük."

"Bilerek, size hatırlatmalıyım."

"Lütfen bu gece bilerek bir nehre inmemize izin vermeyin."

"Hanımefendi nasıl emrederse."

Sonra gökyüzüne yükseldiler, yıldızlara o kadar yaklaştılar ki onlara dokunabileceğinden emin oldu.

"Geceleri buraya gelmeyi seviyorum," dedi. "Hogwarts'ta Astronomi Kulesi benim yerimdi çünkü yıldızlara bakmak garip bir nedenle kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu. Ama gökyüzünde yükseklerde olmakla kıyaslanamaz."

Gece gökyüzüne bakarken nutku tutulmuştu. Yıldız takımı yıldızları buradan o kadar net görünüyordu ki. "Bu inanılmaz," dedi ve başını çevirdi.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi ve onu bir öpücüğün içine çekti.

Onu her öptüğünde, nerede oldukları onun için fark etmiyordu. Yıldızların altında. Lavanta tarlasında. Yatakta. Karanlık bir mahzende. Bir kütüphanede. Her yerde ve hiçbir yerde olabilirdi çünkü o an için sadece o ve o vardı.

Öpüşmeyi kestiklerinde, hava soğumaya başladığı kızın tüylerinin diken diken olduğunu fark etti. Asasının bir hareketiyle Slytherin kapüşonunu giydi.

Sonra aniden bir burun dalışı yaptı ve kız can havliyle süpürgeye tutundu ama tutunmasaydı bile kollarının onu sıkıca sardığını hissetti. Ağacların arasından hızla geçiyor ve gece gökyüzüne doğru fırlıyordu. Kız çığlık atıyor ve gülüyordu ve havada süzöldüklerinde kollarını açtı ve uçuş hissinin tadını çıkardı.

Sonunda Malikâne'ye geri döndü ama onu şaşırtarak çatıda durdu ve sonra battaniye ve şampanya hazırladığını gördü. Aşağı inmesine yardım etti ve asasının bir hareketiyle lezzetli bir akşam yemeği ortaya çıktı. Parmağını şıklatmasıyla birlikte etrafları yüzen mumlardan oluşan bir denizle çevrildi.

"Şimdi de gösteriş yapıyorsun," dedi. Adam

güldü. "Sana rekabetçi olduğumu

söylemiştim."

Tekrar bu kadar mutlu olabileceğini hiç düşünmemişti. En iyi senaryolarında bile, sadece daha kolay yaşayabileceğini varsaymıştı. Fakat

Şimdi, kelime hâlâ kolundayken bile başının döndüğünü, sevinçten taşığını hissediyordu.

Gece geç saatlere kadar yıldızların altında yatarken yediler, içtiler, güldüler ve konuştular.

"İyi iş çıkardın," dedi. "Bu harika bir ilk randevuydu."

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve elini örtünün altından kalçalarına götürdü.

"Bu, bu gece şanslı olabileceğim anlamına mı geliyor?" Kıkırdadı. "Her gece şanslı olabilirsin."

Kendini onun üzerine iterken duyması gereken tek şey buymuş gibi görünüyordu. Acele etmedi. Elleri yavaşça onun vücudunu keşfetti. Kız yalvarırcasına onun adını inleyene kadar her seferinde daha da yakıcı öpücükler kondurdu. Hareketleri sanki bitmesini istemiyormuş gibi yavaş ve şehvetliydi.

"Seni seviyorum Hermione," dedi dudaklarına karşı, gözleri sadece ona odaklanmıştı. Sanki dünyada onun için başka hiçbir şey yokmuş gibi.

Onu öptü. "Ben de seni seviyorum, Draco."

Yıldızların altında onun etrafında çözüldüğünde, hala yüzüyormuş gibi hissetti. Kendi rüyasında. Artık kâbus görmüyordu.

"Artık çatı katını seks yaptığımız yerler listesinden çıkarabiliriz," dedi adam üzerinden yuvarlandığında.

Güldü. "Neyse ki Malikâne'nin etrafında keşfedilecek daha pek çok yer var. Lüks bir malikaneye sahip olmanın karşılığını veriyor."

O gece uyandığında onu artık yatağında bulamadı. Banyoda su aktığını duymuş. Tam kapıyı çalıp iyi olup olmadığını soracaktı ki kapının aralığından onu gördü. Adam ayakta duruyordu.

Lavabonun yanında, ellerini mermerde dayamış, su akarken başı öne eğik duruyordu. Gözleri kapalı, derin derin nefes alıyordu. Bu duruşu biliyordu. Laboratuarda onu görmüştü ve hiçbir şey acısını dindirecek gibi görünmüyordu. Ne alkol, ne narkotik.

Onun acılarından bahsetmekten nefret ettiğini biliyordu, bu yüzden yatağına geri döndü ve uyuyormuş gibi yaptı. Sonunda yatağına geri döndüğünde, uykuya dalarken vücudunun yavaşça gevşediğini hissetti. Ama o artık tamamen uyanıktı.

Şimdiden olası iksirleri düşünmeye başladım. Açıkçası, konu rünlerdi, bu yüzden belki de rünlerin çoğunun ortaya çıktığı Mısır'dan bazı otlar? Güneş doğarken, yavaş yavaş kendi araştırmasına başlamaya karar verdi çünkü Snape'in bunu onaylamayacağı belliydi. Konuyu her açtığında, Snape'in ne yapması gerektiğini bildiğini söylüyordu. Normalde bunu kabul ederdi. Ne de olsa iksir ustası oydu. Ama yapılması gereken daha çok şey olduğundan emindi.

Adam mışıl mışıl uyuyordu, o yüzden komodinden esasını aldı ve önce bariz yaralara odaklanarak bir teşhis uyguladı. Tahmin ettiği gibi, vücudu yaralarla doluydu. Eski yaraları örten yara dokusu. Düzgün iyileşmemiş kemikler. Ardından basit bir kara büyü teşhis büyüğü geldi ki bu da şaşırtıcı değildi. En belirgin kara büyü titreşimleri olarak Kara İşaret ve rünleri gösterdi ama vücudunun her yerinde büyük miktarda kara büyü kalıntısı vardı.

Bunların hiçbirisi bu kadar düzenli ağrıyı açıklamıyordu. Başka bir teşhis yöntemi kullandı ama bu da çok az açıklık getirdi.

Daha belirsiz teşhis büyüleriyle devam etti ve sonra onu gördü. Her şey dondu. Rünler ve Karanlık İşaret arasında pompalanan kara büyü miktarı... bunun bilimsel ne olduğunu bile bilmiyordu. Büyüsünün sonuçlarına baktı ve içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. O kadar derinden kırılmıştı ki canı yanıyordu.

Uyandı ve yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı ama gözleri ışığa alıştığında ve teşhis büyüğünün mor parıltısını gördüğünde gözleri soğuk bir şeye dönüştü.

Neredeyse havaya sıçrayarak ayağına fırladı ve onu kendisiyle birlikte sürükledi. Bir anda onu duvara yasladı, eli boynuna sertçe bastırıyordu

Havasını kısıtlamadan onu dik tutmaya yetecek kadar. Elleri içgüdüsel olarak boynuna giderken asası yere çarptı.

Az önce gördükleriyle hâlâ başa çıkmaya çalışırken yüzünden sessiz gözyaşları süzülüyordu. Yüzü vahşi görünüyordu.

Şimdi neden onun üzerinde teşhis yapmasını hiç istemediğini anlıyordu.

"Sen... *ölüyor* musun?" Çaresizce sordu, teşhislerinin farklı bölümleri zihninde tekrar tekrar oynuyordu.

Yüzü bir soğukluk maskesine dönüşmüştü ama bunu inkâr etmedi.

"Accio asası." Sesinde buza batırılmış bir öfke vardı.

"Hayır, Draco, lütfen."

Asası eline uçtuğunda, onun ne planladığını anlamıştı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Hayır, sadece bana unutturacaksın."

Gümüş gözleri sessiz bir tanıma ile onunkilerle buluştu. Paniklemişti, adamın tutuşuna karşı mücadele ediyordu.

"Lütfen Draco, bana unutturma."

Gözlerini kapatırken ilk kez öfkesi dağılmış gibiydi. "Aramızdaki bu şey... asla uzun sürmeyecekti, Granger."

Ruhunun her zerresi panikle yanıyor gibiydi. Ona unutturacaktı. Onun hakkında bildiği her şeyi elinden alacaktı. Harry ve Ginny onu bilgilendirecekleri için onu tamamen hafızasından silemese de, ona karşı hissettiği duyguları silebilirdi. Onu sevdiğini unutmasını .

Nefesi eşitti ve fikrini değiştirdiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Bir tedavi araştırmaya başlayabilirim," dedi paniklemiş bir sesle.

"Tedavisi yok. Bu Karanlık Lord'un bana veda hediyesi." Başını iki yana salladı. "Hayır, bunu kabul etmiyorum."

Asasının etrafındaki eli sıkılaştı. "Buna gerek kalmayacak."

Çünkü hatırlamayacak.

"Lütfen," diye yalvardı gözyaşları içinde. "Bunu yapmayın."

Hiçbir şey söylemedi ve kız bir büyüyle yaşadıkları her şeyi unutacağını biliyordu. Ve sonra, yakında bir gün, Draco Malfoy'un zamansız ölümünü okuyacak ve bu onun için hiçbir şey ifade etmeyecekti.

"Başka kim biliyor?" Kaçınılmaz olandan kaçınmaya çalışarak sordu.

"Snape. Bir tek o var. Savaş sırasında ondan yardım istedim. Kimseye söylemeyeceğine dair Bozulamaz yemini etti. Imperius lanetini bozmanın bana daha fazla zaman kazandıracağını ummuştuk ama olmadı."

Snape ona fazla bağlanmamasını söylemişti. Draco çok sahiplenici olduğu için değildi. Öleceğini bildiği içindi.

Herkes kurtarılamaz Bayan Granger.

Panik ve kalp kırıklığı eşit ölçülerde içine yayıldı. Şimdiye kadar yaşadıkları her etkileşim şimdi farklı bir ışık altında yeniden oynatıldı. Kullandığı her kelimenin anlamı değişmişti. Ona Snape'i dinlemesini ve ondan uzak durmasını söylemişti. Daha önce onun çok fazla yara aldığını görmüştü. Bunun ne anlama geldiği kafasında hiç oturmamıştı.

Sonra Bellatrix'e ne söylediğini hatırladı: *Umarım benden alacağın her damla güç seni yavaş yavaş içten içe yakar.*

"Eğer Bellatrix gücünü yeniden kazanmak için seni kullansaydı-"

Draco başını salladı. "...kanım zehirli olduğu için kısa bir süre sonra ölürdüm, evet."

Elleri adamın boynuna doladığı elini pençeliyordu ama adam ona bir santim bile vermedi.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Sesi duygusallıktan arınmış bir halde sordu.

"Karanlık Lord rünleri yerleştirdiğinde bunun bir ölüm cezası olduğunu biliyordum. Sadece ne kadar bilmiyordum. Snape bana biraz zaman kazandırdı. Böylece işleri yoluna koyabildim."

Hermione ağlamaya başladı ve adam alnını Hermione'nin alnına dayadığında yüz ifadesi yumuşadı. "Hermione," diye fısıldadı Hermione'nin saçlarına ve Hermione ruhunda tutuşan bu duyguyu şişeleyip anısına tutunmak istedi. "Özür dilerim. Mesafemi korumalıyım."

Elleri sırtına gitti, omuzlarını tuttu, her bir tendonu ve parmak uçlarının altında nasıl hissettiğini ezberledi.

"Bana söylemeliydin," dedi hıçkırıklar arasında. "Bunca zamandır bir tedavi araştırıyor olabilirdim."

"Ben de tam olarak bunu yapmanı istemiyordum: Sahip olduğumuz kısa bir laboratuvar, var olmayan bir tedavinin peşinde koşarak geçirmeni."

"Seni kurtarmanın bir yolu olmalı."

Başını iki yana salladı. "Snape denedi. Yıllarca. Karanlık İşaret rünleri çekip duruyor, beni yavaş yavaş zehirliyor. değil. kabullendim. Ölümünden korkmuyorum. Sadece seni kaybetmekten korkuyorum." Başparmağı onun çene çizgisini nazikçe çizdi. "Seninle evlenme şansını kaybetmekten. Seninle yaşlanmaktan. Seni sevmek için daha fazla zaman istedim çünkü Merlin bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel duygu."

Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmaya başladı. Ciğerleri yanıyordu. "Lütfen..." Konuşabildiği tek kelime buydu.

"Bunun sana yük olmasını istemiyorum. Senin için daha fazla keder yok. Sadece yaşa, Hermione. Yıldızların altında seni daha çok hak eden birini öp. Onunla birlikte gül çünkü bu dünyadaki en muhteşem sestir. Bunu hak ettin. Mutluluğu hak ettiniz."

"O zaman öğrendiğimi unuttur bana."

Başını iki yana salladı. "Bencilce davrandım. Bunu bir süre önce yapmalıydım ama bir türlü veda edemiyorum."

Kalbinin göğsünde kırıldığını hissedebiliyordu. Milyonlarca parçaya ayrıldığını. "Daha ne kadar sürecek?" Diye sordu ve her kelime ruhunu acıttı.

Draco dudaklarını ısırды. "Birkaç hafta. Belki bir ay. Belirtiler giderek kötüleşiyor. Direweed'in dozajını artırıyoruz ama şu anda sadece marjinal bir fark yaratıyor gibi görünüyor."

Kendini tamamen parçalanmanın eşiğinde hissediyordu. Uçurumun kendisinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu hissediyordu. Ama pes etmek istemiyordu. Henüz değil.

Sertçe yutkundu, kendini çelikleştirmeye çalıştı. "Seni kurtaracağım, Draco Malfoy." Sesi eşit ölçüde çaresizlik ve kararlılıkla çınlıyordu.

Ona yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Zaten öyle Hermione. Birden fazla şekilde."

Ve sonra boynundaki eli gevşedi ve onu bir öpücüğün içine çekti. Dudakları onunkileri kararlılıkla buldu ve kadın bunun ne anladı. Bir veda öpücüğü.

Ağzını onun için açıp dillerinin buluşmasına izin verirken elleri saçlarına gitti. Sonsuza dek o anın içinde kalmak, her ayrıntıyı ezberlemek istiyordu. Vücudunun onunkine karşı verdiği hissi. Saçlarının parmaklarının altındaki hissini. Onu öpme şekli - sanki açlıktan ölüyormuş ve onun her santimine ihtiyacı varmış gibi. Nane ve buz gibi tadı. İri ellerinin onu sessiz bir kararlılıkla tutuşu.

Öpücüğü bıraktığında, bir an için sessizce ona sarıldı, alınları birbirine değdi ve kız onun gözlerinden sessiz yaşlar süzöldüğünü gördü.

"Seni seviyorum Hermione," diye dua eder gibi fısıldadı. "Son nefesimde son sözlerim senin adın olacak." Eli Hermione'nin saçlarındaydı ve onu kendine yakın tutuyordu. Onu istemiyordu. Şimdi değil. Hiçbir zaman. "Gel beni tekrar bul Hermione, başka bir hayatta. Seninle daha çok zaman geçireceğim bir hayatta. Seni daha uzun süre sevebileceğim bir hayatta."

Panik gözyaşları artık yüzünden özgürce akıyordu. "Draco, lütfen-"

Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Obliviate."

Bölüm 44

Draco

Kadın ona doğru yığıldı ve adam onu kucaklayarak cansız bedenini yatağına taşıdı ve nazikçe oraya yerleştirdi. Bir an için kendisine sadece ona bakmak için izin verdi ve sonra her şey başına yıkıldı. Onu uyandıracakı zaman, geçen aylar boyunca onunla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaktı. Aralarında olan her şey silinmiş olacaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü, şimdi göğsüne yayılan bu tür bir acıya aşına değildi. İçini yakıp kavuruyordu.

Aklı başına daha önce gelip ondan çok daha iyisini hak ettiğini fark etmediği sürece, bu her zaman kaçınılmaz bir sonuç olmuştu. Bir gün rünlerden ölecekti, Snape'in hesaplamalarına göre o gün hızla yaklaşıyordu, bu yüzden bu kadar şok edici olmamalıydı. Bu kadar acı verici olmamalıydı. Yine de onu yatağında, bukleleri çarşaflarının üzerine yayılmış halde görünce, gitmesine izin vermek istemedi; unutmamasını istemedi. Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının yere damladığını hissetti. Nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Onunla geçirdiği son birkaç ay hayatının en mutlu ayları olmuştu. Bir an için uğruna yaşamaya değer birine sahip olmanın nasıl bir his olduğunu deneyimlemişti. Rünler yüzünden ölecek olması onu hiç rahatsız etmemişti. Korkunç şeyler yapmıştı ve bunun bedeli buydu. Ama sonra kıvrıcık saçlı bu cadı geldi ve tüm evrenini değiştirdi.

Bastırılmış bir ıstırap çığlığı attı ve göğsünde kükremesine izin verdi; kısık hissedene kadar ciğerlerini yırttı.

Sonra sessizleşti. *Kendini topladı*. Diğer pek çok durumda yaptığı gibi duygularını bir kenara kilitledi, ancak bu daha zordu. O

oklüzyonuna odaklandı ve kalp kırıklığını ve üzüntüsünü, kaybını ve aşkını, onunla ilgili her şeyi o an için kilitledi.

Sessizce ayağa kalktı ve giyindi. Sonra üzerinde dizlerine kadar inen beyaz yakalı gömleğinden başka bir şey olmayan kadına döndü. Onu bir daha asla kendi gömleklerinden biriyle göremeyeceği düşüncesi kalbini sızlattı.

Boğazını temizledi, eliyle saçlarını taradı ve rolüne uygun görüldüğünden emin oldu. Uyandığında, onun evinde, ama yine de onun yatağında olduğu için irkildiğinde, ona iğrenç bir şey söyleyecekti, silinen anıları engelleyecek bir şey. Şok edici olmalıydı. Bir süre önce aklına gelmişti. Ona, Çamurkanları manipüle etmenin ne kadar kolay olduğunu görmek için bir test olarak içkilerine aşk iksirleri kattığını söyleyecekti.

Ondan iğrenir ve hışımlla evini ve hayatını terk ederdi.

Asasını aldı ama tereddüt etti. Onun gözlerinde nefretle kendisine baktığını görmek istemiyordu. Her şeyden sonra olmaz. Bir yanı buna dayanabileceğinden emin .

Siktir, topla kendini. Onun rünlerden kaynaklanan büyü lü zehirlenmenin son aşamalarından geçmesini izlemekten daha iyisini hak ediyordu. Sonunda mutluydu. İçindeki kara büyüden kurtulmuştu. Daha fazla acı çekmesine sebep olmak istemiyordu.

Asanın üzerindeki eli sıkılaştıkça, oklüzyonu üzerindeki hakimiyetinin kaydığını hissetti. Zihnindeki anılar canlandı. Hermione ona onu sevdiğini söylüyordu. Gözleri ona hayranlık ve neşeyle parlıyordu. Ellerinin bukleleri. Hermione onun içindeyken adını usulca inleyişi. Bulaşıcı kahkahası. İnanılmaz zekâsı ve merakı. Nefes aldı ve tüm anıları zihnindeki bir kutunun içine yerleştirip kilitledi ve bir sonraki nefes verişinde onu uyandırmak için asasını salladı.

Sertçe yutkundu, kendini onun yüzündeki ifadeye hazırladı. Ama kadın kımıldamadı. Asasını tekrar salladı. Hiçbir şey olmadı. bir büyü kullanarak daha da yaklaştı. Kızın gözleri kapalı kaldı. Paniğe kapılarak nabzını hissetti, nabız hâlâ parmağında sabit bir şekilde atıyordu ama yavaşlamış gibiydi. Başka bir büyü kullandı ama hiçbir şey işe yaramadı.

Bir tanı testi yaptı ve sonuca panikle baktı. Ona hiç mantıklı gelmiyordu. Bir şey onu altına çekmişti. Sanki sihirli bir şekilde komaya girmiş gibiydi. Büyüsü dalga halinde tekrar tekrar aşağı çekiliyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Kahretsin, hadi ama Hermione." Büyüyü tekrar yaptı ama hiçbir şey olmayınca paniğinin arttığını hissetti.

Adını söyleyerek onu omuzlarından sarstı ama o hareketsiz kaldı. Kalbi göğsünde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Unutturma büyüsünü yüzlerce kez kullanmıştı. Farklı bir şey mi yapmıştı? Büyüyü, اساسını nasıl salladığını düşündü. Çok fazla anı mı silmişti?

Yardım alması gerekiyordu.

Onu kollarına aldı ve onları Hogwarts'a ışınladı. Snape ne yapacağını bilirdi. Ayakları okul avlusunun kaldırımına çarptığında, onun cansız yüzüne bakarak yürümeye başladı.

Bir şeyler ters gibiydi. Korkunç derecede. Büyülü bir komadaymış gibi görünmüyordu. Bu tamamen başka bir şeye benziyordu. Teni daha solgun görünüyordu. Onu tuttuğu yerden boynuna doğru uzanan hafif morluk izlerini daha yeni fark etmişti. Kendini hasta hissetti.

"Ne halt ettin sen Malfoy?"

Potter'sesi önünde patladı. Görünüşe göre tüm avlu hareketsiz durmuş ve onları izliyordu.

Hermione'den uzak durmalıydı. Onun kendisine bu kadar yaklaşmasına asla izin vermemeliydi. O bir zehirdi. Vücudunu saran parmakları hafifçe titriyordu.

"Onun nesi var?" Potter tekrar sordu ve Draco hayatında ilk kez cevap veremeyeceğini hissetti.

"Yaşıyor mu? Konuşsana Malfoy."

"Düşük nabız. Üzerinde oblivate büyüsü kullandım ve bir şeyler gitti. Nedenini bilmiyorum." Sesi kulaklarına mekanik geliyordu ve sonra onu Potter'a teslim etti çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyordu.

Ama kızın küçük bedeni kollarından ayrıldığında, yere yığılacakmış gibi hissetti. "Ron, onu revire götür ve Snape'i sor," dedi Potter.

Draco, Weasley oğlanının onun cansız bedenini kollarına alıp aceleyle uzaklaşmasını izlerken çığlık atmak istedi. Boynunu daha iyi desteklemesi gerektiğini söyleyerek itiraz etmek istedi ama artık onun hakkında bir şey söylemeye hakkı olmadığını fark etti. Bu ayrıcalığı kaybetmişti. Onu koruması ama işte buradaydı. Başkasının kollarında cansız yatıyordu ve bu onun yüzünden olmuştu.

Ona o kadar odaklanmıştı ki, Potter'ın yumruğunun burnuna görmedi. Anında kemiklerin çatırdadığını hissetti.

"Ona ne yaptın lan sen? Konuş," diye bağırdı Potter.

Adam hemen cevap vermeyince, onun yerine kırılmış gibi görünen burnunu inceledi, yüzünden kanlar akıyordu, Potter sert bir yumruk daha indirdi.

"Konuş! Ne yaptın sen? Neden boynunda morluklar vardı?"

Belki karşılık verse daha inandırıcı olurdu ama acıyı hissetmek istiyordu. Cezalandırılma hissine ihtiyacı vardı.

Tek söylediği "Kavga ettik," oldu ve Potter öfkeyle patladı.

Savaş sırasında onu dövüşürken görmüştü. Böylesine nazik bir ruha göre olağanüstü bir dövüşçüydü. Ona çarparak yere düşürdü ve Draco'nun kafası kaldırıma çarptı.

"Ellerini onun üzerine mi koydun? Ha?" Potter çığlık attı.

Draco karşılık ve neyse ki Potter da geri çekilmedi. Yumruğu tekrar tekrar Draco'nun yüzüne çarptı.

"Onu unutturmak için ne yaptın?" Diye sordu ama yumruğu tekrar yüzüne çarpmadan önce cevap vermesi için ona zar zor yeterli zaman bıraktı.

Derisinin kırıldığını, kemiklerinin çatırdadığını hissetti; kanın tadını aldı. Ama gözlerinin önünde gördüğü tek şey Hermione'ydi. *Lütfen Snape, onu iyileştir. Ona her ne yaptıysam geri al.* Potter onu yumruklamaya devam ederken bunu bir dua gibi söylüyordu.

"Cevap ver bana, seni korkak."

Ona bir şey vermeliydi, Hermione'ye söyleyecek bir şey. İğrenç bir şey.

"," dedi Draco. "İksir hakkında." "Ne iksiri?"

"Çaylarına aşk iksirleri koyuyordum."

Potter durakladı ve ona baktı. "Ne zaman başladın?"

"Kütüphanedeki o geceden hemen sonra."

"Ama unutmak istemedi, değil mi? Sen de onu boğdun?"

Gerçek bu değildi ama işe yaramak zorundaydı. Hiçbir şey söylemedi, bu da yeterli bir cevaptı ve Potter'ın gözleri kana susamış bir hale geldi ve sonra onu yumruklamaya devam etti. Bir noktada, yumruğunun ıslak ete çarpma sesi neredeyse uzaktan geliyordu.

"Harry, dur!" Weasley kızı arkasından bağırdı ve onu üzerinden kaldırmaya çalıştı ama Potter'ın gözlerindeki o bakışı biliyordu. Öfke. Muhtemelen yıllarca Draco'ya karşı bastırılmıştı. Şimdi mükemmel bir çıkış yolu bulmuştu.

Üç Gryffindor sonunda Potter'ı üzerinden kaldırdı ve Draco bir an için öylece yattı. Yüzü uyuşmuştu. Kalbi bomboştu.

"Ne lan?" Nott'un sesi uzaktan belirdi.

Diğerleri onu zapt etmeye çalışırken Potter, "Malfoy," diye bağırdı. "Yemin ederim, eğer uyanmazsa seni geberteceğim."

Eğer , bunu kendisi yapacaktı. Ama bunu söyleyemezdi. Ayağa kalkmak için yavaşça yana döndü.

"Dur, sana yardım edeyim." Nott onu kolundan yakaladı ve yukarı çekti. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

O kadar kanın arasında görmek zordu ama Potter'ın öfkeli yüzünü seçebiliyordu. Ginny gözyaşları içindeydi. Etraflarında bir öğrenci çemberi oluşmuştu ve hepsi şaşkınlıkla onlara bakıyordu. Pansy ve Zabini onlara doğru koşuyordu.

" oluyor?" Pansy şaşkınlıkla Draco'nun yüzüne bakarak sordu.

"Gitmeliyiz," diye tekrarlardı Nott, Draco'nun vücudunu sabitleyerek. Pansy onun yüzünü işaret ederek, "Bu şekilde görünemez," dedi.

Draco kendini Nott'un üzerinden itip gözden kaybolurken, "değil," diye karşılık verdi.

Bir tokatla Malikânenin soğuk mermer zeminine düştü, yaralı yüzü sert zemine çarptı.

Görünmek bir yarayı daha da derinleştirdi. Yüzü yanıyormuş gibi hissediyordu. Bir iniltiyle sırt üstü döndü ve sonra şey karardı ve bunun sadece bir son olduğunu umuyordu.

Hermione - Bir ay sonra

Sesler. Uzaktan. Işıklar titriyor. Başı ağrıyordu. Ağzının tadı acıydı. Bir şifacının "Hayati değerleri sabit," dediğini duydu.

"Gece çizelgesini tekrar görmem gerekiyor." Nazal monoton sesi her yerden tanıyordu.

Şifacı, "Görünüşe göre son iksir işe yaramış," dedi.

"Yine de buradayız ve Bayan Granger hâlâ baygın," diye tısladı Snape tanıdık bir şekilde.

"Eğer vücudunun büyüye bu şekilde tepki vermesinin nedenini bilseydik _."

"Evet, belli ki sebebini tam olarak bilmemiz hepimiz için daha iyi olacak."

Yapabilseydi, sesinin ne kadar sinirli çıktığına gülerdi ama nedense konuşamıyordu. Gözlerini açamıyordu ama ışıklar görüyordu.

Tüm enerjisiyle elini hareket ettirmeye ya da ağzını açmaya çalıştı ama vücudu işbirliği yapmak istemiyor gibiydi.

"Belki bir doz daha iksir?" Şifacı sordu. "Hayır, kalp atış

hızının çok fazla artması riskini almak istemiyorum."

Snape'in soğukkanlı yüzünü ve karşılığında şifacının rahatsız ifadesini hayal edebiliyordu. Hepsi de iksir ustasıyla çalışmaktan korkuyordu. Snape'in parşömene baktığını ve Hermione'nin çizelgesini dikkatle okuduğunu görür gibi oldu. Ama sonra şifacı ona baktı ve Hermione'nin gözleri şok içinde açıldı.

"Profesör," dedi Snape'in kolunu sıkarken ve Snape ne olduğunu anlamadan önce ona tiksintiyle baktı.

Anında Hermione'ye yaklaştı. Eli bileğinin iç kısmını kavradı, şüphesiz nabzını kontrol ediyordu.

"Bayan Granger, nasıl hissediyorsunuz?"

Yutkundu, ağzı pamuk gibiydi. Dili ağırlaşmıştı. "Ben..." mırıldandı ve anında öksürdü.

Snape, "Ona biraz su getir," diye talimat verdi ve şıfacı hızla uzaklaştı.

Bir tanı testi yaptı ve Hermione ona baktı. Rahatlamıştı, her şey normal görünüyordu. Hayati değerleri. Beyin fonksiyonları.

Şıfacı ona su dolu bardağı uzattı ve o da nazikçe alıp kuru dudaklarına götürdü. Su serin ve rahatlatıcıydı ve belki de şimdiye kadar tattığı en iyi şeydi, dilindeki o tuhaf ekşi tadı temizledi. Bir seruma bağlı olduğunu gördü, yani sıvı alıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Snape tekrar denedi.

"Başım ağrıyor ama kendimi iyi hissediyorum. Ne oldu?"

"Mione," diye heyecanla bağırdı Harry ve yanında Ginny olduğu halde yatağına koştu. "Senin için çok endişelendik."

"Ron nerede?" Hermione onu göremeyince sordu.

Garip bakışlar attılar. "Onu burada isteyip istemediğinizi bilmiyorduk."

"Neden erkek arkadaşımı burada istemeyeyim ki?"

Herkes sustu ve o da yanlış bir şey söylediğini düşündü. "Ne?" Kafası karışmış bir şekilde sordu.

Harry garip bir şekilde ensesini ovuşturdu ve Ginny nedense kalbi kırılmış gibi görünüyordu. İki arkadaşı da Snape'e bakıyordu.

izelgesine notlar yazıyor.

"Hatırladığınız son Şey nedir, Bayan Granger?" Snape sordu.

Baş ağrısı . "Hogwarts'a döndüğümün üçüncü günü."

Her Şey çok puslu görünüyordu.

"Peki ondan sonra ne oldu?" O sordu.

"Burada uyandım."

Snape yazmaya devam etti. "Ondan sonra hiçbir Şey hatırlamıyorum. Tahmin ettiğimden çok daha ağır."

"Neymiş o?" O sordu.

"Bayan Granger, unutuldunuz. Son ayların anıları silindi."

Son aylar mı? Hayatındaki tüm o anılar bir anda alınmıştı. "Neden?

Kim yaptı bunu?"

"Şu anda önemli değil. Sizi anılarla boğmak istemiyorum."

"Ama neden bilincim yerinde değildi?"

Oblivate büyöleri bir kişiyi sadece geçici olarak bayıltır.

"Bunu çalışıyoruz. Belki de büyünün ya da silinen anıların miktarıyla ilgilidir. Büyüyü yapanın amacının tüm anılarınızı silmek olduğunu sanmıyorum."

"Biri kendini hafızamdan silmiş," sonucuna vardı, çünkü aynı Şeyi anne ve babasına da yapmıştı. Ancak, uzun süre baygın kalmaması gerekiyordu. "Ne kadar süre baygındım?"

Snape ona endişeyle baktı. Bu hiç iyi değildi. Tam bir gün mü olmuştu? Sadece birkaç saat olmasını umuyordu. Profesör tekrar çizelgesine baktı ve okudu: "Üç hafta, beş gün ve yedi saat."

"Bir ay mı?" Çılgılık attı ve yardım için arkadaşlarına baktı ama onlar sadece endişeyle ona baktılar.

"Anılarını yavaş yavaş sana yeniden tanıtacağız," dedi Snape. "Peki ya Ron?" diye sordu.

Harry cevap vermeden önce onay için Snape'e baktı. Profesör başıyla kısa bir selam verdi. "Siz ayrıldınız. Bir süre önce."

"Oh," dedi basitçe.

Beklediği kadar üzgün . Sadece hiçbir şey hatırlamıyor olması garipti.

"Şu anda başka biriyle ilişkisi var mı?" Meraktan sordu. Ginny ve Harry başlarını salladılar.

"Öyle ?" Hermione-kitap kurdu-Granger'ın bir erkek arkadaşı olmasının ne kadar ihtimal dışı olduğunu bildiği kıkırdarak sordu.

Ama Ginny ve Harry gülmüyorlardı. İkisi de ciddileşmiş, gözlerini yere dikmişlerdi. Harry boğazını temizledi.

"Bu biraz karışık," dedi sonunda. "Bir ilişkiniz vardı ama bunu resmi olarak adlandırdığınızdan emin değilim."

Alay etti. "Anlıyorum, son bir aydır büyülü bir komada olduğum için beni terk etmeye mi karar verdi?"

Harry başını salladı. "Seni unutturan oydu."

Garip bir dengesizlik hissi vardı. Dünyasının aniden devrilmesinden. Savaş boyunca, saldıran düşmanlara aşınaydı.

Onu. Ama güvendiği biri? İlişkide olduğu biri?

Doğrulup oturdu. "Kim o?"

Harry'nin temkinli gözleri tekrar Snape'e kaydı, Snape keskin bir nefes aldı ve kalp atış hızını takip eden bir başka teşhis uyguladı. Sonuçlardan memnun kaldığında başını sertçe salladı.

Harry gözlüklerini çıkarıp gömleğinin üzerinde temizledi.

"Harry, kiminle bir ilişkim vardı?"

Gözlüklerini tekrar taktı. "Malfoy."

Onu yanlış duymuş olmalıydı. "Malfoy mu?" Tekrarladı. "Draco Malfoy gibi mi?"

Başını salladı ve Hermione gülmeye başladı. "Tamam, şimdi de beni kandırıyorsun."

Ama başka kimse gülmüyordu. Belki de bu garip bir rüyaydı ve her an uyanabilirdi. Başının döndüğünü hissetti.

"Siz ikiniz oldukça ciddiydiniz," diye ekledi Ginny.

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşılık verdi Hermione. "Onu yıllardır görmedim. Artık neye benzediğini bile bilmiyorum."

Çünkü onu unutmuştu. Midesi bulanıyordu.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Snape. "Biraz dinlenmen çok önemli."

Başı dönüyordu. Draco Malfoy'la bir ilişkisi olmuştu. "Beni neden unuttu?"

"Görünüşe göre siz ve Bay Malfoy, onun çaylarınıza aşk iksirleri koyduğunu fark sonra kavga etmişsiniz. Bunun sonucunda Bay Malfoy

sana zorla bir yok etme büyüü uyguladı ve sen de büyüyle indüklenmiş bir komaya girdin. Seni kampüse geri getirdi ve burada Bay Potter ve Bay Weasley'e saygıyla teslim etti."

Ona ilaç mı vermiş? Yani ilişkileri gerçek bile değildi. Belki de bir Mudblood'u manipüle etmenin ne kadar kolay olduğunu göstermek istemişti? Cildi soğuk hissetti. Bir nedenden ötürü utanıyordu. İksirin etkisi altında neyi kabul ettiğinden emin değildi.

"Anılarımdan herhangi birini kurtarmanın bir yolu var mı?" diye

sordu. Snape başını salladı. "Ama arkadaşların seni bilgilendirecek.

Yavaş yavaş."

"Malfoy şimdi nerede? Onunla konuşmak istiyorum. Bunu neden yaptığını doğrudan ona sorun."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi Snape. "Nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama şimdi dinlenmene ihtiyacım var."

Bunun nafile olduğunu biliyordu ama yine de hatırlamaya çalıştı. Herhangi bir şeyi.

Başı şimdi daha da çok ağrıyordu, beyinde kıymıklar kopuyordu ve avuçlarını gözlerine dayadı. Sanki zihni çatırdıyordu. Farklı görüntüler ortaya çıkıyor ama buz gibi kırılıyordu. Odaklanırsa her şeyi anlamlandırabileceğinden emindi. Sadece kafası karışmıştı.

"Bunun olabileceğinden korkuyordum," dedi Snape, sakinleştirici bir büyü yaparak ve zihnindeki zonklayıcı acının biraz hafiflediğini hissetti ama aynı zamanda odaklanmasını da bıraktı ve görüntüler bulanıklaşarak . "Ona diri yaban ilacı verin."

Bu, sakinleştirici büyüyle birlikte onu uyutacaktı. "Hayır, hatırlamam gerek."

Tam oradaydı. Bunu biliyordu. Sadece çok yorgun ve bunalmış durumdaydı ama sonra her şey karardı.

Bölüm 45

Tekrar uyandığında, Harry ve Ginny'nin başucunda olduğunu duydu.

"Malfoy'dan hâlâ haber yok mu?" Ginny Harry'ye sordu.

"Hiçbir şey. Ortadan kayboldu."

"Snape ondan Hermione'yle ilgili günlük gelişmeleri istediğini söyledi."

Harry alay etti. "Bu konuda yaşayacağı her kalp ağrısını hak ediyor. Tabii o boş göğsünde bir kalp varsa."

Malfoy. Bir kavga. Ona ilaç vermişti. Sonra da onu unutmaya zorlamıştı.

"Hermione," dedi Ginny onun uyandığını fark ettiğinde. Hemen onun yanına koştu ve elini tuttu. "Nasılsın?"

"Kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Bu sefer ne kadar baygın kaldım?"

"Sadece bir günlüğüne," dedi Harry. "Snape sana sakinleştirici vermek zorunda kaldığını söyledi, çünkü her şey sana fazla geliyormuş, o yüzden biraz ağırdan alalım."

"Ben gidip Snape'i getireyim," dedi Ginny ayrılmadan önce Hermione'nin elini bir kez daha sıkarken.

Harry ona gülümseyerek yatağının yanına bir sandalye çekti ve elini tuttu.

"Harry, sanırım bir şeyi kaçırıyorum. Önemli bir şeyi."

Başını salladı. "Evet, seni yok etti, bu yüzden korkarım ki bu oldukça normal bir duygu."

Başını iki yana salladı. "Bir şey yapmışım gibi hissediyorum."

"Hayır, Hermione. Bunların hepsi onun işiydi. Sen..." Harry'nin elleri yumruk oldu ve cevap vermeden önce bir nefes aldı. "...çürük izleri

Malfoy'un seni unuttururken boğduğu yer. Sonra da korkak herif çekip gitti."

"Ama Snape ile iletişim kuruyor?"

Şaşırmış görünüyordu. "Bunu duydun mu? Evet, pek duymadım. Sadece parşömenler aracılığıyla. Snape'e de nerede olduğunu söylemiyor."

Snape yatağının yanında belirdi ve hiç konuşmadan bir teşhis büyüsu yaptı.

"Malfoy'dan en son ne zaman haber aldın?" diye sordu.

Snape'in gözleri şüpheyle onunkilere kaydı. "Yaklaşık iki gün önce. O zamandan beri parşömenlerim artık geçmiyor."

Ertesi gün kendini sürekli bir şeylerin eşiğinde hissetti. Dilinizin ucunda duran ama tam olarak ulaşamadığınız bir kelime gibi.

Tüm kafası bir bulutun içindeymiş gibi hissediyordu. Balonla sarılmış. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyordu. Yok etme büyüsu planlandığı gibi gitmediğinden, Snape bu olağandışı yan etkilere şaşırmamıştı.

İyileştirme bölümünden çıktığında, Ginny onunla yatakhanedeki odasına kadar yürüdü.

"Tamam, çıldıracaksın ama açıklayacağım," dedi Ginny.

Hermione yatakhanede onu şok edecek ne bulabileceğinden emin değildi ama yemyeşil bir odanın kapısını açtığında ağzı açık kaldı.

"Bir Slytherin'le çıktım ve bunu tüm kişiliğim haline getirmeye mi karar verdim?" Mahcup bir şekilde sordu.

"Tam olarak değil," diye iç geçirdi Ginny. "Sen artık bir Slytherin'sin."

Her vahiy Hermione'ye artık kim olduğunu bilmiyormuş gibi geliyordu. Harry ve Ginny yavaşça ona son birkaç ayın önemli olaylarını anlattılar. Bir cinayet soruşturması. Voldemort'un asasına sahip olan Sihir Bakanı'nı öldürmüştü. Bellatrix'le bağlantısını koparmanın bir yolunu bulmuş ve öldürülmüştü.

Hermione nasıllar ve nedenler hakkında çok fazla soru sormamayı ve genel bir bakış atmayı öğrendi. Sanki bir tarih sınavına çalışıyormuş gibiydi, ama bu kendi hayatıydı.

Üçüncü gün, yıllardır görmediği halde sözde arkadaşları olan Pansy, Theo ve Blaise ile tanışmak istedi.

Onunla Astronomi Kulesi'nde karşılaştılar ve ona baktıklarında kendini garip ve gergin hissetti. Arkadaşlıkları hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu. Tek bildiği, Hogwarts'ın ilk yıllarında koridorda ona küçümseyerek baktıklarıydı.

Pansy'nin koyu renk gözleri onu taradı. "Daha önce gelip seni görmek istedik ama Potter hayatındaki arkadaşlarını yavaş yavaş yeniden tanıştırmamız konusunda kararlıydı. Bunun Gryffindor'ların bir kez daha ayrıcalıklı muamele görmesi anlamına gelmesine şaşırmadım, ama başka ne var ki." Gözlerini devirdi.

Theo onu anlamaya çalışıyormuş gibi başını ona doğru eğdi. Hermione kitaplarını beceriksizce göğsüne yaklaştırdı. "Yani bizi hiç hatırlamıyor musun?"

"Sizi eski günlerden hatırlıyorum elbette. Sadece sizi yıllardır görmemiş . Yani, arkadaş mıyız?"

Pansy dramatik bir şekilde iç çekti. "Ah Merlin, her şeyi yapmak zorundayız, değil mi? Evet, biz arkadaşız. Bizi küçük aptal Gryffindork arkadaşlarından daha çok seviyorsun."

"Öyle mi?"

"Öyle olmalı. Sen bir Slytherin'sin, aklını başına toplamalısın."

Hermione tereddütle, "Bazı sorularım var," dedi. "Ne

öğrenmek istiyorsun?" Theo sordu. "Bana Malfoy

hakkında söyleyebileceğin her şeyi."

Zabini dudaklarını ısırды ve gergin görünüyordu. "Bu oldukça uzun bir liste."

"Beni buraya getirdiği günden başla."

Pansy içini çekti ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak merdivene oturdu. "Bir kargaşa duydum ve Zabini'yle birlikte avluya çıktık. İnsanların senin adını fısıldadığını duyduk ama o ses dışında ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü. Sürekli bir gümbürtü. Sonra kızıl saçlı Potter'ın adını haykırdı ve ona durmasını söyledi ve kısa bir süre sonra Theo'nun sesini duydum ve sesi endişeliydi." Boğazını temizledi. "Oraya vardığımızda, gerçekte neler olduğunu kaçırmıştık. Sadece sonucu gördük. Malfoy'un yüzü... Potter yüzüne epeyce zarar vermişti. Yerde yatıyordu, her yer kan içindeydi. Yine, öncesinde ne olduğunu bilmiyordum ama Potter'ın yüzünde bir çizik bile yok gibiydi. Sanki Malfoy karşılık bile vermemişti, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Hatalı olsa bile. Her neyse, Potter'ı üç kişi zapt etmek zorunda kaldı çünkü kendini kaybetmişti."

Hermione, Harry'nin Malfoy'a duyduğu nefretin ne kadar derin olduğunu biliyordu ama arkadaşından gelen bu acımasızlık onu yine de şaşırttı.

"Ve buna neyin sebep olduğunu bilmiyor musunuz?"

Pansy yerde garip bir şekilde kıpırdandı. "O zaman ben konuşmadım. Malfoy bizimle konuşmadı. Yaraları ve diğer her şeyiyle uzaklaştı. Ama daha sonra bize bilgi verdi." Bir sessizlik oldu. "Oh Merlin, sakın bana kimsenin seni detaylar hakkında bilgilendirmediğini söyleme?"

"Harry söyledi. Ben sadece... Malfoy'un size ne dediğini duymak istedim."

"Sonunda Malfoy'u yakaladığımızda, o kadar sarhoştı ki, her şeyi itiraf etti. Çaylarınıza aşk iksiri koyduğunu öğrendiğinizi söyledi. O istedi

ama bir şeyler ters gitti ve unutturma büyüünde çok fazla güç kullandığını ve seni yanlışlıkla komaya soktuğunu düşünüyor."

"O şimdi nerede?"

Sinirli bir şekilde kolyesiyle oynadı. "Bilmiyoruz. Komaya girdiğin ilk birkaç gün boyunca kendini tamamen soyutladı. Normalde içtiğinden çok daha fazla içiyordu ve bizden tek istediği senin nasıl olduğuna dair kısa bir bilgi almaktı. İyi haber alamadığımızda bizi kovuyordu. Sonra bir gün ortadan kayboldu."

"Hatırlamaya çalışıyorum," dedi Hermione, zihninde sıra dışı gibi görünen resimlere tutunarak. "Neden bu kadar üzgündü?"

Malfoy onu gerçekten önemsiyor gibi değildi.

Pansy alay etti. "Dört haftadır komada olmasaydın, beni Malfoy'un hisleri hakkında konuşturduğun için seni tokatlardım. Bizimle açık açık konuştuğundan değil, sadece satır aralarını okumak zorundayız, ama evet, onun açısından sana çok aşık olduğunu söyleyebilirim. Ve bence bu onu her şeyden çok korkutuyor."

Draco Malfoy ona aşık mıydı? Bu sözleri duymak farklı hissettirmeliydi ama onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu tanıdığından bile emin değildi.

Her şey çok yanlış görünüyordu. Birinin ona yapmaya çalıştığı iğrenç bir şaka gibi.

"Eğer beni gerçekten sevseydi, neden bana aşk iksirleri içirsin ki?"

"Biliyorsam ne olayım," diye karşılık verdi Pansy. "Sadece tahmin edebilirim. Kontrolü elinde tutmayı seviyor ve birine karşı bir şeyler hissetmek onu savunmasız bırakıyor. Belki de seni uyuşturmak onu bu kontrol duygusuna geri getirdi? Bilmiyorum."

Hermione dudağını ısırды. "Sanırım bir sorun var."

Pansy güldü. "Görünüşe göre onun neslinin en parlak cadısı unvanını yeniden düşünmemiz gerekiyor. Evet, yanlış giden bir şeyler var. Malfoy senin isteğin dışında anılarını silmiş."

"Hayır, hepsi bu değil. Başka bir şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Astronomi Kulesi'nde durmak bile ona garip bir déjà vu hissi veriyordu. Artık gittiği her yerde, tanıştığı her insanda önemli bir şey hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

"Neden bu kadar çok şeyi siliyorsun?" Hermione sordu ama bu retorik bir soruydu. "Bu şekilde planladığını sanmıyorum," diye cevap verdi Blaise.

"Ama Malfoy'dan bahsettiğimize göre bu garip. Büyü çalışmalarında çok titizdir, en azından gençliğini hatırladığım kadarıyla."

Başını salladı. "Bu garip. Bunu biz de konuştuk. Bizim açıklamamız çok duygusal olduğu yönünde. Seni kaybetmekten o kadar endişeliydi ki, yanlışlıkla çok fazla anıyı sildi."

"Onu bulmaya mı çalışıyorsun?"

Theo başını salladı. "Snape de öyle. Şimdiye kadar başarılı olamadık." Bir an durakladı ve dudağını bükerek sırttı. "Bir zamanlar onu bizim için bulabilirdin."

Zabini başını salladı. "Yapma. Anıları yavaş yavaş tanıtmamız gerekiyor."

Nott omuz silkti. "Ne? Zaten şu anda işe yarayacak gibi değil." "Sen neden bahsediyorsun?" Hermione sordu.

"Görünüşe göre ikinizden biri zihin değiştiren bir iksir aldığı anda ve 'eve' görüldüğünde, birbirinize görünüyormuşsunuz."

Malfoy? Onun "evi"? Ona zar zor bakan soğuk kalpli büyücü? Onun kanından öğrenen?

Ona ilaç vermişti. İsteği dışında tüm anılarını silmişti. Çok öfkeliydi. Onunla yüz yüze görüşmek ve ona bağışlamak istiyordu. Belki de ona büyü yapmak. En çok da cevap istiyordu.

"Deneyebilirim," dedi.

"İşe yarayacağından şüpheliyim," dedi Zabini.

Theo ceketinden bir şişe çıkardı. "Bırak da hanımefendi denesin. Her neyse, işe yaramasa bile, onca şeyden sonra, en azından bu kafanı dağıtmanı sağlayacaktır."

Mavi bir iksir şişesini aldı. "Nedir bu?" Theo

sırıtarak, "İyi bir zaman, işte bu," dedi.

Bunlar onun arkadaşlarıydı, dedi kendi kendine, ama onları tanımıyordu. Onlara güvenebilir miydi?

Pansy iç çekti. "Bizi gerçekten hatırlamıyor."

Zabini, "İstemiyorsan almak zorunda değilsin," diye teklif etti.

En azından cevap almaya çalışıyorlardı. Harry ve Ginny onu her şeyden çok korumak istiyor gibiydiler.

İksiri içti ve etkilerini bekledi. Birkaç dakika sonra, içinden sıcak bir his geçtiğini hissetti. Birdenbire her şey daha hafif hissetti.

"Sanırım işe yarıyor," diye gülümsedi.

"Tamam, o zaman evi düşün ve ısınlan. Zorlama," dedi Zabini.

Gözlerini kapattı. Evine. Sonra kayboldu ve yatakhaneinde yeniden ortaya çıktı.

Snape, başarısız olan unutturma büyüsünün yan etkilerini atlatmasına yardımcı olmak için onunla birlikte çalışıyordu. Hâlâ arada bir şiddetli baş ağrıları çekiyor ve sürekli bir deja vu hissi yaşıyordu. Hatta bu his giderek daha da kötüleşiyordu.

Yavaş yavaş, silinen anılarındaki insanları hayatına yeniden soktu. Dominic. Ravenclaw'la daha önce hiç karşılaşmamıştı ama ona sarıldı ve onu gördüğü için çok rahatladığını söyledi. Ona birlikte iksirler üzerinde çalıştıklarını ve onun bir kalkan iksirini denediğini söyledi. Onun araştırmalarını duymak ve ne üzerinde çalıştığını öğrenmek onu çok etkilemişti.

Hogwarts'a geri dönmesinin nedeni bu olduğu için yara izini yok eden iksirini hatırlıyordu ama onunla ne kadar ilerlediğini bilmiyordu.

Ron'la tekrar karşılaştı ve Ron ona korkunç davrandığı için olanları unutmasına sevinen tek kişinin kendisi olabileceği şakasını yaptı ama Ron bunu ona hatırlatmaya ve özür dilemeye özen gösterdi. Ona yaşadığı travmanın kendisini nasıl etkilediğini ve şimdi bununla nasıl başa çıktığını anlattı.

Nott Malikanesi'nde Slytherin'ler ve Dominic'le takıldı ve sonunda grupta neden arkadaş olduğunu anladı. Arkadaşlıklarında ondan daha ileride olmaları garipti çünkü o tüm anılarını kaybetmişti. Kendini sürekli geride kalmış gibi hissediyor, herkese yetişmeye çalışıyordu.

Komadan çıktıktan dört gün sonra hayatı olabildiğince normal yaşamaya çalıştı. Derslere katıldı ve iksirini anlamaya çalıştı ama notlarının hiçbirini bulamadı. Mutlaka not almış olmalıydı.

"Defterlerimi nerede saklayacağımı biliyor musun?" Büyük Salon'da Zabini ve diğer Slytherin'lerle birlikte duran Dominic'e sordu.

"Emin değilim ama sonuçta Manor'da çok çalışıyordunuz," dedi.

"mi?" Kafası karışmış bir şekilde

sordu. "Evet, Malfoy Malikanesi

gibi."

Hazırlıksız yakalanma hissinden nefret ediyordu ve bu son zamanlarda başına çok sık geliyordu. "Bekle, ben malikânede mi yaşıyordum?"

"Neredeyse," diye cevap verdi Pansy. "Birbirinize o kadar düşmüştünüz ki ikinizi dışarı çıkıp bizi görmeye zor ikna edebildik."

Bu düşünce neredeyse midesini bulandırıyordu. Malfoy'u her zaman çekici bulmuştu. Hatta gençken ona aşık olmuştu ama onu hiç hatırlamadığı bir anda seks yapmaları düşüncesi tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu. Özellikle de bütün o zaman boyunca uyuşturulmuş olduğu için. Ona başka ilaçlar da vermiş miydi? Şehvet iksirleri? Aksi takdirde kabul etmeyeceği şeyler yaptırdı mı?

"Malikanede şimdi kim yaşıyor?" diye sordu.

"Hiç kimse," diye cevap verdi Pansy. "Eşyalarını orada kontrol etmek istersen ben de seninle ."

Başını salladı. "Evet, bu harika olur."

Flooyu kullandılar ve vardıkları anda Malikâne'nin ışıkları yandı. Hermione şömineden dışarı adımını attı ve malikâneye hayranlıkla baktı. Malfoylar gibi hissetmeyi bekliyordu - soğuk ve neredeyse doğal olmayan. Ama ışık onu şaşırtacak kadar sıcak ve davetkârdı.

Pansy hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Daha önce ışıkları hiç açmamıştı," dedi.

Hermione hâlâ yüksek tavanlara ve süslü mimariye bakıyordu. Mobilyalar pahalı bir antika dükkânından fırlamış gibiydi.

Hermione hayranlıkla, "Burası çok güzel,"

dedi. "Burayı hatırlamadığımı unutmuşum."

Mermer zemin mükemmel bir şekilde parlatılmıştı. Hermione yavaşça farklı odalardan geçti ve sonra kütüphaneye adım attı. Elleri raftaki kitaplar arasında gezinirken, "Merlin, bu harika," dedi.

"Evet, evet," dedi Pansy sinirlenerek, duvara yaslanıp Hermione'yi izlerken. "Kitaplar. İnanılmaz. Her neyse. Eşyaların muhtemelen laboratuardadır? Ya da onun odasında? İnek notlarını nerede tuttuğunu bilmiyorum."

"Odasından başlayalım. Herhangi bir anıyı tetikleyip tetiklemediğini görmek istiyorum."

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı yürüdüler. Ebeveynlerinin evinden daha büyük görünen banyoya göz attı.

Malfoy'un yatak odasına adım attıklarında, davetsiz misafir gibi hissetti.

"Bir şey var mı?" Pansy sordu.

Başını iki yana sallayarak büyük kral yatağına baktı. "Hiçbir şey yok. Dürüst olmak gerekirse onun odasında yürümek garip hissettiriyor. Sanki bunu yapmamalıyım gibi."

Kadın . "İnan bana, onun yatağına çok aşinaydın."

Hermione utançtan kızardığını hissetti. Çekmecelere baktı ama kendisine ait hiçbir şey bulamadı. Gardırop takım elbiseler ve düğmeli gömleklerle doluydu. Sustu. Arkasında altın bir yılan olan yeşil ipek bir elbise.

"O... benim miydi?"

"Evet, özellikle senin için yaptırdı."

Parmaklarının altında yumuşacık hissettiren yeşil ipeğe dokundu. Tüm sağduyusuna rağmen, bir anının kendisine geri gelmesi için yalvarıyordu. Ama bir kez daha sanki bir yabancıнын hayatına bakıyormuş gibiydi.

Laboratuvara gittiler ve Malfoy'un gerçekten de tamamen dolu bir olduğuna inanamadı. Yine de o Malfoy'un varisiydi, bu yüzden belki de şaşırtıcı olmamalıydı.

Hermione defterlerini ararken, "Nerede olduğunu bilmediğin için üzgünüm," dedi. "Onun için endişelendiğinizi biliyorum."

"Kimse seni suçlamıyor Granger."

Bir sonraki çekmeceyi açtığında tanıdık bir defter gördü. Neyse ki hafıza kaybından önceki eski defteriydi, bu yüzden bordo derisini hemen tanıdı.

"Buldum!"

"Güzel. O zaman gidelim buradan."

Hermione henüz ayrılmak istemiyordu. Malikâneyi daha fazla keşfetmek istiyordu ama ne anlamı vardı ki? Nasıl olsa hiçbir şeyi tanıyamayacaktı.

Floo şöminesine geri döndüler ve Hermione hararetle notlarını okuyordu. Araştırmasında ne kadar inanamıyordu. Kara büyüü kandan ayırabiliyordu. Harry ona bu kadarını söylemişti, çünkü Bellatrix'i bu şekilde yenebilmişti, ama bunu nasıl yaptığını okumak Hermione'nin gözlerini şişirdi. Bu gerçekten işe yaramıştı.

Durdu ve bir sonraki sayfayı detaylıca okudu. Birinin boğazını temizlediğini duydu ve başını kaldırıp baktığında Pansy'nin Hermione'nin yanındaki portreye baktığını gördü.

Parlak sarı saçlı, eski moda giysiler içindeki sıska bir adam ona . *Morpheus Malfoy, 1653-1708*, resmin yanındaki levhada yazıyordu.

Morpheus Hermione'ye, "Uzun zamandır yoktunuz, hanımefendi," dedi.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Pansy. "Bu şerefsizler kimseyle konuşmaz."

Hermione nasıl yanıt vereceğini bilemeden defterini kapattı. "... şey... evet, sanırım uzun zaman oldu."

"Ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz?"

"Dönmek mi? Döneceğimden emin değilim."

Morpheus'un gözleri, kızın Malikâne davetini geri çevirme cüretini göstermesi onu kişisel olarak üzmüş gibi irileşti.

"Hoşunuza gitmeyen bir şey mi var?" diye sordu.

"Anlamıyorum. Burası çok güzel."

"O halde sorun nedir?"

Aynı derecede kafası karışmış görünen Pansy'ye baktı. "Özür dilerim, gerçekten anlayamadım. Burayı sevmem senin için neden bu kadar önemli?"

"Yeni ev sahibi olarak kendinizi evinizde hissetmenizin önemli olduğunu söyleyebilirim."

Defteri elinden düştü. Pansy elleriyle ağzını kapattı. "Az önce ne dedin sen?"

Hermione sordu.

Tablolar oynayabilir. Belki de bu ailenin soytarısıydı? "Malikânenin yeni sahibi sizsiniz."

". Yanlış anladın."

"Hayır, sizi temin ederim Bayan Granger, yanılmıyorum. Draco malikânenin ve servetinin size geçeceğinden emin oldu. Vasiyetini değiştirdi. Üst katta okuyabilirsiniz."

Sanki buzun üzerinde duruyormuş ve ayaklarının altında çatladığını hissediyormuş gibiydi. Her an düşebilir ve soğuk suya dalabilirdi. Başı yine ağrıdan zonkluyordu ve bilgi ile boğulmuştu. İmkânsız gibi görünen bilgiler.

Bunu neden yapsın ki? Neden her şeyi onun adına yaptı?

Yanında Pansy ağlıyordu çünkü bunun anlamı açıktı: Eğer açıklanan bir vasiyet varsa, bu Draco Malfoy'un öldüğü anlamına geliyordu.

Bölüm 46

Hermione orada durmuş, her zaman soğukkanlı ve sakin olan Slytherin kızının hıçkırığa hıçkırığa ağlamasını izliyordu.

Pansy'yi kendine çekip sarıldı. "Çok özür dilerim."

Suçlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordu. Gitmesinin nedenlerinden biri olduğu için suçluydu. Ölüm haberi karşısında daha fazlasını hissetmediği için suçluluk duyuyordu. Aylardır onunla bir ilişki içindeydi ve yine de ölüm haberi, uzak bir tanıdığının öldüğünü öğrenmek gibiydi.

"Bunun için endişeleniyorduk," dedi Pansy hıçkırıklar

arasında. "Ne hakkında?"

"Sana yaptıklarından dolayı çok perişan haldeydi." Başını salladı ve yeşil ipek bir peçete çıkarıp gözyaşlarını kuruladı. "Onunla hiçbir şekilde konuşamadık. Kimsenin etrafında olmak istemiyordu. Hatta daha da normalden daha yıkıcı."

Perişan. Hermione için. O zamanlar onu gerçekten sevmişti. Bu onun için hastalıklı bir oyun değildi. Malfoy'un ona aşık mantıksız görünüyordu. Belki de ona ilaç vermemiş olsaydı, Hermione de onu sevecekti. Tanımadığı bu yabancı.

Hatırladığı 16 yaşındaki çocuğu düşündü. Hiç seçim şansı olmayan o çocuğu ve içinde bir hüznü hissetti.

Hermione tekrar resme döndü. "Vasiyeti sana ne zaman verdi?" "Yaklaşık bir hafta önce."

Tam da Snape'in parşömenlerinin Draco'ya ulaşmayı bıraktığı sırada. "Bizzat burada mıydı?"

Morpheus başını salladı. "Floo aracılığıyla geldi. Şu anda üst katta, çalışma odasında."

Hermione üst kata çıktığında neredeyse transa girmiş gibi hissetti. Bu konakta kendini bu kadar rahat hissetmesi şimdi çok anlamlıydı. Ev ona uyum sağlamıştı. Parşömen çalışma odasındaki masanın üzerinde duruyordu. Etrafına koyu yeşil bir kurdele bağlanmıştı. Sözsüzce parşömeni aldı ve Hogwarts'a geri döndüler.

Pansy, Nott'a söylediğinde ağlıyordu ve Nott onu kucağına çekerken yüzü soldu. Zabini otururken yüzü ellerinin arasına düştü.

Hermione dışarıda kalan tek kişiydi. Ağlamayan tek kişi. Savaş sırasında, düşman olmasına rağmen cephede ölenler listesinde onun adını okuduğunda hep endişelenmişti. Şimdi de tanıdığı çocuğun yasını tutarken kalbinde o acı sızıyı hissediyordu. Ama ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. En azından hatırlayabildiği kadarıyla. Draco'nun kaybının yasını tutmaları için arkadaşlarına biraz zaman tanımaya karar verdi.

Snape'e çoktan açmış olduğu parşömeni uzattı ve ona hiçbir anlam ifade etmeyen sözcükleri okudu.

Hayatta durumunda Hermione Granger, Malfoy servetinin tamamının ve Malfoy Malikanesi de dahil olmak üzere tüm mülklerinin tek varisi olacaktır.

Snape'in siyah gözleri kaydı ve sonra tekrar okuma parçasına döndü. "Tebrikler Bayan Granger," dedi ilgisiz bir sesle. "GörünüŖe göre artık çok zengin bir kadınsınız."

"Bu ne anlama geliyor? Bunu neden yapsın ki?"

"Korkarım bu soruyu benden ziyade belgeyi imzalayan adama yöneltmeniz daha doğru olur."

"Yeni vasiyet bir hafta önce bırakıldı."

Snape'in kaşı kalktı. "İşte o zaman parşömenlerimin geçiŖi durdu." "Bu onun gerçekten öldüğü anlamına mı geliyor?"

"Muhtemelen."

Genç bir büyücü neden aniden ölsün ki? Malfoy'un alttaki okunaksız imzasını işaret etti.

"İmzası," dedi. "Kalemi kâğıda zar zor tutuyormuş gibi görünüyor." Koyu renk gözleri parşömene ve tekrar notlarına kaydı ama sessiz kaldı. "Sanırım elinde titreme var," dedi kadın.

"Bir soru seziyorum."

"Şey, o 20'li yaşlarında. Genç ve sağlıklı bir büyücü neden aniden ölsün ki?" Arkadaşlarını ve Theo'nun ona cebinden çıkardığı iksiri ne kadar çabuk verdiğini düşündü. "Belki de aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştür?"

"Belki de. Her iki durumda da, bunun şu anki durumunuzla ne kadar ilgili olduğunu göremiyorum. İyileşmenize odaklanmalısınız."

"Annesi biliyor mu?"

"Bayan Malfoy'la yıllardır görüşmüyorum."

Eğer ölmüş olsaydı, Malfoy Hermione'ye yaptıklarından dolayı suçluluk duyarak bir yerlerde tek başına ölmüş olacaktı. Snape umursuyor gibi görünmüyordu. Bunun onu neden şaşırttığından emin değildi. Savaştan sonra aralarındaki ilişkinin ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Ama Malfoy için üzülmüyordu çünkü kimse bu kadar yalnız kalmamalıydı.

Ekşi. Bu kelime aniden zihninde belirdi. Başka bir déjà vu. Ama hiç bu kadar net bir şekilde kendini gösteren bir kelime olmamıştı. Sanki önemliymiş gibi. İç çekerek gözlerini ovuşturdu. Zihnini anlamlandırmaya çalışmak çok yorucuydu.

"Peki ya babası?" O sordu.

"Bir hücrede çürüyor. Kesinlikle bilmiyor." "Belki de onu ziyaret etmeliyim."

Snape içini çekti. "Peki bunun öneminin ne olduğunu düşünüyorsun?" "Belki de bir anıyı canlandırabilecek bir şey biliyordur."

Snape'in ne söyleyeceğini o söylemeden önce biliyordu. "Anıları geri getirmenin bir yolu yok, Bayan Granger. Silinirler. Sonsuza dek. Lucius Malfoy sevimsiz bir adam ve Azkaban'da geçirdiği süre onu daha sevinebilir biri yapmadı. Olsa olsa, kanınızın saf olmaması nedeniyle sizi aşağılayabilir."

Omuz silkti. "Onun gibilere alışkınım. Korkmuyorum."

Belki de Lucius Malfoy arkadaşlarının bilmediği bir şey biliyordu. Draco'yla geçen aylardan önemli bir şey. Denemeye değerdi.

"Azkaban'da ziyaret hakkımı nasıl elde edebilirim?" diye sordu.

Profesör cevap vermeden önce ona onaylamayan uzun ve sert bir bakış attı. "O Azkaban'da değil. Artık değil. Birkaç yıl önce Bakanlık en üretken mahkûmlar için başka bir yüksek güvenli hapishane inşa etti. Ziyaret hakkı yok ama çok ısrarcıysanız sizin için bir görüşme ayarlayabilirim. Bir öneride bulunabilir miyim?"

Başını salladı.

"Muggle doğumlu bir cadı olarak onun tüm servetini miras aldığınızdan bahsetmezdim."

Snape'in Bakanlık'ta yüksek mevkide olmasının yardımı oldu çünkü o akşam, sadece belirli bir portaldan girilebilen yeraltı hapisanesine gitti.

Parlak neon ışıkları çıplak beton duvarların daha da klinik görünmesini sağlıyordu. En sonda bir hücre vardı.

Büyülü parmaklıklardan gelen güç havada sabit vuruşlarla uğulduyordu. Gardiyan ona bir sandalye getirdi ve hücrenin önüne oturdu. Sonra bir kapı açıldı ve iki gardiyan Lucius Malfoy'u içeri getirdi.

Sihirli kelepçeleri vardı ve üzerinde bir numara olan gri bir tulum giymişti. Uzun sarı saçları dağınık görünüyordu. Ama en çok yüzünün nasıl yaşlandığını fark etti. Bir zamanlar parlak gri olan gözlerinin altındaki koyu halkalar onları neredeyse donuk gösteriyordu. Yüzü çökmüş görünüyordu. Gardiyanlar onu bir sandalyeye oturtular ve sonra hücreden dışarı çıktılar.

Lucius sandalyede kendini ayarladı, gri gözleri onu hiç bırakmadı. Onu değerlendiriyordu ama kızın tahmin ettiğinden farklı bir şekilde. Düşmanlık . En azından elle tutulur bir şey yoktu.

"Seni hiç görebilecek miyim diye merak ediyordum," dedi Lucius. "Seni benden mümkün olduğunca uzak tutacağımı sanıyordum."

"Nedenmiş o?" Snape'e Draco'nun babasıyla olan ilişkisini daha önceden sorması gerekip gerekmediğini merak ederek sordu.

Alay etti ve bir zamanlar sahip olduğu o cilalı parlaklığı çoktan kaybetmiş olsa da, yine de aynı küçümseyici sesi çıkarmayı başardı. "Tekrar hecelemememe gerek var mı? Bu yüzden mi buradasın? Kendi oğlumun beni hor gördüğünü söylemem için mi?"

Sessizdi, bu bilgiyi özömsüyor, ellerine bakıyor ve ona neyi nasıl anlatması gerektiğini düşünüyordu.

"Seninle en son ne zaman konuştu?" Sonunda sordu.

"Neredeyse iki ay önce." Koltuğunda yine rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Onu beni görmeye ikna ettiğin için sana teşekkür etmek istedim." Alt dudağı titredi. "Siz olmasaydınız gelmeyeceğini bana kesin bir dille söyledi."

Sertçe yutkundu. Draco'yla ilişkisi hakkında her yeni bilgi duyduğunda, bu onu yeniden şoke ediyordu. şey mantıklı gelmiyordu. Oldukça ciddi görünüyorlardı.

Boğazını temizledi. "Sanırım neden burada olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Gözleri tekrar ona odaklandı ve bir sonraki kısmı yüksek sesle söylemek için mücadele ediyor gibiydi.

"Sanırım sana evlenme teklif etti? En azından benimle son konuştuğunda bana öyle bir izlenim verdi."

Boğazında bir düğüm oluşmuştu. Ağzının tadı ekşiydi ve midesi altüst olmak üzereydi. Evlenmiş ? Onunla evlenmekten bahsetmiş miydi? Onun hakkında bu kadar ciddi miydi? Planı neydi? Onu sonsuza dek aşk iksirleriyle uyuşturmak mı? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Eğer buraya büyükannemin yüzüğünü sormaya geldiyseniz, evet, onu alabilirsiniz," dedi Lucius. "Draco doğduğunda üzerindeki koruyucuları ben ayarladım."

Ellerini sıkıca birbirine kenetledi, tırnakları avuçlarına batarken onlara baktı ve gözlerini yakan yaşların yanaklarından aşağı inmesine izin vermemeye konsantre oldu.

"Bana yüze sormasını umuyordum," diye devam etti Lucius sesinde hüznle. "Ama anlıyorum. Koğuşların nasıl açılacağına dair talimatları göndereceğim. Ona bu anlaşmayı onayladığımı söyleyebilirsin. Bana senin

Bellatrix'i öldürdü. İkiniz arasındaki büyüü bağlantıyı değıştirmeyi başardı."

Sesinde aniden daha yüksek bir tını belirdi ve yağlı sarı saçlarının tellerini endişeyle yüzünden uzaklaştırdı.

"Kan saflığı konusunda yanıldığımızı şimdi anlıyorum," diye devam etti, gözleri heyecanla açılmıştı. "Bu kanla ilgili değil. Güçle ilgili. Sende olağanüstü bir güç var. Draco'yla birlikte kesinlikle harika çocuklarınız olacak. Onun için hep istediğim şey buydu. Onun güçleriyle boy ölçüşebilecek birini. Malfoy çizgisine devam edin."

Midesinin bulandığını hissetti. Her şeye rağmen hâlâ güce takıntılıydı ama artık kanın saflığına bağlı değildi.

"Bu yüzden burada değilim," dedi sertçe. Adam

anında sandalyesinde yeniden kaskatı kesildi.

"Senden bilgi almak istedim çünkü Draco'yu bulamıyoruz." Ona vasiyetten söz edemezdi. Ne de bunun sonuçlarından. En azından şimdilik.

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne demek onu bulamıyorum?"

Derin bir nefes aldı. "Bir ay önce beni unuttu. Büyüü bir komaya girdim ve hala nedenini tam olarak bilmiyoruz. Kaçtı ve onu bulamıyoruz."

Adam şaşkınlıkla ona bakarken bir sessizlik oldu.

"Unutturma büyüünde bir şeyler ters gitti ve son birkaç aydaki tüm anılarımı kaybettim. İlişkimize dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Neden seni unutmak istesin ki?"

"Görünüşe göre beni aşk iksirleriyle uyuşturdu."

"Perposterpus saçmalığı. Benim Draco'm asla yapmaz. Biz Malfoy erkeklerinin gururu vardır. Bu yalanları kim uydurdu?"

Cinayet ve işkence tamamdı ama görünüşe göre Malfoylar aşk iksirlerinde sınırı çiziyorlardı.

"Kendisi itiraf etti."

Lucius'un gözleri kısıldı. "Buna bir an bile inanmıyorum."

İşin tuhaf yanı, Draco'yla geçirdiği zaman hakkında daha fazla şey öğrendikçe, o da anlamıyordu.

"Ben komaya girdikten sonra ortadan kayboldu. Arkadaşları bana yaptıklarından dolayı çok üzgün olduğunu ve söylüyor. Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

", yüksek güvenli bir hapisanede oturuyorum. Oğlum benimle konuşmak istemiyor. Bunu bileceğimi nereden çıkardın?"

"Peki ya sahip olabileceğiniz mülkler?"

Daha yakına eğildi. "Oğlum bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktır." Draco

Malfoy hakkındaki sınırlı bilgisine dayanarak, ona katılmak zorundaydı.

Gardiyanlar hücreye geri geldi. Ziyaret sona ermişti. Lucius'u dirseklerinden tutup kaldırdıklarında, yalvarırcasına ona baktı.

"Lütfen, onu ne zaman bulduğunuzu söyleyin."

Başıyla onayladı ve adamın dışarı çıkarılışını izledi.

Sonunda, herhangi bir anıyı canlandırmada yardımcı ve onları yeniden kazanmanın imkansız olduğunu bir kez daha fark etti.

Sonsuza dek kaybolmuşlardı. Gittiler. Rüzgârdaki küller gibi.

Bölüm 47

Eski defterini okuyordu ama arada bir gözleri masasının üzerindeki Malfoy'un vasiyetine takılıyordu. Malikâneyi ve onun parasını istemiyordu. Ne yapacağından emin olmasa da bunu kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu. Belki bir hayır kurumuna bağışlarsınız?

Sonra gözleri ailesinin resmine gitti ve şimdi onları unutmuş olması daha da korkunç geliyordu. Varlığını bile unutturmuştu onlara.

Anıları geri gelmiyordu. Dikkatini dağıtacak bir şey bulmalıydı, bu yüzden araştırma projesine odaklanmaya çalıştı. Not defterini kapıldığı gibi Dominic'le konuşmak için iksir sınıfına .

İçeri girdiğinde onu Snape'le konuşurken gördü. "Evet,

Bayan Granger?" Snape sordu.

"Sadece bir sorum var."

Snape içini çekti. "Ben de anladım."

"Akademik bir soru."

Profesörün gözleri parladı. " edin."

Not defterini gösterdi. "Tezim için bu iksir üzerinde çalışıyordum ama belli ki son aylarda yaptığım her şeyi unutmuşum. Notlarımı anlamlandırmaya çalışıyorum ama başımı ağrıtıyor."

"Tez iksiriniz mi?" Snape'in ilgisini çekmiş gibiydi. "Peki bu tam olarak ?"

"Hafızamı mı test ediyorsunuz profesör?"

"Hayır, bana hiç söylemedin. Aslında bunu aylarca bir sır olarak sakladın."

Öyle mi? Sebebi neydi? Ve notlarını onunla paylaşmaması mı gerekiyordu?
"Oh, şey, yaramı yok etmek için bir iksir."

"İddialı bir proje."

"Bellatrix'in büyüünü içimden çıkarmak için formülün bir kısmını kullandım."

"O kısmı biliyorum. Cinayet soruşturmasında bize yardımcı oldu. İksirle ne kadar ilerlediniz?"

"Sanırım nispeten uzak ama sonra sıkıştım, tam burada," son sayfayı açtı ve işaret etti.

Snape ve Dominic eğilip metni incelediler. "Büyüleyici,"

dedi Snape.

Dominic bazı denklemleri yazmaya başladı, beyninde hararetle bir şeyler üzerinde çalışıyordu. Snape malzemeleri topladı ve deney yapmaya başladı. Düşüncelerini açıkça paylaştılar. Belki de bu malzemeden çok fazla vardı? Hayır, başka bir şey eksikti. Çok mu sıcak kaynatılmıştı, yoksa yeterince su katılmamış mıydı? Sonraki on saat boyunca üçü beyin fırtınası yaptı. Görünüşe göre Dominic ve Snape bu akademik sorunu çözmekle eşit derecede ilgileniyorlardı.

Sonunda . Dominic artık cüppesini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı ama Snape hâlâ bu seansa başladıkları zamanki gibi görünüyordu.

Yara izi yıllardır hayatını belirliyordu. Bellatrix'in ölümünden sonra kâbuslar sona ermişti ama o yarayı tamamen yok etmek istiyordu. Kolunu tekrar görmek ve hayatının en kötü günlerinden birinin hatırlatıcısı olmamasını istiyordu.

"Sen denemeden önce," dedi Snape. "Sana söylediğim bir şeyi hatırlatmak istiyorum. Normalde kendimi tekrarlamak gibi bir alışkanlığım yoktur ama eminim sana bunu söylediğime dair hiçbir şey hatırlamıyorsundur. Bir iksirin en önemli parçası nedir?"

Ona boş boş baktı, temel iksirleri ve malzemeleri düşünüyordu.

"Niyet, Bayan Granger. Büyülerimizin çoğu niyetlerimize bağlıdır. çok da iksirler. Az önce hazırladığımız tarifi uygularken, aslında ne istediğinizi düşünmenizi istiyorum."

"Yara izini yok etmek istiyorum."

Başını iki yana salladı. "Sonuç bu. Sebep nedir? Gerçekten ne istiyorsun? Neden yara izinin silinmesini istiyorsun?"

Gömleğinin kolunu kaldırdı ve ona baktı. *Mudblood*. Bu sadece bedenindeki bir yara izi değildi. Bu onun ruhundaki bir yaraydı. "Bu acıdan kurtulmak istiyorum. Onu hatırlatan şeylerden kurtulmak istiyorum."

Snape bunun üzerine neredeyse gülümseyecekti. "İksiri hazırlarken bu niyeti kullan."

Kazanın önüne geçti ve malzemeleri bir araya getirirken niyetini düşündü. Özgür olmak. Acıdan. Hatırlatıcıdan. Bittiğinde iksiri bir şişeye boşalttı. Gri renkteydi ve mavinin farklı tonlarıyla parılıyordu.

Dominic onu izlerken sinirli sinirli tırnaklarını yiyordu. Snape tamamen hareketsiz duruyordu.

İşe yarayacağını umarak ve olası bir başarısızlığa karşı kendini hazırlayarak cesaretle bir nefes aldı. Dilinde serin ve hafif bir his uyandırdı, yeşil elma ve taze ot tadı vardı. Yara izine bakarak bir şey olmasını bekledi. Kalbi sıkışmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. İşe yaramadı.

Gözlerini kapattı ama sonra garip bir hissetti. Çekirdeğinde başladı ve kalbine doğru yükseldi. İçinden serin bir esinti geçtiğini hissettiğinde gözleri tekrar parlayarak açıldı. Sıcak bir yaz gününün ardından gelen ilk sonbahar havası gibi.

Ve sonra, kelime kayboldu. Harf harf. Önce *M*, sonra *U*. Hermione sevinç gözyaşları dökmeye başladı. Herkes ona bunun imkansız olduğunu söylemişti. Kimsenin ona inanmadığı onca yıl boyunca kendi derisinin içinde bir mahkum gibi hissetmişti. Son *D harfi de* kaybolup Hermione'nin kolu hiçbir şey olmamış görüldüğünde Dominic yanına geldi ve ona sarıldı.

"Başardın," dedi. "Gerçekten ."

"Aferin Bayan Granger," dedi Snape, yüzünde o kadar gördüğü en dostane ifadeyle. "Görünüşe göre dün olduğundan daha da zengin ."

Dominic ve Hermione sarılmayı bıraktı, ikisi de Snape'e şaşkın şaşkın bakıyordu. İksirinin akademik alandaki pek kişinin ilgisini çekeceğini biliyordu ama bunun değeri neydi?

"Anlamıyorum," dedi.

Snape cüppesinin kelepçelerini düzeltti. "Belli ki kimsenin yapamadığını yapmışsın. Karanlık İşaret'i yok etmek için bir iksir icat etmişsin."

Her şey sessizleşirken vücudunda bir adrenalin dalgası dolaşıyordu. "Ben ne?" Onu duymuştu. Aptalca bir soruydu ama kelimeleri zar zor oluşturunabiliyordu.

"Notlarınızı okuyunca, iksirinizin özelliklerinin Karanlık İşaret için de geçerli olduğunu anladım."

"Gerçekten işe yarayacağını

düşünüyor musun?" "Bunu

öğrenmenin tek bir yolu var."

Snape, Theo'yla birlikte iksir odasına döndüğünde güneş yeni doğmuştu. Ona deney için hangi öğrenciyi seçmek istediğini sormuştu. Onda işaret olduğunu biliyordu ve uyuşturucu ve alkolü ne kadar rahat kullandığını göz önünde bulundurarak, bir şeyleri uyuşturduğunu ve belki de o şeyin Karanlık İşaret olduğunu varsaydı.

"Bu da ne demek oluyor?" Theo esneyerek sordu.

"Bayan Granger bir deney için seni seçti."

Theo yüzünü buruşturdu. "Benim söz hakkım var mı? Çünkü, alınma ama, en zeki cadı olduğunu biliyorum ama beni hatırlayamadığına göre, laboratuvar faren olmak o kadar da cazip gelmiyor."

Hermione, "Elbette bu konuda söz hakkın var," diye güvence verdi.

Slytherin şüpheyle Dominic ve Snape'e baktı. "Küçük iksirin ne işe yarıyor, Granger?"

"Karanlık İşareti kaldırır."

Gözleri neredeyse tökezliyordu. "Kimse onu çıkaramaz. Eğer şakadan anladığınız buysa, pek de komik değil."

"Kendi yara izimi yok etmek için yaptım ve Snape bunun Kara Leke'yi de yok edeceğine inanıyor."

"Yani çoktan aldın mı?"

Başını salladı ve artık üzerinde yara izi olmayan kolunu gösterdi.

Theo'nun gözleri tekrar ona döndü. "Peki sen kurbağaya falan dönüşmedin mi?"

Gülümsedi. "Tabii şu anda biriyle konuşmuyorsan." "Evet, tamam. Ben yaparım."

Cüppesini çıkardı ve kollarını sıvadı. Yıllardır Karanlık İşaret'e sahip birini görmemişti. Ne zaman ona baksa, omurgasından aşağı soğuk bir ürperti iniyordu.

Theo'ya iksiri uzattı. "Sadece içeyim mi?" diye sordu.

Başını salladı ama tam dudaklarını şişeye götürdüğü sırada Dominic onu durdurdu. "Bekle, bunu düzgün bir şekilde belgelememiz gerekiyor." Not defterini aldı. "Tadını tarif etmeni istiyorum. Alabileceğin garip hisleri de."

Theo gözlerini devirdi. "Peki." Sonra iksiri içti. "Sıcak hissettiriyor. Güneş ışığı gibi. Üzüm ve bal tadı alıyorum."

Yani tadı herkes için farklı mıydı? Büyüleyici. İyi ki Dominic bu soruları sormayı düşünmüş.

Hepsi Theo'nun kolundaki kurukafa ve yılandan Karanlık İşaret'e baktı.

Theo endişeyle, "Hepimizin ona bakıyor olmasının bir faydası yok herhalde," dedi. "İzlenen bir tencere asla kaynamaz ve hepsi bu."

Onun gözlerindeki umudu fark etti. Çaresiz. Bu yeni olasılığa tutunmaya çalışıyordu. Yine hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyordu.

"Ne kadar oldu?" Theo sordu ve Dominic saatine bakarken Hermione de gördü.

"Theo!" Siyah mürekkebin erimekte olduğu kolunu işaret etti.

Theo kolunu sıkıca kavradı ve yavaş yavaş kaybolan ize baktı. Ta ki temiz deriden başka bir şey kalmayana kadar.

Gözleri yukarı fırladı ve onunkilerle buluştu. Yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu ve ona inanamayarak baktı. Tekrar koluna baktı ve sonra gülümsemeye başladı. "Siktir git." Gözyaşlarını sildi ve hâlâ koluna bakarak gülmeye başladı. Sonra ona doğru yürüdü. "Sen gerçekten de bizim neslimizin en parlak cadısısın." Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti, kolları neredeyse onu göğsüne bastırıyordu. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Teşekkür ederim Granger. Bunun ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin."

Ama o biliyordu. Yaşadığınız travmayı hatırlatan bir şeyin ne kadar ağır olabileceğini biliyordu.

Hermione bütün gün iksiri Hogwarts'ta işaretli olan herkese uygulamakla meşguldü. Sonuncusu Snape'ti.

Profesör kolunu sıvadı ve iksirini hazırlarken ona baktı. "Yaptığımız bu konuşmayı hatırlamayacaksın. En başta dersimi bırakmak istemiştin. Belki de sana karşı çok sert olduğumu düşünmüştün. Ama ben senin neler yapabileceğini biliyordum ve o zaman bana sunduğundan çok daha fazlasıydı. Senden neden dersimi almak istediğini söylemeni istedim. Bana hiçbir zaman gerçek bir cevap vermedin. Cevap şimdi o şişenin içinde duruyor." Gri iksiri işaret etti. "Cevabın sadece bir yara izini yok etmekten fazlası olduğunu biliyorum. Sonunda amacınızın gerçekte ne bağlantı kurdunuz. Kendinize güvenin Bayan Granger. Sezgilerinize güvenin."

Boğazındaki düğümü yutkunarak uzaklaştırdı. Snape'ten herhangi bir övgü almak tuhaf bir şekilde yabancı geliyordu.

Sonra iksiri içti ve defterini kapdı, onun önünde tekrar ağlamayacağını umuyordu.

"Soğuk," dedi. "Bir kış gecesi gibi. Meyan kökü ve ardıç ."

Hepsini yazdı ve sonra Snape'in Karanlık İşareti'nin kayboluşunu ve Snape'in hayatında gördüğü ilk gerçek gülümsemeyi verişini izlediler.

Ertesi gün de bir o kadar yoğun görünüyordu. Snape notlarını Bakanlığa sunması ve iksirin geniş çaplı dağıtımı için onay alması için ona yardım ediyordu. Bakanlık ve halk bu konuda uyarılmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordu. Bu gerçekleştiğinde, Snape onun medya, akademisyenler ve iksir endüstrisi tarafından kuşatılacağını garanti etti.

Dominic tüm bulgularını yazmalarına yardım etti.

Defterini tekrar gözden geçirirken, aniden ikiye ayrılmış gevşek bir sayfa keşfetti. Sayfayı çekti ve sadece alt kısmının hâlâ orada olduğunu gördü.

Bu iksirin bir parçası değildi. Malzemelerin hepsi yanlıştı.

Pazartesi günü test et! Üzerine yazmıştı. Başka bir orijinal iksir mi yapmıştı? Ve onu test mi etmişti? Deneklerden bahsedilmediği için kendi üzerinde denediğini varsaydı.

Sayfayı çevirdi ve yazısını bir kez daha gördü.

Tat: Kakao notaları ile aşırı ekşi (çok ekşi?).

Ekşi. Deja vu hissi bir anda geri döndü. Muhtemelen bir tesadüftü ama öyle hissettirmiyordu. *Ekşi.* Snape dün ona sezgilerine güvenmesini söylemişti. Bu önemliydi. Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Ne oldu?" Dominic onun yüzündeki konsantrasyonu fark ederek sordu.

"Emin değilim. Yazdığım bir iksir tarifi var ve önemli olduğunu düşünüyorum ama sayfanın sadece yarısı bende, yüzden ne yaradığını bilmiyorum."

"Bir bakayım," dedi Dominic sayfayı aldı ve dikkatle okudu. "Evet, buna bir anlam veremiyorum. Peki bunun neden önemli olduğunu düşünüyorsun? Aralarında dudakları birbirine yapıştıran bir rujun da bulunduğu bir dizi tuhaf küçük iksir üzerinde çalışıyordun."

Ginny ona bunu anlatmıştı. Gryffindor'dan atılma nedenini. "Hayır, bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum."

"Sayfa düşmüş olabilir mi?"

"Hiç sanmıyorum. Sadece çekmecemde saklıyordum."

Geçmişini düşündü ve Köşk'teki tablonun ona yeni sahibi olduğunu söylediği ve defterini düşürdüğü zamanı hatırladı.

"Hemen bir şeyi kontrol edeyim," dedi ve not defterini kaparak Malikâneye gitti.

Anında sıcak bir ışık onu karşıladı ve nilüfer gibi koktuğunu fark etti.

"Tekrar hoş geldiniz, Bayan," dedi Morpheus. "Yeni kokunun hoşunuza umuyordum?"

"Evet, teþekkür ." Gözleri yeri taradı ama sayfa yoktu. Hayal kırıklığı içinde iç çekti.

"Eğer geçen gün düşürdüğünüz kâğıt parçasını arıyorsanız, Malikâne onu yatak odanızdaki masanızın üzerine koyma cüretini gösterdi."

"Yatak odam mı?"

"Evet, ana yatak odası."

Merdivenlerden yukarı, Malfoy'un yatak odasına yürüdü. Orada, maun masasının üzerinde, yarısı yırtılmış bir not duruyordu.

Malzemelerden ve demleme talimatlarından bahsediyordu. Sayfayı çevirdiğinde damarlarındaki kan donmuş gibiydi. Kulakları çınlamaya başladı. Her şey sayfanın en üstüne yazdığı kelimeye odaklandı.

Anti-Obliviate İksir

Bölüm 48

Hogwarts'a geri döndüğünde elleri titriyordu. Şimdi tekrar hissediyordu. Umudu. Umutsuzca ona tutunuyordu.

"Bulmuşsun," dedi Dominic gülümseyerek ama onun tavrını fark edince anında gerildi.

Sessizce sayfayı masanın üzerine koydu ve Dominic Snape sayfaya baktıktan sonra gözleri tekrar ona döndü.

"Ne... Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu. "Unutturma büyülerini geri alabilen bir iksir mi yaptım?"

Snape başını salladı. "İmkânsız. Anılar kalıcı olarak silinir. Hiçbir şey bunu geri alamaz."

Bunu biliyordu ama içindeki o küçük umut kırıntısının izin vermek istemiyordu. Belki de anılarını geri kazanmanın bir yolu vardı? Belki de ailesinin hatırlamasını sağlamanın bir yolu vardı?

"Ya yanılıyorsak?" Tekrar denedi. "Mümkün olmadığını düşündüğümüz pek çok şey vardı ama sonra yeni bir şey icat ettik. İşe yaramayacağından nasıl emin olabiliriz?"

"İksir yapımında pek çok bilinmeyen vardır," dedi Snape. "Büyü sanatlarını öğrenmenin güzelliği de bu. Ama bir şeyi sildiğinizde, geri alamazsınız. Sana daha önce de söyledim, anılar sonsuza dek kaybolur." Boş bir parşömen aldı. "Bu parşömeni al. Farklı büyülerle içini kelimelerle doldurabilir ya da onunla istediğim her şeyi yapabilirim."

Sonra da yanana kadar ateşe verdi. "Ama küllerle bir şey yapamam. Yok olan bir şeyi geri getirecek bir büyü ya da iksir yok."

Hermione masanın üzerindeki kül yığınının baktı ve umudun da aynı şekilde öldüğünü hissetti. Hiçbir şey anılarını geri getiremeyecekti. Bu imkansızdı.

"Sayfanın geri kalanı nerede?" Snape merak etti ve kız defterine uzanıp ona ver, listeyi dikkatle okudu. "Belki de bu neden komaya girdiğini açıklayabilir?"

"Tadı çok ekşiydi," diye mırıldandı, neredeyse daha çok kendi kendine.

Profesör başını salladı. "İçine koyduğunuz Foxweed miktarıyla tabii ki oldu."

"Kurumuş gümüş kuyruk saçın dengesini bozmam gerektiği için ."

Snape başını salladı. "Tek eklemen gereken yarım ons karahindiba kökü ve ardından normal miktarda Tilki Otu kullanmaktı."

Yenilmiş hissederek gözlerini ovuşturdu. "İşe yaramadığı için bir anlamı yok."

Dominic elinde iksirin tarifiyle ayağa kalktı. "Ya bu bir yok etme büyüsunü tersine çevirecek bir iksir değilse?"

"O zaman neden üzerine anti-obliviate iksiri yazdım?"

"Çünkü büyüyü *tersine çevirmiyor*, ona karşı *kalkan* oluşturuyor."

Bir kalkan. Tabii ya! Şimdi düşününce çok mantıklı geldi.

Snape'in bu fikrin ilgisini çektiğini gösteren tek işaret kaşlarının hafifçe kalkmasıydı.

"Ver şunu bana," diye tersledi Dominic'ten kâğıdı alıp yeni bilgilerle birlikte tekrar okurken.

Silinen anıların yeri asla doldurulamazdı ama belki de anıları hiç kaybolmamıştı. Belki de sadece bir kalkanın arkasına saklanmışlardı. Ama neden hiçbir şey hatırlamıyordu?

Ekşi. Çok ekşi. "Ya kullandığım Foxweed miktarı her şeyi ettiyse?"

Snape hayal kırıklığıyla içini çekti. "Gerçekten de , Bayan Granger. İksirin geri kalanı anılarınızı korumak için potansiyel olarak işe yarayabilirken, Foxweed'in miktarı bir tıkanıklık yaratabilirdi."

"Bu yüzden komaya girdim. Malfoy'un hatası değildi. İksir yüzünden oldu."

"Evet."

Aptalca bir malzeme yüzünden kendini komaya sokmuştu ve hâlâ hafızası yerinde değildi. "Bu yüzden mi her şey beynimin içinde balonla sarılmış gibi hissediyorum?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla," dedi tarifi okumaya devam ederken. "İksir, büyücünün unutturmak istediği anıların etrafında bir güvenlik çemberi oluşturacak. Ama Foxweed miktarı çok yüksek olduğu için bu anıları kilitliyor. Bu aynı zamanda neden sadece Bay Malfoy'un anılarını değil de son birkaç aydan hiçbir şey hatırlayamadığını da açıklıyor."

"Kilitli, yani potansiyel olarak onları geri kazanabilir miyim?"

Dominic ayağa kalktı ve tahtaya doğru yürüdü. "Bir keresinde kalkan iksirimle ilgili böyle bir sorun yaşamıştım. Kalkan bana karşı döndü ve aslında sihrimi kullanmamı engelledi. Elbette sadece 30 dakika kadar sürdü ama kilidi açmanın bir yolunu bulmam ." Tebeşirle bir denklem yazmaya başladı. "Bunu yapmak için, Foxweed'in aşırı kullanımını geri alan bir kilit açma iksiri yaratmalısın. Bu şekilde anıları yok etmeden kilidini açabilirsin."

Snape işe koyuldu ve tersine çevirme iksirini hazırlamaya başladı.

Hermione kazana bakıyor, umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyordu. Bunun işe yaramama olasılığı çok yüksekti. Farklı malzemelerin karışmasını izlerken, anılarının geri gelmesi için dua ediyordu.

Hayatının o bölümünü yeniden kazanmak istiyordu. Arkadaşları ona en önemli anıları anlatmış olsa da, tüm bunlar sırasında ne hissettiğini merak ediyordu. Sonunda Bellatrix'ten ve onun kara büyüsünden kurtulmuştu ama bu konuda hatırladığı tek şey Harry ve Ginny'nin ona anlattıklarınıydı. Mesela

Bir tarih kitabındaki bir yazı, onunla duygusal bir bağı yoktu. Bu onu değiştirmiş miydi? Önceki Hermione'den farklı mıydı?

Peki ya Malfoy? İtirafına rağmen, bunca zamandır onu aşk iksirleriyle uyuşturduğuna pek inanmıyordu çünkü bu hiç mantıklı gelmiyordu. Arkadaşlarının onu komaya soktuğu için perişan olduğunu söylediğini duyduktan sonra değil. Babasının ona söylediklerinden sonra değil. Hatırladığı Malfoy, kendisini sevmesi için birine ilaç vermek zorunda kalmayacak kadar gururluydu. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissediyor muydu?

Snape işini bitirdiğinde ona yeni iksiri uzattı ve o da şişeyi alıp bir süre baktı, işe yarayıp yaramadığını merak ediyordu. Diğer tarafta ne bulacağını merak ediyordu. İyi anılar mı? Kötü mü? Malfoy neden aralarında olan her şeyi unutmasını istiyordu?

İksiri içtiği anda bir karıncalanma hissetti. Sanki küçük baloncuklar patlıyordu. Anılara odaklanmaya çalıştı ama her şey bulanıktı.

"Bir şey var mı?" Dominic sordu.

"Emin değilim." Gözlerini kapattı.

Bir görüntü vardı ama ona ulaşamadan kayboldu. *Odaklan!* Başka bir görüntü. Artık daha yaşlı olmasına rağmen Malfoy'a benziyordu ama tam anı netleşmeye başlamıştı ki tekrar kayboldu.

"Nane ve buz tadı alıyorum," dedi Dominic'e, o da yazmaya başladı.

Nane ve buz. Bu tanıdıktı. Tadı o kadar canlıydı ki bir anıyı canlandırdı.

"Seni seviyorum, Hermione."

Onun sesini zihninde bir dua gibi duydu ve sonra bir dalga gibi ona çarptı. Sanki sel kapıları açılmıştı. İçine doğru aktı.

Her son anı. Her dokunuş. Paylaştıkları her öpücük.

Onun izi. Onun yarası.

Beyni acıyla zonkluyordu. Ama her şey geri geldi. Anılardan da öte, her şeyi yeniden hissedebiliyordu. Öpücüklerinin ruhunu nasıl ateşlediğini hissediyordu. Mavi-gri gözlerinin sadece ve sadece ona baktığını gördü. Teninin sıcaklığını karşı hissediyordu. İlk adını söylediğinde kalbinin nasıl küt küt attığını.

"Varlığımın her zerresiyle seninim Hermione."

Onu ruhunda hissediyordu. Aldığı her nefeste.

"Yalnızlığın gerçek anlamını bana sadece senin yokluğun öğretti."

Adamın derin sesi damarlarında uğulduyordu.

Hatırlıyorum! Sevinçten çığlık atmak istedi. Seni hatırlıyorum. Bizi hatırlıyorum.

Coşku hissi bir sonraki anıyla birlikte yerle bir oldu.

"Ölüyor musun?"

Asayı alırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Draco, lütfen bana unutturma."

İçindeki paniğin yükseldiğini hissetti.

"Beni başka bir hayatta bul, Hermione. Seninle daha fazla zaman geçirebileceğim bir hayat. Seni daha uzun süre sevebileceğim bir hayat."

Bir an önce vücudundaki tüm o sıcaklık yok oldu. Aynı kalp kırıklığını yeniden yaşarken içindeki bir şey onarılamaz bir şekilde paramparça oldu.

Gözlerini açtığı anda dizlerinin üzerine çökmüş, ağlıyordu. Dominic ve Snape hareketsiz duruyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Ama kendini toparlaması gerekiyordu.

"Hatırlıyorum," dedi kalkarken. "Rünler yüzünden ölüyor."

Snape'in karanlık gözleri onunkilerle buluştu. "Demek sonunda sana söyledi? Seni daha fazla karanlıkta bırakmaması için ona ısrar ediyordum."

"Hayır, ona bir teşhis uyguladım. Bu yüzden beni unuttu."

Anılar bir dizi domino taşı gibi yerlerine düşmeye devam etti - tuğla tuğla kaybettiklerini yeniden inşa ediyordu.

"İksiri Maureen'i unutturduktan sonra hazırladım," dedi Hermione, sözcüklerin arasında tökezleyerek, kafasındaki görüntülere zorlukla ayak uydurarak. "Soruşturma sırasında, cinayetlerle ilgili önemli bilgileri benden almak için beni unutturacağından endişelendim."

Onun kendisini hafızasından silmeye çalışacağını hiç düşünmemişti. O zamanlar tek endişesi soruşturmadan d şlanmaktı. O kadar endişelenmişti ki, bir iksir yaratmış ve eşyalarını karıştırma ihtimaline karşı kendi notlarını ikiye bölmüştü.

Merlin'e şükürler olsun ki iksiri içti ama tam da kazara öngörüde bulunduğı için rahatlamıştı ki, onu kaybetme korkusu geri döndü ve içini öylesine ki nefes alabileceğinden bile emin değıldi.

"Onu kurtarmaya çalıştığını ama i e yaramadığını, çünkü Karanlık İşaret'in rünleri çekip durduğunu söyledi," dedi Snape'e, sesi titreyerek. "Şimdi Mührü kaldırabiliriz."

Snape ona uyarırcasına baktı çünkü artık çok geç olabileceğini en az onun kadar iyi biliyordu. Ama çok geç olamazdı çünkü onun kara büyünün yavaş yavaş zehirlediğı bir yerde tek başına acılar içinde öldüğünü bilerek yaşıyamazdı.

Bunca zamandır, sadece yarasını yok etmekle kalmayıp Draco'nun hayatını da kurtaracak bir iksir bulmaya çok yaklaştı.

Keşke onunla aylarca seyahat etmeseydi ve bunun yerine iksiri için sadece bir gün harcasaydı. Sadece bir gün. Tek gereken buydu.

Keşke ona söyleseydi.

Keşke.

Keşke.

Keşke.

İçindeki korku bir kanser gibi yayılıyordu.

Draco, Hermione komada olduğu için çok üzölmüş, bunun kendi hatası olduğunu düşünmüştü. Ama . Onun suçuydu. Aptal bir madde yüzünden.

"Rünleri nasıl kaldırabilirim?" Korku acımasızca içine işliyordu. "Bana onu nasıl kurtaracağımı söyle."

Snape ona rün kaldırma işleminde kullanılacak farklı büyü ve iksirleri anlattı. Ayrıca ona geçmişte Draco üzerinde kullandığı ve kara büyüü uzakta tutan özel büyülerden de bahsetti. Notlar aldı ve tüm enerjisini ya olursa diye düşünmemeye odakladı.

Ya çoktan öldüyse? Ya çok geç

kaldıysam?

Onu kurtarmak için bir yolu vardı ama tıpkı anılarında olduğu gibi - eğer o gitmişse, onu geri getiremezdi.

Veritaserum aldı ve tıbbi iksir ve malzemelerden oluşan bir kit hazırladı. "Beni yok ettiğinde yaklaşık bir ayı kaldığını söylemişti."

Snape, "Aşağı yukarı," diye karşılık verdi.

Bu bir ay önceydi. Kalbi göğsüne çarpıyordu. Dağılamazdı. Odaklanmak zorundaydı. Ama görünür hale geldiğinde bulacağı şey onu dehşete düşürmüştü. Oda birdenbire çok küçük, hava çok sıcak gelmeye başladı. Elleri titriyordu.

"Çok mu geç kaldım profesör?" Cevabından korkarak zayıf bir sesle sordu.

Snape bir haftadır ondan haber . Draco'nun vasiyeti açıklanmıştı.

Profesör bir an sessiz kaldı ve tekrar konuştuğunda sesi alışılmadık derecede yumuşaktı. "O her zaman ödünç alınmış bir zamandı."

Tıbbi kiti yerleştirdiğinde sakın bir nefes aldı ve Dominic ona cesaretlendirici bir baş selamı verdi.

Sonra *eve* göründü.

Duyabildiği tek ses uzaktaki dalgalardı. Deniz kenarındaki bir evde duruyordu. Pencereden, beyaz bir kayalığa çarpan suyu görebiliyordu.

Kalp atışları boğazında düğümleniyordu. Her saniye sonsuzluğa uzanıyor gibiydi çünkü her saniyenin önemli olduğunu biliyordu.

Hareket etmekten korkuyordu çünkü sessizdi. Çok sessizdi. Onu boğan sağır edici bir sessizlik.

Zekice geri adım attı. Cam şişeler topuğuna çarpıyordu. Boş direweed şişeleri ve ateş viskisi şişeleri yere saçılmıştı.

Sonra onu gördü ve kalbinin durduğunu hissetti.

Nefes alamadı; hareket edemedi.

Draco yerde yatıyordu, başını duvara yaslamıştı. Solgun teninde siyah damarlar beliriyordu. Vücudunu zehirleyen kara büyü'nün ilerleyişinin bir işaretiydi bu.

Ve o çok hareketsizdi. Çok hareketsizdi.

Bir elinde yarısı boşalmış bir ateş viskisi şişesi, diğesinde ise onun bir fotoğrafını tutuyordu.

Gömleğinin kolları . Yanında kanlı bir bıçak vardı. Son bir meydan okuma hareketiyle Karanlık İşaret'i kesmişti.

Hermione acı dolu bir çığlığın ciğerlerini parçaladığını hissetti.

Bunu anlamak için teşhis koymasına gerek yoktu -Draco'nun kalbi artık atmıyordu.

Bölüm 49

Bölüm Notları

Bunun son olduğuna inanamıyorum. Bu hikayeyi takip ettiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Yorumlarınızı, teorilerinizi ve düşüncelerinizi okumayı çok sevdim. Yol boyunca cesaretlendirmeniz olmasaydı yazmayı bitirebilir miydim emin değilim. Hayran kurgu topluluğu gerçekten çok özel. Bu hikayeyi yazmayı çok sevdim ve veda etmek çok acı. Umarım son bölümü beğenirsiniz. Sevgi ve şükranlarımla, xxx.

Daha fazla [not](#) için bölümün sonuna bakın

Hermione, Draco'nun duvara yaslanmış cansız bedenine bir an için dünya durmuş gibiydi.

Ona doğru koştu, nabzını yokladı ama nabız yoktu ve teni soğuktu.

"Hayır," dedi hıçkırıklar arasında.

Ciğerleri sıkışmış ve yanmıştı. Görüşü bulanıklaştı. Panik atak için hazırlık yapmıştı. Titreyen elleriyle tıbbi çantasından sakinleştirici ilacı çıkardı.

Nefes al, diye kendine emretti ama tek yaptığı İtalya'da panik atak geçirdiği ve adamın onu kollarına alıp söylediği anıyı canlandırmak oldu: *"Nefes al, Granger. Yanındayım. Güvendesin."*

Ama şimdi ona sarılmıyordu; ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemiyordu. Ve kanını zehirleyen kara büyünün acı verici son adımlarını onun yanında olmamıştı.

Yavaşça başını yere yatırdı, böylece düz bir şekilde yatıyordu.

Keşke kalbinin yeniden atmaya başlamasını sağlayabilseydi. Ne kadar zaman kim bilebilirdi?

Onun yüzüne bakmamaya çalıştı. Savaş sırasında kurtarmaya çalıştığı Draco değil de başka bir hastaymış gibi davranmaya çalıştı. *Onun Draco'su.*

Asasını kaptı ve elektrik dalgalanma büyülerini kullanarak onları daha da yükseğe şarj etti. Her seferinde bedeni yeniden cansız bir şekilde yere yığılmak üzere kalktı.

", beni bırakamazsın," dedi ve tekrar hücum etti.

Hiçbir şey. Daha belirsiz büyüler denerken tüm vücudu şiddetle titredi. Adrenalin ekledi. Büyülü sivri uç büyüleri. Ama o cansız kaldı.

Eğer bir şifa kadranında olsaydı, ne olacağını biliyordu. Şu anda başka bir şifacı yanına gelecek, elini omzuna koyacak ve onun söyleyemediklerini söyleyecekti: Ölüm saati, 7:24.

İşte o zaman onun göğsüne yığıldı ve eskiden kalp atışlarının olduğu yerde kulağına çarpan sessizlik, şimdiye kadar duyduğu en gürültülü boşluktu.

"Lütfen," diye bağırdı gözyaşları içinde. "Beni bırakmayın."

Dünyadaki tüm sakinleştirici cereyanlar bile şu anda içindeki paniği yok edemezdi. Çaresizlik içinde ona sarıldı.

"Seni tekrar buldum. Seni kaybedemem."

Şiddetli bir şekilde ağlıyordu, acının onu parçaladığını hissediyordu.

"Artık sana nasıl yardım edeceğimi biliyorum," diyerek göğsüne daha sıkı sarıldı. "Seni nasıl kurtaracağımı biliyorum. Lütfen. Takip edemeyeceğim bir yere gitme."

Her şey soğudu. Dünya bir anda tüm sıcaklığını kaybetmiş gibiydi. , yüzeyin altına battığını ve bir daha asla çıkamayacağını hissetti.

Adını haykırdı, eğer öbür dünyaya giderken onu duyarsa geri döneceğini umuyordu.

"Söz vermiştin... her zaman bana geri döneceğine söz vermiştin."

Nefes nefese kalmıştı ama yanan ciğerlerine hava gelmiyordu.

"Senin hatan değildi," diye hıçkırdı onun cansız bedenine doğru. "Bir iksir içtim. Komaya girmemin sebebi sen değilsin. Lütfen bana geri dön."

Beyninin mantıklı şıfacı kısmı ona yapacak bir şey kalmadığını söyledi.

Draco Malfoy rünler yüzünden ölmüştü. Büyüsü artık karanlığı uzak tutamaz hale gelene kadar vücudunu yavaş yavaş zehirlemişlerdi.

Ama kalbi bunu kabullenemedi. Onun kendisine dönmesini istiyordu. Onu bu dünyada yalnız bırakmamasını.

Niyet. Snape'in konuşmasını düşündü.

Ne yapmak istiyorsun?

Onu hayata döndürün.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bundan daha fazlasını istiyordu. Onu kurtarmak istiyordu. Çünkü o bunu hak ediyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra yaşamayı hak ediyordu ve bunu başarmak için her şeyi yapardı.

Tekrar doğrulup derin bir nefes aldı. Asasını tekrar eline alarak daha önce sadece okuduğu nadir bir iyileştirme büyüsüne odaklanmaya çalıştı. Deneyseledi ama kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Buna kalp atışı ödünç alma büyüsü diyorlardı. Bir atım için kalbi duracak ve ona gidecekti. Tehlikeli bir büyüydü, bu yüzden birkaç şıfacı öldükten sonra artık yapılmıyordu.

Ama elektrik şokundan daha güçlü bir şeye ihtiyacı vardı. Draco için bir teşhis cihazı çağırdı ve kalp atışlarının düz bir çizgi halinde olduğunu gördü.

Adamın soluk teninde koyu damarların belirgin olduğu yüzüne baktı.

"Seni kurtaracağım, Draco Malfoy," dedi kararlı bir sesle çünkü bu sefer bir söz vermişti. Bu kez bir yemindi.

Sonra büyüü yaptı. Sol koluna ve göğsüne kör edici bir acı saplandı ve kalbi bir atımlık durup onunkine doğru fırlarken nefes nefese kaldı. Bir an için teşhis cihazındaki kalp çizgisi bipleledi ama sonra tekrar düzleşti.

"Hadi, Draco."

Büyüü bir kez yaptı, rüzgârı kesildi. Kalp atışları bir saniyeliğine arttı ama sonra tekrar durdu.

Büyüü üçüncü kez yaptığında gözlerini kapattı ve niyetine odaklandı. Onu kurtarmaya. Varlığının her zerresiyle sevdiği adamı.

Onun gözlerinin son bir kez daha açıldığını görebilmek için tüm kalp atışlarını verebilirdi. Eğer ona onu sevdiğini söyleyebilseydi. Bunun onun hatası olmadığını.

Dünya kararmadan önce onunla sadece bir an daha geçirebilseydi, buna değerdi.

Derin bir nefes alarak büyüü iki katına çıkardı. Acı bir kez daha göğsüne saplandı ve bu sefer gözlerinin önünde beyaz bir ışığın parladığını gördü. Gözlerini kırıştıtararak açarken yönünü tekrar bulması bir saniye sürdü.

Ve sonra onu duydu.

Kalbinin sabit atışı.

Şimdi onun göğsüne sesi dinlerken sevinç gözyaşları döküyordu. Dünyanın en güzel sesi.

Ama zaferin tadını çıkaracak zamanı yoktu çünkü zor iş başlamak üzereydi. Henüz onun hayatını kurtarmamıştı. Sadece ona bir mücadele şansı kazandırmıştı.

Tüm malzemeleriyle birlikte bir sahra hastanesindeymiş gibi görünüyordu. İlk olarak, Snape'in Draco'nun üzerindeki kara büyüden kaynaklanan zehri en aza indirmek için genellikle kullandığı tüm büyülerle başladı.

Hermione titizlikle ve hassasiyetle çalıştı.

Karanlık İşaret'in açtığı yarayı iyileştirdi. Ona kan yenileme iksirinin yanı sıra büyümlü bir temizleme iksiri enjekte etti.

Karanlık İşaret'i çıkarabileceği kadar stabil hale gelene kadar saatler geçti. İksirini daha önce hiç enjekte etmemişti ama aynı etkiyi yaratacağını umuyordu. Kolunda iyi bir damar buldu ve gri sıvıyı enjekte etti. Kalbi sıvıyı vücuduna pompaladı ve kadın bileğini tutup kafatası ve yılanı bakarak bekledi; bu işaret, onu aldığından beri peşini bırakmamıştı.

O sadece babasının onayını almak için yarışan bir çocuktur. O, Harry ve Ron'la birlikte Voldemort'u durdurmaya çalışırken, Draco yapayalnızdı, işkence görüyor ve bir silaha dönüştürülüyordu. Bir cellada. Daha 16 yaşındayken. Ama yalnız değildi. Artık değildi.

Sudaki mürekkep gibi, Karanlık İşaret de yavaş yavaş çözüldü. Gözlerindeki mutluluk gözyaşlarını sildi.

"Keşke şu anda bunu görebilseydin," dedi. "Sonunda bundan kurtuldun."

Parmakları hâlâ olması gerekenden daha soğuk hissettiren kolundaki çıplak deride gezindi. Karanlık İşareti çıkarmıştı ama rünler onu zehirlemeye devam ediyordu. Damarları hâlâ siyahtı.

Snape'in talimatlarını dikkatle takip etti. Mısır iksirleri ve karanlık sanat karşı büyüleri kullanılarak her rünün tek tek çıkarılması gerekiyordu. Her seferinde onu yeniden dengelemesi ve büyü seviyelerinin dayandığından emin olması gerekiyordu. Hataya yer bırakmayan sıkıcı bir işti.

Güneş batmaya başlayana ve son rune'u çıkarana kadar onun üzerinde ne kadar uzun süredir çalıştığını fark etmemişti. Alnındaki teri silerek teşhislerine baktı. Kara büyü onu yavaş yavaş terk ediyordu. Karanlık damarlar yok olana kadar daha fazla büyü yenileyici iksir enjekte etti.

Sonra yatağa kaldırdı ve yanına oturarak güneşin batışını izledi ve elini tuttu. Onunla suyun güzel rengi hakkında konuştu. Yara izi giderici iksir hakkında. Bir yandan da teşhislerine bakıyordu,

Kalbinin hâlâ emin olmak, beyin fonksiyonlarını kontrol etmek ve tüm kara büyüyü çıkardığından emin olmak.

Yeterince stabil hale geldiğinde Snape'e bir parşömen gönderdi. Bu durumda onu ıslayamayacağı için onun için bir portal açacaktı.

İyileştirme bölümüne vardıkları anda Snape Draco'nun bakımını üstlendi ama Hermione onun yanından ayrılmadı. Snape'in farklı tılsımlar ve büyüler göndermesini konuşmadan izledi. Tüm bunlar olurken sadece Draco'nun elini tuttu ve yüzüne baktı.

Snape işini bitirdiğinde saat gece yarısına yaklaşıyordu.

"Biraz dinlenmelisiniz Bayan Granger," dedi ona. "Uyandığında size haber vereceğiz ama bunun bu gece olmasını beklemiyorum."

"Sorun değil. Ben burada

bekleyeceğim." "Hayatta

kalması bir mucize."

"Sadece iyi bir öğretmenim vardı," diye gülümseyerek cevap verdi.

Snape'in dudağı kıvrıldı ama tam olarak bir gülümseme . "Korkarım bu tamamen size ait Bayan Granger."

Hermione bitkin düşmüştü. İliklerine kadar. Duygusal ve fiziksel olarak. Ama Draco'nun yanındaki sandalyede uyuyakalmak üzere olduğu her seferinde sarsılarak uyanıyor ve panik içinde bir tanı testi yapıyordu. Kara büyüünün tekrar içeri sızdığını görmekten korkuyordu. Bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğinden korkuyordu.

İlk güneş ışıkları doğduğunda hâlâ aynı yerde oturuyordu. Bir şifacı ona su ve yiyecek getirdi ama aç değildi.

Şifacı ona, "Hayati değerleri iyi, hanımefendi," dedi. "Artık dinlenebilirsiniz."

Yapamazdı. Gözlerini açana kadar olmaz. Onu tekrar sevdiğini kadar olmazdı.

Bir noktada arkadaşları ortaya çıkacaktı ama henüz buna hazır değildi çünkü bir süre daha toparlaması gerekiyordu ve o evde olanları aklına getirdiğinde bile dağılacağını biliyordu. Yorgunluk kemiriyordu. Her şeyin çökmesine izin vermesini bekliyordu.

Saatler geçti. İnsanlar etrafta hareket ediyordu ama hepsi arka plandaki gürültü gibiydi. Kadının eli adamın elini tutuyordu, parmakları adamın bileğinin iç kısmına bastırılmış, nabzını hissediyordu. Bu dünyadaki en rahatlatıcı duyguydu. Bunu damarlarında hissediyordu - kalp atışlarının o sabit davulunu.

Güneşin bulutların arasından sıyrıldığını gördü ve bakmasına gerek kalmadan kalbinde hissetti. Gözleri açıldı. Bir an için tek yapabildiği o mavi-gri gözlere bakmak oldu; hareket ederse bunun bir rüyadan başka bir şey olmayacağından korkuyordu.

Gülümsedi. "Diğer tarafta göreceğim yüzün sen olacağını umuyordum."

sesini tekrar duymak boğazının düğümlenmesine neden oldu ve sonra ne söylediğini anladı. Ona doğru yaklaştı.

"Burası öbür dünya değil, Draco."

Parmakları kızın saçlarında gezinirken hâlâ gülümsüyordu. "Hayır mı? O zaman ne diyorsun, sevgilim?"

Gözyaşları adamın gömleğine çarpıyordu. "Hayatta ikinci bir şans çünkü ölmene izin vermedim. Sen ölmedin, Draco."

Gözleri kısıldı ve gülümsemesi inançsızlıkla değişti.

"Hogwarts'a geri döndün," diye devam etti. "Ve ben hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum."

Onu bıraktı. "Bu imkânsız." Gözleri sanki bunun bir illüzyon olmadığından emin olmak istercesine hızla kırpıştıyordu.

Başını salladı ve onun elini daha da sıkı tuttu.

Hâlâ onun gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi görünüyordu; sadece hayal gücünün bir hayaletiydi.

"Sana verdiğim sözü tuttum," dedi.

"Neymiş o söz?"

"Her zaman bana geri döndüğün için."

Gözleri duyguyla titredi ve ilk kez etrafına bakındı. Eğer buranın öbür dünya olduğunu düşünseydi, Hogwarts'ta şifa bölümünü seçmezdi. Etrafındaki ekipmanlara baktı ve yüzündeki o şaşkınlık ifadesi geri döndü. Ve sonra gözleri huşu ve şok gibi bir şeyle ona kaydı. Onu kendine çekti, parmakları yüzünde gezindi.

"Bu bir rüya mı?" Sesi sadece bir nefesten ibaretti.

Başını salladı, gözyaşlarıyla savaşıarak adamın kollarına düştü ve adam onu göğsüne sıkıca sarıldı.

"Hermione," diye fısıldadı Hermione'nin saçlarına, kasları onun etrafında gerilirken. "Senin için çok endişelendim. Büyüde neyi yanlış yaptım bilmiyorum. Çok özür dilerim."

Başını kaldırdı, elini yüzüne koydu - koyu damarlar olmadan yine onun olan yüzüne.

"Komaya girmem senin suçun değildi. Unutturma büyülerine karşı bir iksir aldım ve içindekileri yanlış hesapladım."

"Seni unutmamalıydım. Sadece seni korumak istedim; senin için daha iyisini istedim."

Sertçe yutkundu ve deniz kenarındaki evde onu neredeyse kaybettiği anı düşündü. Aylar önce o iksiri almamış olsaydı, adam yapayalnız ölecekti.

"Senin hatıranı özlemektense seni kaybetmenin acısıyla yaşamayı tercih ederim," dedi sesi kırılarak.

Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı ve sessizce başını salladı. "Affet beni."

Eğilip onu öptü ve etraflarındaki her şey yok olup gitti, çünkü ona tekrar sahip olma hissinin tadını çıkarıyordu çünkü onsuz bir dünyada hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi öpüşmeyi kestiklerinde. "Bunun bir son olduğundan emindim. Her şey karardı."

Onun duvara yaslanmış görüntüsü gözünün önüne geldi ve gözyaşlarını zorunda kaldı. Adam ölmüştü. Kalbi atmayı bırakmıştı. Neyse ki onu geri getiremeyeceğı kadar uzun sürmemişti.

"Böyle düşündüğünü biliyorum," diyerek dudaklarını sıkı bir çizgi halinde ısırdı. "Vasiyetini aldım."

"Şey, burada değişen bir şey yok. Hala senin istiyorum."

Ölümüne bu kadar yaklaşmışken onun hakkında konuşmak bile midesini bulandırıyordu. "Madem hayattasın, sende kalabilir."

Tavrı karardı. İç çekti. "Hermione, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorsun."

Onu dek kurtardığını fark etmemişti. Nasıl fark edebilirdi ki? Yıllarca bunun imkansız olduğunu düşünmüştü.

"Hayır, Draco. Seni kurtaracağımı söyledim ve sözümü tuttum."

Kaşları birbirine kenetlendi ve sonra gömleğini hareket ettirerek ona rünlerin olmadığını gösterdi. Gözleri çıplak tene takıldığında neredeyse sıçrayacaktı. Gömleğini tuttu ve şaşkınlıkla göğsüne baktı.

Adam başını kaldırıp ona baktı. "Bu imkânsız. Karanlık İşaret bende olduğu sürece rünler silinemez."

Gölümsedi. "Bu doğru."

Elini tuttu ve kolunu uzattı. o kadar hareketsizdi ki hâlâ nefes alıp almadığından emin olamadı. Yavaşça kolunu çevirdi ve gömleğinin kolunu sıvadı.

Draco'nun gözleri onunkilere kilitlenmiş, aşağı bakmaya cesaret edemiyordu. Baktığı takdirde o umut ışığının elinden alınmasından korkuyordu.

Ona bakmanın güvenli olduğunu söylercesine başını salladı ve sonra gümüş gözleri hafifçe aşağı kayarak adamın koluna gitti. Elleri yumruk oldu ve kolları titremeye başladı ama onun dışında kaskatı kesilmişti.

Yıllarca süren işkence ve baskının sembolü nihayet ortadan kalkmıştı. Artık özgürdü. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Artık iz taşımayan koluna bakmaya devam ederken dişlerini sertçe birbirine geçiriyordu.

Tekrar ona baktı. "Nasıl?" -Sanki hâlâ tam olarak inanamıyormuş gibi tek sorduğu buydu.

Kolunu onunkinin yanında tutarak çıplak tenini gösterdi. "Yara izimden kurtulmak için bunca zamandır üzerinde çalıştığım iksirin senin hayatını kurtardığı ortaya çıktı."

Gözyaşları kahkahalara karışıyordu ve bu ondan duyduğu en kaygısız kahkahaydı. Onda göreceğini hiç düşünmediği bir gülüş. Çünkü hayat çok acımasızdı. Acı çok derin kesmişti. Yaralar çok fazlaydı.

Ama işte . Sevinç gözyaşları döküyorlardı. Sadece hayatta kalmak artık yeterince iyi değildi. Daha fazlasını istiyordu. Yaşamalarını istiyordu.

Kolunda eskiden yara izinin olduğu yere bir öpücük kondurdu. Sonra onu, kendisinden birkaç santim uzaklaşana kadar kendine çekti. Eli boynunun yan tarafındaydı, parmakları nabız noktasında dengeleniyordu ve şimdi buzul renginde olan gözlerine baktı. Grinin açık tonlarıyla delici bir mavi. Bunun şimdiye kadar gördüğü en güzel renk olduğundan emindi.

"Hermione," diye fısıldadı Hermione'nin dudaklarına huşu içinde. Sesi duygularla doluydu.

Başka bir şey söylemek yerine, onu bir öpücüğün içine çekti. İlk başta yumuşak ve nazikti ama sonra daha çaresiz bir hal aldı.

Kelimeler yetmiyordu. Milyonlarca 'seni seviyorum' ne hissettiklerini anlatamazdı. İkisinin de yaşadığı diğerini kaybetme korkusunu ve şimdi birbirlerine sarılmanın verdiği rahatlamayı ifade edemezdi.

Alnını onunkine yasladı, elleri saçlarındaydı.

Hermione ona tutundu, asla istemiyor, teninin sıcaklığını hissediyordu.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadı. "Başka herhangi bir şeyi ama seni değil."

Parmakları nazikçe kızın buklelerine dolandı. "Beni asla kaybedemezsin. Her şey karardığında bile yıldızlara seni anlattım."

Dudakları tekrar onunkileri bulduğunda, nihayet, nihayet, etrafındaki dünyanın artık yanmadığını fark etti.

Bölüm Sonu Notları

Sonsöz önümüzdeki birkaç gün içinde yayınlanacak. Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir. TikTok'taysanız, gelip merhaba deyin. Orada da aynı kullanıcı adına sahibim.

Bölüm 50

Bölüm Notları

Sürekli teşvikiniz ve nazik yorumlarınız için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu hikâyeyi yazmayı ve sizlerle paylaşmayı çok sevdim. Umarım sonsözü de beğenirsiniz. Sevgi ve şükranlarımla, xxx.

Ormanın ortasındaki küçük evin önünde dururlarken Hermione paltosuyla oynuyor, gergin bir şekilde onu ayarlıyordu. Kar dizlerine kadar inmişti ve gün ortası olmasına rağmen güneş henüz doğmamıştı.

Draco ona sırtıttı. "olmana gerek yok."

Onun için söylemesi kolay. Onun ailesiyle hiç tanışmayacaktı.

"Gergin değilim."

Apaçık bir yalan.

Kıkırdadı. "Seni çok sevecek."

Bu sadece durumu daha da kötüleştirdi çünkü ya yapmadıysa?

"Hazır mısın?" diye sordu. "Yoksa ceketini yeniden ayarlamak ister misin?"

Kız ona kızgın bir bakış fırlattı ve bu onun yüzündeki sırıtışın daha da büyümesine neden oldu. Bir kolunu ona doladı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

"İnan bana, seninle tanışacağı için çok heyecanlı," diye güvence verdi.

Sonra kapıyı çaldı. Narcissa tıpkı Hermione'nin hatırladığı gibi görünüyordu. Kalın bir yün kazak giymişti ve siyah beyaz saçları zarifçe toplanmıştı.

"Mutlu Noeller anne," dedi Draco ama Narcissa ona hiç aldırmadı.

Hermione'ye öylece baktı ve bir an için bunun ne anlama geldiğini düşünüp dehşete kapıldı.

Muggle doğumlu bir cadının tek oğluyla çıkması onu dehşete mi düşürmüştü?

Hermione'yi kucağına çekip sıkıca sarılırken Narcissa'nın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onu kurtardığın için

teşekkür ederim." Draco sanki o anı bölmek istemiyormuş gibi

sessizdi.

Narcissa onu bıraktığında Hermione'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sana iyice bir bakayım," dedi gözyaşları yanaklarından süzölürken. "Ne kadar çarpıcı bir genç cadı olmuşsun. Draco'nun sonunda seni buraya getirmesine çok sevindim. Seni benden sakladığını düşünmeye başlamıştım. Ama benim terbiyem nerede? İçeri gelsene. Dışarısı buz gibi."

Küçük Malfoy Malikânesi'nin tam karşısındaydı. Bolca sıcak ışık alan, odun ve elma şekeri kokan sıcacık bir . Narcissa bu küçük alanda bile her şeyi zarif bir şekilde dekore etmeyi başarmıştı.

Draco bavullarını içeri taşıırken Narcissa da Hermione'ye evi gezdirdi ve sonunda mutfığa geldi. Hermione daha bir şey söyleyemeden Narcissa'nın elinde bir içki vardı.

Narcissa içkisinden bir yudum alırken, "Elma şarabı ve tarçınlı ateş viskisi," dedi. "Hayatım boyunca yemek yapamadım ama en azından nasıl iyi içki yapılacağını biliyorum."

Hermione kıkırdadı ve şaşırtıcı derecede lezzetli olan bir yudum aldı.

"Merak etme," dedi Narcissa. "Akşam yemeği sipariş ettim. Seni benim yemeklerime maruz ."

Muggle teslimat hizmetlerinin aksine, yemekler akşam 8'de sihirli bir şekilde masaya geldi. Tam bir ziyafetti ve üçü için çok fazlaydı.

Narcissa ona iksir çalışmaları hakkında sorular sordu ve özellikle çok etkilendi.

Karanlık İşaret'i yok etmek için yaptığı çalışmalarla. Güldüler, içtiler ve çok fazla yemek yediler ve Hermione Narcissa'nın ne kadar kolay konuşabildiğine şaşırdı.

Hermione, "Bu çok lezzetli oldu, Bayan Malfoy," dedi.

"Lütfen bana Narcissa de. Her zaman bir kızım olsun istemiştim ve sen zaten aileden biriymişsin hissediyorum."

Hermione yutkundu, bunun sinirlerine dokunduğunu hissetti çünkü kendi anne babası onu asla hatırlamayacaktı. Onlarla asla bir Noel geçiremeyecekti.

Yemekten sonra Narcissa bir aile albümü getirdi ve Hermione'ye Draco'nun bebeklik fotoğraflarını gösterdi.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye iç geçirdi.

"Ama öyle," diye sırttı Hermione, ilk adımlarını atan minik Draco'nun resmine bakarak.

"İşte ilk büyüsünü yapıyor," dedi Narcissa, bir sonraki resmi göstererek. Hareket Draco'nun büyüsünün ona geri döndüğünü ve çılgılık attığını gösteriyordu. "Neyse ki büyü çalışmaları o zamandan beri gelişti."

İkisi de kıkırdadı.

Draco inleyerek ayağa kalktı. "Bunun için yeterince sarhoş değilim."

Narcissa gururla Draco'nun bütün resimlerini gösterirken Hermione Lucius'un tek bir resminin bile olmadığını fark etti. Hermione'nin Narcissa'nın kocasının resmini gördüğü tek yer yatak odasındaki komodinin üzerindeydi.

Narcissa kitabı kapattığında, sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi bir süre ona baktı.

"Eminim Draco'nun babasını merak ediyorsundur," dedi sonunda. "Onu görmeye gittiğini duydum."

"Ben yaptım."

Kolyesindeki madalyonu açtı ve üzerinde Lucius'la gençliğinin bir resmi vardı. "Birbirimize çok aşıktık. Hayatım boyunca hiçbir şeyin onu benden alabileceğini düşünmedim."

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve kolyeyi sıkıca kavradı.

"Yavaş yavaş başladı, safkan köken takıntısı," diye devam etti.

"Tanıştığımızda kan saflığı hakkında hiç konuşmazdı. Yıllar geçtikçe, bu onun hayatının daha büyük bir parçası haline geldi. Sonra, Voldemort geri döndüğünde, konuşabildiği tek şey bu oldu."

Yüzünün rengi solmuş gibiydi. "Çok garip, bana sanki ölmüş gibi geliyor. Benim Lucius'im artık yok. Savaştan önce öldü. Voldemort'tan önce. Şimdi ona benzeyen biri yüksek güvenlikli bir hapisanede oturuyor ama bu o değil. Benim Lucius'um değil. Sadece bir taklitçi."

Hermione sessizce Narcissa'nın şampanya kadehini dudaklarına götürmesini izliyordu; gözleri dalgındı.

"Bazen keşke ölseydi diyorum," diye fısıldadı ve sonra uzun bir yudum aldı. "Tanımadığım bir canavara dönüşmesini izlemekten daha iyi olurdu. Onu daha önce terk etmeliydim ama ona olan aşkım gözümü kör etmişti. Draco'yu Voldemort'a teslim ettiğinde..."

Başını iki yana salladı ve etti. "Bu kadar saçmalık yeter."

Pencereden, Draco'nun dışarıdaki kulübede yakacak odun topladığını izlediler.

Narcissa Hermione'nin elini tutup sıktı. "Onu hiç seninle olduğu kadar mutlu görmemiştim. Bana senden ilk bahsettiğinde çok ketumdu, nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Oh, evet."

"Ama biliyordum - senin adını söylediğinde gözlerinin parlamışından - daha o kelimeyi söylemeden aşık olduğunu anlamıştım. Aslında, sürekli

'Bu kızı seviyorsun' derdi, o da 'Saçmalama anne,' derdi," dedi Narcissa derin bir sesle, oğlu gibi davranarak.

Taklit o kadar ki, Hermione şampanyanın burnundan gelmemesi için mücadele etmek zorunda kaldı.

Dışarıda, karların içinde, Draco bir Hipogrif'in önünde duruyordu. Devasa yaratığa yaklaşımadan önce başını eğdi.

"Teabu Draco'ya oldukça düşkün," dedi Narcissa. "Ben küçükken çiftliğimizde birkaç Hipogrif vardı."

Hermione, Draco'nun yaratıkla ilk karşılaşmasını hatırladı. "Sihirli Yaratıkların Bakımı dersinde Draco Hipogriflere pek alışık değildi."

Narcissa alay etti. "Bundan hiç şüphem yok."

Ama şimdi Hipogrif Draco'yu dürtüyor, yüzünü okşamasına izin veriyordu. Hermione bir an için bu anı hiç görememeye ne kadar yaklaştıklarını fark etti. Sadece birkaç dakika daha geçseydi Draco bunu başaramayacaktı. Birkaç dakika daha geçseydi deniz kıyısındaki evde yapayalnız ölecekti.

Tatil bol bol kahkaha, yemek ve içkiyle geçti. Hermione günlük teşhisleri yaptı ve Draco da ona izin verdi. Bunu görmesi gerekiyordu. Onun iyi olduğunu hatırlatmak için. Kara büyü'nün gittiğini. Belki bir gün artık görsele bel bağlamayacaktı. Her seferinde bir saniye nefesini tutuyor, Draco'nun damarlarında kara büyü'yü yeniden görmekten korkuyordu ama bu imkânsızdı.

Draco'nun iyileşme yolu hâlâ uzundu. Büyüsü tam olarak geri gelmemişti ve hiç gelmeyebileceği konusunda endişelenmeye başlamıştı. Snape bunun bir olasılık olduğunu söylemişti. Rünlerin ve Karanlık İşaret'in sürekli kara büyü saldırısı altında kendi büyü'nün çok büyük bir kısmı bozulmuş ve solmuştu.

Kahvaltı için masayı hazırlarken elindeki titremeyi fark etti. Gözleri buluştuğunda elini anında yumruk yaptı.

"Bir şey yok," diyerek gülümsedi ve onu öptü.

Yeni Yıl'da onu Teabu'ya bindirip bir dağın tepesindeki en sevdiği yerlerden birine götürdü. Yıldızlar o kadar yakın görünüyordu ki, Hermione onlara dokunabileceğinden emindi.

Orada, karın içinde Draco dizlerinin üzerine çöktü ve Hermione kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti.

Koyu yeşil kadife kutunun içindeki yüzük kadar parlaktı ki, normal bir elmas olmadığından emindi. Sanki bir yıldızdan yontulmuş gibiydi.

"Seni bulana kadar kaybolduğumu bilmiyordum," dedi.

O kadar gergindi, o kadar duygusaldı ki adamın söylediklerini zar zor duyabiliyordu. Sadece dudaklarının kıpırdadığını ve beklentiyle bakan gözlerinin ona baktığını gördü.

"Hermione Granger, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Evet dediğinde ve onun kollarına düştüğünde yıldızlar şahitti. Gözyaşları içinde elmasın çok büyük olduğunu söyledi.

"Annemin koleksiyonundan," diye bilgilendirdi onu. "Nesillerdir onun ailesindeydi."

İngiltere'ye döndüğünde, Snape'in iyi haberleri yoktu. Draco'nun büyüğü asla tamamen geri gelmeyecekti. Hasar çok ağırdı.

Gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. "Peki ya sağ elindeki titreme?"

Karanlık İşaret'in olduğu el.

Snape parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi. "Bunu farklı iksirlerle halletmemiz gerekecek ama yine de kalacak."

Profesörün odasından çıktıklarında kız cüppesinin koluyla hızla gözyaşlarını sildi ama Draco çoktan fark etmiş ve onu kollarının arasına almıştı.

"Sevgilim, yok," diye güvence verdi.

"Öyle değil. Eğer iksirimi daha hızlı geliştirseydim, sihrin hâlâ sende olacaktı."

Gözleri buluşana kadar başparmağıyla kızın başını kaldırdı. "Benim için fark etmez. Artık sihrime ihtiyacım yok. Sen varsın." Kızın kulağının arkasındaki bir kıvrımı çekiştirdi. "Ayrıca, hayatım boyunca büyüm şiddete bağlıydı ve ben şiddetten bıktım. Belki de Merlin'in onu benden alması iyi bir şeydir. Belki de büyü yeteneğini hiç hak etmedim."

"Hayır, Draco ben-"

Ama onun itirazını bir öpücükle susturdu.

7 ay sonra

Smokinini giymiş, kapının pervazına yaslanmış olan Draco'ya aynadan, "Dik dik bakıyorsun," diye çıkıştı.

"Son , müstakbel eşine hayran olmak suç değildi." Ona doğru yürüdü, bir kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekerek boynundan öptü.

Adamın nefesinin tenini gıdıkladığını hissederek kıkırdadı. "Belki de değil ama bizi geç bırakıyorsun."

Eli elbisesinin ipeği üzerinde dolaştı. "Anlayacaklardır." "Bu bir düğün! Parti değil."

"Mhh," diye dalgınca, parmaklarını çıplak tene dokunana kadar yavaşça elbisesinin yırtmacına getirdi.

Elini tuttu ve onu durdurdu. "Draco Malfoy, ben ciddiylim." Kıkırdadı. "Tam adım mı? O zaman başım belada olmalı."

Arkasını dönerek onu öptü. "Bizi geç bırakmaya devam edersen ikimiz de geç kalacağız."

"Ben hazırım. Hatta birkaç dakika bile ayırdım."

"Umarım aklınızdaki şey birkaç dakikadan fazla sürer." Gözleri kötölükle parlıyordu. "Evet, Bayan Granger."

"Kesinlikle ve şu anda o kadar vaktimiz yok. O yüzden rahatça hazırlanayım ve zamanında yola çıkalım."

Düğün salonuna vardıklarında Draco'nun duruşu değişti. Onun arkadaşlarının yanında daha rahat olmaya başlamıştı ama Harry'yle asla en iyi arkadaş olamayacaklardı. Ron'la daha da az. Herkesi şaşırtacak şekilde, Draco ve Ginny yakın bir arkadaşlık kurmuşlardı, ama bu arkadaşlık çoğunlukla iğneleyici hakaretlere ve iğneleyici yorumlara dayanıyordu. Aralarındaki benzersiz ilişkiyi kimse tam olarak anlayamıyordu.

Draco düğünden sonra onu gördüğünde keskin bir sırıtışla, "Ah, Weaslette," dedi. "Çok hoş görünüyorsun."

Ginny kaşlarını çattı. "şimdi bana yumuşak davranma Ferret."

"Merak etme. Bu benim sana ilk ve tek iltifatımdı. Hayır, belki bir tane daha vardır: Bugün en akıllıca hareketi göstermiş olabilirsin.

Potter'ın şimdiye kadar yaptığı. Kabul etmek gerekir ki, çıta oldukça düşüktü." "Kocama hakaret etmek bir tür iltifat değildir."

"Size kocanıza hakaret etmekten kaçınacağım izlenimini verdiysem özür dilerim."

"İsterseniz onu eleştirin ama en azından beyaz saçlı bir büyücü gibi boyundan büyük işlere kalkışmıyor."

Bu ona bir kahkaha kazandırdı. "Touche, Weaslette.

Touche." "Artık senin için Weasley-Potter."

"Sana asla böyle hitap etmeyeceğimi rahatlıkla söyleyebilirim."

Yıllarca bu şekilde gidip gelirlerdi; ikisi de geri adım atmazdı. Hermione aralarındaki dinamiği tam olarak anladığından emin değildi ama işlerine geliyordu.

Harry yanına geldi ve ona kocaman sarılıp onu tebrik etti. Güzel bir yaz günüydü ve nişan partileri bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Artık Draco ve onun üzerinde o zamanki gibi bir karanlık yoktu. Artık geceden korkmuyordu.

Bir Yıl Sonra Sonbahar

Mükemmel bir Eylül sonu günüydü. Güneş hâlâ sıcaktı ama hava serinlemeye başlamıştı. Hermione aynanın önünde durmuş, beyaz elbisesinin içinde kendine bakıyordu.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Harry, kızın onda sevdiği o yumuşak, gergin tavırla sordu.

Babası onun var olduğunu bile hatırlamadığı için, koridorda onunla yürümesini istemişti.

Saçı, makyajı ve elbisesi Pansy'nin izniyle yapılmıştı. Odadan çıkmak, Malikâne'den çıkıp herkesin beklediği ön bahçeye yürümekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

"Gergin olacağımı düşünmemiştim," dedi Hermione, ellerinin hafifçe titrediğini hissederek.

Kötü bir his değildi, tam tersi. Ama ilk kez gerçekten içine işlemişti. Draco Malfoy'la evlenecekti.

"Heyecan gayet normal," diye güvence verdi Harry. "İnan bana, ben de düğün günümde berbat durumdaydım."

"O nasıl?"

"Malfoy mu?"

Kız başını

salladı.

"Birkaç saniyede bir kravatını düzeltiyor ve kelepçeleriyle uğraşıyor, bu yüzden onun da biraz gergin olduğunu varsayıyorum."

Narcissa oradaydı. Draco onu sürgünden kurtarmak için çok çalışmıştı. İsveç'teki kulübede kalmak istediğine karar vermişti ama artık özgürce seyahat edebiliyor ve istediği zaman İngiltere'ye dönebiliyordu. Harry'nin bununla çok ilgisi vardı. Bakanlıktaki en iyi seherbazlardan biri olarak, daha fazla koruma için ve ona zarar vermek isteyen herkesi avlamak için onun davasını savunmuştu.

Hermione Draco'yu koridorun sonunda, Theo ve Blaise'i de onun hayal etti. Evlenmek üzereydi. Evlenmek! Nefes verdi.

"Mione," dedi Harry usulca ve başını kaldırıp baktığında gülümsedi.

"Malfoy'la aramızda sorunlar olduğunu biliyorum, ama senin için daha fazla heyecanlanamazdım. İkiniz için de. Sana nasıl taptığını görüyorum. O taş gibi soğuk yüz hatları sadece senin için eriyor gibi görünüyor."

Dudaklarını gergin bir şekilde ısırđı.

"Ginny'nin koridorda yürüdüğünü gördüğümde tüm gerginliğim geçti. Onu karım yapmak için sabırsızlanıyordum."

Sonra ona kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

Hazırdı. Hazırdan da öte.

Malikânedenden çıktıklarında uzaktan düğün partisini gördü ve tüm konuklar ayağa kalktı. Kalbi göğsünde küt küt atıyordu, kolu Harry'ninkine sıkıca sarılmıştı. Elleri can havliyle buketi tutuyordu.

Ama sonra gözleri Draco'nunkilerle birleşti ve diğer her şey oldu. Sanki görebildiği tek kişi oymuş gibi huşu içinde ona baktı. Sanki yıllardır onu arıyormuş ve sonunda bulmuş gibiydi.

Hermione elleri Draco'nunkileri bulurken etrafındaki hiçbir şeyi fark etmemişti. Çoğunlukla Pansy'nin yaptığı aylar süren planlamaya rağmen Hermione sağdıçların ne giydiğini söyleyemiyordu. Çiçek aranjmanlarının renklerini. Papaz onları evlendirirken ne demişti. Ama Draco'nun gözlerindeki mavi-gri tonunu tam olarak hatırlayabiliyordu. Dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi. Sesindeki duyguyu.

Gümüş ışıklar ellerinin arasında dans ederek büyülü bağın resmileşmesini sağladı. Ama tam o anda, kalbinin başından beri bildiği şeyi, yani onun kendisine ait olduğunu söylemek için bir kâğıt parçasına ihtiyacı olmadığını fark etti.

Onun evi.

Kalbi.

Sonsuza
dek.

Güneş batarken, yüzen mumlardan oluşan bir denizin altında karı koca olarak ilk danslarını yaptılar.

"herkesi görmezden gelen o duygusal çiftlerden biri miyiz?" diye sordu.

Sırıttı. "terim '*üstün*'." "Ne kadar da Slytherin'sin."

"Sevgilim, senin de bir tane olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Ona bir sürprizi kalmıştı. Rünlerini bu yana geçen aylar boyunca, Malfoy ismini sonsuza dek babasıyla bağlantılı olduğu için nasıl hor gördüğünden bahsetmişti. Ama Bellatrix yüzünden Kara adından da nefret ediyordu. Uzun zamandır damarlarındaki kanın çürümüş olduğu sonucuna varmıştı.

Draco onu zarifçe dans pistinde , "Bir karar verdim," dedi. "Senin adını alacağım."

Onu ilk kez gerçekten bir adımı kaçırırken görüyordu. Ayağına basarak tökezledi ama hemen toparlandı. Yüzü daha solgunlaşmıştı. "Bunu konuşacağız."

"Hermione Granger Malfoy," diye yüksek sesle söyledi ve onun neredeyse kendisine karşı ürperdiğini hissetti. "Bence kulağa hoş . Kısa çizgi yok, kızlık soyadımı göbek adı olarak ."

Sessizdi.

"İsminizi almak istiyorum," dedi tekrar.

"Malfoy ismini temizlemeye çalışmak senin sorumluluğun değil."

"Bunu yapmamın nedeni bu değil. Adını istiyorum çünkü seni istiyorum. Çünkü seni seviyorum. Ve bu senin adın. Sadece babanın değil."

Karanlık İşaretleri yok eden iksirinin patenti alındı. Karanlık Sanatlar İyileştirme Merkezi'ni açtı ve burada karanlık sanatların kurbanları için yeni iksirler konusunda uzmanlaştı. Yüzü yeni icatlarıyla dergi kapaklarını ve gazeteleri süsledi: *Hermione Malfoy her seferinde bir büyüyle karanlık sanatlarla savaşıyordu.*

Dominic'in kalkan iksiri, yakın büyücülük tarihinin en önemli icatlarından biri haline geldi.

Blaise ile İtalya'da güzel bir törenle evlendi.

Pansy ve Theo evlenen son arkadaşlarıydı. Yıllardır nişanlılardı ama Pansy düğünün muhteşem olmasını istiyordu ve düzgün bir şekilde planlamak için zamana ihtiyacı vardı. Beklendiği gibi, düğünleri milyarder bir çift için bile abartılıydı. Üç gün süren etkinlik özel bir adada gerçekleşti.

Hermione, unutturma büyülerinin Affedilemez olması için Bakanlık nezdinde lobi faaliyetlerinde bulundu. Yıllar sürdü ama Bakanlık sonunda kabul etti. Bu onun için sadece Draco yıllar önce onu unutturduğu için değil, aynı şeyi anne babasına da yaptığı için kişiseldi.

Bir yıl Draco onu ailesinin dış hekimi olarak çalıştığı Avustralya'ya götürdü.

Hermione gergin bir şekilde ofislerinin önünde durmuş, dışarı çıkmalarını bekliyordu. Yıllar boyunca onları sık sık ziyaret etmeye özen göstermişti. Ama onlarla hiç konuşmamıştı. Onları sadece uzaktan gözlemlemişti. Genellikle öğlen saatlerinde birlikte öğle yemeği molasına çıkarlardı.

Anne ve babası dışarı çıktığında boğazı düğümlendi. Annesi çantasından güneş gözlüğü çıkarıyordu, babasının sırt çantasının biri diğerine asılmıştı.

Omuz.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Draco sordu.

Başını salladı. Kocasını ailesiyle tanıştırmaya en çok bu kadar yaklaşmıştı. Onlara doğru yürüdü, artık onu tanımayan bu insanlara.

"Affedersiniz?" Dedi ve herkes dikkatini ona çevirdi.

Bir anlığına, kollarına alıp ne kadar özlediklerini söyleyeceklerini umdu. Ama gözleri boştu. Dostça gülümsemeler yabancılar içindi, biricik kızları için değil. Sahip olduklarını hatırlamadıkları bir kızları.

Önceden bir yalan uydurmuştu. Biraz sohbet edebilmek için basit bir soru.

"Ben ve eşim bu bölgeye taşınmayı düşünüyoruz. Burası güvenli bir mahalle mi?"

Babası başıyla onayladı. "Evet, harika bir mahalle. Burayı çok seveceksin. Üzgünüm, adını duyamadım."

"Hermione Malfoy."

Kocasına dönmeden önce elini sıkarken, "Tanıştığımıza oldum," dedi. "Ya siz?"

"Draco Malfoy, efendim. İkinizle de tanışmak bir zevk."

Kayınvalidesiyle ilk kez tanışırken bunu içtenlikle söylemişti. Kocasını sonunda ailesinin elini sıkarken Hermione gözyaşlarıyla mücadele etti ama o anın önemini asla bilemeyeceklerdi.

Annesi ona yakından baktı. "Daha önce tanışmış mıydık? Çok tanıdık geliyorsun."

Draco'nun eli kızın üzerinde sıkılaştı ve kız nasıl yıkılmadığından emin değildi. Buna yol açan kendi hatalarının ağırlığı altında nasıl çökmediğinden. Zorlukla yutkundu ve bir gülümseme topladı. "Yaptığımı sanmıyorum."

Sydney'deki küçük sokaktan ayrıldıklarında Draco onu göğsüne çekti ve o da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ailesinin onu asla hatırlamayacak olmasının yasını tutmak için.

Hermione, Draco'dan hayatı hakkında bir kitap yazmasını, yıllar boyunca hakkında oluşturulan anlatıyı geri almasını istedi ama o bunu reddetti. Karanlık sanatlara karşı savunma sahnesinde aktifti ve karanlık sanatlardan kurtulma konusunda uzmanlaşmış birçok programa öncülük etti. Bunu perde arkasında yaptı, mecbur kalmadıkça adını hiçbir şeye vermedi.

Bir kızları vardı. Celeste. Bu isim onlara yıldızları hatırlatıyordu. Saç ve göz rengi babasından, ten rengi ise Hermione'den geliyordu. Saçları uzadığında, onunki gibi kıvrıkcık oldu.

Draco'nun koruyuculuğu kızlarına da aynı şekilde, hatta daha fazla yansımişti. Celeste'e karşı son derece korumacı ve aşıktı. Ona büyüler öğretmek ve hikâyeler anlatmak için saatlerini harcardı.

Slytherin'e seçildiğinde özellikle gurur duymuştu. En iyi arkadaşları Hufflepuff'tan bir oğlan, Gryffindor'dan bir kız ve Carmen-Theo ile Pansy'nin kızıydı.

" kadar kısa geldiğiniz için teşekkürler Bay ve Bayan Malfoy," dedi yeni Hogwarts müdürü, masasının önüne oturduklarında.

"Ne yazık ki Celeste başka bir öğrenciye büyü yaptı. Bu okulun eski iyi öğrencileri olarak ikinizin de farkında olduğu gibi, bu tür davranışlar kabul edilemez."

"Hangi büyü?" Draco merakla sordu ve Hermione onu masanın altına tekmeledi.

"Pardon?" Müdür sordu.

"Özür dilerim, kocam akademik olarak meraklı olmaya devam ediyor. Elbette Celeste'nin davranışlarından endişe . Konuyu derhal ele alacağız."

Müdürün gözleri temkinli bir şekilde Draco'nun üzerinde kaldı. "Kızınızın okuldan atılmamasının tek nedeni ikinizin de eski öğrenciler olmanız."

"Elbette," diye başını salladı Hermione.

Ofisten çıktıklarında Celeste'i bir bankta oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde gördüler.

"Hangi büyüü kullandın?" Draco'nun tek sorusuydu.

Kızları etkileyici bir büyüye sahipti ve onun tarafından düello ve karanlık sanatlar konusunda eğitildiği için bunu ustalıkla kullanıyordu.

Hermione onun iksir çalışmalarına rehberlik etmiş ve Snape'in derslerine katılmasını sağlamıştı.

Celeste omuz silkti. "Basit bir öğürme büyü. Kalıcı bir şey değil."

"Ciddi misin sen?" Hermione kocasına sordu. "Odaklandığın şey bu mu?"

Masumca sırıttı. "Sadece merak ettim."

" ne geçiyordu?" Hermione kızlarını uyardı. "Kuralları biliyorsun."

Celeste'in gümüş gözleri ona dikilmişti. "Birkaç öğrenciye büyü yaptığın için Gryffindor'dan atıldığını düşünüyordum. Anne gibi kız gibi, sanırım."

Hermione, "O farklıydı," diye karşılık verdi.

Draco ellerini zarif bir şekilde ceplerine sokmuştu. "Öyle miydi, sevgilim?" Ukala bir sırıtişla sordu.

"Bir nedenim vardı."

Celeste ayağa fırladı. "Ben de öyle. Babam hakkında kötü konuşuyorlardı." Bu Hermione'nin dikkatini çekti. "Ne diyorlardı?"

"Zayıf olduğunu ve artık hiç sihri kalmadığını. Güçsüz olduğu için bizim neslimizin en zeki cadısının arkasına saklandığını ve adını temizlemek için seni kullandığını."

Hermione kanının kaynadığını hissetti. "Onlar ne?"

Draco her geçen yıl sihrini daha da kaybetmişti. Dünyanın dört bir yanındaki farklı kliniklere gitmişlerdi ama hiçbir şey bunu durduramıyor gibiydi. Rünler büyüsünü çok fazla bozmuştu. Uzun bir ömür sürecekti ama büyük ihtimalle sihrinin tamamını olmasa da çoğunu kaybedecekti.

Draco onu şaşırtarak güldü. Hermione suskun bir şekilde ona baktı. Bunun neresi komik olabilirdi ki? Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Saevus Mors'dan zayıf çocuğa. İtiraf etmeliyim ki bunun hiç tahmin etmemiştim. Bana sorarsan, ferahlatıcı bir değişiklik oldu. Bırak konuşsunlar. Ben endişelenmiyorum. Sen de endişelenmemelisin. Annen bir konuda haklı. Bu akıllıca değildi. Sen bir Slytherin'sin. Beş numaralı kural nedir?"

Celeste içini çekti. "Yakalanmadığınız sürece ne yaptığınızın bir önemi yok."

Draco başını salladı. "Kesinlikle. Bir dahaki sefere onları uykularında büyülemenizi önerebilir miyim?"

Draco'nun hâlâ basit büyüler yapabilecek ve ışınlanabilecek kadar büyüsü vardı ama 46 yaşına geldiğinde tüm büyüsü gitmişti. Draco defalarca bunun onu rahatsız etmediğini söylese de, Draco onu arada bir çalışma odasında, اساسını alıp en basit büyülerini fısıldarken görüyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

Tanıdığı en güçlü büyücülerden biriydi ve artık bir parşömeni bile yok edemiyordu. Hayal kırıklığıyla iç çekti ve bu sadece elindeki titremeyi daha da kötüleştirdi.

Hermione onun için yıkılmış hissetti çünkü hayatı boyunca büyüsüne kötü gözle bakmış, ona karşı dönmüş, onu yozlaştırmıştı. Sonunda imperius büyüsünden ve kara büyüden kurtulduğunda, büyüsü onu terk etmişti. Karanlığa bağlı olmadan kendi güçlerini asla deneyimleyemeyecekti.

Dönüp kapının yanında onu fark ettiğinde kaskatı kesildi.

"Ben... Dubai'de başka bir deneysel tedavi hakkında bir şeyler okumuştum," dedi, kelimeleri karıştırarak.

"Bunu aşmıştık," sözleri kızgınlıkla keskindi. "Dünyadaki her yanlış düzeltemezsiniz."

"Belki de değil ama burada *senden* bahsediyoruz." Tüm çabalarına rağmen hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve adamın tavrı anında yumuşadı. "Büyün çok güzel. Bunu sana daha önce söylemem gerektiğini sanmıyorum. Büyüyü hem bu kadar şiirsel hem de bu kadar şiddetli kullanan birini daha önce hiç görmemiştim."

Patronus'u. Buz büyüsü. Etkileyici düello yetenekleri. Hepsini gitmişti. Onu kucakladı, güçlü kolları onu sardı.

"Bir yolu olmalı, biliyorum," diye devam etti göğsüne yaslanarak. "Sihirini kurtarmak için yapabileceğim bir şey."

Hermione'nin yüzünü ellerinin arasına aldı; gözleri Hermione'nin gözlerini buldu. "Hermione, beni kaç şekilde kurtarman gerektiğini düşünüyorsun? Senin sayende buradayım, nefes alıyorum. Seçme şansım olsaydı, senin için tüm sihrimi feda ederdim. Tekrar ve tekrar.

Evet, güçlerimi özölüyorum ama hayatım, sen ve Celeste benim tüm dünyamsınız. Burada durmamam gerekirdi. Sen olmasaydın, seni portremden izliyor olurdum ve sana mutluluktan başka bir şey dilemezdim." Alnını onunkine yasladı, elleri usulca saçlarını okşadı. "Merlin'e her gün bana seninle daha fazla zaman verdiği için teşekkür ediyorum çünkü sonsuzluğun bile seni sevmek için yeterince uzun olmayacağını biliyorum."

Dudakları onunkileri buldu ve bunca yıl sonra bile, öpücükleri başka hiçbir şeyin yapamadığı bir şekilde ruhunu .

Öyle değil.

Onun gibi
değil.

Bundan ilham alan alışmalar

Lütfen [Arşiv'uğrayın ve yorum yapın](#) e yaratıcıya çalışmalarını beğendiğınızı bildirmek için !

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

